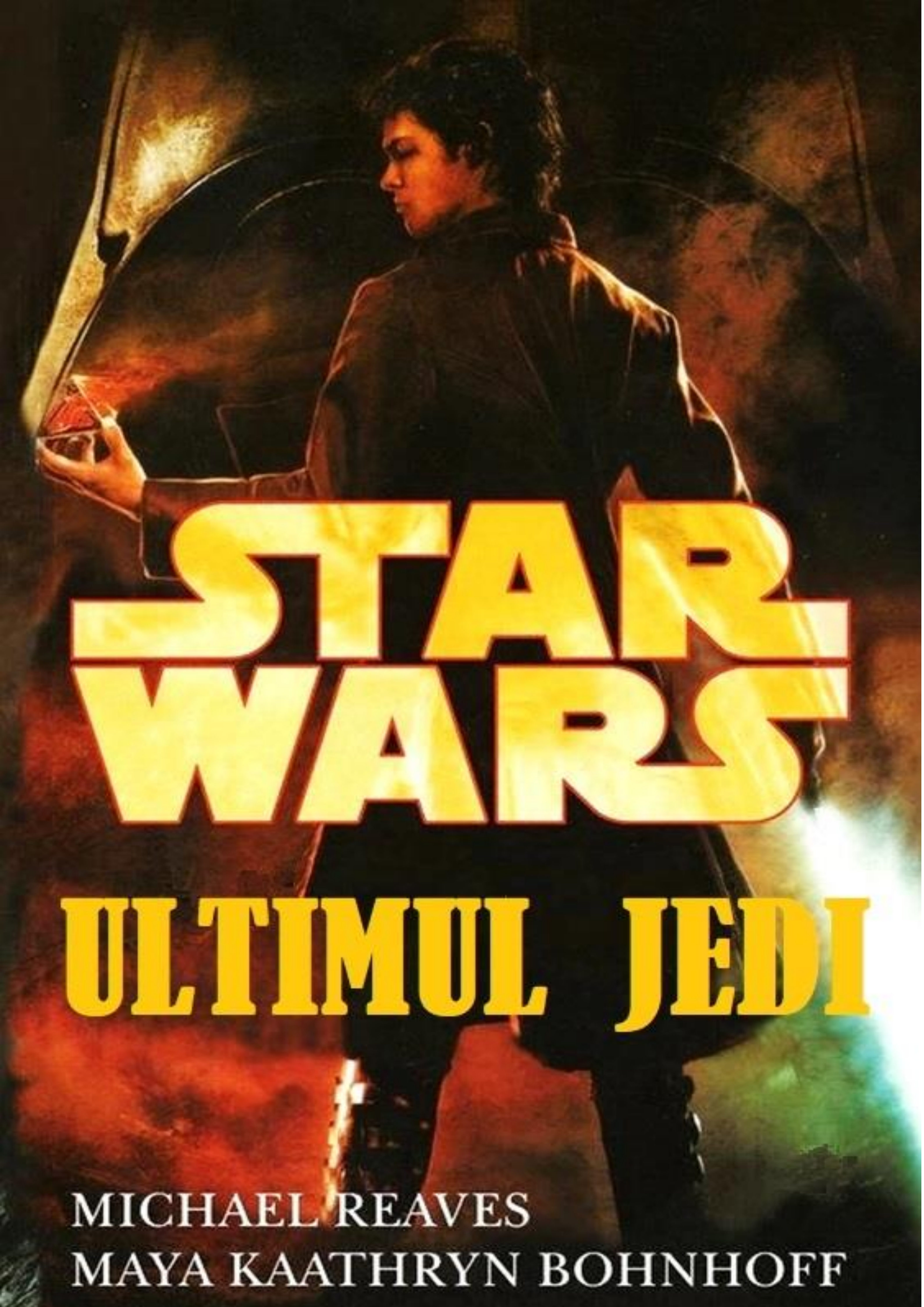

STAR WARS
ULTIMUL JEDI
MICHAEL REAVES
MAYA KAATHRYN BOHNHOFF

MICHAEL REAVES
MAYA KAATHRYN BOHNHOFF

ULTIMUL JEDI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Michael Reaves
Maya Kaathryn Bohnhoff
Star Wars: The Last Jedi
2013

Michael Reaves

Michael Reaves (14 Septembrie 1950 – 20 Martie 2023) este un scriitor american cunoscut pentru contribuțiile sale în calitate de producator şi scenarist al unor seriale de televiziune din anii ’90, inclusiv serialele animate Gargoyles şi Batman produse de Disney.

Este co-autor la scenariul mai multor episoade din seria animată Star Wars şi a scris, mai multe romane Star Wars, inclusiv *Darth Maul: Vânătorul din umbră* şi tetralogia Nopțile Coruscantului.

Maya Kaathryn Bohnhoff

Maya Kaathryn Bohnhoff (9 Februarie 1954) este coautor al romanelor *Jocul Umbrelor* şi *Ultimul Jedi* împreună cu Michael Reaves. De asemenea, ea a co-scris romanul Nopți pe Coruscant – Modelele Forței cu Reaves în 2009, fără a fi creditată.

DRAMATIS PERSONAE
Aren Folee – *Ranger Antarian* (femeie umană)
Darth Vader – Lord Sith şi executorul Împăratului Palpatine (bărbat uman)
Degan Cor – lider al rezistenței Toprawane (bărbat uman)
Den Dhur – fost jurnalist (mascul Sullustan)
Geri – tehnician mecanic al rezistenței (mascul Rodian adolescent)
I-5 – droid de protocol senzitiv
Jax Pavan – Cavaler Jedi (bărbat uman)
Laranth Tarak – *Paladin Gri* (femelă Twi'lek)
Magash Drashi – vrăjitoare Dathomiri din *Clanul Muntelui Cântător* (femelă Zabrak-umană)
Pol Haus – prefectul poliției de sector (mascul Zabrak)
Prinţul Xizor – Vigo în Soarele Negru (mascul Faleen)
Probus Tesla – Inchizitor (bărbat uman)
Sacha Swiftbird – *Ranger Antarian* (femeie umană)
Sheel Mafeen – poetă (femelă Togruta)
Thi Xon Yimmon – liderul *Whiplash* (mascul Cerean)
Tuden Sal – agent *Whiplash* (mascul Sakiyan)
Tyno Fabris – Locotenent în Soarele Negru (mascul Arkanian)

Jedii au dispărut; focul lor s-a stins în univers.

MARELE MOFF TARKIN

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

PARTEA I
MAI VASTĂ DECÂT IMPERIILE

Capitolul 1

— Cargobotul Sakiyan *Far Ranger* solicită aprobare pentru plecare.

Mimarea de către I-5 a vocii aspre a lui Tuden Sal era impecabilă. Nimeni care asculta – sau, mai exact, niciun analizor vocal care scana – nu ar fi ştiut că, în realitate, negustorul Sakiyan stătea într-o casă sigură undeva în urbea crepusculară de lângă *Westport*, punând la cale infamii împotriva Imperiului. Nimeni, cu excepţia echipajului de pe *Far Ranger* şi a singurului său pasager.

Jax Pavan, cu mâinile pe manşa cargobotului *Far Ranger*, îşi dădu seama că îşi ţinea respiraţia în timp ce aştepta ca dispecerul de zbor de la *Westport* să le aprobe planul de plecare. Îşi lăsă tensiunea să dispară cu o suflare uşoară de aer şi ignoră impulsul de a se întinde cu Forţa pentru a-i da un ghiont dispecerului. Era tentant, dar era mai bine să nu-şi asume riscul. Chiar şi un lucru atât de neînsemnat îl putea avertiza pe Darth Vader de mişcările lor... Asta dacă Vader era, împotriva tuturor probabilităţilor, încă în viaţă.

Jax credea că era. Chiar dacă în ultima vreme nu simţise în ţesătura Forţei *adâncitura* unică şi puternică a Lordului Întunecat, era dificil să conceapă că o asemenea putere, un rău atât de concentrat, dispăruse, încetase, era terminat. Şi până când nu vedea cadavrul lui Vader cu propriii ochi, până când nu putea să ajungă la el şi să-l atingă cu filamentele care constituiau conexiunea sa cu Forţa vie şi să nu simtă nicio reciprocitate...

Ei bine, până când se va întâmpla asta, Jax ştia că trebuia să fie foarte atent.

Şi apropo de prudenţă... tăcerea de pe comunicaţie era prea lungă? Cineva bănuitor despre relativ noua înregistrare Sakiyană a cargobotului conectase nava cu Jax Pavan? *Mă gândesc prea mult la asta?*

— *Far Ranger*, planul tău de ascensiune este aprobat. Fereastra dumneavoastră de plecare este...

Urmă o pauză, iar Jax îşi ţinu din nou respiraţia. I-5 se uită la el şi lăsă două perle de luminescenţă să migreze, de la stânga la dreapta, de-a lungul marginilor exterioare superioare ale fotoreceptorilor săi – echivalentul droidului de a-şi da ochii peste cap.

— Zece minute standard – la semnalul meu.

— Am înţeles, spuse I-5.

— Puteţi porni.

— Începem ascensiunea. I-5 tăie legătura şi se întoarse spre Jax. E numai a ta. Şi nu ne urmăreşte niciun crucişător de luptă, din câte văd eu.

Jax ignoră sarcasmul droidului. Mâna stângă i se întinse în faţă pe controlul propulsoarelor, în timp ce dreapta i se întinse în sus şi înapoi pe manşa cârmei. Nava, un transportor Corellian *Acţiune VI* modificat, se ridică din dana de andocare a spaţioportului spre cerul nopţii, care, chiar şi la acea altitudine, era aprins de lumina ambientală. Jax simţea vibraţia navei prin manşă, o simţea cum se contopeşte cu dorinţa lui de a fi departe de Coruscant, până când i se păru că *Far Ranger* însăşi tânjea mai presus de orice să sară în hiperspaţiu înainte chiar să iasă din atmosferă.

Cerul se schimbă. Se *încălzi* până la amurg, până în zori, până în plină zi, apoi

trecu din nou prin amurg şi crepuscul în timp ce se înălţau, în sfârşit, în negrul spaţiului. Nu văzură nicio stea; strălucirea glorioasă a părţii de noapte a planetei-oraş era suficientă pentru a îneca complet chiar şi nebuloasele apropiate ale Nucleului.

I-5 trimise un ultim mesaj către *Centrul de Control al Zborurilor* pe tonurile grave ale lui Tuden Sal.

— *Far Ranger* a plecat.

— Am înţeles. Cer senin.

Droidul închise legătura, iar Jax navigă deasupra planului orbital, ajustă cursul şi setă pilotul automat pe coordonatele primului lor salt. Apoi se lăsă în spate pentru a-şi limpezi mintea. Simţi o atingere – în mintea şi pe braţul lui. Laranth. Îşi întoarse capul ca să o privească. Ea rânjea la el – sau, cel puţin, făcea ceva care era cât se poate de aproape de un rânjet. Un întreg colţ al gurii i se curbase în sus cu cel puţin un milimetru.

— Eşti nervos? întrebă ea. Te-am simţit nervos tocmai din turela de armement.

— Ce făceai acolo sus?

— Încercam să simt noul mecanism de declanşare.

— *Eşti nervoasă?* o imită Jax, zâmbind.

— Sunt proactivă. Îi strânse braţul şi aruncă o privire prin hublou. O să mă bucur să ies din acest puţ gravitaţional. Este prea mult trafic aici. Oricare dintre aceste nave – arătă cu capul spre cele mai apropiate *tovarăşe* de zbor: un transportor de cereale Toydarian, un alt cargobot Corellian, un iaht privat – ar putea să ne ia la ţintă chiar în acest moment.

— Eşti paranoică, o asigură Jax. Dacă Vader ne-ar fi urmărit, aş fi ştiut. Amândoi am fi ştiut.

— *Vader ne urmăreşte* – iată un gând vesel. Den Dhur păşi pe punte şi se strecură în scaunul de salt din spatele lui Jax. Sper că ne urmăreşte de dincolo de crematoriu.

— Paranoia, spuse I-5. O altă emoţie umană pe care pur şi simplu nu o înţeleg. Lista lucrurilor animate şi inanimate din această galaxie care sunt capabile să te anihileze complet este mai lungă decât nişte superşiruri de particule subatomice... şi totuşi pericolul real evident că nu este suficient: voi, organicii, nu sunteţi fericiţi fără să inventaţi o mulţime de *bau-bau* care să vă sperie şi mai tare.

Jax nu spuse nimic. În lunile care trecuseră de la ultima lor confruntare cu Lordul Întunecat – o confruntare în care unul dintre membrii echipei *Whiplash* îi trădase, iar altul se sinucisese încercând să-l asasineze pe Vader – nu auziseră nici măcar o şoaptă despre locul unde se afla sau despre starea lui. Nu existau rapoarte pe HoloNet, nici zvonuri printre oficialii bine plasaţi, nici speculaţii sau poveşti de la diverse forme de viaţă din locuri precum *Mahalalele Blackpit* sau *Subteranul de Sud*. Era ca şi cum însuşi conceptul de Vader ar fi dispărut împreună cu forma sa corporală.

Şi totuşi Jax încă nu putea să creadă că *nemesisul* său era mort, oricât de mult ar fi vrut. Întregul scenariu fusese prea perfect. Sub influenţa unui drog puternic care sporea abilităţile Forţei în moduri imprevizibile, Vader lovise cu sălbăticie, încercând să se ferească de asasinul său potenţial. Eliberarea de energie fusese suficientă pentru a-l vaporiza pe nefericitul Haninum Tyk Rhinann, care îl împinsese pe Vader dincolo de limită – în mai multe feluri decât unul. Amândoi căzuseră de la o înălţime mare. Rhinann murise. Vader dispăruse.

Dacă Darth Vader ar fi fost o fiinţă umană normală – sau chiar un Jedi normal

– Jax ar fi putut presupune că era şi el mort. Dar nu era niciuna dintre aceste lucruri. Era în acelaşi timp mai mult şi mai puţin decât un om. În acelaşi timp mai mult şi mai puţin decât un Jedi. Era o fuziune puternică între uman şi inuman. Era un Sith... care îl numise odată pe Jax *prieten*. Pentru că Jax bănuia – nu, nu doar bănuia, ci *ştia* – că Darth Vader fusese cândva Anakin Skywalker. Simţise asta prin Forţă, iar la ultima lor întâlnire, Vader confirmase cu o aluzie care ar fi putut fi intenţionată.

Omul care nu vrea să moară.

— Ai de gând să împarţi încărcătura cu noi, Jax? Den se uita la el cu ochi care doar păreau leneşi. Ai simţit ceva despre Vader de când...

Sullustanul făcu un gest de *buuum* cu ambele mâini cu degete butucănoase.

Jax clătină din cap.

— Nimic. Dar Den, dacă ar fi murit, cred că aş fi ştiut asta. Ar fi fost o schimbare uriaşă în Forţă dacă o fiinţă cu o putere atât de concentrată ar fi fost distrusă.

— Am văzut flacăra de la punctul zero, obiectă Den. Aia nu a fost o schimbare?

— Nu, a fost un spectacol de lumini. Mai multă strălucire, cu puţină substanţă. A fost suficient pentru a-l ucide pe Rhinann. Dar nu cred că l-a ucis pe Vader.

Sullustanul se uită la Laranth.

— Nici tu nu te bucuri?

— Îmi pare rău, Den. Sunt de aceeaşi părere. S-ar putea să fie grav rănit şi într-un rezervor bacta undeva, dar nu e mort. Tot ce putem spera este că va fi scos din funcţiune suficient de mult timp încât să-l ducem pe Yimmon în siguranţă.

— Tocmai ai venit de la Yimmon, nu-i aşa? îl întrebă Jax pe Den şi, la semnul de aprobare al Sulustanului, adăugă: Cum ţi se pare?

Den ridică din umeri.

— Cam aşa cum te-ai aştepta să arate un tip care a fost aproape omorât de patru ori în ultimele trei săptămâni.

Jax respiră adânc şi lăsă aerul să iasă încet. Acele situaţii *aproape omorât* erau motivul pentru care îl îndepărtau pe Thi Xon Yimmon de pe Coruscant. Liderul celulei de rezistenţă anti-Imperială cunoscută local sub numele de *Whiplash* fusese ţinta forţelor Imperiale de mai multe ori în ultimele săptămâni. În două cazuri, doar faptul că Jax şi echipa sa aveau un prieten în forţele de poliţie – un prefect Zabrak pe nume Pol Haus – îi avertizase de ameninţare la timp pentru a o evita.

Într-un mod ciudat, atenţia Imperială pentru *Whiplash* – şi pentru Yimmon în special – era măgulitoare. Însemna că se transformaseră din *simple neplăceri* în *ameninţări serioase*. Poate că Imperiul făcuse chiar legătura între rezistenţa locală de pe Centrul Imperial şi mişcarea mai amplă care răsărea pe un număr tot mai mare de lumi îndepărtate. În termeni practici, asta însemna că, în ultimele câteva luni, ordinele Imperiale trecuseră de la *împuşcaţi-i dacă ne stau în cale* la *descoperiţi-i, urmăriţi-i şi distrugeţi-i*. Împăratul îşi schimbase şi tactica. DIn aceste încercări recente de anihilare lipseau Inchizitorii care adulmecau Forţa, asemenea unor păsări răpitoare. Atacurile veneau acum din partea vânătorilor de recompense şi a droizilor de luptă insensibili la Forţă. Era ca şi cum, nereuşind să întoarcă darurile Forţei împotriva lui Yimmon şi a adepţilor săi, Împăratul arunca pur şi simplu asupra lor toate armele din arsenal.

Jax voia să creadă că erau actele unui tiran disperat care tocmai îşi pierduse cea mai puternică armă. Voia să creadă asta la fel de mult cum voia să creadă că Vader dispăruse. Dar...

Omul care nu vrea să moară.

Se scutură, dându-şi seama că ajunsese să creadă că Vader era inevitabil... şi nemuritor. Oricare ar fi fost adevărul hidos care se ascundea în spatele acelui sentiment, Jax nu-l putea lăsa să îl distragă de la realitatea dură că Imperiul voia *Whiplash* moartă şi îngropată. Imperiul – fiind o bestie ierarhizată – se gândea că cel mai bine ar fi fost să distrugă creierul organizației. Dar Yimmon – cu cortexul său dublu şi o celulă personală de agenți care includea un Jedi, un *Paladin Gri* şi un droid senzitiv – era greu de ucis sau capturat. Totuşi, ultima încercare fusese aproape. Prea aproape. Mult prea aproape. Distrusese mai multe vitrine şi mai mult de o duzină de cetățeni nevinovați care se întâmplaseră să fie prea aproape de o tavernă pe care *Whiplash* o folosise pentru a transmite mesaje.

Jax nu putea scăpa de amintirea străzii în urma acelui atac. Cadavrele care împânzeau aleea, mirosul ascuțit de ozon din aerul greu, amprentele fotonice ale ființelor de pe pereții clădirilor, umbrele inversate surprinse în clipa morții. Senzația tăcută că întregul cartier îşi ținea respirația, pregătind un strigăt de indignare... un strigăt care avea să cadă în urechi surde.

Revolta împotriva Imperiului părea inutilă, dar Jax trebuia să creadă că nu era aşa. Decizia de a-l muta pe liderul rezistenței de pe Centrul Imperial fusese aproape unanimă. Singura voce discordantă îi aparținuse lui Yimmon însuşi. Doar o mare muncă de convingere îl făcuse în cele din urmă să accepte că mutarea bazei lor de operațiuni pe Dantooine era cea mai înțeleaptă mişcare.

Şi asta cât mai curând.

Jax se scutură de sentimentul de groază care amenința să se instaleze peste el. Pentru a suta oară în acea zi, deschise gura să-i spună lui Laranth despre *citația* pe care o primise cu trei zile în urmă de la informatorul Cephalon al *Whiplash.* Dar prudența şi prezența lui Den îi ținură cuvintele departe de limbă.

— Mă duc să vorbesc cu Yimmon, spuse el, ridicându-se. Iei cârma?

Laranth aprobă din cap şi se strecură în scaunul lui. Jax se întoarse spre I-5.

— Apelează-mă când suntem pe cale să sărim în hiperspațiu, bine?

— Nu ai încredere că vom intra pe coridorul corect? întrebă droidul.

Laranth doar se uită la Jax prin ochii ei mari, de culoare verde pal.

— Bineînțeles că am încredere în voi. Am nevoie doar de un loc în primul rând pentru salt. Da, ştiu că nu este rațional, adăugă el când I-5 scoase un clicăit iritat. Vreau doar să văd cum se schimbă stelele. Sunteți de acord cu asta?

— Cum doreşti, spuseră droidul şi femela Twi'lek la unison, în mod straniu.

Jax crezu că-l aude pe Den Dhur chicotind încet.

Îl găsi pe Thi Xon Yimmon stând la o masă din duraplast, modelată să arate ca lemnul. Arăta ca lemnul pentru simplul motiv că lui Jax îi plăcea lemnul. În misiunile prelungite în spațiu – ceea ce părea să se întâmple din ce în ce mai des pe măsură ce activitatea rezistenței se intensifica şi se răspândea – voia să-şi amintească că existau pe undeva lumi cu păduri vii şi în creştere. Avea un copac adevărat în apartamentul său – un lucru mic într-un vas de ceramică. Fusese un cadou de la Laranth şi avea multe sute de ani, deşi rămăsese mic. I-5 îi arătase lui Jax cum maeştrii unei forme de artă străveche numită *miisai* tăiau şi ghidau crengile. Jax învățase să facă acest lucru cu ajutorul filamentelor delicate ale Forței. Practica devenise o meditație. La fel şi parcurgerea formelor de luptă cu noua sa armă – o sabie de lumină pe care el şi Laranth o construiseră folosind un cristal care îi parvenise de la o sursă neaşteptată. Greutatea armei era o prezență reconfortantă pe şoldul său; nu mai puțin

reconfortantă decât posibilitatea de a lăsa deoparte sabia Sith pe care o folosea.

Nu avusese timp să mediteze în ultimele două zile. Îşi spusese că era din cauza programului lor agresiv de mutare a lui Yimmon în afara lumii. Dar ştia că era din cauză că meditația îl făcea să se gândească la mesajul pe care i-l transmisese Cephalonul.

* * *

Timpul, pentru un Cephalon, era o substanță oarecum maleabilă. *Plastic*, ar fi spus un filosof sau un fizician. Den îi spunea *moale*. Oricare ar fi fost descrierea cea mai potrivită, totul se reducea la acelaşi lucru: Cefalonii *vedeau* timpul aşa cum alte ființe simțitoare vedeau relațiile spațiale. Ceva putea fi în fața ta, în spatele tău sau lângă tine, iar dacă întorceai capul să te uiți, era vizibil. Dacă te învârteai în jurul unui obiect, puteai vedea diferitele părți ale acestuia – obțineai perspective diferite. Era o analogie brută, dar apropiată de modul în care vedeau timpul Cefalonii. Un moment putea fi în fața lor, în spatele lor sau deasupra lor – viitor, trecut sau prezent – şi totuşi nu trebuiau decât să-şi întoarcă mințile lor extrem de complexe şi să-l perceapă, să se mişte în jurul lui şi să-l vadă din diferite puncte.

Această percepție ar fi putut – sau nu – să aibă de-a face cu faptul că Cefalonii aveau ceea ce era cunoscut sub diverse denumiri de *inteligență îmbunătățită* sau *punctuată*. Asta însemna că aveau, pe lângă un creier mare, mai multe *subcreiere* – noduri ganglionare, de fapt – care se ocupau de funcțiile mai atavice ale corpului şi lăsau creierul mare liber să facă... ei bine, orice făcea el.

Prin conexiunea sa la Forță, Jax fusese uneori aproape de a înțelege realitatea, dar nici măcar un Jedi nu putea înțelege natura exactă a relației Cefalonilor cu timpul. Şi, din păcate, ceea ce Cefalonii nu puteau face foarte bine era să comunice ceea ce percepeau. *Timpul* erau pierdut pentru ei. Ceea ce se întâmplase cu o zi înainte sau în secolul trecut era la fel de *prezent* ca şi ceea ce urma să se întâmple a doua zi sau peste un secol. Şi din moment ce erau legați unul de celălalt prin Forță, un Cephalon putea foarte bine să fie capabil să *vadă* ceva ce nu se întâmplase sau nu avea să se întâmple în propria sa viață. Acesta era motivul pentru care primirea unui mesaj de la un agent Cephalon *Whiplash* înainte de o misiune majoră era, pentru Jax Pavan, un test sever al răbdării sale de Jedi. Deseori îl trimitea pe I-5, mai lipsit de pasiune, să îi intervieveze pe Cefaloni, dar de data asta nu fusese o opțiune. Când Jax primise mesajul, I-5 era plecat cu Den Dhur şi Tuden Sal, asigurând o serie de coduri false de identificare a navei, de care ar putea avea nevoie pentru călătoria spre Dantooine. Aşa că se întorsese singur în vechiul lor cartier de lângă *Piața Ploughtekal* pentru a se întâlni cu Cephalonul care se instalase într-o reşedință care deservea formele de viață care nu respirau oxigen. Cefalonii preferau metanul şi le plăcea ca atmosfera lor să fie, după cum spunea Den, puțin mai *mestecabilă*.

Jax sosise la adresa Cephalonului deghizat puternic. Pentru cei din afară, părea a fi un diplomat Elomin – exact genul de vizitator pe care ar fi trebuit să-l aibă un Cephalon. Diplomații şi politicienii căutau întotdeauna un avantaj când venea vorba de evenimente viitoare sau trecute. Cefalonii nu aveau scrupule în a divulga informații. Doar că erau incapabili să le comunice în mod clar.

Jax îl găsi pe Cephalon într-un apartament considerat mare după standardele lor. În habitatul infuzat cu metan, acesta păstra o varietate de fântâni cinetice,

sculpturi şi exponate de artă pe pereți. Cefalonilor le plăcea mişcarea. Ființa uriaşă – a cărei denumire, Aoloiloa, însemna vag *Cel Dinainte de Lo şi După Il* – trăia în spatele unei bariere uriaşe de pereți de sticlă, plutind în supa sa de metan ca un pepene gigantic, gri pestriț. Mânca şi comunica prin intermediul unui filtru care storcea nutrienții din supa de metan şi vibra pentru a da formă gândurilor care erau afişate pe un panou într-o anticameră din afara sanctuarului său interior.

Jax ştia că numele era în beneficiul celorlalți simțitori cu care interacționau Cefalonii – un mijloc pentru acele suflete cu probleme temporale de a distinge indivizii. Presupunea că Cefalonii aveau propriul lor mod misterios de a face asta.

Jax se anunțase folosind dispozitivul de traducere de lângă panoul de afişaj al Cephalonului.

— Eu, Jax Pavan, vin aşa cum mi s-a cerut.

Acum avertizează-mă despre un complot Imperial.

Cephalonul, desigur, nu făcu nimic de genul ăsta. În schimb, puse o întrebare:

Pleci (ai / vei)?

Jax clipi. Evident, era o întrebare despre un eveniment viitor.

— Da.

Crux.

Cuvântul se tastă singur pe panoul de afişaj.

— *Crux?* repetă Jax. Ce fel de *crux*?

Nexus, spuse Aoloiloa. *Locus. Întunericul traversează / a traversat / va traversa lumina.*

— Da, ştiu ce este un *crux*. Ce înseamnă... în acest caz?

La crux: Alegerea este / a fost / va fi pierdere. Indecizia este/ a fost/ va fi pierdere totală.

Jax aşteptă, dar Cephalonul nu detalie.

— Ce înseamnă asta: *Alegerea este pierdere. Indecizia este pierdere totală*?

Înseamnă ce înseamnă. Totul.

Jax îşi menținu cu efort gândurile calme. *Ascultă-l*, îşi spuse el. *Ascultă-l.*

— A cui alegere? întrebă el. A cui indecizie? A mea?

Alegere peste alegere. Decizie peste decizie. Nehotărârea este / era / va fi cumulativă.

— Nehotărâre de-a lungul unei perioade de timp? Sau indecizia cumulată a mai multor persoane?

Cephalonul se clătină încet în sus şi în jos, apoi se îndepărtă de bariera de oțel transparent care îl proteja de atmosfera de oxigen-azot de pe Coruscant.

Astfel, Jax fusese expediat, în tăcere. Se întorsese la galeria de artă şi centrul de evenimente care servea drept cartier general al *Whiplash* meditând la cuvintele Cefalonului: *Alegerea este pierdere; indecizia va fi pierdere totală.*

Oricum le-ar fi interpretat, nu suna bine.

* * *

Jax se opri în trapa de la sala comună a echipajului de pe *Far Ranger*, studiindu-l pe liderul *Whiplash* acolo unde stătea la masa din lemn fals.

— Încă nu te-ai resemnat, nu-i aşa? întrebă el în cele din urmă.

— Tu te-ai fi resemnat, dacă ți s-ar fi cerut să te muți şi să părăseşti inima

operațiunilor tale? Singurul motiv pentru care am fost de acord cu asta este că, dacă Împăratul bănuieşte că m-am mutat, şi-ar putea concentra eforturile pentru a mă găsi şi ar da un oarecare respiro rețelei de pe Coruscant.

— Atacul de lângă *Locul lui Sil* a fost prea aproape, Yimmon. Şi pierderile de vieți nevinovate implicate...

Cereanul aprobă din cap obosit.

— Da. Şi asta. Baia aia de sânge a fost... de neiertat. Să trimită droizi de luptă, punându-i să ucidă fără discernământ şi pe scară largă...

— Se pare că ştiau că suntem în zonă, dar informațiile lor nu erau suficient de precise pentru a ținti eficient. Încărcăturile fotonice le-au dat o şansă de a-i ucide pe unii dintre noi fără să afecteze extrem infrastructura.

Jax nu îşi putu reține sarcasmul din voce.

— Poate. Şi poate...

— Ce?

Cereanul îşi scutură imensul cap.

— Chiar tu ai spus-o odată: se pare că Împăratul e disperat. Dacă Vader este indisponibil pentru o vreme şi Inchizitorii nu ne pot urmări fără ca tu să-i detectezi, asta are sens, dar...

Jax simți un fior de nelinişte, dar îl scutură. Îşi spuse că înțelegea avertismentul Cephalonului, şi că îl lua în seamă.

— Sugerezi că Împăratul ar putea să nu fie atât de disperat pe cât pare? îl întrebă Jax pe Yimmon.

Cereanul oftă, respirația răsunându-i adânc în pieptul lat şi musculos.

— Să spunem doar că nu l-am cunoscut niciodată pe Împăratul Palpatine ca fiind predispus la panică. Dar – aşa cum am spus – cu *executorul* său scos din circuit...

— Ai ceva informații de la informatorii noştri?

— Niciuna. Nimeni nu l-a văzut pe Vader şi nu a auzit nici măcar un zvon despre starea lui, de la ultima voastră întâlnire.

Ultima lor întâlnire – în care Vader încercase să-l pedepsească pe Jax pentru că încă mai era Jedi, în care *cultivase* un trădător în cadrul echipei lui Jax, în care încercase să se folosească de un agent biologic rar pentru a-şi spori propria legătură cu Forța. Lui Jax i se părea ironic faptul că, în starea sa *neîmbunătățită*, Vader ar fi putut reuşi să-l captureze sau să-l ucidă... împreună cu toți tovarăşii săi. Dar Lordul Întunecat îşi depăşise limitele şi se învinsese singur. Era o lecție în asta despre aroganță şi nerăbdare. Jax se întrebă dacă Anakin Skywalker – încarcerat în acel costum de supraviețuire negru impunător şi ținut împreună de implanturi cibernetice – ar fi recunoscut-o.

— Atunci aceasta este o fereastră de oportunitate, spuse Jax. Să fii timid acum...

— Timid? Yimmon râse. Nu cumva dau dovadă de timiditate fugind?

— Nu. Dai dovadă de înțelepciune. *Whiplash* are nevoie de tine. Rezistența în creştere are nevoie de tine. Agitația Împăratului aproape că te-a ucis.

Thi Xon Yimmon se uită la Jax cu ochi fermi, de culoarea bronzului vechi.

— Şi dacă nu se agită, Jax? Dacă există un scop în aceste atacuri?

Jax respinse frigul care încerca să îi invadeze corpul.

— Atunci ne vom îndepărta din calea pericolului. Uite, Yimmon, dacă ar fi ştiut că *Locul lui Sil* era punctul de trecere pentru agenții noştri, pur şi simplu l-ar fi şters de pe hartă. Dacă ar fi ştiut unde este baza noastră de operațiuni, şi-ar fi trimis acolo

vânătorii de recompense, droizii de luptă şi Inchizitorii şi ne-ar fi ucis în somn. Ce ar putea avea de câştigat plonjând la întâmplare ca un *rancor* însetat de sânge?

— Poate exact ceea ce a câştigat – plecarea mea de pe Coruscant. Deconectarea mea de la luptă suficient de mult timp pentru a mă reloca şi regrupa. Suficient de mult pentru ca el să se regrupeze. S-ar putea să fie o fereastră de oportunitate şi pentru Împărat.

Jax se desprinse printr-un impuls de rama trapei.

— Ți-am spus, dacă vrei ca echipa mea să rămână cu tine pe Dantooine…

Liderul *Whiplash* scutură obosit din cap.

— Nu. Tuden Sal are nevoie de tine pe Coruscant. E destul de nefericit că tu eşti cel care îmi serveşte drept *doică* în această călătorie. Are dreptate. Te-aş convinge să renunți la asta dacă aş putea. Aş vrea ca cei mai buni dintre noi să fie lângă Palpatine… şi Vader, dacă reapare.

Dacă? Nu, nu *dacă*. Jax ştia că era doar o chestiune de *când*.

Capitolul 2

Traseul lor spre Dantooine fusese decis în urma unei consultări aprinse, în timpul căreia Laranth şi I-5 se pronunţaseră pentru o trecere directă prin Spaţiul Sălbatic şi de acolo să folosească *Săgeata lui Myto*, în timp ce Tuden Sal şi Thi Xon Yimmon îi sfătuiseră să adopte o abordare mai banală, de-a lungul unei rute comerciale intens circulate.

Săgeata lui Myto era un coridor îngust care îi ducea de la marginile galaxiei direct la Dantooine, printr-o porţiune de spaţiu instabil, tensionat de valurile gravitaţionale ale unui sistem stelar binar deosebit de violent, pe care majoritatea piloţilor îl numeau pur şi simplu *Gemenii*. Virtutea sa salvatoare era că acele câmpuri magnetice puternic fluctuante din jurul perechii binare mascau orice schimbare de atitudine pe care o făcea o navă în timp ce trecea pe lângă ele. Teoretic, un pilot maestru urmărit de un inamic ar putea să fugă în spirala gravitaţională a sistemului binar, să iasă din hiperspaţiu suficient de mult timp pentru a schimba radical cursul, apoi să sară din nou într-o direcţie complet diferită, în timp ce urmăritorul încerca să-şi dea seama în ce direcţie a luat-o.

Simpla menţionare a *Săgeţii* îl făcuse pe Tuden Sal să se strâmbe. Recomandarea lui de a face escală pe Bandomeer făcu ochii lui Laranth să se dea peste cap.

— Încă există o prezenţă Imperială pronunţată pe Bandomeer, Sal, obiectase ea. După ce Vader a zdrobit revolta minerilor anul trecut, Împăratul a ţinut lucrurile sub observaţie.

— De aceea nimeni nu s-ar aştepta ca o navă plină de persoane subversive să poposească acolo, argumentă Sal. Aţi fi doar încă o navă de marfă care face afaceri obişnuite într-un port Imperial.

În cele din urmă, Thi Xon Yimmon luase decizia.

— Ce este mai puţin remarcabil decât un cargobot care se opreşte în porturi de escală regulate? Cred că Sal are dreptate. Dacă cineva bănuieşte că *Far Ranger* este mai mult decât pare, ar putea să-şi piardă interesul dacă tot ce facem este să ne oprim într-o serie de porturi pentru a descărca şi prelua marfă.

Şi astfel ajunseseră aici, pe bine circulata *Cale Hydiană*, îndreptându-se spre *Sectorul Corporativ*... cu excepţia faptului că nu aveau nicio intenţie să meargă atât de departe. Urmau să facă escală la Bandomeer, să comunice pentru scurt timp cu celula de rezistenţă emergentă acolo, apoi să meargă mai departe, oprindu-se succesiv la Botajef, Celanon, Feriae Junction şi Toprawa, unde urmau să contacteze rămăşiţele *Rangerilor Antarieni. Rangerii* – ceva mai puţin detestaţi de Împărat decât Jedii – dispăruseră de pe scanerele Imperiului, dar erau departe de a fi morţi. În inima lui Jax Pavan exista o speranţă profundă, dar fragilă, că poate acelaşi lucru era valabil şi pentru Jedi. Că poate el nu era ultimul, aşa cum bănuia adesea.

La Bandomeer existase, într-adevăr, o prezenţă Imperială. Erau şi unul sau doi Inchizitori, ceea ce însemna că Jax şi Laranth rămăseseră în *Far Ranger* într-o stare latentă. I-5 şi Den jucaseră teatrul necesar pentru a face trocul pentru *ionită* – ceea ce dusese şi la un contact şi un schimb de informaţii cu membrii versiunii Bandomeer a *Whiplash. Ionita* era o substanţă cu proprietăţi extraordinare – anula orice încărcătură

care îi era prezentată, fie ea negativă sau pozitivă – ceea ce o făcea ideală pentru înfrângerea unor dispozitive precum generatoarele de scuturi şi rețelele de comunicații.

Se dovedise, de asemenea, o componentă eficientă în armament, ceea ce o făcea valoroasă pentru rezistență. Cu calele de marfă pline de minereu şi lingouri, *Far Ranger* se ridică din nou şi îşi continuă călătoria, făcând mai multe escale de-a lungul *Căii Hydiene* şi parcurgând ultima etapă cu o cantitate de *ionită* suficientă pentru nevoile aliaților lor de pe Toprawa.

Ajunseră pe Toprawa la zece zile după plecarea de pe Coruscant – planul lor: să oprească acolo înainte de a da uşor înapoi pentru a urma *Traseul Thesme*[1] spre Dantooine. Toprawa era o lume ale cărei zone temperate erau acoperite cu păduri luxuriante care invadau fiecare port şi avanpost. Micul spațioport la care apelaseră se afla la periferia oraşului Marele Woolly, în partea nordică răcoroasă a unei mari mase de pământ. Jax aflase că *Marele Woolly* era o referire la aspectul lanțului muntos din apropiere, cu pânza sa de conifere native. Aleseră să acosteze departe de complexul principal de andocare, pe o platformă de aterizare deschisă, intenționând să atragă cât mai puțin atenția asupra lor.

Era aproape de apusul soarelui când Jax debarcă din *Far Ranger* şi se trezi înconjurat de conifere masive al căror parfum dulce-acrişor copleşea mirosurile mecanice ale spațioportului. Fu copleşit, de asemenea, de vivacitatea şi vitalitatea pădurii. Nu era nici la fel de înaltă ca vegetația de pe planeta-mamă a Wookieelor, Kashyyyk, nici la fel de luxuriantă ca pădurile tropicale de pe Rodia, dar învăluia plină de viață artefactele construite ale spațioportului. Era exaltant şi liniştitor în acelaşi timp, iar Jax îşi dori, pentru o clipă, să poată rămâne aici – cu toții – şi să facă din Toprawa noul lor cartier general.

— Maiestuoşi, nu-i aşa?

Yimmon era lângă cotul lui, privind peste pista de aterizare din duroțel la țepuşele santinelă ale scoarței roşiatice şi la frunzişul verde-albastru, acum nuanțate cu auriu de soarele în coborâre al planetei.

— Şi este uimitor cum ceva atât de masiv şi de rezistent ca aceşti copaci poate fi suficient de flexibil pentru a se îndoi în fața vântului.

Jax se gândi la acea caracteristică a giganților din jur. Profund înrădăcinați, străvechi, puternici şi conectați la forța mai mare a naturii, totuşi se înclinau şi se mişcau la îndemnurile invizibile ale vântului şi ale vremii. Presupunea că era un fel de lecție acolo.

— Îi invidiez pe *Rangeri* pentru capitala pe care o au. Yimmon suspină. Deşi nici Dantooine nu este neplăcută.

Jax zâmbi.

— Asta îți aminteşte de acasă?

Cereanul aprobă din cap.

— Totuşi, rareori am văzut copaci atât de înalți pe lumea mea natală. Există o vibrație aici care este… amețitoare.

Jax trebuia să fie de acord. Aerul rece şi umed era amețitor. Îl respiră adânc. Îi amintea de parfumul emanat de micul său copac *miisai* atunci când îi mângâia ramurile cu degetele… sau cu Forța.

— Se spune, zise Yimmon, că Forța curge în seva acestui gen de păduri.

---

[1] Traseul Thesme – linie hiperspațială de pe teritoriile Inelului Exterior. Intersecta Calea Hydiană la planeta Feriae Jonction din sectorul Thesme.

— Cine spune asta?

Laranth ieşi pe rampă pentru a privi peisajul Toprawan.

— Ki-Adi-Mundi, de exemplu, spuse Yimmon.

Membru al Înaltului Consiliu Jedi, Ki-Adi – un Cerean – condusese Marea Armată a Republicii în mai multe bătălii cheie, doar pentru a muri în violența şi trădarea *Ordinului 66*. Era un erou special pentru Thi Xon Yimmon.

Laranth zâmbi. Jax ştia la ce se gândea – cât de derutant era ca o persoană cu statura eroică a lui Yimmon să aibă proprii săi eroi.

— Ei bine, atunci, spuse ea, dacă Generalul Ki-Adi a spus-o, aşa trebuie să fie.

Întinse o mână spre copaci şi închise ochii ca şi cum ar fi testat adevărul cuvintelor eroului lui. Curios, Jax se întinse şi el cu tentaculele Forței, sondând marginile pădurii, mângâind ramurile şi crengile, simțind textura scoarței şi a țepilor şi gustând forța vitală a sevei.

Da. Era acolo – o țesătură mătăsoasă de energie a Forței. Ca un murmur de sunet, un curent subteran de vibrații, o pulsație ambientală de lumină. Era minunat. Rece şi profund ca umbrele...

Umbre. Gândurile i se amestecară. Fusese o pâlpâire – cel mai mic tremur – a ceva ce nu era din pădure? Jax clipi şi se uită în jurul platformei de aterizare. O altă navă – aflată la câtiva metri distanță – tocmai îşi trase rampa de aterizare şi îşi tura motoarele. Poate că unda din energia vegetației de pe Toprawa venise de acolo.

— Avem de gând să stăm aici toată noaptea admirând peisajul? I-5 ieşi din navă cu o şoaptă de servomotoare. Credeam că trebuie să luăm legătura cu un client important.

— Da, soarele apune, spuse Den. Nu trebuia să ne întâlnim cu o doamnă în legătură cu nişte minereu?

Jax aprobă din cap. Se gândi la impresia extrasenzorială fugară pe care tocmai o întâlnise şi decise că trebuia să fi fost vreun vârtej sau un curent.

— Bine. Laranth şi cu mine vom lua legătura. I-5, dacă poți pregăti încărcătura pentru descărcare...

— Consideră că s-a făcut.

Deghizați, Jax şi Laranth se îndreptară spre Marele Woolly. Micul oraş se dezvoltase în jurul portului spațial – o semilună de afaceri şi case strâns grupate, care se întindea în evantai de la instalația portuară, având aproximativ cinci kilometri în cel mai larg punct al său. Hanul la care urmau să se întâlnească cu contactul lor se afla la capătul nordic al semilunii, de-a lungul unui bulevard curbat ale cărui afaceri se adresau în mare parte comercianților. Era un loc de întâlnire respectabil pentru armatorii şi negustorii de succes. De aceea, deghizările pe care le adoptaseră Jax şi Laranth le permiteau să se integreze în clientelă.

Jax, îmbrăcat într-un costum de mătase sintetică şi cizme negre lucioase, arăta ca un căpitan de cargobot de succes. Laranth, aparent partenera lui de afaceri, purta veşmintele fluide şi diafane care o declarau membră a unui clan de negustori. De asemenea, îşi pusese peste lekkuuri o pereche de mantale portocalii vii, mătăsoase, împodobite cu clopoței, ascunzându-şi astfel eficient atât lekkuul stâng trunchiat, cât şi emoțiile. Lekkuul deteriorat era o rană veche pe care Laranth o primise într-un schimb de focuri; era, de asemenea, o trăsătură de identificare pe care de obicei refuza să o mascheze. Acum, însă, era esențial să ascundă atât identitatea, cât şi schimbările evidente de nuanță. Blasterele ei erau ascunse; Jax îşi lăsase sabia cu I-5. Acesta nu

era genul de loc în care se făcea reclamă portului de armă şi voia ca nimeni să nu bănuiască că era Jedi.

Ca parte a podoabei de pe cap, Laranth purta şi un medalion care, la fel ca mantiile pentru lekkuuri pe care le împodobea, era mai mult decât un simplu costum de scenă. Era un sigiliu care avea sens doar pentru ținta sa – un *Ranger Antarian*.

Intrară în încăperea principală mare a hanului *Vălceaua Acoperită cu Muşchi* şi se uitară în jur. Jax zâmbi. Cât de diferit era față de intrarea în *Locul lui Sil*, unde toată lumea se străduia să se uite la tine fără să pară că se uită – sau în *Taverna Apusul* de lângă *Piața Ploughtekal*, unde toată lumea din încăpere se întorcea să evalueze potențialul fiecărui nou-venit de a fi exploatat în vreun fel.

Aici, atraseră doar cele mai întâmplătoare priviri. Jax simți o admirație de moment față de aspectul lor fizic, dar nu şi priviri ascunse. Varietatea de ființe nu era remarcabilă în niciun fel – existau forme de viață de pe o duzină de lumi, deşi coloniştii umani păreau grupul cel mai bine reprezentat. Toți erau bine îmbrăcați şi bine hrăniți – conform standardelor speciilor lor – şi toți păreau să se bucure de o masă bună, de o băutură bună, de un râs bun sau de o târguială bună.

Laranth se uită prin încăpere cu o privire vioaie, de afaceristă, apoi îl îndrumă spre o scară care urca până la etajul al doilea, uşor luminat. Aici sus era mai linişte şi mai întuneric. Mici lămpi pâlpâiau pe mese, iar un şemineu uriaş din capătul îndepărtat al încăperii trimitea lumini şi umbre dansând pe fiecare suprafață. Umbrele nu stăteau pe loc şi nu puteau fi recunoscute ca fiind un lucru sau altul.

Ambiguitate. Jax o găsi brusc stânjenitoare, din motive pe care nu avea timp să le cântărească. Simți o schimbare subtilă în energiile lui Laranth – o ascuțire a privirii ei. Ea se îndreptă de-a lungul încăperii spre o cabină semicirculară din flancul drept al marii vetre. Jax o urmă. În cabină stătea o femeie. Era îmbrăcată într-o haină elegantă cu guler şi manşete din blană sintetică. Părul îi era strâns pe spate la ceafă, iar ochii cenuşii erau luminoşi şi atenți. Jax bănuia că partea de jos a hainei ascundea o serie de arme.

Laranth îşi înclină capul.

— Salutări. Am plăcerea să mă adresez lui Aren Folee?

— Da, răspunse cealaltă femeie, înclinându-şi puțin capul. Şi voi sunteți…

— Pala D'ukal, spuse Laranth. Acesta este partenerul meu, Corran Vigil.

Folee dădu din cap în semn de salut. Expresia ei era una de interes politicos, dar nu mai mult.

— Aducem un mesaj de la un prieten comun. Un domn Cerean pe care îl cunoaşteți, venit recent de pe Centrul Imperial.

Ochii lui Folee se aprinseră.

— Cum se simte?

— E bine. Vorbeşte foarte frumos despre dumneavoastră şi ne recomandă să facem afaceri.

Folee indică locurile din fața ei.

— Vă rog.

Alunecară amândoi în cabină.

— Cât de confidențiale sunt afacerile noastre? întrebă Jax, aruncând o privire în jurul încăperii luminate subtil.

Folee nu răspunse imediat. În schimb, ridică mâna şi palmă un medalion pe care îl purta la gât pe o bandă metalică groasă.

— Foarte confidențial acum, spuse ea. Dacă trage cineva cu urechea, va primi doar cele mai mortal de plictisitoare discuții comerciale fabricate din conversația noastră reală. Aşa că ar trebui să discutăm un pic de comerț pentru a da generatorului de dialog ceva combustibil.

Jax era intrigat. Auzise zvonuri despre genul de dispozitiv antisupraveghere de care se pare că erau acum scanați. Circuitele sale din *ionită* nu blocau atât de mult semnalele spionilor, cât le alimentau cu dialoguri improvizate care foloseau materia primă a unei conversații reale. Era necesar doar ca vorbitorii să îşi amestece *traseul* verbal cu suficiente resturi inofensive pentru a păcăli potențialii ascultători.

Dispozitivul elimina cuvintele şi frazele *fierbinți* programate, dar, în ceea ce priveşte sistemele de supraveghere, nu avea loc niciun bruiaj.

— Nimic nu putea fi mai uşor, spuse Laranth. Din întâmplare, avem o cală de marfă care conține suficientă *ionită* pentru a bloca o navă întreagă de dispozitive spion de supraveghere.

— Şi ce vreți în schimb?

— Unul dintre acele medalioane minunate pe care le porți, în primul rând, spuse Laranth. Am putea folosi tehnologia asta acasă.

— Şi informații, spuse Jax, despre prezența Imperială din sector.

Folee făcu o grimasă.

— Ei bine, există o prezență, sau cel puțin rămăşițele uneia. Mi-a stricat foarte mult ultima misiune importantă. A ucis o mulțime de resurse – atât materiale, cât şi persoane.

— Am înțeles, spuse Jax. Şi noi am suferit propriile noastre pierderi... acesta fiind, sincer, motivul pentru care prietenul nostru comun îşi mută baza de operațiuni.

— La?

— Aşa cum ar spune orice pilot: *la obiect*.

Jax desenă cu vârful unui deget o linie diagonală lungă pe suprafața mesei. Apoi punctă capătul ei cu o bătaie scurtă.

Folee se încruntă, apoi dădu din cap în semn de înțelegere. *Orice pilot* ar fi ştiut că planeta din vârful *Săgeții lui Myto* era Dantooine. Ridică privirea, atrase atenția unui droid de servire şi comandă băuturi şi o farfurie cu mâncare simplă – elemente necesare pentru nişte negocieri serioase şi amiabile. După ce droidul plecă cu comanda lor, *Rangerul* se aplecă spre Jax şi Laranth, privind de la o față la alta.

— Această mişcare înseamnă că suntem aproape să ne încorporăm eforturile şi să acționăm împreună împotriva concurenților noştri?

Întrebarea era sinceră şi avea în spate greutatea unei dezamăgiri şi pierderi profunde şi esențiale. Poate că Aren Folee vorbise cu dezinvoltură despre *uciderea* resurselor, dar sentimentele ei în legătură cu asta erau departe de a fi întâmplătoare.

Jax schimbă o privire cu Laranth.

— Mai aproape, poate. Foarte aproape de orchestrarea mai eficientă a acestor eforturi, cel puțin. Acesta a fost unul dintre stimulentele pe care prietenul nostru le-a avut în ceea ce priveşte relocarea. Locul în care era stabilit...

— Era din ce în ce mai rău pentru sănătatea lui, încheie Laranth. Comunicarea cu organizațiile satelit era uneori dificilă. Deşi există ceva bun în a te ascunde la vedere...

— Sau a te pierde în mulțime, adăugă Jax. Din păcate... concurenții noştri fac să fie greu să te pierzi.

Folee aprobă din cap gânditoare.

— Comunicarea nu este o problemă aici. Avem o rețea foarte eficientă care ajunge destul de repede la subiect. Dar în ceea ce priveşte concurența din zonă, aceasta este, uneori, foarte acerbă. Recent, de exemplu, ruta comercială dintre aici şi sistemul Telos a fost invadată de navele concurenților noştri. Şi sunt băieți mari. Sunt mult mai puternici decât orice am putea noi, micii *Rangeri*, să introducem pe culoarele spațiale. Aşa că, dacă magaziile voastre sunt modeste...

— Sunt, spuseră Laranth şi Jax la unison.

Folee zâmbi.

— Atunci v-aş sfătui să nu vă deranjați să mergeți mai departe pe *Calea Hydiană*. Acesta este un loc la fel de bun ca oricare altul pentru a vă reface cursul.

Mâncarea şi băutura sosiră şi făcură o reprezentație de îmbuibare înainte de a se apuca din nou de conversație, stabilind un aranjament pentru descărcarea unei cantități cât mai mari de *ioniță* pe care aliații lor de pe Toprawa o puteau folosi.

— Vă întoarceți pe aici? întrebă *Rangerul* Folee când încheiară aranjamentele.

Jax îşi ridică privirea şi o întâlni pentru scurt timp pe a lui Laranth, înainte să spună:

— Nu ne-am gândit la asta. Ne-am gândit să luăm o rută mai directă până la Centrul Imperial.

Ochii cenuşii ai lui Folee se măriră.

— Vă întoarceți la Centrul Imperial? De ce?

— Avem... interese acolo, după cum v-ați putea aştepta, explică Jax. Afaceri de care trebuie să ne ocupăm...

— Şi persoane care se bazează pe noi, adăugă Laranth.

— Ați putea avea asta şi aici, să ştiți, spuse Folee. Chiar mi-ar prinde bine câțiva asociați cu... talentele voastre.

Asta captă atenția lui Jax.

— Talentele noastre?

— E clar că aveți amândoi o legătură cu Forța. Am auzit că prietenul nostru lucra cu câțiva indivizi deosebit de talentați. Persoane pentru care Împăratul a avut un interes deosebit. Bănuiesc că se referea la voi doi.

Jax se uită la Laranth. Aren Folee era sensibilă la Forță? Se gândi pentru scurt timp să încerce să-i sondeze mintea, dar se hotărî să nu o facă; dacă era suficient de pricepută la căile Forței pentru a fi o binecuvântare sau o amenințare, i-ar fi observat eforturile. Dacă nu era, oricum nu avea niciun rost.

— Ce vă face să spuneți asta? întrebă el.

— Am auzit că unul dintre aceşti agenți speciali era o femelă Twi'lek.

— Şi celălalt?

Folee râse.

— Subtext. Jumătate din ceea ce vă spuneți unul altuia este nerostit şi vă completați reciproc propozițiile. Deveni repede sobră şi se aplecă din nou spre ei. Vorbesc serios. Ne-ați putea fi de folos aici. Aceasta este cea mai bună din toate lumile – la propriu. Suntem pe o rută comercială principală, aşa că există o mulțime de trafic de acoperire pentru navele noastre şi încărcăturile speciale, dar suntem suficient de departe de centrul galaxiei încât Imperiul să nu ne acorde prea multă atenție. Suntem doar un centru comercial periferic. Dar pot spune cu siguranță că aici se întâmplă mult mai multe decât ceea ce vede Imperiul. Avem o rețea subterană extinsă – şi chiar

vreau să spun *subterană.* Aruncă o privire în jos, spre scânduri, apoi înapoi în sus. Sună atrăgător?

Laranth se dădu înapoi în scaunul ei.

— Sigur că da. Dar...

— Dar, concluzionă Jax, cu prietenul nostru plecat, cineva trebuie să conducă afacerile de pe Centrul Imperial.

— Trebuie să fiți voi?

Chiar aşa? Jax trebuia să recunoască că îşi pusese acea întrebare de mai multe ori în ultimele săptămâni. De asemenea, trebuia să admită că Toprawa avea un farmec puternic. Îi aruncă o privire în lateral lui Laranth. Ea stătea țeapănă şi dreaptă în spatele unui zid de rezervă. Pentru prima dată, nu-şi putea da seama la ce se gândea, dar bănuia că era puțin indignată de gândul că ea şi Jax ar putea să-şi abandoneze operațiunile de pe Coruscant.

Se uită înapoi la Folee şi zâmbi cu regret.

— Mă tem că da, spuse el.

* * *

— Deci... ne terminăm reciproc propozițiile.

Laranth se plimba alături de Jax în timp ce se întorceau pe îndelete la navă.

El zâmbi.

— Aşa se pare.

— Urmează să mâncăm unul din farfuria celuilalt.

Merseră în tăcere până când ajunseră în apropierea portului spațial. Apoi Laranth spuse:

— Ce părere ai despre ceea ce a propus Folee?

— Despre a ne face baza aici? El ridică din umeri. Nu văd cum am putea. *Whiplash* are nevoie de noi pe Coruscant.

— Are? Ea se întoarse cu fața la el. N-am putea servi cauza mai bine aici, unde se adună forțele noastre? Mi se pare că aici este frontul. Aici va deveni rezistența o adevărată forță în galaxie.

Jax era uimit. Acesta nu era Laranth Tarak pe care o cunoştea el. Laranth, cea feroce de loială, apărătoarea onoarei şi a datoriei. Râse nesigur.

— Cine eşti tu şi ce ai făcut cu Laranth?

Ea făcu un gest nerăbdător.

— Nu glumesc, Jax. Pe Coruscant, parcă se închid zidurile. Învață să ne citească. Învață să ştie în ce fel de situații ne implicăm. Pentru ce fel de persoane ne riscăm viața ca să-i ajutăm. Pe Coruscant, învață cum să ne momească – cum să ajungă la noi...

Jax îşi ridică ochii spre zidul întunecat de copaci care îmbrățişa portul spațial. Necomplicat. Natural. Pământ real sub picioarele lui, miros de iarbă şi ace de copac, susurul simplu al vântului. Coruscantul, cu avalanşa sa de sunete şi energii, cu dezordinea sa de unghiuri şi modele haotice de lumini şi umbre, părea dintr-o dată sufocant. Era ca şi cum ar trăi într-un stup. Nu exista nicio distanță între tine şi următoarea persoană... iar următoarea persoană putea fi un agent Imperial cu instrucțiuni să te captureze sau să te ucidă. Dacă nu aveai simțul Forței acordat în fiecare minut din fiecare zi la nivelul de pericol, puteai fi prins cu garda jos.

Să se întoarcă pe Toprawa şi să lucreze cu *Rangerii Antarieni*? Poate să o folosească drept bază pentru a găsi alți Jedi – dacă ar mai fi alții – şi să construiască un nou Ordin? Să se întoarcă pe Toprawa... cu Laranth?

Îşi readuse ochii pe chipul ei. În momentul în care privirile lor se încrucişaseră, să facă asta – să se întoarcă aici cu ea şi să se integreze în rețeaua subterană – deveni ceva ce îşi dorea dincolo de orice rațiune. Dorința crescu în el şi aproape că îl inundă.

Aproape.

Respiră adânc şi lăsă dorința să plece.

— Nu putem părăsi Coruscantul, Laranth.

— Tuden Sal s-a dovedit a fi un adevărat atu, argumentă ea. E deştept, înțelept din punct de vedere politic, determinat...

— Şi încă mai crede că ar fi o idee bună să-l asasineze pe Palpatine.

Asta o opri.

— Da. Adevărat. E adevărat. Dar Pol Haus poate echilibra asta, nu crezi?

— Pol Haus nu este, strict vorbind, un membru al *Whiplash*. Este un aliat, cu siguranță, dar...

Yimmon îi asigurase că prefectul *Poliției Sectorului* putea fi de încredere, dar Jax nu ştia câtă influență putea avea Haus asupra lui Tuden Sal.

— N-ai prefera să fii aici? întrebă ea tăios.

Ea îşi înclină capul pe spate şi se uită la cerul nopții. Strălucea cu un milion de stele, iar banda largă de ceață palidă care era Nucleul Galactic strălucea ca un râu de lumină.

— Este... Lui Jax i se blocă vocea în gât. Nu e vorba de ceea ce vrem noi, Laranth. Este vorba despre ceea ce are nevoie galaxia. Are nevoie să fie eliberată de întuneric.

Ea se cutremură vizibil.

— Crezi că asta se va întâmpla vreodată cu adevărat?

El păşi spre ea şi îi puse mâinile pe umeri.

— Laranth, e ceva în neregulă?

Ea ridică din umeri, eliberându-se furioasă.

— Pe zeiță, Jax! Spune-mi un singur lucru care e în regulă!

— Tu? Eu? Conexiunea noastră la Forță? El zâmbi – sau cel puțin încercă. Faptul că ne completăm reciproc propozițiile?

Ea inspiră adânc, expiră şi apoi scuturat din cap, făcând să cânte şirul de clopoței care îi mărgineau mantia pentru lekkuuri.

— Îmi pare rău. Doar că... întorcându-ne pe Coruscant e ca şi cum ne-am întoarce într-o capcană. Îşi întoarse capul spre terenul de aterizare, începu să meargă. Să mergem să ne asigurăm că *ionita* este pregătită pentru clienta noastră.

— Sigur.

Jax veni în pas cu ea.

Poate că era timpul să se gândească la o nouă bază de operațiuni.

* * *

Far Ranger părăsi Toprawa îndreptându-se spre Ciutric. Aveau să ajungă la Dantooine după o serie de salturi intermediare prudente. Jax pilotă nava până la sistemul Ciutric, apoi ajustă cursul şi îi cedă manşa lui I-5 pentru a se retrage în cabina sa privată.

Copacul *miisai* stătea deasupra unei coloane, sub o rază de lumină. Covoraşul de meditație era aşezat în fața lui şi acolo se duse acum, stând cu picioarele încrucişate pe podea. Respiră adânc, se concentră asupra copacului, urmărind cu privirea conturul elegant al trunchiului şi al ramurilor sale. Când închise ochii, imaginea copacului rămase – trunchiul în spirală, ramurile ridicate, energia ageră a acelor. Îl vedea ca pe o figură de lumină verde pal – o imagine fantomă imprimată pe retina sa.

Nu există emoție; doar pace.

Pace. Trebuia să sape pentru ea chiar acum, scormonind pe sub noroiul de emoții pe care le gestionase de când luaseră decizia de a-l muta pe Yimmon departe de Coruscant. Jax îşi dădu seama, pentru prima dată, că o luase ca pe un semn de eşec. Uneori, se simțeau ca şi cum ar fi fost într-o continuă retragere – fugind de Împărat. Fugind de Vader. Fugind de ei înşişi...

Nu există ignoranță; doar cunoaştere.

Nu. El ştia că nu fugeau. Faptul că Imperiul îşi sporise presiunea asupra lor era un tribut adus succesului lor. Iar din noul său cartier general, Thi Xon Yimmon avea să fie mult mai liber să organizeze o rezistență demnă de acest nume. Aici, îşi spuse Jax, vor fi mult mai multe oportunități de a lucra în rețea cu alte celule de rezistență, precum cea de pe Toprawa.

Nu există pasiune; doar seninătate.

Toprawa. Lumea lui Aren Folee i se păruse locul seninătății, iar oferta ei de a rămâne acolo şi de a lucra cu *Rangerii Antarieni* era atrăgătoare, trebuia să o recunoască. Nu. Era mai mult decât atrăgătoare – era seducătoare.

Nu există haos; doar armonie.

Jax îşi stăpâni gândurile. *Whiplash* trebuia să fie pe Coruscant şi – cel puțin acum – el şi Laranth trebuiau să fie şi ei acolo. Poate mai târziu. Poate dacă el, Laranth şi ceilalți ar putea ridica înlocuitori. Poate după ce bătăliile ar fi fost câştigate şi ar fi revenit un oarecare echilibru în Forță.

Nu există moarte; doar Forța.

Imaginea *miisaiului* încă îi ardea în spatele pleoapelor închise. I se părea paradoxal că acest specimen minuscul, cu crenguțele sale fragile, era o rudă apropiată a coloanelor înalte de lemn din jurul portului spațial al Marelui Woolly. Ambii copaci îşi trăgeau viața din sol şi soare. Ambii pulsau cu forță vitală. Ambii erau în acelaşi timp puternici şi flexibili.

Era, într-adevăr, o lecție în asta, îşi dădu el seama, şi îşi îndreptă gândurile spre felul în care experimentase Forța, stând în mijlocul copacilor de pe Toprawa. Fusese diferit de percepția sa obişnuită asupra ei. Întotdeauna o *văzuse* ca pe o rețea de energii în care el exista. Când folosea acele energii, le vedea ca pe nişte filamente sau panglici care porneau din miezul său pentru a interacționa cu universul material.

Dar pe Toprawa experimentase Forța ca pe ceva ce curgea din inima unei lumi, prin arterele fiecărui gigant al pădurii şi în atmosferă, odată cu oxigenul. În ochii minții sale, văzuse copacii – copacii mari, monumentali – cu rădăcini în pământ, întinzându-se spre ceruri, în acelaşi timp în mişcare şi nemişcați.

În interiorul lui Jax Pavan fu brusc foarte linişte. Îşi deschise simțul Forței spre *miisai*, acolo unde acesta stătea în ghiveciul său de pământ. Atunci o putu vedea; o putu simți – Forța izvorâtă dintr-un puț infinit, curgând în sus prin trunchiul subțire şi ramurile grațioase, expirând în eter.

Trase adânc aer în piept, cu mintea plutind în pragul epifaniei. Simți un ecou al

acelui moment de pace inefabilă când, cu luni în urmă, atinsese pentru o scurtă clipă tivul *Forței Cosmice*. Simți agitația în venele şi arterele sale şi, dorind-o cu disperare, se întinse spre realizarea care era chiar dincolo de mâna sa...

Şi atinse inima neagră a vidului.

Vader!

Jax se trase înapoi, împingându-se literalmente în spate şi înspre interior, departe de acea conexiune înfrigurată. Voia să creadă că fusese doar o manifestare a propriei sale temeri, dar ştia că nu fusese aşa. Simțise atingerea lui Darth Vader la fel de sigur precum simțea puntea cargobotului sub el.

Se aruncă în sus de pe covorul de meditație şi ieşi în pasaj. Nu mai departe de câțiva paşi pe coridorul curbat, ajunse față în față cu Laranth. Ochii ei erau întunecați de furtună, iar expresia ei era sumbră. Nu avu nevoie de confirmare verbală din partea ei; nici ea nu avu nevoie de confirmare din partea lui. Amândoi o simțiseră.

Se întoarseră ca unul singur şi fugiră spre punte.

Capitolul 3

Den Dhur privea prin hublou şi se gândea dacă scutirea de plictiseală oferită de provocarea lui Thi Xon Yimmon de a juca un joc de *dejarik* merita umilința extremă care ar fi urmat inevitabil. Până acum nu reuşise să reziste mai mult de zece minute împotriva Cereanului. Yimmon avea un avantaj nedrept, desigur, având în vedere cortexul său dublu. Den se gândise să-l întrebe dacă ar putea să oprească unul dintre ele, sau să-l distragă cu calculul lui *pi* cu câteva mii de cifre după virgulă, sau cu o altă ocupație captivantă, dar asta ar fi însemnat să se plângă. Ura smiorcăielile. Mai ales dacă ieşeau de pe buzele lui.

Se întinse, căscă şi se uită la I-5, care pilota.

— Am ajuns? mormăi el.

Droidul îşi întoarse capul, fixându-şi companionul cu ambii *ochi*.

— Evident, încă nu am ajuns, altfel... am fi acolo. Suntem programați să ieşim din hiperspațiu în exact douăzeci de minute şi treizeci şi trei de secunde.

— Doar făceam conversație.

— De ce? Oh, stai, lasă-mă să ghicesc, eşti plictisit.

— Tu nu eşti?

— Eu nu mă plictisesc. Este unul dintre avantajele de a avea o inteligență de maşină spre deosebire de una organică. Voi, creaturile biologice, sunteți chinuite de sentimentul trecerii timpului. Eu nu am astfel de probleme.

Den se ridică drept în scaun, uitându-se curios la droid.

— Cum simți tu trecerea timpului?

Cinci îşi întoarse optica spre fereastră.

— Ce fel de timp? Timp universal, ca în teoria lui Tiran? Sau hipertimpul?

— Uhh...

Den auzise doar vag despre teoria unificării timpului şi spațiului subluminic a marelui fizician Drall Tiran şi nu auzise niciodată despre hipertimp. La naiba dacă îi va spune asta lui I-5, totuşi.

— Nu ca Cefalonii, nu? Voi nu experimentați timpul în felul ăsta. Adică, aşa cum mi l-ai descris odată – ca nişte obiecte în spațiu.

— Ah, da. Îmi amintesc acea conversație. Am sugerat că există un coş de gunoi în viitorul tău. M-ai asigurat de optimismul tău suprem.

— Da. Dar tu trăieşti timpul aşa cum o fac Cefalonii?

— Mai degrabă cred că nimeni nu-l experimentează chiar aşa. Diferența dintre modul în care tu şi cu mine experimentăm timpul este o funcție a modului în care funcționează amintirile noastre. Memoria ta este volatilă. A mea...

Den îi aruncă droidului o privire tăioasă. *De ce ezită?*

— A mea nu este, termină droidul, blajin. Doar dacă cineva îmi şterge miezul memoriei...

— Ceea ce s-a şi întâmplat.

— Ceea ce s-a şi întâmplat, fu de acord I-5. Dar dacă nu se amestecă nimeni în el, rămâne intact.

Den ştia că putea fi incredibil de intact. Deşi fuseseră şterse cu vreo douăzeci de

ani în urmă, amintirile lui I-5 despre moartea prietenului său uman Lorn Pavan – tatăl lui Jax – fuseseră restaurate cu detalii vii şi complete. La fel şi trădarea droidului de către Tuden Sal. Den se întreba adesea cum putuse *Cinci* să lucreze cu Sakiyanul în *Whiplash*. Se îndoia că el ar fi putut fi atât de optimist în această privință – în ciuda faptului că Tuden Sal îşi pierduse toate afacerile, fusese pus pe lista neagră a Imperiului şi fusese nevoit să-şi mute familia pe o planetă de frontieră, unde viața lor continua fără el.

— Memoria unei forme de viață organice, spuse I-5, este manipulată de curentul emoțional care însoțeşte evenimentele din memorie. Ele se schimbă, se extind, se contractă, capătă proporții epice sau devin scufundate în aceşti curenți. Este în acelaşi timp o mare putere şi o mare slăbiciune.

Den deschise gura să răspundă tocmai când Jax şi Laranth explodară pe punte.

— Ieşiți din hiperspațiu şi trimiteți un semnal escortei, spuse Jax tăios. Vader e pe urmele noastre.

Cuvintele nici nu-i ieşiseră din gură când *Far Ranger* păru să ezite ca un dansator care se opreşte în mijlocul pasului, apoi căzu înapoi în spațiul normal, sistemele sale automate preluând controlul pentru a se asigura că nu se ciocneşte de nimic solid sau că nu este târât într-un puț gravitațional.

Den se dădu jos de pe scaunul copilotului, permițându-i lui Jax să se aşeze la consolă şi să activeze afişajul monitoarelor. I-5 îşi roti capul ca să se uite la Jedi.

— Nu am făcut eu asta, Jax. Nu am avut timp. Am fost doar traşi înapoi în spațiul normal.

— Unde? întrebă Laranth.

— Aparent, chiar acolo unde ne vrea cineva, spuse I-5.

Den văzu ceea ce voia să spună. Alte nave apărură în spațiul normal în jurul lor. Deşi se aflau la milioane de kilometri depărtare, *Gemenii* încă mai aprindeau vidul cu spectacolul lor mortal. Gâtul i se încleştă şi îşi simți extremitățile ca şi cum temperatura i-ar fi scăzut cu douăzeci de grade. Erau atât de mulți! Formau o jumătate de sferă aproximativă în jurul *lor* şi se îndreptau spre ei, încercând să le taie retragerea.

— Jax... Den îi forță numele printre buzele uscate. Jax, spune-mi că ai un plan.

— Sunt Imperiali? întrebă Laranth, deşi cu siguranță ştia răspunsul.

Jax nu răspunse la niciuna dintre întrebări.

— Am numărat douăzeci.

Douăzeci! Douăzeci de nave Imperiale pentru ei? Pentru un mic cargobot clandestin?

— Ştie că suntem la bord, murmură Jax. Chiar ştie.

Laranth scoase un sunet care era pe jumătate mârâit, pe jumătate geamăt.

— Cum poate fi aici?

— Nu ştiu. Pur şi simplu este. Jax se întoarse să se uite la ea. Ocupă-te de armele dorsale. Den, tu te ocupi de bateria chilei – dar mai întâi, pune-l pe Yimmon într-o capsulă de salvare.

— Ştii ce va spune...

— Bagă-l într-o capsulă.

— Ce ai de gând să faci? întrebă Den.

Cu coada ochiului, o văzu pe Laranth întorcându-se şi dispărând în coridorul principal.

— Vom încerca să ne strecurăm printre *Gemeni*.

Den închise ochii.

— Nu trebuia să ştiu asta.

Apoi fugi de pe punte, în drum spre Thi Xon Yimmon.

— Vorbeşti serios? întrebă I-5. Chiar vrei să plonjezi printre două stele care se dezintegrează?

Degetele lui Jax zburară peste consola de navigație, corectând cursul şi stabilind viteza.

— Nu chiar. Doar suficient de aproape pentru a ne masca semnătura. Apoi ne reorientăm şi pornim spre Dathomir.

— Dathomir?

— Nu putem să-l conducem spre Dantooine. Este prea riscant.

— Şi prin *pornim spre*, presupun că te referi la saltul în hiperspațiu. În vârtejurile gravitaționale dintre o pitică albă şi o gigantă albastră.

— Da.

— Ceea ce este incomensurabil de riscant.

Jax făcu o pauză pentru a-i arunca prietenului său metalic un zâmbet încordat.

— N-am spus că nu e riscant, *Cinci*. Doar preferabil alternativei. Îşi puse mâinile pe manşa de direcție a copilotului. Transferă comenzile la postul meu.

— Fac transferul.

Jax văzu lumina de stare de la stația sa devenind verde şi apăsă puternic pe unitatea ionică. Săriră înainte direct în vălul strălucitor şi pătat de materie şi energie care se întindea între cele două stele. În spatele lor acum – şi deasupra, dedesubt şi lateral – navele Imperiale îi urmăreau, închizând plasa.

Jax afişă o imagine mărită a celor mai apropiate nave, ceea ce îi confirmă bănuiala: era vorba de un contingent mare din flota de atac *501* a Lordului Întunecat, cunoscută sub numele de *Pumnul lui Vader*.

Care dintre ele? se întrebă Jax. Pe ce navă se afla Vader? Nu avea nicio intenție să ajungă acolo pentru a afla cu siguranță. Undeva în falangă era o navă amiral, de asta era sigur. Posibil chiar acel crucişător mare care atârna acum în spatele navelor mai mici – nava ale cărei generatoare de gravitație îi scoseseră fără îndoială din hiperspațiu. Era singura navă de dimensiuni mari din formație; restul erau fregate şi corvete de atac, cu câteva nave de luptă TIE în plus.

— Eşti conştient că asta e sinucidere curată, spuse I-5.

— Nu avem de ales. Ei bine, ba da, avem – renunțăm sau luptăm. Niciuna dintre cele două decizii nu are şanse să ne facă să trăim până la o vârstă înaintată. Poate că ar fi trebuit să rămânem pe Toprawa.

— Poate că ar fi trebuit.

Aproape de ei se profilă râul alb-albastru de materie stelară, dar mai aproape se aflau degetele individuale ale *Pumnului lui Vader. Far Ranger* se clătină, apoi deodată păru că zboară printr-o cremă. Gândul era aproape amuzant – fluxul de substanță dintre stele era ceva de natura unei curgeri cosmice de cremă. Iar ei s-ar putea să sfârşească fiind o bucățică mică şi crocantă în mijlocul materialului stelar cremos.

Jax înclină foarte uşor prova navei în jos şi spre stânga, trecând pe lângă malurile pârâului. Nava i se împotrivi, încercând să navigheze direct spre inima piticei albe. El rezistă, trecând printre pitică şi gigant, prin uraganul de plasmă fierbinte care era sifonată de steaua mai mică şi mai densă. Fu ca şi cum ar fi păşit în haos. *Far Ranger* fu zguduită de un infern urlător; temperatura fuzelajului crescu brusc.

— Temperatura exterioară înregistrează cinci mii de grade, raportă I-5.

Jax închise ochii, lăsându-se purtat de Forță, imaginându-şi-o ca pe o pânză de energie înghețată în jurul micului cargobot. Experimenta ceva ce nu mai simțise până atunci: ca şi cum curenții şi vârtejurile de energie dintre cele două stele erau conectate cu el, ca nişte frâie în mâinile lui. Simți curenții, manipulă uşor frâiele şi navigă printre vârtejuri.

— Vom ieşi pe partea cealaltă în zece secunde, îl informă I-5.

— Cursul este stabilit. Treci pe hiperpropulsie la semnalul meu.

— Am înțeles.

Jax se uită la cronometrul din afişajul monitorului.

— Marcaj în cinci, patru, trei, doi, unu...

— Anulează! spuse I-5.

Jax simți înainte să vadă. Ieşiră din furtuna binară într-un buzunar format de un alt contingent de nave. Alarmele de proximitate țipară şi Jax făcu singurul lucru pe care îl putea face. Întoarse *Far Ranger*, cu intenția de a fugi înapoi pe drumul pe care veniseră. Ar fi trebuit să sară din fluxul de materie. Dar defectul acestui plan deveni imediat evident când o formațiune de cinci nave ieşi din torentul *Gemenilor*.

Jax ştiu fără să cerceteze că cea din centrul formațiunii îl transporta pe Vader.

Apăsă pe comunicator.

— Suntem înconjurați! Trageți în voie! Cu tot ce avem!

Răspunsul lui Laranth şi al lui Den fu imediat – raze laser şi de particule încărcate fură pulverizate din bateriile de pe *Far Ranger*. Tirul de la bateria dorsală se concentră asupra navei centrale din formația inamică. Laranth ştia cine se afla pe acea navă şi ştia, de asemenea, că în niciun caz nu-l puteau lăsa să urce la bord.

Aveau o şansă şi numai una, aceea de a sparge formația Imperială, de a se întoarce în fluxul mareic dintre stele şi de a sări în hiperspațiu de acolo. Era mai mult decât sinucigaş, dar nu aveau de ales – nu-l puteau lăsa pe Vader să urce la bord şi să-l ia pe Yimmon.

Jax conduse *Far Ranger* direct spre nava amiral a lui Vader şi simți o undă bolnavă de amuzament întunecat trecând peste el chiar înainte ca inamicul să deschidă focul. Primele focuri fură un avertisment, ratând nava cu kilometri, dar se apropiară rapid. În câteva secunde, avea să plouă asupra scuturilor cargobotului – scuturi care, chiar şi cu îmbunătățirile aduse de proprietarul anterior, nu puteau rezista nici pe departe mai mult de câteva secunde puterii de foc concentrate a Imperiului. S-ar fi *îndoit*, s-ar fi prăbuşit şi apoi...

Un ping şi un pocnet de lumină ambientală veni de la panoul de comunicații. I-5 reacționă instantaneu, răspunzând la ping.

— Ne-a găsit escorta noastră, spuse el.

— Ceea ce înseamnă că şi noi îi putem găsi, spuse Jax. Trimite coordonatele la capsulele de salvare, apoi du-te la Yimmon.

— N-o să abandonăm nava...

— Doar dacă va trebui. Du-te!

Droidul trimise coordonatele escortei lor şi se grăbi să părăsească puntea.

Jax se uită în sus prin fereastră. Se apropiau rapid de navele lui Vader, iar cele patru nave de luptă mari care îl flancau îşi strângeau formația. O rafală de foc Imperial zgudui micul cargobot, izbindu-i scuturile. Ținteau unitatea ionică. Jax aşteptă să-i lovească o a doua salvă, apoi trânti puternic manşa, trimițând *Far Ranger* într-o spirală

strânsă. Dacă ar fi cronometrat bine, ar fi zburat cu burta în sus, chiar pe sub nava amiral, trecând chiar printre ea şi vecinul ei cel mai apropiat.

Dacă...

Barajul de foc de la bateriile de tunuri continuă în timp ce se învârteau. Probabil că lui Vader i se va părea că una dintre loviturile sale îşi găsise ținta şi că scăpase nava *Whiplash* de sub control. Dacă îi voia, trebuia să inverseze cursul şi să îi urmeze înapoi în fluxul de materie. Dacă Forța era cu ei, ar fi ajuns prea târziu.

La doi kilometri de nava lui Vader, Jax mai coborî puțin prova cargobotului şi plonjă spre lumina strălucitoare. Întinse mâna spre comenzile hiperpropulsorului...

Şi timpul se opri. Jax se simți ca şi cum s-ar fi scufundat în apă. Într-o clipă, impulsul fu schimbat într-o cădere liberă plutitoare. Intraseră într-un câmp de stază.

Mintea lui Jax se luptă cu ideea. O navă mare de linie putea genera un astfel de câmp, dar ca ceva atât de mic precum crucişătorul lui Vader să producă unul era de-a dreptul imposibil. Gândurile lui analizară cu greu situația, conştiente şi frustrate de încetinirea neuronilor săi de către câmp. Din fericire, pregătirea sa de Jedi îl ajută să reziste – în caz contrar, ar fi fost pur şi simplu înghețat, atât corpul, cât şi creierul, iar următoarea sa conştientizare ar fi fost, probabil, să îl vadă pe Vader stând deasupra lui. Jax încercă să se concentreze. Pentru a scăpa de situație, trebuia mai întâi să o înțeleagă. Explicația îi veni în minte pe măsură ce spirala navei încetinea şi mai mult, iar el studia punctele reprezentative ale navelor *501* dispuse pe afişajul monitorului. Răspunsul se afla în modelul lor de dispersie. Câmpul de stază era generat de cele cinci nave ca o unitate – se învârtea între ele ca o pânză de păianjen, fiecare navă generând o secțiune din firele invizibile în timp ce zburau într-un model impecabil şi exact. Acest lucru se datora probabil prezenței lui Darth Vader – probabil împreună cu un grup select de Inchizitori de-ai săi.

Jax puse nava în marşarier; mişcarea păru să dureze o veşnicie. Carena gemu şi se clătină, dar erau ținuți bine... şi erau atraşi spre nava amiral. Îşi dăduse seama, dar prea târziu pentru a pune în aplicare un plan de evadare.

Dintr-o dată se putu mişca din nou – timpul subiectiv revenise la normal. Nu avea nevoie de instrumente pentru a-i spune ce se întâmplase: Lordul Întunecat abandonase câmpul de stază în favoarea unei raze tractoare mai eficiente. Era o greşeală din partea lui de care Jax avea să profite din plin. Porni comunicația.

— Abandonați nava. Toată lumea, abandonați nava!

Activă claxonul de evacuare, coborî din scaunul pilotului şi se îndreptă spre pupa.

* * *

Apelul de abandonare a navei răsună în căştile lui Den Dhur. Era atât de concentrat să se reorienteze după încetarea bruscă a prăbuşirii lor spre destinul suprem, încât sunetul vocii lui Jax îl şocă. Căzu din stația de armament şi urcă pe platforma de sub scaunul cardanic.

Bateria ventrală era chiar sub cala de încărcare din față. Prin cupolă, vedea cum rafalele de lasere luminau chila cu sclipiri puternice de lumină coerentă.

Mai întâi un câmp de stază, apoi o undă tractoare, gândi el. *De ce, oh, de ce nu am păstrat o parte din ionită?*

Den urcă scara, ieşi din baterie şi intră în cală. Făcu o pauză pentru a se orienta.

Jax le spusese să ajungă la capsulele de salvare, dar ar fi rămas blocați în câmpul tractor la fel de eficient ca şi nava... ei bine, până când Vader ar fi andocat cu ei pentru a-i prelua. Gândul îl galvaniză. Când Vader va andoca, Imperiali vor trebui să îşi coboare scuturile şi să forțeze cargobotul să şi le coboare pe ale sale, iar ei ar fi trebuit să îşi dezactiveze câmpul pentru un moment. Acesta ar fi fost tot timpul disponibil pentru a ejecta capsulele şi a le scoate din câmpul tractor.

Trebuie să ajung la pupa. Gândurile lui Den implodară când nava fu zguduită din nou de o forță exterioară. Lovitura fu urmată de gemetele carenei. Tot sângele fugi din creierul lui Den. Instinctul preluă controlul şi se repezi la trapa compartimentului de marfă. Tocmai ajunsese la ea când se auzi un zgomot ca şi cum ar fi fost pornite o mie de propulsoare. Luminile pâlpâiră, apoi se stinseră complet, iar motoarele tăcură.

La fel şi tunul laser al lui Laranth.

Abia acum îşi dădu seama că auzise focul ei continuu din momentul în care îşi părăsise propriul post şi până acum. *Asta e bine*, gândi Den. Acum, nebuna Twi'lek trebuia să abandoneze nava aia nenorocită. Erau morți în spațiu, fără motoare, fără arme, fără suport vital... Derapă şi se opri când îşi dădu seama. *Fără suport vital!*

Den îşi înghiți frica, îşi scoase blasterul şi porni cu precauție în lungul pasaj din față şi din spate. Îşi luase mai devreme precauția de a-şi fixa comunicatorul la gulerul jachetei; acum îl potrivi pe frecvența lui I-5.

— *Cinci?* Aici Den. Recepție.

Tăcere... apoi, exact când Den crezu că va începe să plângă:

— Aici I-5. Unde eşti?

— Imediat după cala din față. Tu?

— La mijlocul navei, pe puntea inferioară, urc. Suntem abordați. Ia-o pe flancul stâng, prin cala de marfă.

Genunchii lui Den tremurară.

— Vin la tine.

Se întoarse şi fugi spre cea mai apropiată scară.

Abia păşise pe puntea superioară când sunetul metalului gemând veni din nou din dreapta sa. Îşi înăbuşi un țipăt de groază pură şi o luă la fugă spre pupa cât de repede îl puteau duce picioarele lui scurte.

* * *

Jax simțise cutremurele care străbăteau nava în timp ce trupele de şoc Imperiale se străduiau să o abordeze. Încercase cu asiduitate să nu-l localizeze pe Vader. Se strădui să-şi mențină amortizată semnătura Forței. Greutatea sabiei de la şold era un fel de confort, dar spera să nu aibă nevoie de ea. Dacă ar fi ajuns să-şi folosească sabia, ar fi însemnat că i-a permis lui Vader să se apropie prea mult.

Acceleră spre pupa în întunericul sufocant, încetinind când ajunse la mijlocul navei. Laranth încă era sus în bateria dorsală? Cu siguranță că nu. Cu siguranță îşi abandonase postul la ordinul lui.

Sau nu. Laranth putea fi încăpățânată. Ezită, privind în întunericul pasajului transversal. Dar fără energie, şi cu nava prinsă în raza tractoare ca o insectă în chihlimbar, ea nu mai putea trage cu arma. Ar fi ales să-l protejeze pe Yimmon. S-ar fi dus după capsulele de salvare. Înaintă din nou.

Îl ajunse din urmă pe I-5 în timp ce apărea de pe o scară pe puntea superioară.

— Unde sunt Den şi Laranth? întrebă el.

— Den este pe drum, spuse droidul. Şi până să ne distrugă sistemele, Laranth încă trăgea în Imperiali. Presupun că a fost nevoită să fugă.

Jax se încruntă. În condiții normale, s-ar fi întins pur şi simplu şi ar fi găsit-o prin Forță, dar nu putea risca asta acum, ci doar să se consoleze că ea nu se întinsese după el. Se uită înainte de-a lungul coridorului din flancul drept. Nu era nimic de văzut. Apoi îşi îndreptă atenția spre pupa.

— Probabil că e deja la capsule. Să mergem.

* * *

Far Ranger avea cinci capsule de salvare în dotare – câte două la pupa, pe fiecare dintre cele două părți, dreapta şi stânga – şi una chiar în spatele cabinei de pilotaj. Fiecare era echipată să adăpostească confortabil patru persoane, cinci doar dacă erau în relații foarte bune. Toate aveau acum coordonatele escortei *Antariene*, dar nu aveau să le mai aibă în momentul în care aveau să fie ejectate. Doar cea pe care o luau Jax şi tovarăşii săi – cea în care îi aştepta Thi Xon Yimmon – avea să se întâlnească cu echipa lor. Îi mulțumi Forței pentru Aren Folee.

Ajunseră la pasajul transversal de la pupa şi se îndreptară de-a lungul lui spre prima dintre capsulele de salvare. Mecanismul de închidere strălucea verde – era ocupată. I-5 i-a făcut semn lui Yimmon, care deschise trapa.

Yimmon era singur în capsulă. Nici urmă de Laranth. Jax încercă comunicația, dar ea nu răspunse. Ceea ce putea să nu însemne nimic... sau putea să însemne...

Îl cuprinse o spaimă lentă. Dacă ar putea măcar să se întindă cu Forța spre ea. Doar un fir de gând. Cel mai mic fir... Închise ochii, îşi extinse sentimentele...

— Jax? I-5 îi puse o mână metalică pe umăr, suficient de ferm pentru a-i opri încercarea de a ajunge la Laranth. Ce facem acum? Aşteptăm sau ne despărțim?

* * *

Den se afla pe la mijlocul navei, apropiindu-se de intersecția cu pasajul transversal, când două lucruri se întâmplară aproape simultan: luminile de urgență începură să pâlpâie şi să se stingă, iar el păşi într-o pală bruscă de fum acru. Se opri, cu inima bătându-i în piept, şi privi norii de fum, luminați de o aură aurie şi de pâlpâiri de incandescență mai strălucitoare dintr-un punct situat aproximativ în centrul pasajului transversal. Se înecă – mai puțin din cauza fumului şi mai mult din cauza faptului că îşi dădu brusc seama de unde trebuie să provină – din turela dorsală de arme. Se puse din nou în mişcare, forțându-se să se mişte prin fum şi lumina intermitentă. Putea auzi pocnetul şi şuieratul circuitelor prăjite şi ticăitul metalului care se răcea.

Te rog, Triakk[2]*, las-o să iasă. Milostivă Mamă Warren a întregului Sullust, te implor!*

Se grăbi spre confluența pasajelor transversale şi a celor din prova şi pupa. Aşa cum se temea, sursa fumului era bateria de arme. Era, de asemenea, sursa unui şir din ceea ce ar fi putut fi ori blesteme, ori rugăciuni rostite cu o voce feminină răguşită. Litania se încheie cu: *Asta e! Haideți, haideți, haideți!*

---

[2] Triakk – zeu străvechi Sullustan al haosului.

Laranth!

Den ajunse în locul de sub baterie şi se uită în sus. Scara retractabilă era la jumătatea coborârii, dar Laranth era încă sus în turelă, lucrând la un panou de control care arăta de parcă ar fi făcut implozie. Faţa îi era străbătută de tăieturi; umerii goi şi lekkuurile îi sângerau din cauza numeroaselor răni.

— Ce faci? întrebă el. Ieşi de acolo!

— Nu încă. Nu până nu-i trimit Lordului Vader un ultim mesaj.

Ea se întinse după mecanismul de tragere – sau ce mai rămăsese din el.

Uitându-se prin bula de oţel transparent de deasupra capului, Den îşi dădu seama ce voia să facă. Tunul turbolaser dorsal era îndreptat direct în burta navei lui Vader, de la distanţă mică.

— Laranth, nu!

Dar ea era deja hotărâtă. Luminile de urgenţă se aprinseră pe măsură ce energia creştea şi ea trase. Reacţia fu atât de intensă, încât îl zbură pe Den de pe picioare şi îl aruncă în pasajul dintre provă şi pupa de parcă ar fi fost o frunză în vânt.

* * *

În flăcările de chihlimbar ale luminilor de urgenţă, Jax verifică capsulele de salvare. Erau câte una de o parte şi de alta a unui tub de acces care ducea de unde se aflau ei până la puntea de încărcare şi până la o reţea de scanere. Se gândi să-i trimită pe I-5 şi Yimmon în capsula din stânga, dar dacă se despărţeau, asta le-ar fi complicat serios planurile de evadare. Deschise gura să-i spună lui I-5 să-l însoţească pe Yimmon în capsulă când o explozie lumină pasajul care ducea de la prova şi pupa. Nava zvâcni violent, aruncându-l pe Jax pe punte. Ridicându-se, simţi un frig brusc. Era ca şi cum cineva i-ar fi sifonat golul îngheţat al spaţiului în suflet.

Se târî în picioare, privind înainte de-a lungul coridorului de la prova şi pupa. Un miros acru ajungea până la el, *expirat* de sistemul de urgenţă de susţinere a vieţii al navei. Prin lumina pâlpâitoare, Jax îşi dădu seama că vederea sa asupra secţiunii din faţă a navei era întunecată de fum.

Nu. Jax alergă, auzindu-l vag pe I-5 cum îi striga numele.

* * *

Nava nu se simţea bine sub picioarele încălţate ale lui Den, care abia se ridică în picioare în vârtejul înecăcios de fum. Se legăna ca un dop de plută, ceea ce nu avea niciun sens. Câmpul A-grav era fie pornit, fie oprit. Dacă era activat, câmpul de *bosoni* genera masă şi stabilitate; dacă era dezactivat...

Se întoarse şovăind spre bateria de arme şi se sperie de moarte când o siluetă mare şi solidă zbură din întuneric, aproape doborându-l din nou. Îi trebui o clipă să realizeze că era Jax. Jediul se întinse până în baterie şi trase de scara pe jumătate desfăşurată. Bucăţica de metal deformată se împotrivi încercării lui de a o trage complet în jos. Den se înălţă, reuşi doar să apuce cele mai de jos trepte ale scării şi să-şi adauge greutatea la încercare. Auzi şuieratul ascuţit şi gutural al respiraţiei greoaie, dar habar n-avea dacă era a lui Laranth, a lui Jax sau a lui. Se înecă cu vaporii acri şi clipi în timp ce circuitele muribunde scuipau scântei spre el.

Scara se smuci în jos şi Laranth căzu de pe baterie în braţele lui Jax, cu oasele

zdrobite, forța ei vitală pâlpâind ca luminile de urgență care îi luminau fața devastată. Lekkuul stâng era aproape secționat, iar o bucată de şrapnel îi străpunsese gâtul, chiar sub linia maxilarului, aproape secționându-i o arteră.

Den nu putu decât să se agațe de scară şi să privească. Îşi mută privirea de la chipul lui Laranth la cel al lui Jax. Era mult mai rău. Trebuia să se uite în altă parte.

Îşi întoarse ochii spre pupa şi respirația i se opri în gât. I-5 pornise spre ei de la pupa, iar Yimmon părăsise siguranța capsulei de salvare. În spatele lor, tocmai ieşind din casa scării...

— Jax.

Vocea lui Den fu o şoaptă crudă. Se uită înapoi la Jax şi Laranth şi surprinse momentul în care Laranth suflă ceva în urechea lui Jax şi apoi îşi dădu sufletul înapoi Forței. Se simți ca şi cum întregul univers se oprise pentru a observa momentul înainte de a merge din nou mai departe.

Jax nu avu nevoie să i se spună ce văzuse Den în pasajul de la pupa. Den putea vedea că ştia. Cunoaşterea era scrisă în rigidizarea bruscă a corpului său, în duritatea ochilor săi când aşeză uşor corpul rupt al lui Laranth pe punte şi se ridică.

Sabia lui zumzăi la viață, luminând coridorul întunecat cu o ambianță albastru-verzuie. Jax păşi spre pupa, fumul învârtindu-se în jurul lui. Den privi, neputincios, cum Jediul se apropie de I-5 şi Yimmon. Liderul *Whiplash* şi protectorul său droid erau împiedicați să scape de o siluetă neagră impunătoare, flancată de un cvartet de trupe de şoc. Darth Vader îşi scoase şi el sabia şi făcu un pas lung spre Jax şi tovarăşii săi. Arma lui prinse viață, strălucirea ei roşie ca sângele revărsându-se pe pereții etanşi.

Nava se mişcă din nou, câmpul A-grav pâlpâind la fel ca luminile. Unul dintre soldați se grăbi să ajungă lângă Vader şi îi vorbi, gesticulând în sus, cu vocea prea joasă pentru a fi auzită. Drept răspuns, Vader făcu o mişcare bruscă cu o mână şi trupele de şoc se întoarseră ca unul singur, îndreptându-şi armele spre Jax.

— Tovarăşa ta moartă, spuse Vader, vocea lui întunecată netrădând nicio emoție, a dezactivat câmpul nostru de stază – un act pentru care a plătit cu viața. Nava asta pluteşte în derivă în fluxul de materie dintre stele, aşa că o vei pierde şi ea. Mai am doar un singur lucru de luat de la tine.

— Viața mea? întrebă Jax, cu vocea aspră şi crudă.

— Nu. Asta ar fi prea uşor, nu-i aşa?

Soldatul cel mai apropiat de el îşi întoarse capul cu cască.

— Dar Lord Vader, ordinele Împăratului...

Vader ridică o mână înmănuşată, strânsă, iar soldatul tăcu.

— Sunt perfect conştient de ordinele Împăratului. Eu le execut în felul meu. Ceea ce iau de la tine, Jax Pavan, este chiar lucrul pe care l-ai păzit cu atâta gelozie în toate aceste luni.

Îşi întoarse fața mascată spre Yimmon. Ochii Cereanului se dădură peste cap şi se prăbuşi peste peretele din spatele lui. Vader întinse mâna liberă şi făcu o mişcare de prindere care opri alunecarea lui Yimmon. Doi dintre soldați se mişcară rapid pentru a-i prinde brațele şi a-l ridica.

Jax şi I-5 săriră la unison, cu sabia lui Jax învârtindu-se. Trupele de şoc deschiseră focul şi o rafală de lumină dură, cu particule, inundă pasajul.

Den nu avu timp să îşi acopere ochii. Fu orbit, complet. Când reuşi să vadă din nou, Jax stătea în centrul coridorului, cu sabia ridicată defensiv. Coridorul era plin de resturi. Vader şi trupele sale dispăruseră şi, odată cu ei, Thi Xon Yimmon.

Nava era moartă în spaţiu, plutind în derivă spre uitare. Corpul lui Laranth zăcea sfărâmat pe punte. Şi I-5...

Den încercă să se mişte şi aproape că se împiedică de ceva aflat la picioarele lui. Se uită în jos şi văzu capul lui I-5, lovit şi înnegrit, zăcând pe puntea din faţa lui.

Capitolul 4

Trebuiau să plece acum sau n-ar mai fi plecat niciodată. Ştia că trupul lui Laranth era doar o cochilie goală. Ştia asta. Era Jedi, la urma urmei. Moartea nu îi era străină. Şi totuşi voia să zăbovească în interiorul unui *vas* distrus, legănându-l pe celălalt în brațe. Sau să ia trupul lui Laranth cu el într-o capsulă de salvare.

Îşi înăbuşi impulsurile. *Nu există moarte; există Forța.* Ultimele ei cuvinte.

Se uită în jur după Den. Sullustanul era încă în viață, tremurând lipit de perete, cu capul lui I-5 în brațe. Jax trebuia să-l ia pe Den de pe *Far Ranger*. Şi pentru a face asta, trebuia să o lase pe Laranth în urmă.

Se forță să se mişte. Îşi dezactivă sabia şi puse o mână pe umărul Sullustanului.

— Du-te la capsula de salvare. Cea din dreapta.

Den se uită la el cu ochii bântuiți, iar Jax îşi văzu propria reflexie în ei.

— Nu... nu fără tine.

— Aşteaptă-mă. Dă-mi un minut – e tot ce am nevoie. Dacă nu sunt acolo într-un minut, ejectează-te.

Apoi sprintă spre cabina lui – cabina *lor* – având încredere că Den nu va încerca să îl urmărească. Îi trebuiră doar câteva secunde să se avânte înăuntru şi să ia copacul *miisai* – tot ce-i mai rămăsese de la Laranth. Mai petrecu o secundă gândindu-se la ideea de a nu se alătura lui Den în capsula de salvare, dar îşi scutură capul. *E o prostie.*

Era prost şi tragic. Nu era momentul să ia decizii de viață.

Purtând copacul, alergă din nou spre pupa, oprindu-se doar pentru a lua unul dintre blasterele lui Laranth – singurul încă întreg – şi pentru a atinge fața ei distrusă. Carnea ei era rece. *Casa* ei era goală.

Nava se zgudui din nou, amintindu-i că avea timp limitat – nu că s-ar fi aşteptat ca Den să îl lase în urmă. Nu chiar. Ajunse la capsula de salvare şi intră, închizând uşa în urma lui. Den stătea pe scaunul copilotului, lucrând la capul lui I-5, reconectând câteva dintre miile de fire care ieşeau de gâtul droidului. Jax crezu că vede optica droidului pâlpâind pentru scurt timp, dar efectul fu prea efemer pentru a fi sigur. Se strecură în scaunul pilotului – nu că ar fi avut prea mult de pilotat – se încordă şi apăsă pe mecanismul de lansare. Câteva secunde mai târziu, zburau prin atracția mareică a *Gemenilor*. Avură nevoie de momente lungi şi chinuitoare pentru a scăpa de gravitația stelelor, dar în cele din urmă reuşiră. În liniştea relativă a capsulei, Jax îşi roti scaunul pentru a se uita la Den. Sullustanul îl privi înapoi, cu capul lui I-5 strâns între mâini. Privirea lui era ațintită asupra copacului din poala lui Jax.

— Ea... ăă... ea ți-a dat asta? întrebă Den.

Vocea lui Den era atât de moale, încât Jax abia îl auzea. Aprobă din cap.

— Stupid, presupun, dar...

— Nu. Nu e stupid. Deloc.

— Ai aşteptat mai mult de un minut.

— Ți-a luat mai mult de un minut.

— Ți-am ordonat să pleci.

— El mi-a ordonat să rămân, ridică Den capul droidului.

— Den...

— I-am ordonat să rămână, spuse I-5 succint. Optica lui pâlpâi, fără echivoc de data asta. Am pierdut destul astăzi. Cu toții am pierdut. Să te pierd pe tine... nu era în planurile mele.

Jax simți că i se topesc oasele. Mâinile îi tremurară. Se agăță de brațele scaunului pilotului pentru a le opri – se agăță de ele până când îi albiră încheieturile.

— *Alegerea este pierdere; indecizia va fi pierdere totală*, murmură el. Îl aleg pe Yimmon – o pierd pe Laranth. O aleg pe Laranth – îl pierd pe Yimmon. Ezit – îi pierd pe amândoi... şi nava şi pe voi.

— Cu excepția faptului că eu sunt încă aici, spuse I-5 cu emfază. Deşi, recunosc, am *slăbit* puțin. După o pauză, droidul adăugă: Într-un fel, şi Laranth este încă aici. Aminteşte-ți de antrenamentul tău, Jax. *Nu există moarte; doar Forța.*

Jax privi prin vizor spre golul spațiului, conştient că, în spatele lor, *Far Ranger* cu încărcătura ei solitară se scufunda în materia stelară – revenind în forja primară. Era mai uşor să mediteze la acele cuvinte decât să înțeleagă ce însemnau. Îşi pierduse Maestrul şi le înțelesese – aşa crezuse. Îl pierduse pe Nick Rostu şi crezuse că le înțelesege. Dar asta – pierderea femeii care îi fusese cea mai intimă tovarăşă, persoana care îi completa frazele – nu era la fel ca acele pierderi. Se simțea ca şi cum i-ar fi fost smulsă o bucată din propriul suflet. Bucata care îi dădea lumină.

Voia, cu disperare, să se întindă prin Forță şi să o simtă acolo – să se asigure că mantra Jedi era adevărată. Îşi spunea că nu o face doar pentru că asta i-ar fi trădat lui Vader continuarea existenței sale.

Dar Vader ştia. Îl luase pe liderul *Whiplash*, îl făcuse aproape cu lejeritate praf pe I-5 când droidul încercase să-l oprească şi, la fel de lejer, făcuse ca muşchii lui Jax să se blocheze într-un spasm titanic. Apoi se întorsese şi plecase cu trupele sale.

Un ping puternic răsună în tăcerea capsulei. O lumină îi străfulgeră în ochi. Se uită prin micul hublou, văzu o navă plutind la o jumătate de kilometru distanță.

Era escorta lor de *Rangeri*, venită să-i salveze.

Sau ce a mai rămas dintre noi, gândi el. *Doi ființe distruse şi un droid la fel de distrus.*

Capitolul 5

Micile nave ale *Rangerilor* – pe care ei le numeau *săgeți* – preluară capsula de salvare care îi transportase pe Jax şi pe însoțitorii săi la marginea puțului gravitațional al *Gemenilor*, andocară la ea, îi transferară pe nava lui Aren Folee şi îi duseră înapoi la Toprawa.

Jax petrecu întreaga călătorie într-o stare de izolare mentală. După ultima explozie de stres, el era o *groapă*. O gaură. Un puț gravitațional în care lumina cădea fără efect. Privea gura abisului dintr-un punct înalt şi detaşat al minții sale – clocotul invizibil de emoții de la fund nu putea fi lăsat să iasă la suprafață sau să se scurgă afară. Vader îl credea mort, descompus în ioni liberi de infernul plasmatic al *Gemenilor*, iar el se temea că până şi un scâncet din întunericul sufletului său l-ar putea expune.

Simți privirea lui Den asupra lui şi pe cea a lui Aren Folee când se întoarse de la cârma navei. Simțea chiar şi privirea lui I-5. Încă nu se obişnuise cu asta.

Îşi relaxă puțin garda când ajunseseră la Toprawa, şi chiar observă cum nava plonjă direct spre o stâncă şi – în punctul de impact – alunecă pur şi simplu prin deghizarea holografică şi intră într-o peşteră mare, goală, care nu era în întregime naturală. Pe fundul cavernei se aflau mai mult de o jumătate de duzină de nave de diferite mărimi. Deasupra, acoperişul muntelui dispărea în întunericul punctat de lumini galben pal. Acestea pâlpâiau în ceața unei cascade care plonja ca o panglică de cristal dintr-o sursă nevăzută, la sute de metri în jos, până pe fundul cavernei. Jax îi urmări traseul argintiu cu privirea – grupul de nave din față se afla pe o insulă în mijlocul unui lac mic.

— E uimitor, spuse Den încet. Apoi către Jax: Când ai spus că sunt în subteran, nu am crezut că ai vrut să spui asta la propriu.

— Bine ați venit la *Muntele Casă*, le spuse Aren.

Îşi conduse *săgeata* cu măiestrie spre insulă şi se aşeză la adăpostul unei nave mai mari pe care Jax o recunoscu drept un interceptor din clasa *Helix*. Cargoboturile mici şi înarmate fuseseră scoase în afara legii de către Imperiu din cauza vitezei, manevrabilității şi puterii lor de foc. Primele nave de pe linia de asamblare *Arakyd* abia ajunseseră la noii lor proprietari când Împăratul ordonase fie să le dezmembreze, fie să scape de ele. Majoritatea se supuseseră – aparent, unii nu.

Acest interceptor era complet înarmat şi părea să fie în reparații.

În timp ce Aren Folee aşeza *săgeata* pe nisip, Jax ieşi din adormire suficient cât să examineze celelalte nave din apropiere. Recunoscu câteva: o navă de luptă în formă de mantie *Kuat Systems* care era în curs de dotare cu lansatoare noi de rachete, o navă de patrulare *Cutlass* şi o a treia navă care nu putea fi ceea ce părea a fi.

Jax inspiră adânc.

— Este o *Delta-7*?

Aren opri motoarele.

— Este. Vrei să arunci o privire?

Vreau. Asta era o idee străină. Oricum, aprobă din cap. Debarcară – Jax încă purta copacul *miisai* şi Den capul lui I-5 – şi *Rangerul* îi conduse la nava elegantă, în formă de cuțit. Era avariată – atât de rău arsă încât culoarea originală a navei era

aproape ştearsă. Fusese roşie, ceea ce însemna că aparţinuse unui anumit Jedi. *Delta-7* – oficial, seria *Aethersprite* – fusese folosită de Jedi atât de mult, încât majoritatea le numeau pur şi simplu nave de luptă Jedi. Jax nu avusese niciodată ocazia să piloteze una. Se mişcă în jurul ei, pe sub arcul ei ascuţit, simţindu-se ca şi cum ar fi intrat într-un altar. Ridică o mână pentru a atinge aripa stânga, observând în timp ce o făcea că priza droidului era goală.

— A cui a fost? Ştii? o întrebă pe *Rangerul* tăcut din spatele lui.

Îi simţea privirea aţintită asupra lui în timp ce se mişca spre pupa, pe sub aripă.

— Nu. Când a fost găsit, era în derivă, goală. Astromecul dispăruse.

Jax se întoarse să se uite la ea.

— La Geonosis?

— După. Dar plutise în derivă atât de departe în spaţiu, încât nimeni nu are nicio idee cum sau chiar când a ajuns acolo. Computerul navigaţional a fost şters.

Jax atinse din nou nava, încercând să desprindă din ea orice fel de semnătură energetică pe care ar putea să o recunoască – ceva care i-ar putea sugera care dintre colegii săi Jedi ar fi putut pilota nava. Nu era nimic identificabil, doar o amprentă difuză. Îşi îndepărtă mâna şi îşi şterse palma pe tunică.

Aren se apropie de el şi îi puse o mână pe braţ.

— Ar trebui să plecăm. O să vrei să-ţi contactezi colegii de pe Dantooine şi Coruscant.

El se îndepărtă de nava Jedi.

— Unde mergem?

— La *Poalele*. Acolo este cartierul nostru general.

— *Poalele, Muntele Casă* – sunt nume de cod? întrebă Den, care îi urmărise de la mică distanţă.

— Mai degrabă descriptori generici. Există o reţea de pasaje subterane care trec pe sub portul spaţial şi până la marginea oraşului. Noi le dăm nume de străzi. Te face să pari mai puţin ascuns când poţi să mergi şi să vorbeşti deschis la lumina zilei despre oraşul tău subteran supersecret. Lunea crede doar că vorbeşti despre locaţii din Marele Woolly.

I-5 făcu un clic.

— Un orăşel?

Aren se uită la rămăşiţa de droid şi zâmbi, ca şi cum a vorbi cu o maşină fără corp era ceva ce făcea în fiecare zi.

— Veţi vedea.

Se întoarse şi îi conduse spre locul în care cascada se întâlnea cu lacul cavernei, trimiţând în sus pâlcuri de ceaţă.

— Cum au fost făcute toate astea? întrebă Den.

Aren scutură din cap.

— Marea boltă – sincer, nu ştim. A fost ceva peste care am dat la începutul războiului. Cea mai mare parte a părţii dinspre oraş am săpat-o în stâncă şi sol.

Ea îi conduse pe lângă echipele de muncitori şi piloţi, care priveau şi uneori făceau cu mâna. Traversară un pod de lemn care părea să se termine la o grămadă zdrenţuită de bolovani. Dincolo de aceştia, ferită de peştera propriu-zisă, era o potecă care înconjura perimetrul peşterii pe malul exterior al lacului. Aren viră la stânga şi îi conduse direct la cascadă. Poteca trecea prin spatele acesteia şi se deschidea într-un tunel suficient de lat pentru ca cei trei să poată merge deodată.

Poate că a numi *orăşel* avanpostul *Rangerilor* era prea mult, dar era mai mult decât un simplu buncăr. Erau coridoare ramificate, camere de depozitare, camere de locuit, un dispensar/infirmerie, o capelă de meditaţie şi o mică cantină de tipul celei pe care o puteai găsi la bordul unei staţii spaţiale. Locul era populat, deşi rar, cu fiinţe din mai multe lumi, deşi cei mai mulţi păreau să fie oameni. Toţi îl considerau interesant pe Jax şi pe însoţitorii săi; toţi o cunoşteau bine pe Aren Folee.

— Unde ne duci? întrebă Jax când ajunseră la o intersecţie cu un al doilea tunel.

— Asta depinde de voi, spuse Aren. De cum vă simţiţi. Vă pot duce la cabină. V-aţi putea odihni – să dormiţi o vreme...

— Nu, spuse Jax, mai tăios decât voia. Nu vreau să dorm.

— Să mâncaţi, atunci?

Când Jax nu răspunse, Den spuse:

— Nu cred că îi e foame acum vreunuia dintre noi. Care este opţiunea numărul trei?

— Vă duc la Degan.

— Degan? repetă I-5.

— Degan Cor. El şi cu mine împărţim conducerea aici. Eu reprezint *Rangerii.* El reprezintă alte grupuri interesate. Vreţi să vă întâlniţi cu el acum? Aş putea cel puţin să vă arăt nişte camere ca să ai un loc unde să-ţi pui... copacul?

Vocea ei se ridică întrebătoare.

Jax se uită în jos la *miisai* – singurul lucru din posesia lui pentru care avea nevoie de un loc. Pe lângă hainele pe care le purta, acum mai avea exact patru lucruri: două săbii de lumină – lama Sith pe care i-o dăduse un anonim şi cea nouă pe care o făcuseră el şi Laranth – *pyroniumul* pe care i-l dăduse Anakin cu mult timp în urmă *pentru păstrare* şi holocronul Sith pe care i-l lăsase tatăl său. Pe acestea le purta asupra lui.

— O să-l păstrez, mulţumesc.

Ea aprobă din cap, deşi radia uimire.

— Şi eu voi păstra ăsta, mulţumesc, spuse Den, ridicând capul lui I-5.

Colţurile largi ale gurii lui se întoarseră într-un zâmbet, dar expresia nu-i atinse ochii. Jax îşi dădu seama, brusc, că nu era singur în durerea lui. Cum ar fi putut să simtă că era? Se întoarse spre Aren Folee.

— O să avem nevoie de un droid tehnic, dacă ai unul la dispoziţie – să ne ajute cu I-5.

Ea se uită lung la capul droidului.

— Mi s-a părut că arată ca o unitate I-5YQ. Pare neobişnuit de... curios.

— E o poveste lungă, îi spuse Jax. Dar *Cinci* este... mai mult decât un simplu droid. A fost tovarăşul şi prietenul meu de...

Se trezi incapabil să termine propoziţia.

— Înţeleg, spuse Aren.

Deşi nu avea cum să înţeleagă relaţia dintre om şi maşină, Jax ştia că ea înţelegea durerea şi pierderea. Fără îndoială, trecuse şi ea prin asta în ultimii ani, având în vedere că Imperiul avea o părere la fel de proastă despre *Rangeri* ca şi despre Jedi şi încercase să îi elimine şi pe ei.

— Urmează-mă.

Ea făcu stânga în tunelul care se intersecta, care era chiar mai lat decât primul şi mai bine iluminat. Podeaua de sub picioare era o piatră lustruită, gri deschis, cu

dungi verzi.

— Se întâmplă ca Degan Cor să fie un geniu mecanic, continuă Folee. El a modernizat majoritatea sistemelor de pe navele care au trecut prin *Muntele Casă*. Nu este expert în droizi de serviciu şi *simulacre* umane precum unitatea voastră YQ, dar ştie multe despre inteligenţa artificială în general. Conduce sus o instalaţie de reparaţii pentru nave şi vehicule. Se uită la acoperişul stâncos de deasupra. Are reputaţia de a fi cel care se ocupă de hipermotoarele stricate. Nu ştiu dacă avem pe aici piese pentru un I-5, dar sunt sigură că poate face ceva să vă ajute.

* * *

Degan Cor era un bărbat înalt şi slăbuţ, în floarea vârstei, cu ochi negri de culoare nedeterminată şi păr atât de negru încât părea să absoarbă lumina. Purta o salopetă de tehnician mecanic sub o vestă lungă cu multe buzunare al căror conţinut era un mister. Nici într-un milion de ani Den nu l-ar fi confundat cu un lider al rezistenţei – ceea ce, probabil, făcea din el un lider foarte eficient.

Nu avea prin preajmă piese pentru un I-5YQ, dar îi oferi lui Den acces la atelierele sale şi un fel de asistent care să-l ajute să reconstruiască un corp pentru droidul distrus. Den era recunoscător pentru tot ce putea obţine. Repararea lui I-5 îi domina gândurile, iar el lăsa să se întâmple asta. Era mult mai bine decât ceea ce se străduia să-i dea la o parte agenda constructivă. Avea o imagine în minte: un pasaj întunecat plin de fum şi slab iluminat, o scară răsucită, un corp *rupt*...

Den se scutură şi încercă să se concentreze pe ceea ce spunea liderul rezistenţei Toprawane. Ceva despre pierderea lor. *Da, pierderea lor. Pierderea lui Jax. Pierderea suferită de Whiplash.* Den fu copleşit pentru o clipă de magnitudinea ei: Laranth murise, Yimmon fusese luat, nava dispăruse, iar *Cinci*...

Strânse mai tare capul droidului şi îşi dădu seama că tremura.

— Te superi? spuse o voce hârâită de sub braţul lui. Îmi acoperi intrările audio.

Den râse din reflex şi aşeză capul lui I-5 pe masa joasă din faţa rogojinei pe care stătea. Totuşi, nu îşi luă mâinile de pe el. Avea un sentiment oribil că s-ar prăbuşi dacă ar face asta. Uitându-se la Jax, se întrebă dacă Jediul simţea la fel pentru copăcelul care stătea între picioarele lui şi pe care îl mângâia cu vârful degetelor.

Degan Cor îi întinse lui Jax, apoi lui Den, câte o cană cu lichid aburind de culoarea ambrei. Aren Folee se servi din carafa de pe masă, în timp ce co-liderul se lăsă într-un scaun în diagonală faţă de Jax şi vizavi de Den.

— E *shig*. Degan arătă cu capul spre ceşti. Cultivăm *behot* pe plan local. Mi se pare energizant. M-am gândit că aveţi nevoie de un întăritor după ce aţi trecut prin toate astea.

Prin ce am trecut. Den se trezi din nou în coridorul plin de fum. Se târî afară. Îşi dădu seama că va mai face asta pentru o vreme şi mai avea şi sentimentul că nu va deveni mai uşor pe măsură ce timpul trecea.

— Mulţumesc, spuse Jax şi sorbi din băutură.

Den o mirosi pe a lui. Citrică. Sorbi, simţind cum îi arde drumul până în burta goală. Chiar se simţea revigorat. Închise ochii. Era întuneric în spatele ochilor lui.

Întuneric în pasaj.

Deschise ochii şi inhală din nou parfumul de *shig*. Cât va mai dura până când va putea să închidă ochii şi să nu se întoarcă la ultimele clipe de pe *Far Ranger*... la

ultimele clipe ale lui Laranth?

Degan Cor îl privi pe Jax cu sobrietate.

— Mi-am permis să-ți alertez tovarăşii de pe Dantooine că s-a întâmplat ceva – că a fost o problemă. M-am gândit că poate ar trebui să te las să le spui tu detaliile. Dacă nu cumva preferi să o fac eu…

— Nu. Jax scutură din cap. Nu, trebuie să o fac eu. Şi va trebui să apelez şi *Whiplash* de pe Coruscant.

Şi ce o să le spui? se întrebă Den.

— Desigur, spuse Degan. Ce s-a întâmplat? Cum a ştiut Vader unde veți fi?

— Nu ştiu. Mi-aş dori să ştiu. Urăsc să cred că a fost pur şi simplu faptul că acum este capabil să mă simtă.

— Pur şi simplu? repetă Aren, iar ochii negri ai lui Degan se măriră.

— La ultima noastră întâlnire a ingerat un agent biotic puternic care… cred că i-a deschis porțile percepției Forței şi l-a copleşit. Inițial, cel puțin. Ca şi cum ai încerca să bagi cascada aia printr-un tub mic. Sau să treci toată energia unui hipermotor printr-un singur autobuz. Nu există nicio modalitate de a fi siguri ce efect ar fi putut avea asupra simțului Forței. Deşi n-aş fi pariat că va deveni mai sensibil ca urmare.

Degan aprobă din cap.

— Corect. De obicei, dacă suprasoliciți un simț, acesta este amorțit cel puțin o vreme după aceea. Totuşi, poate deveni şi hipersensibil – sau chiar ambele pe rând. Este la fel de probabil să existe o cârtiță în organizația voastră. Rânji fără veselie. Nu sunt sigur ce e mai rău – un Sith hipersensibil sau un spion.

— Eu aleg spionul, spuse I-5. Cred că avem o şansă să descoperim cine este.

Cei doi Toprawani clipiră la el surprinşi.

— Aproape că trebuia să fie cineva din cameră când am făcut planurile de a merge pe Dantooine, continuă I-5. Vocea lui era subțire şi răguşită fără camera de rezonanță pe care i-o permitea trunchiul. Sau cineva din echipa de pregătire a cargobotului.

Jax clătină din cap.

— Ar fi putut fi cineva de la *Controlul Westport*. Am depus un itinerar.

— Da, dar *Gemenii* nu erau pe el. Doar agenții *Whiplash* ştiau în ce moment aveam de gând să ne abatem de la itinerar. Ca şi o mână de oameni de aici.

Jax s-a uitat la Degan Cor, care ridică din umeri.

— Droidul are dreptate, Jax. Şi asta e ceva… la care va trebui să ne gândim.

Făcu schimb de priviri cu Aren Folee.

— Ce veți face acum? întrebă Aren. Vă duceți pe Dantooine?

— Nu are rost. Ne vom întoarce pe Coruscant. Ne regrupăm. Să ne dăm seama cum îl putem aduce pe Yimmon înapoi.

Degan şi Aren schimbară din nou priviri. Apoi tehnicianul mecanic slăbuț se aplecă în față pe scaun, cu coatele pe genunchi.

— Ai putea lucra de pe Toprawa, Jax. Nu numai că eşti binevenit aici, dar este nevoie de tine. Aici va fi câştigată bătălia. Aici, unde Imperiul trebuie să se împrăştie. O parte din escadrilele de aici sunt pentru spectacol. Ele nu fac altceva decât să mențină o prezență strategică, să-i intimideze pe localnici. Îi lăsăm să creadă că fac asta în timp ce noi construim o flotă chiar sub nasul lor. Ai putea să faci parte din asta – să-ți comanzi propria escadrilă de nave de luptă.

Den îşi ținu respirația, urmărind intens chipul inexpresiv al lui Jax.

— De ce eu în special? întrebă Jax în cele din urmă.

— Aren şi cu mine ştim amândoi că eşti Jedi, deşi nimeni altcineva de aici nu ştie... sau cel puțin, nu ar trebui să ştie. Talentele tale ar putea fi foarte utile aici. Şi ai putea avea o navă. Orice navă doreşti – chiar şi vechea navă de luptă Jedi. Mai mult decât atât, totuşi – există focare de rezistență în Imperiu care lucrează independent. Uneori ne încurcăm unii pe alții. Uneori ajungem să lucrăm în scopuri contradictorii. Un grup de rebeli vrea sânge, altul vrea să joace un joc de aşteptare. Cu tine în avangardă, sunt convins că am putea să-i aducem pe toți împreună sub un singur mandat. Să-i facem să lucreze împreună cu noi, în loc să ne obstrucționeze. Ai putea unifica acest efort, Jax. S-ar aduna în spatele unui Jedi. Ai fi un miracol pentru ei, pentru că ei cred că întregul Ordin e mort.

Fața lui Jax deveni şi mai palidă. Se aplecă şi atinse crengile copacului cu vârful degetelor. Apoi clătină din cap.

— Trebuie să îl găsesc pe Yimmon şi să îl eliberez.

— Am înțeles. Dar...

— Vader l-ar fi putut ucide, dar nu a făcut-o. Privirea lui Jax se mută de la Aren la Degan. După luni de zile în care au încercat să-l asasineze – lovind orbeşte şi sălbatic –, brusc au întins o capcană bine pusă la punct şi l-au capturat. Yimmon a spus ceva înainte să plecăm de pe Coruscant şi ar fi trebuit să-l ascult. A spus că avea senzația că suntem conduşi ca o turmă. Încurajați să facem exact ceea ce am făcut – să părăsim Coruscantul. Nu cred că mai contează în acest moment dacă totul a fost un complot sau dacă doar au avut noroc la sfârşit. Rezultatul este că o au pe singura persoană ale cărui cunoştințe despre *Whiplash* ar putea distruge complet rezistența. Dacă nu-l îndepărtăm pe Yimmon de Vader înainte ca acesta să obțină acea informație, *Whiplash* este terminată – şi orice alte părți ale rezistenței despre care are cunoştință Yimmon.

Degan Cor clătină din cap.

— Jax, ce te face să crezi că Vader nu are deja această informație?

Lui Den i se păru brusc greu să respire. În toată nebunia asta, nici măcar nu se gândise la asta. După expresiile sumbre de pe fețele lui Aren Folee şi Degan Cor, îşi dădea seama că ei o făcuseră.

— Thi Xon Yimmon e liderul de necontestat al *Whiplash*, spuse Jax cu tenacitate. El a fost liderul *Whiplash* încă de la început şi a avut cel puțin un Maestru Jedi care era mulțumit să fie unul dintre agenții săi. A existat un motiv pentru asta. Yimmon are mai multă disciplină mentală decât unii Jedi pe care i-am cunoscut. E excepțional, chiar şi pentru un Cerean. Şi niciunul dintre noi, cu excepția poate a lui Laranth... Se opri, îşi linse buzele. Nu sunt sigur că măcar Laranth ştia cât de sensibil era la Forță.

— Totuşi...

— Şi mai e ceva, spuse Jax. Pe navă, când Vader a întins mâna să-l controleze, Yimmon a părut să-şi piardă cunoştința. Sau, mai degrabă, să renunțe la ea. Mie mi s-a părut că a dispărut sau – sau s-a oprit înainte ca Vader să-l poată controla. Pentru o clipă, am crezut că a făcut-o Vader, dar l-a surprins. A trebuit să reacționeze rapid pentru a-l împiedica pe Yimmon să se prăbuşească. Dacă Yimmon are vreo modalitate de a-şi suprima conştiința sau de a-i interzice lui Vader accesul la ea, ar putea măcar să câştige ceva timp. Dar nu am de unde să ştiu cât timp poate rezista.

— Ce intenționezi să faci? întrebă Degan.

— În primul rând, trebuie să avertizăm *Whiplash*. Tuden Sal trebuie să ştie ce s-a întâmplat, pentru că sunt şanse mari să fie nevoit să dezmembreze şi să

reconstruiască întreaga rețea, iar asta îi va lua timp – timp pe care poate că nu-l are. Apoi trebuie să îl găsim pe Yimmon.

Liderul rezistenței aprobă din cap.

— Îți putem oferi un releu securizat către contactele de pe Coruscant. Dar dacă nu-l puteți găsi pe Yimmon?

— Nu pot gândi aşa, spuse Jax. Trebuie să cred că îl pot găsi. Că îl voi găsi. Şi cât mai curând. Ai spus că pot avea o navă. O să am nevoie de una ca să mă întorc pe Coruscant. Dacă nu aflăm altceva, trebuie să presupun că acolo îl va duce Vader pe Yimmon.

Degan aprobă din cap.

— Cât de aproape este vechiul interceptor de a fi reparat?

— În câteva zile.

— Pot să...

— Desigur, spuse Aren. Cu o singură condiție – să te gândeşti serios să te întorci la Toprawa şi să te alături *Rangerilor*... orice s-ar întâmpla cu Thi Xon Yimmon.

Den trase adânc aer în piept, la unison cu Jax, iar Jediul aprobă din cap.

— O să mă gândesc. Serios. Dar acum, trebuie să folosesc hipercomunicația să văd dacă pot să transmit un mesaj către *Whiplash*.

Capitolul 6

Trebuia să mănânce. O făcu fără să guste jumătate din ceea ce punea în gură. Bău cantități copioase de *shig* fierbinte pentru că îl păcălea să creadă că mintea lui era trează şi funcționa cum trebuie. Trebuia să şi doarmă, deşi amână asta cât putu de mult. Când observă că Den făcea acelaşi lucru, deschise gura să-i țină o predică, apoi o închise. Cine era el să vorbească despre asta?

Mintea lui obosită rătăcea. Dacă există un loc neplăcut în care să se ducă, se va duce acolo. Chiar acum, mintea lui rătăcea pe un drum al gândurilor care era mult prea deranjant. Îi trimisese un mesaj laconic, criptat, lui Tuden Sal pe Coruscant, dar nu primise încă niciun răspuns. Jax nu ştia dacă Sal îl primise sau nu – sau dacă mai era în viață să îl primească.

Conjectura[3] era inutilă. Jax decise să încerce meditația ca antidot. În camera mică, dar confortabilă, pe care i-o dăduse Aren lângă cea a lui Den, se aşeză în fața copacului *miisai*, urmărindu-i crengile dese ca şi cum ar fi navigat printr-un canion de oraş de pe Coruscant. Urma fluxul Forței.

Nu există emoție; doar pace.

Crezuse că epuizarea putea fi o formă de pace. Dar îşi dădea seama acum de nebunia de a fi evitat somnul în ultimele treizeci de ore. Avea nevoie ca mintea să-i fie limpede şi stabilă. Dacă voia să-l găsească pe Yimmon, avea nevoie de toate facultățile şi puterile pe care le avea la dispoziție – facultăți care, în prezent, se stingeau.

Nu există ignoranță; doar cunoaştere.

Nu numai că avea nevoie de cunoştințe, dar trebuia să fie capabil să le adune, să şi le amintească, să le folosească. Era departe de asta – departe de a şti măcar de unde să înceapă căutarea lui Yimmon.

Nu există pasiune; doar seninătate.

Dar el nu era senin. Pasiunea clocotea chiar sub suprafață – o pasiune care nu avea nicio ieşire practică. Nu putea face ceea ce îşi dorea – să se întoarcă în timp şi să rescrie ultimele două zile. Încercă să țină sub control explozia de energie, să o redirecționeze înapoi pe calea ei, spre copac. Dar mintea lui se răzvrăti, îndemnându-l să facă ceva atunci când nu era nimic clar de făcut.

Nu există haos; doar armonie.

Nu era nimic altceva decât haos. Nimic. Jax Pavan, Jediul, era golit de orice altceva în afară de dezordine şi agitație.

Nu există moarte; doar Forța.

Ca Jedi, fusese învățat că atunci când moare, un individ devine una cu Forța. Dacă asta era adevărat, nu ar fi trebuit să o poată simți pe Laranth prin Forță într-un fel sau altul? Din nou, simți impulsul de a se întinde în speranța că Laranth îi va răspunde. Îşi reprimă impulsul, apoi îl combătu.

Şi nu mai putea pretinde că Darth Vader era motivul reticenței sale.

Simți lacrimile calde şi umede pe obraji, chiar înainte să-l podidească plânsul.

---

[3] Conjectură – părere bazată pe ipoteze sau pe presupuneri; prezumție, supoziție.

* * *

Asistentul pe care Degan Cor i-l dăduse lui Den era un copil. Un copil Rodian. Un orfan. Ceea ce însemna că, oricât de mult ar fi vrut Den să refuze oferta, nu o putea face. Serios, cum să refuzi un orfan?

Puştiul avea un droid pe care şi-l construise singur. Îi spunea *Bomboană* pentru că era ca o *cutie cu dulciuri.* Fusese cândva o veche unitate P2, dar acum semăna foarte puţin cu una. Puştiul – numele lui era Geri – înlocuise turela P2 cu capul unui droid pilot din seria RX. Den credea că *Ochi de Gândac* era un nume mult mai potrivit pentru chestia aia decât *Bomboană*, dar nu avea de gând să spună nimic cu voce tare. Nu prea avea loc să comenteze despre mărimea globilor oculari ai altcuiva – în plus, ar fi putut răni sentimentele băiatului Rodian.

Dacă asistentul nu era chiar impresionant la prima vedere, atelierul în care îl condusese pe Den, cu siguranţă era. Avea treizeci de metri lungime şi aproximativ jumătate în lăţime. Echipamentul şi uneltele – deşi în mod clar furate din diverse surse – erau în cea mai mare parte de ultimă generaţie, cu o mulţime de îmbunătăţiri şi modificări, dintre care unele ar fi fost uluitoare chiar dacă Den nu ar fi avut o durere de cap cauzată de lipsa somnului – durere neafectată de cele patru ore de somn pe care reuşise să le obţină în ultimele două zile.

Staţia de diagnosticare a droizilor era extraordinară. Avea nu unul, ci trei module de inteligenţă artificială înlănţuite în aşa fel încât operatorul putea evalua şi repara căile neuronale ale unui droid în mai puţin de jumătate din timpul care i l-ar fi trebuit cu unul singur.

— E uimitor, spuse Den. Degan a asamblat asta?

— Nu. Eu am făcut-o, zise Geri.

Nu era niciun pic de lăudăroşenie în simpla recunoaştere. Puştiul rânji în felul acela ciudat de Rodian, colţurile gurii întorcându-se în sus în timp ce vârful botului proeminent se întorcea în jos.

— Degan spune că am talent pentru maşini.

Cultul eroilor. După cum îşi amintea Den de undeva din trecutul său ceţos, era bine să ai eroi.

— Atunci am ajuns la locul potrivit, spuse I-5 de sub braţul lui Den.

Sullustanul tresări. Uitase că droidul era acolo.

Zâmbetul lui Geri se încolăci şi mai mult pe la colţuri.

— Ai nimerit-o bine! Stai să vezi inventarul.

Traversă până la o pereche de uşi metalice de la un capăt al atelierului şi le împinse, apoi i-a făcut semn lui Den.

Puştiul avea dreptate. *Inventarul* era incredibil – droizi şi roboţi şi părţi ale acestora împânzeau pereţii unei încăperi nu cu mult mai mici decât atelierul în sine. Den se aşteptase la o învălmăşeală nebună, dar piesele erau aranjate ordonat, deşi aleatoriu. Capetele şi turelele, rolele, picioarele şi braţele erau aranjate într-o sărbătoare a ordinii, dar...

— Bine, văd că ai un sistem, spuse Den, dar nu prea...

— Sunt în ordine alfabetică Rodiană, spuse *Cinci* iritat. Putem să ne apucăm să-mi găsim un *vehicul* adecvat?

— Da, spuse Den. Apoi îl întrebă pe Geri: Ai ceva de genul unui I-5YQ?

Geri cercetă inventarul, încreţindu-şi trompa şi mişcând capul.

— Aici nu prea avem nevoie de droizi de protocol. Cel mai mult repar roboți tehnici. Am un 9T şi câteva 5Y. Arătă spre un droid ciudat, cu picioare butucănoase, cu brațe lungi şi subțiri şi fără exoschelet.

— Aş arăta ca un gunoier prost. Nu ai nimic care să se apropie mai mult de corpul meu original?

— Am o parte dintr-un LE-BO2D9. Dar doar trunchiul, brațele şi capul. În mare parte avem brațe şi cortexuri. Astea sunt părțile pe care le folosim cel mai mult.

— Aveți restul unității RX pe care ai folosit-o pentru micul tău prieten de acolo?

Bomboană, care stătuse tăcut în uşa din spatele lor, scoase un bip de indignare la adjectivul folosit.

— Pardon, spuse I-5. Nu am vrut să fiu lipsit de respect.

Bomboană acceptă scuzele cu un singur ciripit, dar Geri clătină din cap.

— Îmi pare rău. Capul a fost tot ce am salvat.

— Pot să empatizez, îi spuse I-5 hibridului RX-P2.

Acesta scoase un tril surd.

— Care sunt primele trei caracteristici dorite? întrebă Geri, vorbind ca un vânzător de droizi de ocazie.

— Putere, manevrabilitate şi modificabilitate.

Geri se gândi la asta, apoi începu să scotocească printre rafturile cu roboți şi piese, mormăind singur.

Den, plictisit şi obosit, aruncă o privire prin atelier. Privirea i se întorcea mereu spre un colț întunecat al încăperii, în care putea distinge pe cineva care stătea în picioare şi se holba la el.

— Ăă, Geri – cine e ăla?

Băiatul îşi ridică ochii şi îi urmări privirea în umbră, apoi râse.

— Ăsta nu e un *cine*. E un *ce*. Este un BB-4000.

— Un ce?

— Lasă-mă să-l văd, spuse I-5.

Den luă capul droidului şi îl duse spre colț. Uitându-se la ceea ce stătea acolo, Den se încruntă. Arăta ca un bărbat într-o salopetă mulată albastru închis. Dar nu era om. Nu se mişca nimic. Niciun muşchi. Nici nu respira. Niciun ochi nu se mişca sub pleoapele închise. Era ciudat. Realiză cu întârziere că stătea într-o ladă deschisă. O etichetă imprimată cu grijă de-a lungul unei părți scria: BB-4000.

— Ăsta e un droid?

Geri nu se obosi să ridice privirea din scotocirea lui.

— Este un *Bobbie-Bot*, un DRU – droid replică umană.

— Cum, întrebă I-5, în cele şapte iaduri ale lui Frolix, ați reuşit să faceți rost de unul din ăsta?

— Avem doi. Ai auzit de *LeisureMech*.

— Chiar şi eu am auzit de *LeisureMech*, spuse Den. Au riscat totul pe succesul seriei lor de replicanți umani. Clienților nu le plăcut, iar *LeisureMech* a dat faliment.

— Da, ei bine, când au dat faliment, au vândut toate stocurile rămase. Degan le-a luat pe ale noastre foarte ieftin. Cred că sunt destul de mişto, chiar şi cu – ştii tu – toată ciudățenia aia că e prea uman ca să se simtă ca un droid şi prea inuman ca să pară o persoană reală.

— Este, într-adevăr, destul de mişto, spuse I-5. Este funcțional?

— Nu. Unul dintre motivele pentru care Degan i-a obținut atât de ieftin a fost

lipsa unităților de procesare funcționale. Sunt cablate pentru creier – toate releele sunt la locul lor pentru cadru şi musculatură – dar nu e nimic acolo.

— Interesant, spuse I-5 pe un ton pe care Den îl găsi mult prea gânditor.

— *Cinci*, tu nu vrei unul. Se topesc. Nu îți aminteşti? Kaird ne-a spus că a văzut unul topindu-se. Den tresări la amintirea aceea. În *Districtul Fabricii*, chiar înainte ca noi – ei bine, tu, de fapt – să distrugem complet locul.

— Ce vremuri bune, spuse încet I-5. Apoi continuă: Oricum, aceia erau droizi din seria 3000. Acesta este din generația următoare; un design diferit față de modelele anterioare. Au renunțat la programarea genomică/algoritmică şi la clonarea organelor din carne sintetică şi s-au concentrat pe procesarea paralelă a rețelelor neuronale, care a crescut foarte mult interacțiunea neuronală şi a retrogradat dezvoltarea impulsurilor ucigaşe. Dezavantajul a fost că a durat mai mult şi a costat mai mult...

— Dar fără bălți dezgustătoare de scos de pe covor, încheie Geri. Doar că nu topirea a fost cea care a terminat *LeisureMech*. A fost TCS-ul.

Den scutură din cap.

— Ce?

— *Tulburare Coulee Stranie*, spuse I-5. Se referă la un pronunțat sentiment de nelinişte trăit de majoritatea oamenilor şi umanoizilor atunci când întâlnesc un droid care pare aproape uman, dar nu chiar. Majoritatea umanoizilor sunt programați genetic pentru pareidolie[4], care este capacitatea de a extrapola imagini sau sunete complexe din stimuli simpli; de exemplu, să vezi o față în nori. *Nebuloasa Vrăjitoare* este o interpolare clasică a...

— Va continua aşa ore întregi dacă îl laşi, remarcă Den.

— E destul de interesant, spuse Geri. Dar, continuă el, adresându-se droidului, care este ideea ta?

— Ideea mea este că problema este uşor de rezolvat. Este o chestiune simplă de schimbare a nuanței în tonuri subtile de piele. Droidul arată ciudat pentru simțitori pentru că pielea lui are o nuanță prea uniformă.

Geri se holbă la el.

— Hmm. Ştii, asta are mult sens. Păcat că nu lucrai pentru *LeisureMech* pe atunci. Mă întreb de ce niciunul dintre inginerii lor nu s-a gândit vreodată la asta.

— Probabil, spuse I-5, pentru că nu au întrebat niciodată un droid.

— Pot să-ți reamintesc, spuse Den, că întrerupătorul tău principal de alimentare este încă operațional şi mult mai uşor de atins pentru mine?

Droidul scoase un pufnet mecanic, apoi îl întrebă pe Geri:

— Ai găsit ceva util?

— Ce anume? Oh, da. Ce zici de asta?

Ridică ceva de pe podea. Era o colecție ridicol de compactă de tije de metal şi articulații surmontată de ceea ce arăta ca un ceainic de supă puțin adânc sau ca o cască de pilot AT-AT. Abia ajungea până la genunchii lui Den.

— Uh, spuse Den, nu e cam... mic?

— Oh, scuze. Poftim. Geri bătu robotul în vârful capului cu cască şi acesta se desfăşură, apărând şi devenind recognoscibil ca un droid de standuri DUM micuț, dar extrem de puternic. Cu o înălțime ce nu depăşea cu mult un metru, droizii DUM erau

---

[4] Pareidolie – iluzie optică prin care forme vagi sau dispuse aleatoriu sunt percepute ca forme cunoscute. Cel mai cunoscut tip de pareidolie este tendința de a interpreta ca fețe umane imagini oarecare, jocuri de lumini şi umbre etc.

folosiți pentru a repara mașinile aeriene și atașele de curse... despre care Den bănuia că erau extrem de rare în această parte dens împădurită a Toprawei.

— Cum a ajuns ăsta aici? întrebă Den.

— Unul dintre *Rangeri* a fost campion la cursele de atașe din sud. Acolo e mult mai uscat și mai deșertic, spuse Geri. Oricum, a fost pilot de curse până când s-a prăbușit acum doi ani. Și-a pierdut un ochi. Acum are un implant, desigur, dar a renunțat la curse. Micuțul ăsta – indicat droidul – și-a *zgâriat* rețeaua neurală în același accident. Unul dintre piloți a intrat prea tare în boxa de reparații.

— Deci, spuse I-5, nu are creier.

— Da. Doar reflexele de bază. Pot să-l pliez și să-l desfășor, să-i ordon să se plimbe, dar cam atât.

— Puternic, manevrabil și modificabil, gândi I-5. Și o mare dexteritate manuală – un avantaj dacă am de gând să mă modific singur. Aș spune că se va descurca foarte bine. Va încăpea cortexul meu sub cască?

Geri se gândi la asta.

— Cu unele modificări. Desigur, aș putea să-ți montez capul pe șasiu.

Den își înăbuși un chicotit.

— Asta ar fi... interesant.

— Da, fu de acord I-5. Ar fi. Iar eu nu vreau să fiu interesant. Vreau să fiu invizibil. Unde mergem noi, invizibilitatea este un avantaj.

— Ei bine, grozav, se entuziasmă Geri, frecându-și mâinile. Ești gata pentru un mic experiment științific?

Den respiră adânc.

— Uite, *Cinci*. E grozav pentru moment, dar... dar nu vrei să... știi tu... să rămâi așa, nu?

Își înclină capul spre micul droid.

— În cele din urmă, mi-ar plăcea să-mi găsesc drumul înapoi într-un șasiu YQ sau ceva echivalent. Dar deocamdată, asta e de ajuns. Deși aș vrea să iau cu mine și câteva piese de schimb, Geri, dacă nu te superi.

Botul lui Geri se contorsionă într-un zâmbet.

— Super, spuse el. Hai s-o facem.

* * *

— Sunt surprins că nu te-ai gândit la nava de luptă Jedi, spuse Degan.

Vocea îi era stinsă și înfundată din cauza faptului că se afla în colectorul de evacuare a ionilor de la bordul interceptorului, aliniind deflectoarele.

— Este prea mic, spuse Jax automat. E făcută să țină doar un pilot și un droid.

— L-aș putea modela. Aș putea face loc pentru prietenul tău Sullustan.

Asta venea de la inginerul care îl asista pe Degan la recondiționare. Numele ei era Sacha Swiftbird. *Swiftbird*[5] fusese pseudonimul ei pe vremea când făcea curse de atașe și și-l păstrase chiar și după ce venise la *Rangeri*.

Asta îl nedumeri pe Jax. Ea nu putea fi cu mult mai în vârstă decât el și fusese forțată să se pensioneze anticipat în urma unui accident îngrozitor – despre care dăduse de înțeles că nu fusese deloc un accident, ci răzbunarea feroce a unui pilot învins – în timpul unei curse. Rămăsese cu un implant cibernetic în locul ochiului

---

[5] Swiftbird – pasăre asemănătoare rândunicii.

stâng şi cu un fir argintiu de cicatrice pe pleoapele superioară şi inferioară. Acum, ambele erau acoperite de o şuviță groasă de păr negru. Era greu de înțeles de ce ar fi vrut să-şi păstreze numele care ducea la acea viață *moartă*, dar Jax nu întrebă de ce.

De fapt, îi era greu să-i întâlnească privirea gri palid. Cicatricele ei îi aminteau de cele ale lui Laranth. *Paladina Gri* rămăsese şi ea cu cicatrice – suveniruri personale ale *Ordinului 66* şi ale *Nopții Flăcărilor*.

Jax clătină din cap, cu privirea ațintită asupra colectorului propulsorului.

— Nu sunt pregătit să anunț galaxia că sunt Jedi. Şi nu am nevoie de capacitate de luptă. Ceea ce am nevoie este camuflaj cu viteză şi muşchi. Asta e perfect.

Putu simți privirea femeii pentru încă o clipă, înainte ca ea să ridice din umeri şi să îngenuncheze pentru a scormoni în trusa ei de scule.

— Tu decizi. Dar dacă aş fi în locul tău, aş sări pe şansa de a zbura cu *copilul* ăla.

— Tu nu eşti eu, murmură Jax, regretând cuvintele în momentul în care îi ieşiseră din gură.

Din fericire, Swiftbird nu păru să-l audă – sau dacă îl auzise, alesese să ignore *gluma*.

— Ei bine, poate că asta nu e la fel de elegantă ca nava de luptă, spuse Degan, ieşind din colectorul interceptorului. Dar îți va căra echipajul cu loc de rezervă, asta e sigur. Şi încărcătura, de asemenea, dacă ai nevoie de ea.

— Da, adăugă Sacha. Şi va surprinde pe oricine o va confunda cu un cargobot de marfă.

O va face, bănui Jax.

— Sunteți siguri că nu aveți nevoie de navă mai mult decât noi? întrebă Jax pentru a zecea oară.

Degan făcu o pauză în timp ce îşi ştergea mâinile pe un prosop, se uită la Sacha, apoi îi aruncă lui Jax o privire care pătrunse cu grijă în țesuturi şi oase şi îi găuri direct în suflet.

— Noi suntem toți la fel, Jax. Cu toții suntem *Whiplash*, oricum am alege să ne numim. *Rangeri*, rezistență, luptători pentru libertate… Nu prea contează. Suntem cu toții de aceeaşi parte. Dacă ai nevoie de navă, primeşti nava.

Jax îi mulțumi zâmbind, dorindu-şi ca expresia să fie mai mult decât o smucitură fizică a buzelor.

— Cum ai de gând să o numeşti? întrebă Sacha.

Laranth. Numele îi sări în minte lui Jax atât de repede, încât aproape că îl rosti cu voce tare.

— Eu… nu prea m-am gândit. Cred că o voi lăsa pe Den să aleagă ceva.

* * *

— *Laranth*.

Den spuse numele imediat ce îl întrebă Jax, mai târziu în acea zi. Stătea împreună cu Jax, Degan şi Sacha pe platforma de aterizare de sub bolta înălțată a *Muntelui Casă*, uitându-se la interceptor. Tresări, văzând crisparea bruscă a feței lui Jax – îndepărtarea rece a ochilor lui.

— Adică, se pare că ar trebui să facem ceva…

Jax îşi întrerupse o izbucnire de furie bruscă – nu era sigur față de ce sau față

de cine. Poate că era furios pe univers, sau pe zei, sau pe Forță pentru că îi abandonase. Pentru că o abandonase pe ea. Pentru că îl pusese pe Yimmon în mâinile lui Darth Vader şi ale Împăratului.

Den începu din nou.

— Vreau să-mi amintesc de ea, Jax. Vreau să o onorez. Vreau..

— Vrei ca ea să fie încă aici. Şi eu la fel. Dar nu este. Jax închise ochii, apoi adăugă: *Laranth*... este un nume bun.

— Sunt de acord, spuse o voce practic în urechea lui Jax, că o navă pregătită de luptă şi camuflată ca aceasta ar fi un destinatar potrivit al numelui *Laranth*.

Jax se întoarse.

— *Cinci*?

Micul droid de standuri cu vocea lui I-5 traversă pista de aterizare, cu Geri în urma lui, triumfător. Droidul cu aspect ciudat îşi întoarse *ochiul* supradimensionat unic spre navă, aruncându-i o privire de ansamblu.

— Pare destul de în formă.

— La fel şi tu, spuse Degan timid. Un pic, um, diferit față de ultima dată când te-am văzut.

— Gândeşte-te la mine ca la o lucrare în progres.

Sacha îi aruncă o privire ironică.

— Eşti un pic mai vorbăreț decât era *Ducky*.

— *Ducky*, repetă I-5.

— Droidul meu de standuri. Pe el îl porți.

Ea făcu un gest către noua armătură a lui I-5.

— Sper că nu te deranjează.

— Nu. De fapt, mă bucur să văd că rămăşițele lui jalnice au fost folosite la ceva bun.

Ceva în tonul vocii ei şi înclinarea capului îl făcură pe Den să bănuiască că fata nu era chiar atât de blazată pe cât sugera remarca. Îşi încrucişă privirile cu Geri pe deasupra noului cap al lui I-5 – acum la acelaşi nivel cu al lui. Îl lăsase pe micul Rodian în atelier, presupunând că lucra la unele probleme logistice cauzate de cortexul mare al lui I-5. Probleme care – pentru Sullustanul epuizat şi secătuit emoțional – păreau insurmontabile.

— Văd că ai rezolvat problema creierului.

Rodianul ridică din umeri.

— Da... păi...

— Geri, spuse I-5, este un tânăr simțitor inventiv şi creativ.

Geri rânji şi trecu o mână de-a lungul creierului lui I-5, atent lucrat manual. Crease un fel de creastă sagitală care mergea din fața căştii până în spate, elegantă şi strălucitoare.

— Are şi tot felul de scuturi acolo şi un suport special pentru şocuri. Ca să nu mai spun că am întărit creasta cu duroțel triplu placat. Dacă orice altceva eşuează, poate servi drept berbece.

Droidul omniprezent al lui Geri, care se rostogolise în spatele lui pe platformă, scoase un tril din ceea ce lui Den i se păru a fi un râs mecanic. I-5 îşi roti capul pentru a-l privi pe celălalt droid.

— Nu reuşesc să văd umorul.

— L-ai vedea, mormăi Den.

Jax scutură din cap.

— Nu ştiu dacă o să mă obişnuiesc vreodată cu vocea ta ieşind din acel...

— Nu te obişnui, îl sfătui I-5. Nu am nicio intenție să rămân aşa.

Înaintă spre interceptor cu un vâjâit delicat al servomotoarelor. Geri făcuse cu siguranță o treabă bună la mecanică.

— Corectează-mă dacă greşesc, spuse I-5, adresându-i-se lui Degan, dar cargobotul din clasa *Helix* nu are un computer de zbor LBE?

Tehnicianul mecanic aprobă din cap.

— Îmbunătățit, desigur.

— Desigur. Poți să-l îmbunătățeşti şi mai mult pentru a permite interfața directă cu o a doua inteligență artificială?

— Adică tu?

— Adică eu, spuse I-5. Cel puțin în *încarnarea* mea actuală.

— Are un suport pentru o unitate R2 auxiliară, dar...

— Ar trebui să fie de ajuns, cred.

— Dar tu nu eşti o unitate R2.

— Nu în acest moment. I-5 se întoarse spre Geri, gesticulând spre tunelurile care duceau înapoi la instalația subterană. Am o idee. Eşti gata pentru şi mai multe experimente ştiințifice?

Fața lui Geri se lumină şi ochii lui părură să se mărească – dacă era posibil.

— Super! se entuziasmă el şi se îndreptă spre atelierul său cu ambii droizi după el.

Jax îi privi cu o expresie neliniştită pe față.

— Den, vrei să te duci să te asiguri că nu fac nimic care... să nu poată fi anulat?

Den aprobă din cap, înțelegând. Lucrurile se schimbau un pic prea repede şi pentru el. Îi urmă pe *asistent* şi pe droizi, ieşind din peşteră.

* * *

— Deci, care e planul ăsta al tău? îl întrebă Den pe I-5 când se reuniră în atelier.

— E mai uşor să-ți arăt decât să-ți spun, zise I-5 şi întinse mâna ca să elibereze un dispozitiv de pe partea inferioară a căştii sale. Acesta se răsuci în sus pentru a dezvălui o cuşcă de oțel suspendată în spatele opticii micului droid. Geri şi cu mine am reuşit să-mi punem cortexul rețelei sinaptice în această cutie, ceea ce va permite să fie mutat mai uşor de la un recipient la altul.

Den doar clipi la el.

— Asta e... ăă. Uau. Deci când vorbeai despre R2... Ezită în timp ce Geri aducea o astfel de unitate în centrul atelierului, sub luminile strălucitoare ale *sălii de operații*. Intenționai să interacționezi direct cu nava prin intermediul astromecului.

— Nu-i aşa că este super? întrebă entuziasmat Geri. Amice, aş vrea să am un droid care să gândească ca ăsta.

Bâzâitul lui *Bomboană* transmise elocvent indignarea lui totală.

— Super, mormăi Den şi se apucă din nou de treabă.

Ținându-şi mâinile şi mintea ocupate, îşi distragea atenția de la realitatea dură a ceea ce însemna să se întoarcă pe Coruscant în circumstanțele lor actuale.

Capitolul 7

Jax nu lăsa nimic să-l distragă de la întoarcerea lor pe Coruscant. Pierduse o zi şi jumătate. Fusese de ajuns. Acum avea un termen limită – o fereastră de oportunitate în care să încerce să urmărească mişcările lui Vader de la ambuscadă. Interceptorul urma să fie gata pentru testare peste două zile. Trebuia să aducă ceva înapoi pe Coruscant cu el în afară de pierdere şi durere. Trebuia să se întoarcă cu o pistă despre Thi Xon Yimmon şi Darth Vader. În acest scop, abordase subiectul cu Aren Folee în timp ce stăteau împreună în sala de mese a complexului subteran.

— Tot ce am, spuse el, sunt datele de la capsula de salvare. Dacă aş putea obţine date de la orice nave sau posturi de observaţie pe care le aveţi în sector...

— Este mai uşor de spus decât făcut, zise ea. Am lucrat deja la acest aspect.

— Vreo concluzie?

— Despre unde s-a dus? Nu. Dar, la prima vedere, se pare că întradevăr a folosit distorsiunile gravimetrice din jurul *Gemenilor* pentru a-şi deghiza mişcările. În mod clar, trebuie să fi sărit în zonă, apoi să fi folosit propulsia ionică pentru a-şi poziţiona forţele.

— Ceea ce ar fi lăsat o urmă.

— Exact. Aşa că dacă vrei să vii în centrul de comandă...

El chiar nu voia să fie în centrul de comandă. Observase deja că prezenţa lui atrăgea multă atenţie – şi speculaţii – cu privire la cine era şi de unde venise.

— Există vreo modalitate prin care aş putea lucra dintr-o altă locaţie, ceva mai privată?

Aren aprobă din cap.

— Sigur. Există o staţie de lucru care poate fi şi sală de conferinţe, chiar lângă compartimentul de comunicaţii. Pot să direcţionez acolo orice date doreşti. Vrei să te ajut să treci peste ele?

— Nu, spuse el mai tăios decât intenţiona. Totuşi... s-ar putea să am nevoie de datele de urmărire ale navei tale. S-ar putea să fi detectat ceva...

Ceva ce eu nu am observat, termină el în gând.

Ea păru că are de gând să răspundă, dar nu o făcu. Aprobă doar din cap şi se duse să facă aranjamentele pentru transferul de date.

Jax era în staţia de lucru când Den veni să-l caute, cam o oră mai târziu.

— Mi-au spus că o să te găsesc aici. Ce faci?

Jax îşi ridică privirea de la simularea pe care o construia din mai multe fluxuri de date pe care le prelevase de la staţiile de urmărire şi de la navele care alimentau telemetria rezistenţei. Munca era lentă şi fragmentată, chiar şi cu ajutorul inteligenţei artificiale a staţiei.

— Încerc să aflu de unde a venit Vader şi unde s-a dus.

Faţa lui Den se lumină.

— Se pare că am ajuns aici exact la timp, atunci. Am exact ce trebuie ca să fac munca să meargă mai repede – un droid de standuri cu tot felul de clopoţei şi fluiere. Armament, scuturi de forţă, mecanisme de bază redundante şi un debit de un miliard de teraflopi pe secundă. Dezavantajul este că vine cu personalitatea acerbă a lui I-5.

Geri n-a reuşit să-l programeze să scoată asta din el.

Jax inspiră adânc şi lăsă aerul să iasă. Încă nu era sigur că era pregătit pentru umor.

— Eşti sigur că e în stare să facă asta? L-ai diagnosticat?

— În stare? Sigur că am făcut diagnostice. E bine. Ei bine, în afară de faptul că a fost făcut bucăți. Orice ar fi întăriturile pe care tatăl tău le-a pus în creierul lui 5 i-a salvat viața... sau facsimilul ei. O poate face. Mai bine decât tine. Nu trebuie să aştepte ca datele să fie vizibile înainte să le decodifice şi să înțeleagă ce înseamnă.

Jax se uită în jos la ecranul plat pe care îl studiase. Voia ca datele să fie vizibile – avea nevoie ca ele să fie vizibile – cu o intensitate pe care nu o înțelegea. Undeva în acele date se afla răspunsul la o întrebare, întrebarea la care Jax Pavan chiar voia un răspuns – avea nevoie de el.

De ce? De ce murise Laranth... Şi exista un scenariu în care ea să nu fi murit?

— Dacă I-5 analizează toate astea, aş putea la fel de bine să mă urc într-un copac, Den.

— Cu tot respectul, dacă nu-l lăsăm să analizeze, s-ar putea să ratăm ceva.

— Adică mie mi-ar putea scăpa ceva.

Den deschise gura, o închise, apoi o deschise din nou şi spuse:

— Da. Asta am vrut să spun.

Avea dreptate. Jax ştia că are dreptate. Jediul se luptă momentan cu el însuşi, recunoscu atât inutilitatea, cât şi prostia luptei şi aprobă din cap.

— Corect. Ai dreptate. Nu gândesc limpede. Hai să-l aducem pe I-5.

Era decizia corectă. Oricât de greşită ar fi părut.

La cinci minute după ce l-a pus pe I-5 să se ocupe de fluxurile de date, Jax îşi dădu seama de un alt motiv pentru care evitase acea colaborare. Îi amintea cu forță că Laranth dispăruse. Atâta timp cât lucra pe cont propriu, spectrul ei era de acord să rămână la distanță. Când Den şi I-5 nu erau acolo, lucrând în echipă pentru a-i aminti de absența ei, putea pretinde că era ceva temporar. Cu vocile familiare în urechi, ştia că nu era aşa. Se scutură. Trebuia să se obişnuiască cu asta. Nu exista altă opțiune.

Noul şasiu al lui I-5 conferi procedurii un aer de suprarealism considerabil. Droidul micuț renunță la scaun şi se aşeză pe biroul stației de lucru, de unde manipulă datele prin conectarea unui număr mult îmbunătățit de date direct într-un port.

Jax îi împărtăşi ceea ce gândise despre urma ionică şi despre nevoia navelor *501* de a manevra în apropierea *Gemenilor* la viteze subluminice. I-5 confirmă imediat oportunitatea abordării şi, în câteva minute, construi o simulare a ambuscadei pornind de la o serie de surse – inclusiv propriile date de pe *Far Ranger*. Afişă simularea prin intermediul unei capsule de proiecție holografică pe care Geri i-o instalase în spatele opticii. Acesta arătă momentul ieşirii lor din câmpurile gravitaționale fracturate ale *Gemenilor* în spațiul *liber* de dincolo şi apropierea rapidă a comitetului lor de primire. *Far Ranger* era un punct strălucitor de lumină albastră; navele Imperiale erau roşii. Restul traficului din zonă era redat într-un verde stins.

Jax se simțea ca şi cum ar fi avut o greutate de plumb în piept – grea şi otrăvitoare. Momentul, înghețat în timp...

— Acolo, spuse Den. Urme de ioni.

Erau într-adevăr urme de ioni. Mergeau ca nişte filamente fine de ață purpurie dinspre *Gemeni* spre Nucleul Galactic; se terminau în punctul în care navele intrau în spațiul local, chiar în afara puțului gravitațional al *Gemenilor*.

— De acolo au venit, spuse I-5. Să vedem dacă tot pe acolo au plecat.

Rulară simularea înainte în timp, trecând peste momentul în care Jax ezitase între a asigura siguranța lui Laranth şi pe cea a lui Yimmon, peste momentul în care Laranth îşi dăduse ultima suflare şi spusese ultimele cuvinte şoptite, peste momentul în care I-5 era spulberat, peste momentul în care Thi Xon Yimmon fusese pierdut în favoarea Lordului Întunecat, peste momentul în care *Far Ranger* fu sfâşiată de forțele celor doi sori gemeni... şi, în cele din urmă, peste momentul în care cioburile strălucitoare de *sânge* se îndepărtară şi dispărură în hiperspațiu.

Den scoase un sunet scăzut care, pentru un Sullustan, funcționa ca un fluier.

— Nu toți se îndreaptă înapoi spre Nucleu. Unii se îndreaptă spre exterior.

Dar Jax observase altceva în simulator – mai multe modele separate de semnături verzi care lăsaseră de asemenea fire ieşind din spațiul local în aceeaşi perioadă scurtă de timp. Unele erau orientate în aceeaşi direcție cu semnăturile roşii, în timp ce altele păreau să se fi îndreptat spre Lumile Nucleului atunci când săriseră.

— Ce sunt astea? indică el fiecare dintre cele patru modele separate.

I-5 deplasă ecranul pentru a afişa noul model de puncte şi dâre în galben.

— Aş spune că au fost formațiuni de nave din vecinătatea *Gemenilor* care au plecat aproximativ în acelaşi timp cu escadrila lui Vader.

— Când au intrat?

I-5 rulă din nou simularea înapoi până la momentul în care *Pumnul lui Vader* apăru din hiperspațiu. Modelul de puncte purpurii care reprezentau unitatea *501* a lui Vader era mărit de o împrăştiere însorită de puncte galbene.

— Se pare că au venit toți aici împreună, spuse I-5. Şi uită-te la asta... Derulă din nou simularea înainte în timp. Unul dintre punctele de lumină roşii părea să se zboare în compania unui set de puncte galbene.

Jax urmări cum navele se separară în cinci grupuri şi se îndreptară spre *Gemeni.* Apoi lumina roşie solitară îşi schimbă cursul, reunindu-se cu celelalte şi îndreptându-se spre *Moment.*

— Evident, spuse Den liniştit, au fost toate escadrilele Imperiale. Sunt onorat să fi avut nevoie de atâta putere de foc.

Jax se legănă pe spate în scaun. Vader. Vader fusese în acea navă singuratică – cea care îşi schimbase cursul. El adusese atâtea nave şi le repartizase poziții diferite pentru că nu avusese decât o idee generală despre locul în care s-ar fi putut afla *Far Ranger.* Ceva îl făcuse să se răzgândească în privința asta. Poate că doar le preluase semnătura sau poate că făcuseră ceva ca să se trădeze. Jax presupuse că s-ar putea să nu ştie niciodată. Dar ştia direcția generală pe care Vader şi forțele sale o luaseră intrând şi ieşind din zonă. Se pare că unele dintre nave se întorseseră în Nucleu, în timp ce altele plecaseră în altă parte. Asta era tot ce arăta ecranul tactic – două grupuri de nave care săriseră în hiperspațiu cu orientări diferite. Întrebarea era: cu care grup se afla nava de comandă a lui Vader – şi era Yimmon la bord?

* * *

Den încercase de mai multe ori să-l atragă pe Jax în modificările pe care el, Geri şi I-5 le făceau droidului. Modificări de care, în orice alte circumstanțe, Jax ar fi fost foarte interesat şi chiar ar fi avut un amestec. Dar Den descoperi că Jediul era concentrat cu precizie de laser asupra unui singur lucru – urmărirea navei lui Vader.

Cercetase o mulțime de mesaje de pe hipercomunicații în căutarea unei mențiuni despre o flotă de nave Imperiale sau, în afară de asta, despre un grup de nave de luptă cu un crucişător Imperial pe post de navă-mamă.

Exista un raport vag despre o prezență Imperială neaşteptată şi scurtă pe Mandalore, alte câteva – mai puțin vagi – despre un contingent mare de nave de luptă Imperiale care se deplasau prin Nucleul Galactic. Trebuia deci luată o decizie cu privire la ruta pe care vor încerca să o urmeze, şi nu existau informații exacte pe care să se bazeze această decizie. Ceea ce însemna că Jax Pavan trebuia să se simtă la fel de neputincios ca Den Dhur. Bineînțeles, Jax avea Forța pe care să se bazeze, aşa că Den îl întrebase ce obținuse din această resursă.

Nimic, spusese el. Dar era ceva în felul în care spusese asta care îl lăsase pe Den cu o senzație rece şi umedă în adâncul stomacului.

Ai verificat măcar? voia el să întrebe, dar nu o făcu. În schimb, întrebă doar:

— Unde mergem, atunci?

— Pe Coruscant. Este cel mai logic ca Vader să se fi dus acolo, unde Împăratul poate supraveghea interogatoriul şi unde are cel mai bun dispozitiv de securitate.

Unde Împăratul poate supraveghea interogatoriul.

Asta da, era o frază care îi trimitea prin oase un fior de tip vid.

Capitolul 8

În noaptea dinaintea zborului de evaluare a lui *Laranth*, Jax nu putea dormi. Nu putea să mediteze. Abia putea gândi limpede uneori, deşi ştia că de dragul tovarăşilor săi şi al rezistenţei trebuia să pretindă că poate. Aşa că, în toiul nopţii, decise că ar fi bine să-şi mute puţinele lucruri pe navă şi să se obişnuiască cu *senzaţia* ei.

Interceptorul era mult mai mic decât *Far Ranger*, iar Jax constată că, deşi cabinele căpitanului reflectau diferenţa de mărime, erau suficient de confortabile. Găsi un loc pentru copacul *miisai* pe o tavă care se desprindea din peretele de lângă pat. Micul *ghiveci inteligent* în care era cuibărit copacul acum era echipat cu un set de contacte la bază care îi permiteau să se sincronizeze cu reţeaua de alimentare a navei. Acesta folosea o serie de senzori delicaţi pentru a monitoriza rezervele de nutrienţi şi lichid ale plantei şi pentru a o menţine udată, extragând din aer umiditatea necesară. O lumină galbenă blândă strălucea pe partea din faţă a vasului puţin adânc atunci când rezervorul de nutrienţi se epuiza, iar o alarmă de proximitate emitea un sunet blând dacă detecta o mişcare în apropierea copacului înfometat – un mijloc mecanic prin care *miisaiul* cerea mâncare. Jax jură că nu va avea niciodată ocazia să vadă lumina sau să audă semnalul sonor.

Acum umplu rezervorul cu nişte bucăţi sfărâmate dintr-un baton proteic pe care ghiveciul inteligent le va descompune în părţile componente. Apoi se aşeză pe podeaua cabinei, cu picioarele încrucişate, şi încercă să îşi limpezească mintea. Se concentră asupra respiraţiei – vizualizând Forţa ca pe nişte panglici de energie vindecătoare care se înfăşurau în jurul lui. Ca şi înainte, când deschise ochii, văzu energia pulsând şi curgând prin micul copac – de la rădăcină la trunchi şi la ramuri delicate. Dansa printre ace şi trimitea filamente spre el pentru a se împleti cu panglicile de Forţă pe care le genera.

Era o experienţă nouă. Era surprins de sentimentul de căldură şi seninătate pe care îl simţea văzând firele de energie ale *miisaiului* amestecându-se cu ale lui. Starea sa meditativă se adânci şi, în sfârşit, fu capabil să invoce mantra Jedi.

Nu există emoţie; doar pace.

Nu există ignoranţă; doar cunoaştere.

Nu există pasiune; doar seninătate.

Nu există haos; doar armonie.

Nu există moarte; doar Forţa.

Întorcea cuvintele în minte, fără să se adâncească prea mult în semnificaţia lor. Ritmul lor era ceea ce râvnea. Da, *râvnea*. Ăsta era cuvântul. Petrecuse zile întregi în tumult; liniştea aceasta, care se scurgea uşor, era un balsam.

O savură momentan, apoi îşi îndreptă gândurile spre Thi Xon Yimmon… şi spre Darth Vader. Concentrarea îi tremură când făcu asta, dar îşi menţinu gândurile stabile. Dacă voia să folosească Forţa pentru a-l ajuta să-l găsească pe liderul *Whiplash*, trebuia să fie ferm. Îşi închipui traseele holografice făcute de I-5 ale navelor Imperiale ca şi cum ar fi plutit în urzeala şi ţesătura energiilor Forţei din jurul lui. Pătrunse în şi prin imagine, căutând întunericul care urma să fie în urma lui Vader.

Într-o fracţiune de secundă, era din nou în coridorul întunecat şi plin de fum de

pe *Far Ranger*, față în față cu Lordul Întunecat.

— *Mai am un lucru să iau de la tine*, spusese Vader.

Jax de feri departe de realitate. *Anakin Skywalker spusese asta*. Anakin i-o luase pe Laranth – şi pe Yimmon. Şi mai mult. Jax abia începea să realizeze cât de mult.

De ce? De ce se juca Lordul Întunecat cu el aşa cum se joacă un prădător cu prada sa? Ce beneficii putea să obțină Imperiul din asta?

Răspunsul veni într-o epifanie. Nu era vorba de Imperiu sau de Împărat. Vader o spusese chiar el: se supunea Împăratului în felul său. Era vorba despre alegerile lui Vader, nu despre cele ale lui Palpatine.

Ce spusese Cephalonul? *Alegerea este pierdere; indecizia va fi pierdere totală*.

Să fi fost la fel de adevărat pentru Anakin Skywalker ca pentru Jax Pavan? Fusese un moment în care Lordul Întunecat l-ar fi putut angaja în luptă – poate l-ar fi ucis sau capturat – şi omul din spatele măştii ratase acea ocazie având propriul său moment de indecizie?

— De ce mă urăşti? murmură Jax. Ce am făcut?

Răspunsul îi veni la fel de puternic ca şi cum ar fi fost rostit cu voce tare: Supraviețuise. Supraviețuise *Ordinului 66* şi exista până în ziua de azi ca o amintire a... Ce... A eşecului? Era Jax cel care a scăpat – sau era mai mult decât atât?

Când se uită la mine... vede oare ceea ce ar fi putut fi el?

Memoria lui Jax îi furniză o imagine uimitor de vie a luptei cu Anakin într-o perioadă în care presupunea că atât el, cât şi prietenul său ar putea ajunge într-o zi Maeştri Jedi. Oricum, acesta fusese scopul lor, deşi de multe ori avusese sentimentul neliniştitor că Anakin nu era mulțumit cu asta.

Băgă mâna în buzunarul mic din eşarfa tunicii sale care adăpostea *pyroniumul* pe care i-l dăduse Anakin în grijă. Strălucea pe palma lui – o bijuterie de mărimea unui ou mic, iridescent şi din altă lume. Era o cantitate necunoscută, presupusă a fi o sursă de putere inimaginabilă. O putere care, de asemenea, se presupunea că putea fi invocată doar dacă cineva cunoştea secretul. Şi Jax fusese făcut să creadă că asta era dezvăluit în holocronul Sith pe care îl primise de la Haninum Tyk Rhinann.

Holocronul pe care tatăl său, Lorn Pavan, încercase cândva să-l obțină.

O altă cantitate necunoscută. Jax încă mai avea holocronul, dar nu încercase niciodată să acceseze cunoştințele pe care le conținea. Holocronii Sith erau rari, puternici şi aveau reputația de a tulbura profund Forța şi de a-i seduce pe Jedii care interacționau cu ei fără să fie pregătiți pentru atacul pe care un asemenea depozit de cunoştințe întunecate îl putea face asupra rațiunii. Holocronul crea o uşoară tulburare în Forță prin însăşi existența sa – cel puțin Jax îi simțea atracția subtilă atunci când se afla în apropierea lui – şi nu voise să rişte să încerce să-l activeze.

Sincer, se îndoia că avea capacitatea de a face asta acum. Concentrarea sa plină de întreruperi făcea ca neliniştea sa față de artefactul Sith să fie irelevantă.

Jax se uită la raftul pe care se afla *miisaiul*. Holocronul era ascuns într-un mic spațiu în peretele din spate al nişei create atunci când raftul era extins din peretele etanş. Uneori era tentat să scape atât de *pyronium*, cât şi de holocron, îngropându-le undeva, astfel încât să nu se mai gândească niciodată la niciunul dintre ele, dar nu dăduse curs impulsului. Gândul că vor cădea în mâinile lui Darth Vader era înfiorător. Aşa că le ținea aproape, gândindu-se că într-o zi le-ar putea găsi o întrebuințare legitimă. Cu siguranță, niciunul dintre obiecte nu avea ataşate amintiri plăcute. În momentul în care Anakin îi dăduse *pyroniumul* – ca să-l păstreze, spusese el – Jax era

deja îngrijorat în privința prietenului său. Își amintea de prima dată când îl zărise pe Anakin într-un moment de furie, emanând filamente din cea mai neagră noapte – tentacule de întuneric care se încolăciseră în jurul lui, întinzându-se spre exterior.

Se antrenaseră cu săbiile lor şi, până în ziua de azi, Jax nu ştia sigur ce îl transformase pe celălalt Jedi dintr-un partener de antrenament prietenos, deşi distrat, într-un duşman înverşunat. Se aruncase brusc asupra lui Jax ca un *berserker*[6], forțându-l să pareze o serie rapidă de lovituri care l-ar fi putut ucide cu uşurință.

Jax mai văzuse întuneric în aură, dar niciodată aşa şi niciodată la un coleg Padawan. Anakin păruse – în acel moment – în punctul de întâlnire al unui vârtej de furie şi frustrare. Era o gaură neagră care absorbea lumina şi culoarea din orice lucru sau persoană din câmpul său gravitațional.

Momentul acela trecuse atât de repede încât Jax crezuse că şi-l imaginase. Rămăsese amețit şi confuz – şi stânjenit când Anakin întrerupse atacul, îi zâmbise, îl plesnise pe umăr şi îl întrebase: *Care-i problema, Jax? Sunt prea bun pentru tine?*

Mai târziu, fusese pe punctul de a-i spune Maestrului său ce simțise, dar faptul că până şi propriul Maestru al lui Anakin, Obi-Wan Kenobi, care privea de pe margine, părea să nu fi observat nimic îl redusese la tăcere.

Dacă Jax ar fi vorbit atunci despre ceea ce simțise, ar fi fost lucrurile diferite? Fusese acela încă un moment în care alegerea fusese pierdere şi nehotărârea moarte?

Trase aer în piept şi încercă să-şi adune gândurile, strecurând *pyroniumul* înapoi în buzunarul de la brâu. Vârtejurile de întuneric pe care le crezuse odată imaginare ştia acum că erau firele puterii potențiale imense a lui Darth Vader. Respinse imaginile Templului Jedi, ale cercului de antrenament, amintirile din *Noaptea Flăcărilor* care amenințau, brusc, să intervină. Rechemă imaginea mentală a ecranului tactic al lui I-5, apoi pătrunse în el – spre acel singur punct strălucitor de purpuriu –, căutând întunericul care se învârtea mereu în urma lui Darth Vader.

Nu.

Neliniştea îl opri chiar înainte să pună *mâna* pe marginea acelui întuneric.

Te va simți. Va şti că îl cauți.

Far Ranger, plin de fum şi miros de carne arsă, cu luminile de urgență pâlpâind şi Laranth zăcând moartă în spatele lui pe punte…

Respinse amintirea şi se întinse din nou.

Lasă-l deocamdată. Lasă-l să creadă că ai putea fi mort.

Jax ezită să atingă întunericul, fiind precaut în propria lui nesiguranță.

Vader stătea în coridorul plin de fum, tachinându-l rece…

Jax deschise ochii şi se aruncă în picioare, gâfâind. Nu exista situație care să nu necesite o alegere? Nu exista nimic ce ar fi putut face fără indecizie? Se uită în jurul lui la cabina confortabilă, puse o mână pe peretele metalic. Nu era nici cald, nici rece la atingere. Nava era tăcută. Nici măcar sistemul de ventilație nu se auzea când sufla aerul cald în compartiment.

Îşi imagină că nava aştepta ca el să facă ceva – să decidă ceva.

O făcu. Hotărî să părăsească nava şi să se întoarcă în apartamentul său din complexul subteran. Îşi lăsă în urmă lucrurile şi copacul *miisai.*

* * *

[6] Berserker – războinic antic care lupta cu o ferocitate necontrolată.

Zborul de evaluare decurse fără probleme. Creierul lui I-5 fusese cuplat cu succes cu o unitate R2 pe care Geri o scosese din depozit şi care se potrivea perfect în sistemul de astronavigaţie al navei. Configuraţia îi dădea interceptorului reflexele unui *liliac-şoim* – la fel de repede cum I-5 putea concepe o manevră, nava o putea executa. Dacă se aflau într-o situaţie de luptă, acea capacitate de a lua decizii fără probleme, în fracţiuni de secundă, putea face diferenţa între succes şi eşec – sau între viaţă şi moarte.

Zborul se încheie, nava fu realimentată şi încărcată cu câteva lăzi de *piese de schimb* pentru I-5. Jax, Den şi I-5 se aflau pe platforma de aterizare din *Muntele Casă*, alături de gazdele lor. Pe lângă Degan Cor şi Aren Folee, mai erau o mână de persoane, printre care Sacha Swiftbird şi Geri.

Degan se oferise să o trimită pe Sacha împreună cu Jax pentru a facilita orice reparaţii necesare la navă şi pentru a servi drept emisar al rezistenţei Toprawane, dar Jax declinase oferta.

— Nu ştiu cu ce fel de situaţie ne vom confrunta pe Coruscant, explicase el. *Whiplash* este în plin proces de reorganizare; Imperialii s-ar putea să fie într-o stare de securitate sporită sau chiar de agresivitate sporită. Foarte probabil că Vader l-a dus pe Yimmon acolo pentru a-l interoga. Nu vreau să pun inutil viaţa nimănui în pericol.

Nu adăugă că prezenţa unei femei pe navă nu ar face decât să sublinieze absenţa lui Laranth.

— Să-mi pui viaţa în pericol? obiectă Sacha. Aş fi acolo pentru a te proteja, Pavan, nu invers.

— Nu mă îndoiesc de capacităţile tale...

Începu să se eschiveze, dar ea îl fixase cu privirea aceea prea directă şi el îşi înghiţi cuvintele.

— Ştiu ce faci. Nu te simţi confortabil cu mine. Am înţeles asta. Dacă aş fi în locul tău, nu aş lăsa asta să mă împingă spre decizii stupide.

El deschise gura să răspundă, iar ea îl opri.

— Da, da, ştiu că nu sunt tu.

— Voiam doar să spun că nu cred că decizia e stupidă. Ai putea fi de ajutor, da. Ai putea fi, de asemenea, în afara elementului tău. Aren spune că ai plecat rar de pe Toprawa şi că nu ai fost niciodată la Centrul Imperial. E un... alt tip de loc.

Ea îi dădu o jumătate de zâmbet.

— Vrei să spui că aş încurca şi, eventual, aş atrage atenţia în mod nedorit asupra mea, holbându-mă la tot ce văd.

— Ceva de genul ăsta.

Ea ridică din umeri şi abandonă subiectul. Nici ea, nici Degan nu mai aduseră vorba despre asta.

Despărţirea fu scurtă, iar cala lor se umplu de obiecte utile pentru *Whiplash*, inclusiv o parte din *ionită* şi o selecţie de piese de droizi pe care să experimenteze I-5 şi Den. Decolară în toiul nopţii, fără lumini aprinse, pilotaţi de *persoana R2* a droidului. Odată ajuns în hiperspaţiu, I-5 termină de integrat identitatea falsă a navei în fiecare colţişor virtual al acesteia. Din motive evidente, nu putea fi *Laranth* în înregistrările galactice. Cei care îl cunoşteau pe Jax Pavan puteau asocia acel nume cu el.

Nu-i păsa cum o chema, când venea vorba de asta. Era doar o navă. Den o rebotezase *Corsarul*, şi astfel *Corsarul* fu cea care îi duse pe Jax şi pe însoţitorii săi înapoi pe Coruscant.

Capitolul 9

Corsarul – un cargobot mic şi independent, înregistrat pe numele unui mic consorţiu de pe Toprawa – aterizǎ la o facilitate satelit de andocare a *Westport*, care era concepută pentru a se ocupa de navele de dimensiuni reduse. Se aşeză pe o platformă de aterizare printre o duzină de nave de acelaşi tonaj şi îşi debarcă echipajul – un bărbat uman cu părul negru, neîngrijit, un mecanic Sullustan şi un droid de standuri care fusese însărcinat să le transporte lucrurile.

Pentru observatorul ocazional, nava şi echipajul ei erau obişnuite şi nedemne de vreo atenţie deosebită, dar pentru cei care fuseseră atenţi la o astfel de apariţie – aterizarea unei nave mici de la Toprawa cu un registru nou şi strălucitor, deşi părea să fi fost îngropat în sistem timp de cinci ani – evenimentul semnală necesitatea unei acţiuni rapide.

Şi astfel, când *Corran Vigil* şi echipajul său păşiră în clădirea terminalului cu intenţia de a lua un turbolift spre subnivelurile inferioare, fură întâmpinaţi de o escortă. Un oficial Zabrak purtând o haină lungă, închisă la culoare şi însoţit de doi ofiţeri în uniformă le arătară legitimaţiile. Jax Pavan nu avu nevoie să vadă acreditările. Ştia cu cine are de-a face.

— Corran Vigil? Trebuie să te iau la interogatoriu, dacă nu te superi. De fapt, chiar dacă te superi.

Jax privi la celălalt bărbat.

— Pot să întreb despre ce este vorba?

— Există o mică problemă cu înregistrarea navei tale şi o anumită legătură cu cineva care a dispărut.

Jax aprobă din cap, mutându-şi greutatea de pe un picior pe celălalt.

Zabrakul îl privi cu un amuzament ironic.

— Sper că nu ai de gând să faci ceva pripit, cum ar fi să încerci să fugi de mine. Te asigur că asociaţii mei de aici sunt obişnuiţi cu astfel de lucruri. De fapt, mai degrabă le place o alergare bună.

Jax suspină.

— Uite, prefect, nu ştiu despre ce este vorba, dar...

— Vino cu mine şi vei afla.

— Să vin... unde?

— La *Biroul Imperial de Securitate*.

Den Dhur scoase un şuierat.

— *Marea Mamă* a tuturor...

Prefectul îndreptă spre el un deget lung şi cenuşiu.

— Ai grijă ce spui.

Îi împinse într-un lift şi coborâră în măruntaiele terminalului, ieşind într-o parcare cavernoasă. O pereche de vehicule de poliţie erau trase pe bordură, în faţa uşilor din oţel transparent ale terminalului.

Cei doi poliţişti îi împinseră pe prizonieri pe bancheta din spate a unuia dintre vehicule, încuind cu grijă trapele din exterior. Apoi îl salutară elegant pe prefect, se duseră la vehiculul lor şi plecară în viteză. Prefectul îi privi plecând, apoi se strecură

pe scaunul din față al vehiculului, îl porni şi decolă.

Nu spuse nimic în timp ce îşi conducea pasagerii tot mai adânc prin canioanele de duracretă. În cele din urmă, Jax vorbi.

— Domnule prefect Haus, e clar că nu mergem la BIS. Unde ne duci?

Pol Haus se uită în monitorul care îi oferea o vedere clară a banchetei din spate a vehiculului.

— Bineînțeles că nu mergem la BIS. De ce naiba v-aş duce la BIS? Cât despre unde mergem – suntem deja acolo.

Chiar în timp ce vorbea, Haus trase în spatele unei bariere vechi a poliției şi opri vehiculul. În fața lor se afla o clădire cu aspect neînsemnat, cu o fațadă înnegrită şi ferestrele orientate spre stradă care arătau ca nişte ochi goi. Prefectul forță încuietorile uşilor maşinii de poliție. Acestea se deschiseră cu un şuierat hidraulic.

— Toată lumea afară.

* * *

Inima lui Den îi bătea cu putere în gât când coborî din vehiculul poliției şi se uită în jur. Haus îi adusese la un terminal de tranzit abandonat – o rămăşiță demult moartă a sistemului *Mag-Lev* al oraşului-planetă. Nu se vedea nicio altă ființă – ceea ce nu făcea nimic pentru a-i calma nervii lui Den.

— Asta e partea în care scoți un blaster şi ne *fragmentezi*?

Haus se întoarse şi se uită la el cu un aer de amuzament exasperat.

— Nu. Asta e partea în care te livrez părților interesate.

Începu să meargă în direcția clădirii antice, haina fluturându-i în jur ca aripile unui *liliac-şoim*. Den se uită la Jax, care inspiră adânc şi păşi în urma prefectului.

— I-5? murmură Jax. Stai cu ochiul laser pe el, bine?

— S-a făcut, spuse droidul, iar Den ştiu că exact asta avea să facă.

Una dintre modificările pe care le făcuse şasiului său DUM fusese înlocuirea emițătorului de lumină de lângă unitatea optică cu un laser pentru arme.

Pol Haus le ceruse ajutorul de mai multe ori în trecut, iar el îi ajutase la rândul lui, apropiindu-se tot mai mult de o alianță cu *Whiplash*. Dar acum lucrurile erau pe dos şi, din câte ştiau ei, Haus ar putea fi în slujba inamicului – ar putea fi, cumva, chiar cârtița care divulgase planurile de mutare a lui Yimmon. Acest fapt nu-i scăpase lui Den.

Mintea lui Jax se mişca aparent pe aceleaşi căi, pentru că, odată ajunşi în interiorul terminalului abandonat, îl întrebă pe prefect:

— Ce ştii despre... situație?

— Mai mult decât îți convine, probabil, ca eu să ştiu. Pe aici.

Haus trecu pe lângă câteva ghişee lungi şi pustii şi coborî pe un culoar întunecat până la ceea ce era în mod clar intrarea pe o platformă de îmbarcare pentru *Mag-Lev*. Den aruncă o privire în întunericul tubului. Pereții nu mai erau lucioşi şi netezi, dar nici nu arătau atât de dărăpănați pe cât se aşteptase.

Haus scoase un comunicator şi vorbi în el.

— Am o livrare pentru preluare imediată.

De la celălalt capăt al legăturii se auzi un răspuns tăios.

Haus băgă dispozitivul în buzunar şi se întoarse spre Jax şi Den.

— Vor fi aici în câteva momente. Am vrut doar să spun...

Ezită, iar Den îşi dădu seama că nu-l mai văzuse niciodată pe Haus arătând acest nivel de neîncredere în sine – neştiinţă afişată, irascibilitate, chiar supărare, dar nu ezitare.

— Mi-a părut rău să aud despre Laranth. Şi despre Yimmon, de asemenea, desigur, dar... Îşi scutură capul zburlit. Pur şi simplu îmi pare rău. Ştiu cum e să pierzi pe cineva atât de apropiat.

Jax îl privi pe prefect cu o intensitate solemnă. Îi susţinu privirea pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Mulţumesc.

— Şi ţi-ai pierdut şi droidul ăla cu gura mare, nu-i aşa?

— Nu, spuse I-5 răspicat. Nu şi-a pierdut *droidul cu gura mare*.

Zabrakul se holbă la micul droid de standuri, apoi scoase un hohot de râs.

— Mă bucur să aud asta.

Cu un val de aer rece şi uleios şi o şoaptă moale a frânelor, un tren plutitor ieşi din întunericul tunelului şi se opri la peron. O uşă se deschise şuierând în primul vagon, iar Pol Haus îşi înclină capul spre ea.

— Toată lumea la bord.

Den rămase cu gura căscată.

— Mergem la sediu pe un *Mag-Lev* vechi?

— Nu chiar.

Haus îi conduse în tren. Interiorul vehiculului fusese golit de scaunele originale pentru pasageri şi acum arăta mai mult ca un vestibul din birourile corporative ale cuiva. Înainte ca ei să poată întreba pe cine urmau să vadă, uşa vagonului alăturat se deschise şi apăru Tuden Sal.

Zâmbetul Sakiyanului nu se apropia nici pe departe de ochii lui.

— Salut Jax, Den... I-5?

Droidul îşi înclină capul cu un clic.

— Aş fi vrut să ne reîntâlnim în circumstanţe mai puţin... Sal păru în pană de cuvinte. În circumstanţe mai puţin cumplite, încheie el, apoi făcu un gest către maşina din spatele lui. Bine aţi venit la sediul *Whiplash*. Haideţi înăuntru.

Chiar în timp ce Sal îi conducea în al doilea vagon, trenul îşi închise uşile şi părăsi gara. Den fu surprins de asta, dar şi mai surprins că Pol Haus veni cu ei în sanctuarul interior.

* * *

Stăteau în jurul unei mese joase în al doilea vagon – Tuden Sal, Jax, Den, Pol Haus şi patru căpitani *Whiplash* – o poetă Togruta pe nume Sheel Mafeen, proprietarul Amanin de la *Locul lui Sil*, Fars Sil-at, o cântăreaţă Devaroniană pe nume Dyat Agni şi un negustor uman de pe piaţa neagră pe nume Acer Ash. I-5 stătea între Jax şi Den; Pol Haus luase loc în dreapta lui Jax – locul ocupat de obicei de Laranth.

Cât timp, se întrebă Jax, va trece până când va înceta să-şi amintească unde ar fi stat Laranth sau ce ar fi făcut ea dacă ar fi fost aici?

— Ai idee, îl întrebă Tuden Sal, cum a putut Vader să ştie unde te afli?

Jax clătină din cap.

— Niciuna. Poate că ei... Poate că a fost nava. S-ar putea să fi fost compromisă în vreun fel. Poate că există o cârtiţă...

— Eram doar şase în cameră când am făcut acele planuri. Am căutat în casa conspirativă echipament de supraveghere înainte să ne retragem. Nu era niciunul.

— Niciunul dintre noi, spuse Fars Sil-at, înclinându-şi capul mare pentru a-i indica pe colegii săi căpitani, nu ştia cum şi când va părăsi Yimmon planeta. Şi e clar că BIS nu ştia unde era cartierul nostru general anterior, altfel ar fi venit pur şi simplu şi ne-ar fi lichidat. Nu au genul acesta de subtilitate.

— Cum rămâne cu contactele tale de pe Toprawa? întrebă Sal. *Rangerii.* S-ar putea ca unul dintre ei sau dintre asociaţii lor să fi devenit trădători?

Era o posibilitate îngrozitoare, dar reală – şi îl făcu pe Jax să se cutremure.

— Aparent, spuse el încet, doar o mână de persoane din operaţiunea Toprawană ştiau despre mutare: Degan Cor, Aren Folee, un tehnician mecanic pe nume Sacha Swiftbird.

— Folee ar putea fi spionul, medită Sakiyanul. A avut o misiune care a eşuat anul trecut. Cei doi complici ai ei au fost prinşi. Ea nu a fost prinsă.

Era un gând înfricoşător, dar dacă i-ar fi trădat *Rangerul*, nu ar fi simţit Jax ceva în purtarea ei – aşa cum simţea acum valurile de tensiune şi teamă care se revărsau dinspre Tuden Sal şi tovarăşii săi? Poate că nu. Poate că nu, având în vedere starea emoţională în care se aflase la momentul respectiv.

— Dacă unul dintre ei a fost trădător, sugeră Sheel Mafeen, cu siguranţă Jax sau Laranth ar fi simţit asta.

Un val de uşurare se rostogoli peste Jax. Atât el, cât şi Laranth se întâlniseră cu Aren înainte de misiunea lor dezastruoasă. Niciunul dintre ei nu simţise nimic ciudat la ea atunci. Dacă exista un spion, nu era *Rangerul Antarian*... sau cel puţin nu acel *Ranger Antarian*. Mai era Sacha Swiftbird. Nu era cu *Rangerii* de prea mult timp, iar ea încercase să argumenteze pentru ca el să o aducă pe Coruscant...

Se uită la feţele acestor camarazi de arme şi îşi dădu seama că acea neîncredere generalizată era, în parte, opera lui. Putea să-i paralizeze dacă o lăsau.

Nu o puteau lăsa.

— Trebuie să avem încredere în cineva, Sal, zise Jax. Dacă vrem să îl recuperăm pe Yimmon, trebuie să avem încredere în aliaţii noştri, pentru că vom avea nevoie de ei... şi ei vor avea nevoie de noi. Există... un membru al grupului lui Aren Folee care ar trebui supravegheat. Mă voi asigura că Aren este conştientă de asta.

— *Dacă*, repetă morocănoasă Devaroniana. *Dacă* îl aducem pe Yimmon înapoi. Trebuie să ne întrebăm care sunt şansele unui astfel de lucru.

— Aţi ales un lider interimar, presupun, zise I-5, atrăgând brusc atenţia asupra prezenţei sale micuţe.

Sal clătină din cap.

— Am stabilit că nu trebuie să avem un lider, ci mai mulţi. Fiecare cu diferite sfere de responsabilitate. Pol Haus, de exemplu, este principalul responsabil pentru informaţii şi securitate.

Jax se întoarse spre prefectul poliţiei.

— Este?

— Părea să aibă cel mai mult sens, spuse Sal. Are cunoştinţe din interior despre funcţionarea BIS. Şi ştie cum să ne ţină bine ascunşi. Asta – făcu un gest în jurul lor, spre trenul plutitor – este opera lui.

Jax îşi înăbuşi un fior de neîncredere. Pol Haus fusese în poziţia de a-i preda în repetate rânduri şi nu o făcuse. Făcuse intervenţii pentru ei, se asigurase că *Biroul*

Imperial de Securitate privea în altă parte, ascunsese agenții *Whiplash* şi fusese în contact strâns cu Jax şi Yimmon. Avusese toate ocaziile să îi ucidă sau să îi captureze şi nu o făcuse. Totuşi...

— Deci, ai intrat până la capăt? îl întrebă el pe prefect.

Haus aprobă din cap.

— Am intrat.

— Dacă acest lucru ne-a dovedit ceva, spuse Sal, este că nu are sens să avem toate creditele într-o singură bancă. Conducerea noastră trebuie să fie redundantă, şi totuşi fiecare dintre noi are nevoie de o anumită autonomie şi de o anumită suprapunere.

Pol Haus îl privi atent pe Jax.

— Desigur, acum că eşti aici, eu unul sunt perfect dispus să renunț la...

Jax clătină din cap categoric.

— Nu. Nu vă pot conduce. Nu pot să-i iau locul lui Yimmon. Din cauza mea trebuie să îl înlocuim. Depinde de mine să îl aduc înapoi.

— Este măcar posibil? întrebă Sal. Oricât de puternică ar fi mintea lui Thi Xon Yimmon, Vader îl va distruge în cele din urmă.

— Yimmon nu ar trăda rezistența, murmură Jax.

— Nu, spuse Den liniştit. Dar dacă nu are de ales? Ştim ce tehnologie are Împăratul în mânecile lui însângerate? Ştim măcar de ce este capabil Vader?

Nu, Jax nu ştia de ce era capabil Darth Vader. La bordul muribundei *Far Ranger*, crezuse că îl vede eşuând în încercarea de a manipula mintea lui Yimmon şi trebuind să se mulțumească, în schimb, cu manipularea gravitației. Totuşi...

— Nu am cunoscut niciodată un utilizator al Forței la fel de puternic ca Vader, recunoscu el. Ceea ce face ca salvarea lui Yimmon să fie şi mai importantă.

Pol Haus se dădu în spate pe scaunul său.

— Cum propui să facem asta? În acest moment, nu avem nicio idee unde l-ar fi putut duce. Ar putea fi aici, pe Coruscant, sau ar putea fi în orice fortăreață Imperială. Şi dacă vom afla unde este, cum propui să-l salvăm? Sunt toate şansele ca Vader să-l folosească doar ca o capcană pentru a te prinde pe tine. Tu eşti adevăratul premiu, Pavan, şi cred că ştii asta.

Jax clătină din cap.

— Nu. M-ar fi putut prinde în acelaşi timp în care l-a prins pe Yimmon. Dacă m-ar fi vrut cu adevărat...

— Nu gândeşti limpede, Jax, spuse Den. Laranth tocmai făcuse o gaură în nava lui Vader şi îi oprise raza tractoare. Nu mai avea timp. A crezut că nici noi nu avem. A crezut că ne va înghiți fluxul interstelar. Doar datorită lui Aren Folee şi echipajului ei nu a fost aşa.

Den avea dreptate. Jax privi la prietenul lui fără să-l vadă.

Nu avea nevoie să mă omoare. Făcuse deja mai rău.

— Indiferent de raționamentul lui Vader, spuse Sal tăios, avem treabă de făcut. Suntem în curs de a ne desființa rețeaua şi de a o lua de la capăt. Am abandonat fiecare casă sigură, fiecare punct de livrare, fiecare trecere, fiecare coridor de scăpare, pentru că Thi Xon Yimmon le-ar putea pune în pericol pe fiecare dintre ele.

Furia izbucni în inima lui Jax.

— El ar muri mai întâi.

— Sper să ai dreptate.

Jax se ridică de parcă l-ar fi electrocutat scaunul capitonat.

— Yimmon este prietenul tău!

Sakiyanul îl privi obosit.

— Yimmon a fost căpitanul nostru. Consilierul nostru. Liderul nostru. Trebuie să mergem mai departe acum ca şi cum el ar fi plecat pentru totdeauna. El ar fi aşteptat asta de la noi, nu crezi?

Jax începu să protesteze.

— Lasă-mă să-ți spun altfel, spuse Sal. Crezi că Thi Xon Yimmon ar vrea ca noi să punem în pericol întreaga organizație pentru a-l localiza şi salva? Sacrificând toate celelalte priorități?

Din reacțiile lui Pol Haus şi ale celorlalți agenți, Jax îşi dădu seama că nu era prima dată când aveau această discuție. Era furie la acest grup. Haus se holba la ceva invizibil de pe peretele curbat al vagonului, cu fruntea cornoasă încrețită într-o încruntare. Fars, Acer şi Dyat dădeau din cap sumbru; Sheel se uita în jos la mâinile ei împreunate. Jax se uită la Pol Haus.

— Eşti de acord că ar trebui să... renunțăm la Yimmon?

— Eu nu sunt de acord, murmură Sheel în sinea ei.

Haus îşi puse mâna peste cea a Togrutei pentru a o reduce la tăcere în timp ce întâlnea ochii lui Jax.

— Cred că este sigur să spun că Yimmon ar fi susținut că *Whiplash* trebuie să se regrupeze, să se retehnologizeze şi să-şi regândească strategia – şi să o facă rapid. Suntem în acest proces acum. Şi când se va termina asta...

— Când se va termina asta, spuse Sal, cu vocea încordată, trebuie să lovim Imperiul în timp ce ei presupun că noi ne resimțim din cauza pierderii. Aceasta este o tragedie doar dacă îi permitem să fie. Dacă o vedem în schimb ca pe o oportunitate de a acționa în moduri în care Împăratul nu s-ar aştepta să o facem, va rămâne doar o pierdere personală, nu o pierdere pentru rezistență. Ei ne consideră o creatură fără cap. Dar, aşa cum a sugerat Pol Haus, avem şase sau şapte capete acolo unde înainte aveam doar unul. Şi fiecare cap este capabil să dirijeze eforturile corpului.

— *Să lovim*, repetă Jax. Să lovim... cum?

Privirea lui Sal atinse pentru scurt timp chipurile colegilor săi.

— Asta nu s-a decis încă. Dar trebuie să fie o lovitură decisivă şi devastatoare.

Jax îşi întinse mâinile într-un gest de rugăminte.

— Ce ar fi mai devastator decât smulgerea lui Yimmon din mâna Împăratului?

Tuden Sal făcu o grimasă.

— Poate dacă am avea măcar o idee unde se află...

— Avem o presupunere, spuse I-5.

Afirmația aduse o tăcere bruscă.

— Continuă, spuse Pol Haus.

— Am urmărit traseul pe care l-au urmat forțele lui Vader pentru a intra şi a ieşi din zona în care ne-au prins. Suntem destul de siguri că unele dintre nave – posibil chiar ale lui Vader – au făcut o escală pe Mandalore, apoi au plecat de acolo spre Inelul Mijlociu.

— O parte din nave?

— Cea mai mare parte s-a întors în Nucleu. Yimmon ar putea fi chiar aici, pe Coruscant, chiar în acest moment. Dacă ne punem forțele să-l găsim...

— Nu putem, mârâi Devaroniana, să aruncăm toate forțele în căutarea lui

Yimmon. Nici măcar nu sunteți siguri de locul unde se află. În realitate, s-ar putea să fie deja mort. Şi chiar dacă nu este, fiecare resursă pe care o dedicăm găsirii lui este o resursă pe care nu o avem pentru alte sarcini, mai importante. Îşi încheie declarația cu ațintindu-şi ochii roşii strălucitori asupra lui Tuden Sal. Nu-i aşa?

Sal se mişcă într-un aparent disconfort.

— Dyat are dreptate. În absența ta, Jax, am... mers mai departe cu planurile de a ne consolida contactele în cadrul *Biroului Imperial de Securitate*. Dacă va trebui să reducem aceste eforturi, vom pierde tot terenul pe care l-am câştigat.

— Ai fost plecat, îi spuse Dyat lui Jax, mai mult de o lună. Este suficient de mult timp pentru a arunca întreaga organizație într-o confuzie din care abia am ieşit recent. Gândeşte-te la consecințe, Jax Pavan, dacă Darth Vader a făcut asta aşteptându-se ca noi, aşa cum sugerezi, să investim toate resursele în recuperarea liderului nostru furat.

Cuvintele îl atinseră pe Jax ca o lovitură fizică. Se aşeză, simțindu-se ca şi cum picioarele i-ar fi fost luate de sub el.

— Ai dreptate. Se sprijini de spătarul scaunului, închizând ochii. Nu ne putem îndrepta toate resursele către găsirea lui Yimmon. Dar fără aceste resurse, nu-l vom recupera niciodată.

— Jax arată de parcă i-ar prinde bine ceva timp liber, spuse Pol Haus brusc.

— Desigur, spuse Sal. Dacă nu te superi...

Jax simți o atingere pe brațul său şi deschise ochii pentru a-l găsi pe Pol Haus stând lângă el.

— Ce-ar fi să vă arăt, ție şi echipei tale, noile voastre camere?

Jax dădu din cap în tăcere şi se ridică să-l urmeze pe prefect în vagonul următor. Den şi I-5 veniră în urma lor. Haus îi conduse printr-un vagon salon care oferea o zonă comună deschisă, plină de aparate de servire a mâncării şi diverse zone de şedere. Vagonul din spatele acestuia era un vagon de dormit cu două compartimente private accesibile dintr-un coridor din stânga.

— Acesta este al lui Sal, arătă Haus din cap spre prima uşă din dreapta. Următorul este unul pe care îl folosesc ocazional.

Înaintară prin vagonul următor până la o uşă aproape de capătul îndepărtat.

— Asta îți convine, Den?

Sullustanul ridică din umeri şi începu să se mişte în acea direcție. Apoi ezită şi se uită înapoi peste un umăr.

— *Cinci?* Vii cu mine, sau...

— Cred că voi rămâne cu Jax pentru moment.

Den se uită la Jax şi aprobă din cap.

— Bună idee.

După ce Den închise uşa, Pol Haus îl conduse pe Jax în camera sa pentru oaspeți. Erau mai mult decât adecvate, fiind cam de două ori mai mari decât cabina căpitanului de la bordul lui *Laranth*. Era un pat care cobora din perete, o zonă de relaxare, chiar şi un mic bar la care se putea mânca împreună cu un oaspete. I-5 intră primul, verifică locul şi se postă lângă uşă.

Jax rămase în picioare în mijlocul podelei, simțindu-se momentan fără direcție.

— Nu toată lumea este de acord că ar trebui să-l dăm pierdut pe Yimmon, spuse Pol Haus. Cel puțin Sheel şi cu mine nu suntem de acord cu ideea.

— Facțiuni? întrebă I-5.

Haus se întoarse să se uite la droid.

— Nu aş merge atât de departe. Doar… incertitudini. Nu sunt obişnuiți să funcționeze fără un lider puternic, dar, în acelaşi timp, sunt un pic reticenți să aleagă din nou un singur lider puternic.

— Imperiul pare să funcționeze cu un singur lider puternic, observă I-5. Un conducător absolut, de fapt.

— Conducerea Imperiului se află într-o poziție de putere. Împăratul conduce prin secret şi teamă, în timp ce el însuşi are un singur lucru de care să se teamă… Ei bine, asta dacă este suficient de inteligent să se teamă.

— Vader.

Cuvântul căzu de pe buzele lui Jax ca o piatră.

— Da. Vader. Am dreptate?

Vader – elementul aleatoriu.

— Aş vrea să-i dau Împăratului mai multe motive să se teamă, murmură Jax.

Buzele lui Haus se curbară ironic.

— Atunci tu şi Sal ar trebui să fiți pe aceeaşi lungime de undă.

Jax se trezi şi se întoarse să-l privească pe prefectul poliției.

— Ar trebui să fim? Ar trebui să-l las pe Yimmon în mâinile lui Vader? Să merg mai departe?

— Ce-ți spune simțul Forței?

— Că nu ar trebui.

— Nu te poți certa cu Forța.

Haus schiță un salut şi părăsi compartimentul. Jax se uită în urma lui, conştient că erau acolo o mulțime de subtexte pe care era prea obosit să le înțeleagă.

— Întinde-te, Jax, spuse I-5, înainte să cazi.

El o făcu, abia având chef.

Capitolul 10

Somnul veni cu greu. Emoțiile lui Jax încă tulburau lucrurile, iar mintea lui părea hotărâtă să o ia pe căi întunecate pe care sufletul lui nu dorea să le calce. Dormea neliniştit, retrăgându-se din visele tulburi înainte ca acestea să se instaleze. În cel mai benign dintre aceste vise, văzu afişarea tactică a *Pumnului lui Vader* de către I-5 în timp ce intercepta *Far Ranger*, aborda nava şi fugea cu Yimmon.

În vise văzu ceea ce nu-şi permisese să vadă pe ecranul tactic: acel moment în care lumina albastră care era *Far Ranger* se stinse din viață, sfâşiată de forțele gravitaționale concurente ale *Gemenilor*. Oricât de mult ar fi vrut să se trezească atunci, nu o făcu. Nu putu. În schimb, privi flota de puncte luminoase îndepărtându-se cu viteză şi intrând în hiperspațiu, pentru a ieşi la suprafață lângă Mandalore. În visul său, văzu şi acea apariție şi se trezi întrebându-se din nou de ce ar fi făcut Vader o oprire pe Mandalore. Avea vreo legătură cu prizonierul său?

Când renunță în cele din urmă la somn, Jax medită, dar îi fu greu să se focuseze fără ca *miisaiul* să îi servească drept punct de concentrare. Nu îl ajută nici faptul că droidul de standuri, aparent adormit, se instalase într-un colț al camerei.

Jax se întoarse în patul său şi dormi, dar agitat. Când se trezi, I-5 dispăruse. Jax ieşi din camera sa simțindu-se doar pe jumătate treaz, mintea lui încă dorind să-i zboare încoace şi încolo. Se duse să caute ceva de mâncare. Salonul era gol. Profită de distribuitoarele de mâncare şi băutură. Se uită pe fantele orizontale lungi care serveau drept ferestre. Nu erau prea multe de văzut – doar pâlpâiri de lumină pe măsură ce se deplasau prin tunelurile *Mag-Lev*. Acum erau în mişcare, dar Jax ştia că se opriseră în timpul nopții. Unde, habar nu avea. Trebuia să recunoască că era genial din partea lui Pol Haus să fi venit cu această modalitate de a proteja conducerea *Whiplash*: folosind *Mag-Lev*-ul subteran la propriu, mai degrabă decât ca metaforă.

Jax se întoarse la sunetul unei uşi care se deschidea şi se închidea, ca să vadă că intrau Den şi I-5. Den nu arăta ca şi cum ar fi dormit bine. Ochii supradimensionați îi erau injectați cu sânge, iar pleoapele îi erau căzute.

— Arăți aşa cum mă simt eu, îi spuse Jax.

— Condoleanțele mele, spuse Sullustanul şi se duse să ia o ceaşcă aburindă de cafea şi o prăjitură cu proteine.

I-5 – deşi lui Jax încă îi era greu să se gândească la acest droid micuț ca fiind I-5 – se deplasă grațios la masa la care stătea Jax şi îl privi pe Jedi cu unicul său ochi.

— Condoleanțe, într-adevăr, spuse droidul. Nu ai dormit mai mult de două – poate trei – ore noaptea trecută, şi cea mai mare parte în reprize scurte. După prima perioadă de veghe, nu ai avut aproape deloc somn REM, ceea ce înseamnă că nu visai.

— Am crezut că eşti în regenerare. Şi aş prefera să nu visez, dacă nu contează pentru tine.

— Nu e la fel pentru mine. Somnul REM este necesar pentru bunăstarea celor mai multe ființe. Dacă nu primeşti cantitatea necesară, ar putea exista repercusiuni, de la depresie, epuizare şi halucinații până la o posibilă criză psihotică.

— Da. În regulă. Ştiu.

— S-ar putea să trebuiască să îți dăm medicamente. M-am gândit aseară să o

fac, dar mi-am dat seama că vei fi nemulțumit dacă o fac fără permisiune.

Den pufni volubil şi îşi aşeză cafeneaua pe masă.

— Sunt sigur că nemulțumirea nici nu ar începe să acopere problema.

— Nu vreau să iau medicamente, spuse Jax încet.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, simți o urmă de vinovăție: i se părea cumva greşit să oprească visele. *Ea* încă le locuia. Se gândi cu nostalgie la copacul *miisai*, aflat în cabina lui de pe navă.

Nu vom sta atât de mult aici, îşi spuse el.

— Deci, ce avem pe ordinea de zi astăzi? întrebă Den.

I-5 scoase un bipăit surd.

— Trebuie să fie ceva pe ordinea de zi? Poate că voi doi ar trebui să profitați de această şansă pentru a vă odihni şi a vă reface.

— Astăzi vom face muncă de recunoaştere, spuse Jax. I-5, vreau să *adulmeci* în jurul *Controlului Traficului Spațial*. Vorbeşte cu inteligența artificială, dacă poți. Vezi dacă a fost vreo activitate neobişnuită.

— Cum ar fi sosirea unor nave *501*?

— Exact. Îl voi găsi pe Pol Haus şi voi vedea dacă a auzit ceva interesant de la BIS. Trebuie să-l localizăm pe Vader.

Den se uită la el şiret.

— Nu ai de gând să renunți la asta, nu-i aşa?

— Tu eşti pregătit să renunți? Să-l laşi pe Yimmon să *plece*?

Îşi încrucişară privirile pentru câteva secunde, apoi Den suspină adânc şi clătină din nou din cap.

— Fie ca *Mama Warren* să mă ajute, dar nu. Nu, nu sunt pregătit.

— Totuşi, ar fi înțelept, spuse I-5, să-l lăsăm pe Tuden Sal să creadă că suntem, pentru moment.

Jax aprobă din cap şi mai luă o înghițitură din cafeaua aburindă. Ura să fie mai puțin decât complet sincer cu camarazii săi de arme, dar disensiunile în grupul de conducere erau ultimul lucru de care aveau nevoie. Din câte ar fi ştiut Tuden Sal şi ceilalți, Jax Pavan îşi lua o pauză de care avea mare nevoie. Doar Pol Haus putea avea privilegiul de a şti cât de departe erau de adevăr.

* * *

Deghizat într-un negustor Ubese, Jax apăru la sediul lui Pol Haus, pentru a depune o presupusă plângere împotriva unui partener comercial Sullustan. Intră în biroul prefectului şi, odată ajuns în prezența lui Haus, păşi până localiză toate dispozitivele de supraveghere, apoi se aşeză astfel încât mâinile sale înmănuşate să nu fie vizibile pentru niciunul dintre ele.

— Pot să întreb, spuse Haus, cu ochii îngustați, de ce nu v-a putut ajuta unul dintre locotenenții mei?

Jax luă o poziție beligerantă şi întrebă, în graiul amplificat mecanic comun pentru Ubese:

— Vorbeşte tu Ubeninal?

Privirea lui Haus căzu la propriile mâini.

— Da. Dar nu sunt la fel de bun la semne pe cât sunt la citit...

— Atunci eu va vorbi şi tu va asculta. O creatură de Sullust a furat droid al meu

de standuri favorit. Cer să vii cu mine imediat şi să cercetezi pe el.

Asta spuse Jax cu voce tare – semnele pe care le făcu în jargonul nonverbal Ubese fură cu totul altceva.

— Droidul tău... de standuri? repetă Haus, scărpinându-se la baza cornului stâng.

Se uită de la mâinile lui Jax la ochii lui, ascunşi în spatele lentilelor măştii faciale pe care o purtau Ubese când se aflau printre rasele extraterestre.

— L-aş putea pune pe unul dintre asociații mei...

— Nu destul de bun. Aceasta creatură Sullustan nu va respecta asociații tăi. Se crede mai presus de lege, el. Cu *Soarele Negru* aliat cred că este.

— Serios? Haus îl privi pe Jax semnalându-şi intenția reală, apoi aprobă din cap. *Soarele Negru*, spui? Imaginează-ți asta.

— Este hoț. Este mai mult decât hoț. Am dovezi. Vino.

Pol Haus se ridică din fotoliu şi se mişcă pentru a-şi lua haina ponosită de pe un cârlig de lângă uşă.

— Dacă puteți dovedi ceea ce spuneți, domnule, voi fi bucuros să vă însoțesc.

Coborâră în parcul auto şi porniră cu speederul lui Pol Haus prin canioanele cenuşii.

— Unde mergem? întrebă Haus.

— La *Piața Ploughtekal.*

Ajunseră tăcuți la destinație. Haus parcă speederul şi coborâră de comun acord, pierzându-se în zgomotul şi activitatea bazarului. Era la fel ca întotdeauna – o avalanşă de sunet şi mişcare, o explozie de culori vii suprapuse peste murdăria rece şi întunecată a substructurii Coruscantului. Jax auzi pălăvrăgeala unei duzini de lumi – Bazica fiind vorbită cu alte două duzini de accente. Râsete. Argumentări.

Pe scurt, viața continua.

Jax se scutură şi scoase un oftat răguşit, iar Haus se uită în lateral la el.

— De ce ai nevoie?

Jax opri amplificatorul de voce şi vorbi normal, cu capul înclinat spre cel al lui Haus, astfel încât doar prefectul să audă.

— Informații. Vreau să ştiu dacă există vreo activitate neobişnuită în interiorul BIS.

— Ce trebuie să caut?

— O prezență a Inchizitorilor sau un nivel de securitate sporit în zonele de detenție, poate.

— Ca şi cum ar avea un prizonier special?

— Da. Şi... dacă s-a întors Vader.

— Asta, pot să îți spun chiar acum, pentru că l-am urmărit mereu pe Vader. E pe Coruscant – am primit confirmarea chiar înainte să apari tu în biroul meu. Şi conform surselor mele, cea mai mare parte a legiunii sale s-a întors cu el. Ceea ce te face să te întrebi unde s-au dus celelalte nave – şi de ce.

Chiar îl făcea pe Jax să se întrebe, dar era consumat momentan de ideea că el şi Vader împărțeau o planetă. Îl străbătură impulsuri contradictorii – să-l găsească pe Vader şi să-l înfrunte sau să se îndepărteze cât mai mult de el. Ar putea Lordul Întunecat să-i simtă prezența aici? Ştia că nu îl omorâse pe Jax Pavan? Punea *Whiplash* în pericol doar prin simpla sa prezență?

Haus se opri din mers şi se întoarse cu fața la Jax.

— Sal ştie că încă te mai gândeşti să mergi după Vader?

— Nu mă gândesc să mă duc după Vader. Mă gândesc să mă duc după Yimmon. Şi nu, Sal nu ştie. Ai de gând să-i spui?

— Intenționezi să interferezi cu planurile lui pentru *Whiplash*?

— Bineînțeles că nu.

— Atunci nu am niciun motiv să îi spun, nu-i aşa? Şi eu îl vreau pe Yimmon înapoi.

Prefectul se întoarse şi începu să meargă din nou.

— Sal de ce nu-l vrea?

Zabrakul scoase un sunet nerăbdător.

— Cred că îl citeşti greşit. Cred că-l vrea pe Yimmon înapoi. Doar că el crede – din motivele pe care le-a citat – că este periculos să dedice toate resursele organizației pentru asta.

— Dar?

Urmă o privire în lateral.

— Cine a spus că există un *dar*?

— Acordă-mi puțină încredere, Haus. Nu mi-am pierdut simțul Forței. Îți pot citi ambivalența şi sunt conştient că reticența lui Sal este adânc ascunsă în sufletul lui.

Prefectul râse, deşi Jax nu detectă umor în el.

— Dar... cred că şi-ar putea permite să dedice nişte resurse găsirii lui Yimmon. Ca să-i dau dreptate, cred că probabil nu vrea ca tu să fii printre ele. Cel puțin, dacă aş fi în locul lui, nu aş vrea să te pierd într-o astfel de căutare.

— Dar? insistă Jax din nou.

— Dar aş înțelege, de asemenea, că dacă nu dai totul pentru a-l recupera pe Yimmon, ai putea la fel de bine să pleci de pe planetă. Sal are nevoie de tine – *Whiplash* are nevoie de tine. Dar are nevoie de tine cu mintea şi cu inima întregi şi ca sufletul tău să nu fie întins ca o coardă între aici şi Spațiul Sălbatic. Are nevoie ca tu să faci ceea ce ştii să faci cel mai bine – să promovezi rezistența.

Jax se opri şi îl privi pe prefectul poliției cu o apreciere ironică, întâlnindu-i ochii chihlimbarii, înşelător de leneşi.

— Nu-ți scapă prea multe, nu-i aşa?

— Dă-mi puțină încredere, Pavan. Nu-mi scapă nimic.

Jax se despărți de Haus în inima pieței. Pe măsură ce mergea, simțea o combinație ciudată de nelinişte, nerăbdare şi epuizare. Îl deranja să fie nevoit să aştepte informații; voia ceva pe baza căruia să acționeze – o direcție sigură. Era Yimmon aici sau în altă parte? Dacă nu era pe Coruscant – atunci de ce era Vader aici? Cufundat în gânduri, Jax pierdu noțiunea locului în care se afla până când ridică privirea şi recunoscu cartierul. Cefalonul care îl convocase înainte să părăsească Coruscantul în misiunea lor eşuată locuia la doar câțiva metri de colțul unde se afla el. Se opri şi privi de-a lungul pieței până la intrarea în clădirea Cephalonului.

De ce era aici? Ce-şi imagina că i-ar putea spune Aoloiloa dacă s-ar prezenta la uşa lui? Ce voia el să-i spună?

Uite cu ce ai greşit, om ridicol. De ce nu m-ai ascultat? Eşti surd? Orb? Insensibil? Toate cele de mai sus?

Voia să se întoarcă şi să pornească înapoi spre piață, dar nu o făcu. În schimb, se lăsă purtat de picioare până la turnul Cephalonului, semnalându-şi dorința de a urca – de a i se acorda un interviu.

Poate că îmi va spune să plec.

Dar Cephalonul nu îi spuse să plece. Şi astfel, angajat, Jax intră, ajungând în anticameră pentru a constata că Aoloiloa achiziționase câteva sculpturi noi de la ultima sa vizită. Părea, de fapt, să le admire când Jax se apropie de fereastră şi îl salută, scoțându-şi masca Ubese şi amplificatorul vocal.

Aoloiloa se întoarse încet şi săltă până la fereastră.

Te-ai întors / te vei întoarce.

Cuvintele se derulară pe ecranul de comunicații din anticameră.

— M-am întors. Şi regret să-ți spun că... am simțit adevărul cuvintelor tale: *Alegerea este o pierdere; indecizia este o pierdere totală.* Nu am reuşit să fac o alegere şi am pierdut totul.

Ce îți doreşti / ți-ai dorit / îți vei dori?

— Eu...

Se blocă. Ce îşi dorea? Ce se aştepta să-i spună sau să-i poată spune Cephalonul? Ce ar fi putut el face diferit sau mai bine? Ştia deja asta, nu-i aşa?

— Doresc să ştiu... dacă aş fi putut face ceva pentru... a produce un rezultat diferit.

Pentru a nu pierde totul?

— Da. Să nu pierd totul.

Aceea este / a fost / va fi o cale diferită. Fiecare alegere are/a avut/va avea propria sa cale. Multe trasee duc /au dus / vor duce la crux.

— *Crux* – da, ai mai spus asta. Ai spus: *Locus*. Întunericul traversează lumina. Sau întunericul va traversa lumina, sau întunericul a traversat lumina, sau...

Da. Locus. Nexus. Crux. Întunericul şi lumina se încrucişează / s-au încrucişat / se vor încrucişa.

— Vrei să spui că nu a fost aşa? Nu s-a întâmplat încă? Sau vrei să spui că s-a încrucişat şi că am făcut alegerea greşită; am mers pe calea greşită; mă rog.

Cefalonul aprobă din cap în tăcere pentru un moment lung, apoi spuse:

Ascultă.

Ascultă? Jax nu-şi amintea să fi auzit vreodată un Cephalon spunând ceva care să conțină măcar acel indiciu de urgență sau de comandă.

— Ascult.

Despărțirea de Yimmon ne distruge / ne-a distrus / ne va distruge.

Lui Jax i se ridică părul în cap. Acela era cel mai intens mesaj personal pe care îl primise vreodată de la unul dintre aceşti simțitori eterici.

— *Pe noi?* Te referi la Cefaloni? Sau *Whiplash*? Sau...

Noi toți.

Cuvintele de pe ecran arătau la fel ca orice alt şir de litere şi silabe, însă simțul Forței al lui Jax – complet concentrat pe Cephalon – îi spunea că nu era la fel. Aoloiloa era tulburat de cuvinte – poate chiar speriat.

— Vrei să spui că el... va trăda rezistența?

Adevărul tău: Alegerea este pierdere; indecizia va fi pierdere totală. Întunericul traversează / a traversat / va traversa lumina.

— Şi face o nuanță de gri? întrebă Jax din reflex.

Eclipsă, spuse Cefalonul.

Capitolul 11

Eclipsă.

Întunericul traversează lumina, ştergând-o. Întunericul domneşte.

Dar numai pentru o vreme, argumentă Jax în timp ce se întorcea spre *Piața Ploughtekal.* Apoi lumina revine. Dar peste cât de mult timp? Asta încerca Cephalonul să-i spună? Că separarea lui Yimmon – capturarea lui de către Vader – ar putea duce la *eclipsa* rezistenței, a puținului de libertate şi speranță care exista?

Cu siguranță, Ordinul Jedi fusese deja *eclipsat*; din câte ştia Jax, el era ultimul Cavaler Jedi în viață. Începuse pregătirea unui singur Padawan, dar Vader avusese grijă ca tânărul Kaj Savaros să fie compromis – aproape distrus, de fapt.

Era o parte din Jax care vedea asta ca pe o bunătate. Kajin Savaros avusese o fire sensibilă, prea mult talent brut, puțină pregătire şi chiar şi mai puțin autocontrol. Rezultatul ar fi putut fi şi mai catastrofal. Jax ura să se gândească ce ar fi făcut Kaj – cu sufletul lui rănit – după pierderea lui Laranth Tarak şi Thi Xon Yimmon. Tânărul era cel puțin în siguranță acolo unde se afla – la *Tăcuții* de pe Shili, acei vindecători foarte misterioşi şi cu fețele acoperite de voaluri.

Jax simțea o uşoară vibrație printre şuvoaiele atenuate ale Forței care pluteau în jurul lui în piața aglomerată. Toate ființele simțitoare aveau o anumită semnătură a Forței. La majoritatea, aceasta era estompată, aproape transparentă. Pentru un utilizator antrenat al Forței ca Jax, aceste semnături atenuate nu ofereau decât o țesătură subtilă de fundal, pe fondul căreia o semnătură mai pronunțată a Forței era ca o denivelare sau o buclă în fluxul obişnuit. Acum simțea o astfel de denivelare – una familiară. Îşi urmă simțul şi nu fu surprins când se trezi în fața *Magazinul de Droizi* al lui Honest Yarg (toate vânzările garantate!). Bannerul care plutea deasupra magazinului ponosit promitea, de asemenea, *nou şi folosit / complet şi piese / schimburile sunt binevenite!* Cuvintele erau punctate de efigia zâmbitoare a lui Yarg însuşi. Yarg era un Gran. Un Gran fericit, dacă portretul holografic care flutura era un indiciu. Sub cei trei ochi întredeschişi, gura sa bovină se apropia cât se poate de mult de un zâmbet uman pentru o persoană din specia sa.

Aveți încredere în mine, spunea el.

Jax intră în magazin şi aruncă o privire în jur. Erau o jumătate de duzină de clienți dintr-o varietate de lumi care se uitau prin inventarul de droizi compleți şi dezasamblați. Sursa semnăturii Forței se afla în colțul din extrema dreaptă a depozitului. Chiar şi de la această distanță, Jax îşi dădea seama că I-5 era iritat de o furie foarte puțin asemănătoare cu cea a unui droid, în timp ce Den Dhur – gesticulând cu mâinile pentru calm – încerca să comunice cu o a treia persoană: proprietarul, Yarg.

Jax se apropie de grup, asigurându-se că filtrele sale vocale erau activate din nou. Captă imediat esența conversației animate.

— Nu vrea să mă vândă, îi spunea I-5 lui Yarg cu emfază. A spus acest lucru în repetate rânduri. Cu atâtea organe senzoriale câte posezi, cum de nu ai înțeles acest lucru? Cu atât mai mult, continuă droidul, ignorând încercările lui Den de a interveni, nu doreşte să mă vândă ca fier vechi. Scopul acestei vizite este de a cumpăra o unitate de protocol completă – sau chiar parțială. Preferabil un I-5YQ.

— Şi ți-am spus, răspunse Granul cu blândețe, privindu-l pe micul droid, de ce nu am modele I-5YQ în acest moment. După cum v-am mai spus, acestea au devenit destul de rare, fiind antichități. Păi, chiar săptămâna trecută, unul dintre cumpărătorii mei a găsit unul pe Alderaan la prețul de...

— Antichități? bolborosi I-5, pe punctul de a-şi suprasolicita vocalizatorul. Nu sunt antichități. Sunt dispozitive de epocă ale...

— Ce este asta?

Tonurile stridente ale cutiei vocale Ubese a lui Jax opriră obiecțiile droidului.

Şase ochi se întoarseră să-l privească.

— Te-am trimis să găseşti un droid de protocol şi tu intri în dispută cu acest proprietar amabil şi răbdător? Te rog, termină-ți treaba fără întârziere.

Ochii lui Den se măriră şi, pentru o clipă, Jax se întrebă dacă uitase ce deghizare adoptase Jediul în dimineața aceea. Apoi se înclină – salutând servil de câteva ori – şi îi ceru scuze atât lui Jax, cât şi lui Honest Yarg.

— E ceva în neregulă, domnule? îl întrebă Den pe Jax, îngrijorarea strecurându-se în expresia lui. Există... vreo urgență?

— Nu urgență. Doar vreau să plec cât mai repede de pe această pestilențială planetă. Ai treabă de făcut cu acest simțitor? arătă el din cap spre Yarg.

— De fapt, da, am. Dar droidul nostru de standuri pare să fi scurtcircuitat un circuit... sau trei. Dacă ai putea să-l duci afară...

— Nu văd niciun motiv..., începu I-5.

Jax îl reduse la tăcere cu un gest.

— Vino, maşină. Vom lăsa pe asociatul meu să târguiască în pace.

Afară, Jax se duse să se sprijine de fațada clădirii. După o clipă de ezitare, I-5 se mişcă să se plieze practic în două la picioarele Jediului.

— Despre ce a fost vorba? întrebă Jax liniştit, cu vocea lui naturală.

— Granii, spuse I-5, sunt o specie deosebit de frustrantă. Sunt atenți până la un punct, prietenoşi – tot până la un punct – şi le place să spună poveşti lungi, care se întind pe mai multe generații. De fapt, cred că le inventează din mers ca o chestiune de strategie, imaginându-şi că vei cumpăra primul lucru care îți vine la îndemână doar ca să-i faci să se oprească din vorbit.

— Eşti în regulă?

— Dacă sunt în regulă? repetă droidul. Îşi roti unicul ochi pentru a privi chipul lui Jax – ca şi cum i-ar fi putut citi expresia din spatele măştii Ubese. Ce te face să întrebi?

— De obicei eşti atât de atent să rămâi în persoana ta de droid. Pretinzând că eşti... mai puțin decât eşti.

I-5 se uită în altă parte.

— Nu sunt... obişnuit cu limitările acestui şasiu.

Jax se ghemui lângă el, aducându-şi ochii cu ochelari la acelaşi nivel cu singurul ochi al droidului.

— Tu nu eşti doar o maşină. Dacă mai aveam nevoie de ceva ca să-mi amintesc de asta, am primit-o chiar acum. Ți-am urmărit semnătura Forței până aici, *Cinci*. Tu nici măcar nu ar trebui să ai o semnătură în Forță.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că nu m-am gândit la modul în care tu... Ezită, apoi încercă din nou. Nu mi-a trecut prin cap să mă gândesc cum te-a afectat ceea ce am trăit.

Până în acest moment. Uit, uneori, ceea ce eşti tu.

— Şi ce anume sunt?

— Prietenul meu. Prietenul tatălui meu. Prietenul lui Laranth.

Singurul ochi se concentră pe fața lui Jax.

— Eu sunt toate aceste lucruri. Sunt chiar şi prietenul lui Den… inexplicabil.

Jax zâmbi în spatele măştii sale faciale.

— Tu… Asta…

— Da, spuse droidul simplu. Simt. Mă afectează. Poate că nu simt ataşamentul sau pierderea la fel ca tine sau ca Den, dar le simt…. Poate sugerezi că sunt compromis de asta?

— Nu ştiu. Ştiu doar că, în condiții normale, ar fi neobişnuit pentru mine să te găsesc certându-te cu un simțitor despre virtuțile şasiului tău anterior. Şi tocmai mi-am dat seama că s-ar putea să-ți lipsească şi asta.

Casca metalică se înclină în lateral.

— Interesant. Nu mă gândisem la această posibilitate. S-ar putea să ai dreptate.

— Se întâmplă din când în când.

Den ieşi din magazin, trăgând după el un mic palet antigravitațional încărcat cu containere.

— Te-ai întâlnit cu Haus, nu? îl întrebă el pe Jax. Ce s-a întâmplat? Ce nu este în regulă?

— Vader e aici, pe Coruscant – asta e problema. Trebuie să ne mişcăm.

* * *

Jax îşi revenise. Cel puțin aşa părea din locul în care se afla Den Dhur. Simțea un sentiment copleşitor de uşurare să-l vadă pe Jedi motivat şi în mişcare. Planifica. Nu era încântat de perspectiva de a cotrobăi prin BIS şi de a încerca să dea de urma lui Vader, dar recunoştea că era singura lor cale de a-l găsi pe Thi Xon Yimmon.

I-5 îşi folosise timpul pentru a se interfața cu orice subsistem al oraşului care îi permitea accesul. Avusese un succes limitat – cu excepția unui lucru de care se lovise în sistemele financiare ale Imperiului: o sumă mare de credite trecuse recent din cuferele Imperiale în mai multe conturi de pe Mandalore. Împăratul cumpăra serviciile cuiva, deşi, pentru că identitatea titularilor de cont era ascunsă cu grijă, era greu de spus ale cui. Vânători de recompense – asta credea Den. Jax şi I-5 erau de acord. Dar în ce scop? Pentru a vâna Jedi? Dacă da, era unul dintre scenariile alea cu veşti bune şi veşti proaste. Veşti proaste – Vader îi urmărea pe Jedi. Vestea bună: Vader credea că mai erau Jedi de urmărit. Erau pe punctul de a-şi împacheta lucrurile practic noi când Pol Haus apăru la una dintre stații şi se îmbarcă. Apoi veni direct în apartamentul lui Jax şi lăsă un pachet sigilat pe patul lui.

— Ce e asta? îl întrebă Jax.

— O uniformă de polițist de pe Coruscant şi grade de Locotenent. Le-am adus ca să le foloseşti data viitoare când va trebui să-mi faci o vizită la Cartierul General. Nu pot avea la întâmplare personaje care să-mi intre în birou în mod regulat; este prea amuzant pentru personalul meu. Totuşi, am sentimentul că nu vei ajunge să le foloseşti.

— De ce nu? îl întrebă Jax. Ce se întâmplă?

— Ceva ce nu înțeleg. Vader este aici. A fost văzut în sediul BIS şi se pare că s-

a întâlnit cu Palpatine. Dar nu există niciun fel de activitate pe care m-aş aştepta să o văd dacă ar fi adus cu el un prizonier de nivel înalt. Nicio realocare de gărzi, nicio concentrare de Inchizitori. De fapt – şi ăsta este lucrul cu adevărat ciudat – Inchizitorii au fost trimişi de pe planetă. Sau cel puţin a fost trimisă crema lor.

Jax îşi aşeză noul pachet strălucitor lângă uşa compartimentului şi îi acordă prefectului întreaga sa atenţie.

— Tesla? întrebă el.

Haus aprobă din cap.

— Se pare că el şi câţiva dintre membrii seniori ai grupului au fost expediaţi de aici ieri.

— Trimişi unde?

— Asta nu se ştie, nici măcar în BIS. Vader a dat ordinul, iar ei au decolat direct de pe platforma de aterizare a *Biroului*. Au luat un transportor Imperial cu un itinerar neînregistrat. Ceea ce mă aduce la cealaltă ştire. Naveta cu rază lungă de acţiune a lui Vader se află chiar acum pe platforma de la BIS, executând procedurile pre-lansare.

— Unde se duce?

— Nu am niciun indiciu. Niciun itinerar. Şi nu sunt în măsură să întreb.

— Ai idee când ar putea decola?

Prefectul clătină din cap.

— Trebuie să ajungem la portul spaţial, spuse Jax tăios. Acum.

* * *

În timp ce Jax şi Den îşi mutau puţinele lucruri pe *Laranth/Corsar* şi urcau în navă piesele de droizi pe care le cumpăraseră de la *Magazinul lui Yarg*, I-5 executa procedurile de pre-lansare şi încerca să scoată informaţii despre nava lui Vader din fluxul de date. Cu încărcătura depozitată în cala mică, Jax se duse în carlingă, unde I-5 era poziţionat în faţa consolei de comunicaţii.

— Ceva nou?

— De fapt, tocmai voiam să te chem. Se pare că nava lui Darth Vader aşteaptă până la ora paisprezece. Sau cel puţin aşa i-a spus Căpitanul *Controlorului de Zbor* de la *Eastport*.

Den veni de pe coridor pentru a se sprijini de rama trapei.

— De ce ar fi anunţat asta *Controlorului de Zbor* de la *Eastport*?

— *Eastport* este suficient de aproape de Senat, de Palat şi de *Biroul de Securitate* încât orice trafic special de la aceste facilităţi să schimbe tiparele de zbor pentru navele civile. M-am gândit că poate monitorizarea comunicaţiilor de la *Eastport* – şi orice modificări ale traficului lor de intrare şi ieşire – s-ar dovedi lămuritoare.

— Bine zis, spuse Jax. A spus Căpitanul de ce aşteaptă?

— Nu. Doar că aşteaptă.

Jax îşi verifică cronometrul. Cinci ore. Apoi luă o decizie rapidă.

— Mă duc în Districtul Palatului să văd dacă mă pot apropia de nava lui Vader.

I-5 rămase atât de nemişcat încât Jax crezu pentru o clipă că articulaţiile droidului îngheţaseră.

— De ce?

— Dacă l-a adus pe Yimmon pe Coruscant, s-ar putea să-l mute acolo unde i-a trimis pe Inchizitori.

— Sau s-ar putea să-l fi trimis pe Yimmon înainte cu celelalte nave.

— Dar dacă e aici, *Cinci*, s-ar putea să pot ajunge la el.

Den păşi complet pe punte.

— Da, sau ar putea fi o capcană.

— O capcană? Cum? Din câte ştie el, sunt mort.

— Când vine vorba de Vader, spuse Den, toate pariurile sunt deschise. Doar Forța ştie ce gândeşte Vader. Ar trebui să stăm ascunşi aici şi să fim pregătiți să-l urmărim când pleacă.

— Şi eu te-aş sfătui să nu-l inspectăm mai îndeaproape, fu de acord I-5.

Jax scutură din cap, frustrarea bubuind chiar sub suprafața calmului său.

— Nu pot rata o ocazie ca asta. Dacă aşteptăm până decolează, şansele noastre de a-l depista nu vor fi prea mari. Ar fi doar un foc tras în întuneric.

— Şi dacă te apropii prea mult de el la sol, rişti să te simtă – dacă nu te-a simțit deja, argumentă I-5. Mai bine *un foc tras în întuneric* decât *un foc tras în cap.*

— Dacă m-ar fi simțit, ar fi venit după mine. Zona asta de aterizare ar fi fost plină de Inchizitori. Dar el şi-a trimis cei mai eficienți Inchizitori în afara lumii. Trebuie să ştiu unde au plecat. Jax se uită la Den, care stătea încă în fața trapei, blocându-i calea. Ai de gând să mă laşi să ies?

— N-ar trebui, mârâi Sullustanul. Cred că asta e o idee nebunească.

— Voi fi deghizat. Nimeni nu va suspecta un ofițer de poliție că ar fi Jedi.

— Nimeni în afară de Darth Vader, poate, spuse Den.

Jax îi puse o mână pe umăr şi îi întâlni privirea îngrijorată.

— Voi fi atent. Ai încredere în mine. Bine?

— În tine, am încredere. Nu sunt sigur în legătură cu oricine altcineva. Dacă uniforma pe care ți-a dat-o Haus este un semnal? Dacă a fost *cablată* sau cipată?

— Am verificat pentru cipuri.

— Dacă Vader ştia că vei face ceva de genul ăsta şi l-a pus pe Haus să-ți dea o uniformă despre care să crezi că-ți va oferi trecere sigură? Dacă...

Jax strânse umărul Sullustanului şi îl scutură uşor.

— Den, nu putem să nu avem încredere în nimeni. Dacă Haus ar fi fost agent dublu, ar fi doborât *Whiplash* până acum. A avut ocazii repetate de a face asta. Eu am încredere în el. Ar trebui să ai şi tu.

Den expiră, aprobă din cap şi se dădu la o parte.

— În regulă, spuse el. Dar aş vrea să spun oficial că am o părere proastă...

— Am luat notă.

Jax se duse în cabina sa şi se schimbă în uniformă. Câteva minute mai târziu, Locotenentul Pel Kwinn părăsi nava şi se îndreptă spre Districtul Palatului, cu o valiză diplomatică mare atârnând pe un umăr.

Capitolul 12

Palatul Imperial creştea din scoarţa Coruscantului ca un recif de corali malign, un munte de piatră nativă, duracretă şi oţel transparent cu o coroană de turle care se întindeau lacome spre cer. Districtul Senatului, *Biroul de Securitate* şi *Eastport* erau simpli sateliţi ai structurii masive şi existau în umbra sa.

Deşi se afla la mulţi kilometri depărtare de Palatul propriu-zis, Jax încă simţea că BIS stătea deasupra lumii şi privea. Scuturându-se de senzaţie, îşi îndepărtă privirea de Palat şi îşi întoarse atenţia spre curtea *Biroului Imperial de Securitate*. Gărzile erau numeroase. Din fericire, erau toate gărzi Imperiale şi toate umane, fără niciun sensibil la Forţă printre ele. Mai înăuntru, cu Darth Vader la reşedinţă, aveau să fie trupe de şoc... şi Inchizitori. Jax era pregătit pentru asta.

Traversă fără ezitare piaţa largă şi se apropie de primul punct de control care i-ar fi cerut să prezinte un act de identitate. Îşi oferi cipul de identificare, ţinând Forţa strâns încolăcită în el. Îşi adăugase păr blond şi ochii albaştri la deghizare – propriul său Maestru nu l-ar fi recunoscut.

Paznicul – un om – scană cipul de identificare, evident plictisit. Plictiseala era bună.

— Locotenentul Kwinn?

— Exact.

Paznicul ridică o sprânceană.

— Din Sectorul *Zi-Kree*? Nu cred că v-am mai văzut până acum. Unde e curierul obişnuit – sergentul... cum îl cheamă?

Jax răspunse la întrebare cu cea mai subtilă vibraţie a Forţei posibilă.

— Am această sarcină de luni de zile. Eu duc cele mai importante misiuni. M-ai mai văzut aici înainte.

Bărbatul se uită în ochii lui Jax şi se încruntă.

— Stai, te cunosc. Te-am mai văzut. Se uită la geanta diplomatică. Asta trebuie să fie destul de importantă. Nu e ceva cu care prefectul ar însărcina un sergent.

Jax zâmbi şi păşi prin punctul de control.

— Exact.

— Deci, ce este, Locotenente? Ce e în valiză?

Cu interiorul său brusc mai rece cu douăzeci de grade, Jax se întoarse pe călcâie, cu un zâmbet imobil pe faţă.

— Ştii ce? N-am nicio idee. Mi-au dat-o şi mi-au spus: *Du asta la Securitate*. Ridică din umeri. Este ceva secret. Iar eu nu trebuie să ştiu. Sunt doar un animal de povară, cred.

Paznicul râse.

— Nu suntem cu toţii?

Jax se deplasă prin curtea largă de permacretă, simţind cea mai mică zvâcnire de îngrijorare că poate Vader era suficient de puternic pentru a simţi chiar şi acea utilizare infinitezimală a Forţei. Spera să nu fie aşa. Dacă erau Inchizitori prin preajmă, emanaţiile lor ar fi mascat-o cu siguranţă pe a lui. Pe de altă parte, dacă întâlnea pe vreunul dintre ei... ei bine, trebuia să gândească repede.

Ştia că platformele interne de aterizare ale BIS se aflau destul de adânc în interiorul complexului. Ştia, de asemenea, că securitatea era mult mai strictă acolo. Era un risc pe care trebuia să şi-l asume. Îşi menţinu capul sus şi paşii încrezători.

Ceea ce dorea era un punct de observaţie din care să poată vedea clar nava lui Vader. Un punct de observaţie precum cel oferit de pasarela înaltă care trecea între turnul de control şi hangarele care adăposteau contingentul de nave de luptă ale biroului. Singura problemă era că, pentru a ajunge acolo, ar fi trebuit să treacă prin birourile *Controlului Spaţiului Aerian.*

Avea un plan pentru asta.

Jax se îndreptă spre interiorul biroului, prezentându-şi *acreditările* unei serii de gardieni. Când fu confruntat cu primii soldaţi din trupele de şoc, ştiu că se apropia de obiectiv. Se mişcă cu paşi repezi până la punctul de control şi îşi prezentă cipul de identificare. Evaluarea cipului lui Jax de către soldat fu superficială, în cel mai bun caz. Abia aruncase o privire la datele care se derulau pe ecranul cititorului său. Nu le compară cu fişierele de securitate – ceea ce i-ar fi arătat că Locotenentul Pel Kwinn se pensionase de peste un an şi se mutase acasă, pe Corellia. Înăbuşindu-şi un căscat, îi înapoie cipul lui Jax, care îl primi cu ceea ce el spera să fie o cantitate corespunzătoare de plictiseală şi trecu mai departe.

Este aproape prea uşor, gândi el; apoi, imediat după punctul de control al trupelor de şoc, fu confruntat cu un întreg set de opţiuni: la stânga, la dreapta şi drept înainte. Un şir scurt de trepte din piatră naturală ducea într-o galerie largă, cu tavan înalt, care era diferită de ceea ce fusese înainte. Aceasta era cea mai veche secţiune a complexului BIS şi totodată cea mai sigură. Stâlpii bolţii întinse a galeriei erau din duroţel şi erau în mod clar destinaţi să reziste unui atac major. La capătul coridorului, un panou anunţa că zona se numea *Controlului Spaţiului Aerian BIS.*

Jax aruncă o privire spre stânga. O arcadă blindată ducea la birourile *Securităţii Spaţiului Aerian.* În dreapta, un set de uşi groase dădea într-o curte cu grădină îngrijită care flanca galeria. Putea vedea întreaga lungime a acesteia prin ferestrele din oţel transparent care străjuiau partea dreaptă a coridorului, lăsând să pătrundă o rază strălucitoare de lumină naturală.

Grădina conţinea arbuşti, alei şi bănci amplasate astfel încât vizitatorul să poată admira statuile şi imaginile holografice în mişcare ale eroilor Imperiali. Jax recunoscu o sculptură în alumabronz a lui Palpatine, în roba sa de Senator, precum şi una a lui Phow Ji, eroul luptelor de pe Drongar. Fără îndoială, în fiecare expoziţie de statui din complex exista câte o efigie a Împăratului în una dintre înfăţişările sale.

Jax începu să coboare treptele, cu capul sus şi pasul sigur – modelul unui poliţist şi curier oficial. Făcuse doar câţiva paşi când simţi o undă în Forţă. O clipă mai târziu, uşile centrului de control se deschiseră şi o siluetă cu glugă păşi peste prag. *Un Inchizitor.* Pentru Jax, timpul încetini într-un ritm imposibil, deşi picioarele îl făceau să înainteze. Nu putea trece atât de aproape de Inchizitor. Un adept deosebit de bun ar fi simţit aproape sigur că era ceva diferit la acest poliţist şi, deşi aparent Vader îi trimisese pe cei mai buni şi mai străluciţi în afara lumii, toţi Inchizitorii erau, în virtutea postului lor, adepţi de nivel înalt.

Jax se opri. Cu un aer fals de enervare, îşi scoase comunicatorul şi se prefăcu că vorbeşte cu cineva. În timp ce Inchizitorul se îndrepta spre el pe galeria lungă, Jax se întoarse şi ieşi prin uşile din dreapta în curte, continuând să pună întrebări unui pretins superior de la celălalt capăt al legăturii. Continuă să meargă până când puse

statuia lui Palpatine între el şi Inchizitor. Putea să vadă prin ferestrele arcuite de pe acea parte a coridorului că celălalt utilizator al Forței nu ezitase, ci ieşise fără să facă măcar vreun semn din cap către soldații care păzeau acolo.

Jax se aşeză pe o bancă la poalele statuii, prefăcându-se în continuare că discută cu cineva, şi scrută curtea grădinii. Mai era o uşă la capătul îndepărtat, în diagonală față de intrarea de la *Controlul Zborurilor*. Aceasta era singura altă cale de acces. Nu avea nicio îndoială că erau camere video peste tot în această zonă restricționată.

În condiții normale, nu ar fi fost o problemă – le putea face să vadă ce voia el să vadă –, dar cu Vader atât de aproape... Îşi dori, pentru a suta oară, să aibă idee ce efecte pe termen lung avusese *bota* asupra abilităților lui Vader în Forță. Era stresant faptul că nu putea evalua cu exactitate resursele adversarului. Jax se ridică şi se plimbă în jurul statuii lui Palpatine, cu ochii pe camerele de supraveghere. Bazându-se pe cea mai slabă suflare a Forței, calculă care era probabil singurul punct mort din zonă şi se îndreptă spre el, cu paşii lui sinuoşi, ca şi cum ar fi fost mai preocupat de dialogul său prefăcut decât de locul unde îşi punea picioarele.

Dacă ar fi avut mai mult timp, ar fi încercat să facă rost de nişte solzi de taozin pentru a-şi masca semnătura Forței – dar ar fi trebuit să se gândească la asta încă din piață. Avea ceea ce avea – inteligența şi creativitatea sa nativă, Forța şi faptul că în complex se aflau şi alți utilizatori ai Forței a căror prezență i-ar fi oferit un anumit camuflaj.

Între două holograme ale unor personalități Imperiale demult dispărute, care îl protejau de două holocamere şi o sculptură de bronz cu formă ireală – cu o semnificație iconică pe care nici nu putea începe să o ghicească – care bloca o a treia cameră, Jax îşi băgă în buzunar comunicatorul şi scoase din geanta diplomatică robă lungă, cu glugă. Îi trebuiră doar câteva secunde să îmbrace roba peste uniformă şi să tragă gluga pe cap. Pel Kwinn, Locotenentul de poliție, dispăru, iar dintre holograme ieşi un Inchizitor şi apoi reintră în galerie la capătul îndepărtat, cu geanta diplomatică ascunsă sub mantie.

Uşile de la *Controlul Zborului* se deschiseră, iar el păşi înăuntru.

Jax avu nevoie de o clipă pentru a se orienta. În fața lui se afla o încăpere impecabilă, plină cu funcționari ai BIS. Dincolo de ei, o întindere imensă de oțel transparent privea în jos spre platformele de aterizare. Putea vedea arborele turnului de control în extrema dreaptă şi pasarela care se întindea de la el până la hangare. Drept în față, vârfurile aripilor unei navete cu rază lungă de acțiune din clasa *Lambda* se zăreau pe deasupra balustradei pasarelei. Îşi dădu seama că putea vedea platforma de aterizare de la ferestrele de aici, din birouri. Dar Inchizitorii nu aveau, de regulă, tendința de a zăbovi uitându-se pe ferestre. Făcu la dreapta şi se îndreptă spre un set de uşi care îl scoteau afară şi îi permiteau accesul la baza turnului de control.

La intrarea în turn mai erau staționați încă doi soldați din trupele de şoc. Nici măcar nu se uitară la el când trecu pe lângă ei. De fapt, amândoi îşi abătuseră privirea. Dar odată intrat în turn, îşi dădu seama de dilema sa: un Jedi putea manipula o ființă sensibilă. Dar nu putea controla inteligența artificială a turboliftului care îi cerea autorizația de securitate înainte de a-i permite să urce.

Jax se gândi să se întoarcă afară şi să sară cu Forța până la pasarelă, apoi renunță la acea idee, considerând-o un risc prea mare – zona era prea deschisă, gărzile ar fi trebuit să fie prea distrase. Trebuia să existe o scară de urgență...

Se întoarse să o caute când turboliftul din spatele lui fu activat de sus. Liftul

urca! Jax se îndreptă rapid spre uşi şi le deschise. Deasupra capului său, liftul continua să urce cele aproximativ cincizeci de etaje spre vârf.

Pasarela de acces era la jumătatea acelei distanţe.

Jax se vârî în tubul liftului şi sări cu Forţa. Abia se ridicase de la sol când îşi dădu seama că liftul se oprise înainte de vârf şi cobora din nou. Cu repeziciune.

Timpul încetini pentru a doua oară în acea zi. Privirea lui Jax căută uşa către nivelul la care trebuia să ajungă. Avea să ajungă acolo cam în acelaşi timp cu liftul.

Pe acolo nu exista scăpare.

La nouă sau zece metri de primul etaj, întinse ambele mâini şi chemă Forţa în vârful degetelor – doar atât cât să amortizeze impactul cu liftul care cobora. Fu totuşi o lovitură zguduitoare, pe care era sigur că o simţiseră şi ocupanţii cabinei liftului. Apucându-se de trenul de rulare, Jax se lăsă purtat de elan şi îşi puse corpul în contact cu cutia de oţel. Picioarele i se sprijiniră de o bară transversală care se afla de-a lungul unei margini. Aerul trecea repede pe lângă el, zbârnâindu-i în urechi pe măsură ce liftul cobora. Roba lungă pe care o purta îi era mulată pe corp cu gluga întunecându-i vederea. Scutură din cap, iar gluga i se ridică – aproape că şi-ar fi dorit să nu se fi deranjat. Acum putea vedea podeaua puţului turboliftului grăbindu-se să-l întâmpine.

Ar fi în regulă, îşi reaminti el, atâta timp cât cabina nu folosea întreaga adâncime a puţului pentru a se opri înainte de a se ridica la loc. Desigur, dacă era foarte norocos, se va opri la al doilea nivel.

Dar nu fu atât de norocos. Turboliftul coborî la primul nivel, iar perna sa antigravitaţională se activă. Jax, prins în câmp, rămase brusc fără greutate. Mantia se umflă, iar el se agăţă cu toată voinţa, ştiind că gravitaţia avea să se întoarcă cu duritate atunci când ajungeau jos. Cabina plonjă sub ieşirea de la primul nivel, iar parterul se grăbi să o întâlnească. Jax încolăci Forţa în el, ştiind că, dacă ar fi trebuit să o folosească pentru a se salva, foarte probabil s-ar fi dat de gol.

Liftul se opri şi gravitaţia se reafirmă. Jax simţi în acelaşi timp atracţia planetei şi presiunea uşoară a traversei căptuşite pe spatele său, înainte ca maşina să se încline uşor înapoi spre portalul de ieşire. Vibra în timp ce uşile se deschideau şi ocupanţii ei ieşeau.

Acum, va sta aici până când o va chema altcineva, sau...

Liftul bâzâi. În câteva clipe, urca din nou, cu Jax încă agăţat de partea de jos. Privea portalurile pentru fiecare nivel cum alunecau. Voia nivelul nouă... şi iată-l.

Îşi întinse picioarele în jos şi dădu drumul trenului de rulare al liftului, apoi se folosi de Forţă – uşor, cu grijă – pentru a aluneca pe peretele curbat al puţului până la portalul nivelului nouă. Era suficient loc pentru ca el să stea pe buza intrării. Depuse un efort minim pentru a deschide uşile şi aproape căzu prin ele pe pasarela înaltă.

La adăpostul turnului, îşi potrivi mantia şi gluga, apoi alunecă încet pe lungimea sclipitoare a permacretei până când putu vedea ţinta. Naveta lui Vader stătea în centrul celei mai mari platforme de aterizare, eclipsând navele mai mici din apropierea ei. Naveta de clasă *Lambda*, cu aripile pliate, cu vârfurile îndreptate spre cer, era bine înarmată şi bine păzită. Trupele de şoc – fără îndoială membri ai *Pumnului lui Vader* – stăteau la intervale regulate, cu faţa spre exterior, ca şi cum ar fi oprit pe oricine s-ar fi apropiat de navă.

Procedură standard? Sau dovada că exista un pasager special în acea cursă?

Jax simţi un fior pe şira spinării. Transpirase în timpul *întâlnirii* cu turboliftul, iar acum era îngheţat de frig. Oare în acea navetă se afla Thi Xon Yimmon? Era vreo

cale să afle fără să se dezvăluie? Se mişcă din ce în ce mai încet de-a lungul pasarelei, cu capul înclinat cât mai puţin posibil spre navetă. Spiritul lui era neliniştit. Voia să se arunce peste parapet, să se repeadă la navă şi să o deschidă pentru a descoperi ce – sau cine – era înăuntru. Îşi dori să fi calm, lipsit de pasiune.

Era imposibil. Se mulţumi doar să se concentreze.

Venise aici cu un mare risc şi nu se putea întoarce fără să afle. Strângând din dinţi, îşi îndreptă spre navă filamentele de cercetare ale simţului Forţei, căutându-l pe Yimmon. Se concentră mai întâi pe prova navei, gândindu-se că un prizonier de o asemenea importanţă ar fi ţinut în sau lângă secţiunea detaşabilă din faţă a navei, în cazul în care o urgenţă îi obliga să separe puntea de secţiunile de marfă şi pasageri.

Paşii îi încetiniră şi mai mult pe măsură ce se concentra. Erau oameni la bordul navei, dar energiile lor similare îi spuneau că majoritatea erau clone din garda lui Vader. Dar mai era o semnătură diferită… şi iată. Se retrase uşor.

Aceea, cu siguranţă, era energia blurată de taozin a unui Inchizitor. Merse mai departe, pipăind fiecare centimetru al navei ca şi cum ar fi fost un model pe care îl ţinea în mâini. Termină cu un sentiment profund de dezamăgire. Poate că Yimmon era în clădirea de sub picioarele lui Jax. Poate că pur şi simplu nu fusese încă urcat la bord. Jax voise ca Yimmon să fie aici. Cu disperare chiar, îşi dădea seama acum. Voia…

Nu mai avu ocazia să se gândească la ceea ce voia. Rampa navei se întinse dinspre stânga. Doi ofiţeri Imperiali coborâră pentru a sta la capătul inferior.

Jax se opri din mers şi se întoarse cu faţa spre navă. Sub el, cineva se mişcă din umbra pasarelei şi se îndreptă spre navă într-un vârtej de robe negre.

Fiecare fir de păr de pe corpul lui Jax se ridică drept. *Vader.*

Ar trebui să continui să merg, îşi spuse Jax. Ar trebui să pară doar un Inchizitor în plus care îşi îndeplineşte misterioasele îndatoriri. Încercă să-şi mişte picioarele, dar privirea lui refuza să-l părăsească pe Vader. Îşi lăsase sabia la bordul lui *Laranth* şi acum regreta. Încă se mai putea arunca pe platforma de aterizare. Nu avea nevoie de armă pentru a folosi Forţa în mod eficient – un lucru pe care Laranth se străduise mereu să i-l reamintească. Ea credea că Jedii erau prea obsedaţi de uniformitate în loc de unitate. Puteai avea una fără cealaltă, susţinea ea. Un Jedi nu trebuia să se limiteze la o anumită armă sau chiar la un anumit mod de a face lucrurile. Formele de viaţă de succes erau, de asemenea, forme de viaţă adaptabile. Dar Laranth era moartă, iar cel responsabil de moartea ei traversa chiar acum suprafaţa de duracretă a platformei de aterizare.

Sau… omul responsabil stătea pe această pasarelă, privind în jos la *nemesisul* său? Gândul îl lovi pe Jax suficient de tare încât să îl facă să dea un pas înapoi. Jos, pe platforma scăldată de soare, Darth Vader se oprise pentru a vorbi cu ofiţerii care îl aşteptau la baza rampei. Conversaţia fu scurtă şi unilaterală. La finalul ei, Lordul Întunecat făcu un pas pe rampă. Apoi ezită şi se întoarse să se uite la bărbatul de pe pasarelă. Faţa unuia era ascunsă de o mască, iar a celuilalt de umbrele unei glugi de Inchizitor, dar totuşi Jax se simţea gol în faţa atingerii privirii lui Vader.

Ştii cine sunt?

Fu nevoie de toată forţa voinţei lui Jax Pavan pentru a-şi pleca adânc capul cu glugă în faţa Lordului Întunecat, apoi se întoarse şi îşi reluă mersul lent, alunecat. Intră în instalaţia de control al zborurilor pe partea opusă a pasarelei. Abia după ce intră îşi acceleră pasul. Trecu pe lângă unul sau doi Inchizitori în drumul său spre ieşirea din clădire. Nu îi recunoscu în niciun fel, nici ei pe el. Apoi trecu prin punctele

de control, unul după altul, bucuros că Inchizitorii inspirau atâta teamă încât gărzile erau reticente să se uite măcar la el. Când ieşi din complexul *Biroului* şi traversă din nou piaţa largă, spaţiul dintre omoplaţi îl mânca. În ochiul minţii, văzuse faţa mascată cu ochelarii de obsidian întorşi spre el, îndepărtând straturi de piele şi oase pentru a-i dezvălui în cele din urmă identitatea. Sau cel puţin aşa simţise. Dar...

Nu m-a recunoscut, îşi spuse Jax. *Dacă m-ar fi cunoscut, m-ar fi provocat. Nu m-ar fi lăsat niciodată să plec de acolo în viaţă. Dacă m-ar fi cunoscut, aş fi simţit asta.*

Încă sub înfăţişarea Inchizitorului, Jax se întoarse la *Westport,* sperând că până să ajungă acolo se va opri din tremurat.

* * *

În momentul în care Den îşi dădu seama că verifica cronometrul la fiecare cinci minute, încetă să se mai uite la el. Jax era plecat de mai bine de două ore fără să scoată o vorbă, iar Sullustanul îşi dorea cu disperare – nu pentru prima dată în viaţă – să nu fie surd ca piatra când era vorba de Forţă. Cel puţin atunci, îşi spunea el, ar fi ştiut dacă Jax era bine sau dacă fusese descoperit... sau mai rău.

— De ce nu ne-a luat cu el, *Cinci*?

Întrebarea i se învârtise prin minte încă de când Jax pornise spre Districtul Palatului. Îl scotea din minţi. Îşi întoarse privirea de la platforma de aterizare pentru a se uita la droidul care se chinuia cu un nou design de şasiu prin holodisplayul său de bord.

— Adică, dacă Yimmon era acolo, iar Jax avea vreo speranţă să-l salveze, ar fi avut nevoie de întăriri, nu?

I-5 îşi roti capul astfel încât ochiul să fie îndreptat spre Den.

— Jax s-ar putea să se fi gândit că un Jedi singuratic ar avea mai multe şanse să-l salveze pe Yimmon decât un Jedi împovărat cu câţiva însoţitori în miniatură.

— Bine, înţeleg de ce nu m-ar fi luat pe mine. Sincer, nu sunt atât de rapid, de nevăzut sau de impresionant. Dar tu? Nu ai fi o problemă, nici pe departe. Mai ales de când ţi-am instalat acele unităţi laser. Poţi face aproape orice, mai puţin să zbori.

Optica monoculară a droidului se roti ca în contemplare.

— Generatoarele antigravitaţionale vin în pachete destul de mici în zilele noastre. Poate cu o unitate repulsor pentru ascensiuni rapide...

— Opreşte-te! exclamă Den. Încerci să-mi distragi atenţia.

— Ce te face să crezi asta?

— Te cunosc, *Omule de Tinichea,* zise Den, arătând cu un deget butucănos spre lentila lui I-5. Te-ai întrebat acelaşi lucru, nu-i aşa? De ce te-a lăsat Jax în urmă?

— Nu pot spune că m-am întrebat. *Cinci* opri holoimaginea unităţii I-5YQ îmbunătăţite. Ceea ce am făcut a fost să sortez posibilele motive pentru care ar fi putut face asta. Cel mai evident este că îi este teamă să nu ne pună în pericol.

— Asta nu e decizia lui, la naiba! E a noastră.

— Ar putea fi argumentat în mod rezonabil că cineva trebuia să rămână cu nava, să o ţină gata de decolare.

— După cum am spus, aş fi putut să-l văd lăsându-mă aici, dar nu şi pe tine. Are nevoie de tine, *Cinci.* Probabil mai mult acum decât... Den se întrerupse când o pâlpâire de mişcare la periferia platformei de aterizare îi atrase privirea. Ce-a fost asta?

I-5 îşi întoarse privirea spre exterior.

— Nu am văzut nimic – ceea ce, luând în considerare vederea mea monoculară, nu este surprinzător.

Den se ridică pe jumătate de pe scaunul copilotului.

— Era acolo. Acolo, lângă orificiul ăla de combustibil.

Arătă spre carcasa de un galben strălucitor a unei unități robotice care distribuia combustibil metalic lichid. I-5 apăsă pe panoul de control şi apărură afişajele cu vederi de pe flancuri şi pupa. Den îşi plimbă privirea de la un ecran la altul.

— Eşti sigur..., începu I-5.

— Da, sunt sigur. Sunt... Acolo! Chiar acolo!

O siluetă camuflată zbura din umbră în umbră, trecând de la portul de combustibil la o scară de pe partea stânga a platformei de aterizare.

Den se simți ca şi cum fiecare picătură de sânge din corpul său s-ar fi închegat.

— Un Inchizitor, spuse I-5 cu un calm iritant. Poate ar trebui să-i spunem că a fost văzut.

Den clătină din cap.

— Nu. Hai doar... să fim cu ochii pe el. Să nu ispitim soarta, bine?

— Şi dacă se întoarce Jax în timp ce el e acolo?

Mama lui Sullust, chiar trebuie să întrebe?

Den îşi linse buzele.

— Ar trebui să-i dăm un semnal lui Jax.

— Şi dacă face ceva pe furiş în momentul în care îi dăm semnal? Am fost instruiți să păstrăm tăcerea radio.

— Urăsc asta, spuse Den. Foarte mult.

Priviră timp de câteva minute cum Inchizitorul făcea un circuit al navei – o dată, apoi de două ori.

— Nu înțeleg, spuse Den. Ce face?

— Adulmecă, poate? Încearcă să vadă dacă poate *mirosi* vreun Jedi.

Asta avea sens. Şi însemna că dacă Jax se întorcea în timp ce micul câine de vânătoare al lui Vader era acolo...

Den se ridică şi se strecură în coridorul scurt care făcea legătura între mica punte şi corpul navei. Deschise dulapul cu arme şi luă un blaster de pe raft.

— Ce faci?

I-5 stătea în dreptul trapei.

— Mă duc să-l alung.

— Nu, nu-l vei alunga tu. O voi face eu.

Droidul trecu pe lângă Den şi se îndreptă spre ecluză. Coborâse pe rampa de încărcare înainte ca Den să poată ajunge la el. În timp ce Den stătea în trapă, cu inima bătându-i suficient de tare încât să-l legene înainte şi înapoi, I-5 coborî la baza rampei şi se uită în jur.

— Hoți! scârțâi el cu o voce înaltă, stinsă. Am văzut hoți, Căpitane Vigil!

Capul său efectuă aproape o rotire de 360 de grade înainte să se balanseze înapoi în direcția opusă. Când ocularul său fu îndreptat departe de ultima poziție cunoscută a Inchizitorului, ridică un braț subțire, îndreptă un deget la 180 de grade de locul unde privea şi trase un fulger de energie albastră din vârful degetului. Acesta lovi carcasa cablului ombilical – acum retras – care alimenta sistemele navei cât timp era andocată.

Se auzi un val brusc de sunete şi mişcări şi apoi... nimic. Sau cel puțin atât de mult *nimic* cât putea fi pe o platformă de aterizare dintr-un port spațial aglomerat. Den

îşi ţinu respiraţia, cu blasterul în mână, şi încercă să asculte – *să simtă* – prezenţa întunecată a Inchizitorului. Fu o încercare zadarnică. Când venea vorba de Forţă, Den Dhur era o bucată inertă de protoplasmă.

I-5 se mişcă în umbra chilei navei.

— Poate, spuse droidul, că ar trebui să te duci să monitorizezi platforma de pe punte, Căpitane. Eu voi rămâne aici jos. Doar pentru orice eventualitate.

— Uh, am înţeles.

Den înghiţi în sec, apoi se grăbi să se întoarcă la locul său din carlingă. Îşi întoarse privirea de la un ecran la altul: prova, stânga, dreapta, pupa. Umbrele echipamentelor de la docuri păreau aproape solide în strălucirea soarelui de pe Coruscant. Le scană pe fiecare dintre ele, repetând procesul – o dată, de două ori, de trei ori – până când bătăile inimii începură să adopte un ritm mai normal.

La sfârşitul celui de-al treilea ciclu, închise ochii şi respiră adânc, dorindu-şi să se întoarcă Jax. Rugându-se la *Marea Mamă* să se întoarcă împreună cu Yimmon şi să se termine pur şi simplu coşmarul acesta.

— Mă întorc la bord, Căpitane.

Vocea lui I-5 îi parveni prin comunicatorul droidului. Den răsuflă uşurat.

— Bine. Bine. Grozav.

Deschise ochii ca să vadă micul droid urcând înapoi pe rampa de aterizare şi îl văzu pe Inchizitor ieşind din umbrele spaţioportului direct în spatele lui.

— *Cinci!* În spatele tău! strigă Den, dar I-5 nu-l auzi – în panica lui, Den nu activase comunicaţia.

Totuşi, droidul se întoarse cu faţa la agentul Sith. Den văzu lumina de pe portul laser încorporat în ochiul său strălucind în roşu în timp ce se încărca. Inchizitorul se opri, îşi ridică mâinile ca şi cum ar fi vrut să prevină atacul, apoi îşi dădu gluga pe spate. Den aproape că se topi într-o baltă pe podeaua punţii. Încă stătea tolănit pe scaunul său când intrară I-5 şi Jax. Jax îşi scosese mantia de Inchizitor şi arăta mai mult sau mai puţin ca atunci când plecase mai devreme.

— De ce ai făcut asta? întrebă Den.

Jax se încruntă.

— Să fac... ce?

— La...

Lipsindu-i cuvintele, Den mimă pentru scurt timp o formă sinistră cocoşată, ochii mari îngustaţi până la fante şi cu degetul strâmb, ca o gheară.

— Oh. O precauţie. Vader şi lacheii lui aşteaptă semnăturile Forţei de la Inchizitori, nu de la membri ai poliţiei locale.

— Bine. Înţeleg asta, dar de ce te furişezi în jurul navei? Ţi-e teamă că am fi putut avea un microfon sau o bombă? Adică, ne-ai speriat de moarte. Sau, mă rog, pe mine, oricum.

Încruntarea lui Jax se adânci.

— Ce furişare?

I-5 făcu un sunet moale.

— De vreo cincisprezece minute monitorizăm un Inchizitor care tot face turul navei. Am crezut că tocmai l-am alungat. Am presupus...

Faţa lui Jax păli deasupra uniformei sale.

— N-am fost eu. Tocmai am ajuns aici.

PARTEA a II-a
ZBOR ŞI URMĂRIRE

Capitolul 13

Mâinile lui Jax zburară peste comenzile lui *Laranth*, părând să meargă în două direcții deodată. Den simțea ca şi cum mintea lui ar fi fost ecoul mişcărilor. Diferența era că mâinile lui Jax erau sigure, metodice, rapide; gândurile lui Den erau frenetice, haotice şi pur şi simplu speriate. Prezența Inchizitorului însemna că Darth Vader ştia că Jax Pavan era în viață şi pe Coruscant? Ştia pe ce navă zbura? Ştia, chiar, că făcuse o vizită la *Biroul de Securitate*? Sau Inchizitorul era doar în patrulare, căutând adepți ai Forței, aşa cum făceau întotdeauna Inchizitorii, şi fusese atras la *Westport* de semnătura reziduală a lui Jax?

Dacă Vader ar fi ştiut că Jax era în viață pe Coruscant, îşi spuse Den pentru a douăzecea oară, ar fi făcut ceva. Poate că nu ştia... încă. Dar ce părere ar fi avut despre raportul Inchizitorului său conform căruia se trăsese asupra lui pe *Platforma de Aterizare 184Z* de la *Westport*? Fără a lua în considerare jocul lui I-5, oricine trăgea într-un Inchizitor urma să atragă rapid atenția Imperialilor.

Şi astfel fugiră... într-o manieră legală, ordonată, pentru a nu atrage atenția în continuare. Orice gând de a aştepta plecarea lui Vader fusese uitat.

Den putea vedea agonia acelei decizii pe fața încordată a lui Jax în timp ce decolau şi executau o serie de ajustări de curs care îi îndreptau spre *Calea Hydiană* cu o presupusă încărcătură de piese de maşini. Momentele treceau în timp ce ieşeau cu viteză din sistemul Coruscant, senzorii lor scanând spațiul înconjurător în căutarea urmăritorilor, a unei ambuscade sau a oricărui lucru ieşit din comun.

Suntem doar un cargobot micuț de la Toprawa, gândi Den, de parcă gândurile lui ar putea avea vreun efect asupra realității din buzunarul lor de galaxie. *Nu merităm să fim investigați.* Îşi tot repeta asta în minte, ca un fel de mantră, încercând să extragă cât de mult confort putea din acele cuvinte. Ceea ce nu era prea mult...

Ajunseră fără probleme la pragul puțului gravitațional al sistemului, ceea ce – oricât de mare ar fi fost uşurarea de a fi încă în viață – îl lăsă pe Den moale de oboseală. Se uită la hărțile stelare de pe ecranul navicomputerului, înghiți în sec şi întrebă:

— Încotro, Jax?

Când Jediul nu răspunse, I-5 insistă.

— Toprawa?

— Ăsta e votul meu, spuse Den. Avem aliați acolo, la urma urmei. Un loc unde să parcăm şi să ne regrupăm, oricum.

— Asta are sens, fu de acord Jax. Cu excepția faptului că ar putea avea sens şi pentru Vader.

— Serios? I-5 îşi împărți concentrarea între copilotajul navei şi determinarea cursului acesteia. Crezi că are vreo idee că suntem încă prin preajmă? Mai degrabă îmi imaginez că siguranța lui de sine excesivă îl predispune să creadă că suntem morți cu toții. Atât de mult, de fapt, încât mă îndoiesc că ar recunoaşte o dovadă contrară.

Jax se întoarse şi se holbă la droid pentru o clipă, ca şi cum ar fi analizat conceptul în mintea lui.

— Ştii, interveni Den, pun pariu că *Cinci* are dreptate. Altfel, ar fi fost peste noi. De fapt, dacă l-ar fi trimis pe Inchizitor după noi, nu am mai fi fost în spațiu acum.

— Avem nevoie de un curs înainte să intrăm în hiperspațiu, Jax, insistă I-5. Este spre Toprawa?

— Ai uitat că am putea avea un trădător acolo?

— Nu am uitat, spuse I-5 după o clipă. De fapt, eu nu uit niciodată nimic. Şi bănuiesc că nici Den nu a uitat, în acest caz particular, deşi hipocampul[7] lui este oarecum inferior cipului meu de memorie.

— Mulțumesc mult, spuse Den.

I-5 îl ignoră.

— Niciunul dintre noi nu neagă posibilitatea ca cineva din organizația lui Aren Folee să fi divulgat cursul nostru lui Vader. Dar ce altceva am putea face? Am pierdut orice şansă de a monitoriza naveta lui Vader în timp ce părăsea sistemul.

Jax îşi luă mâinile de pe comenzi.

— Din cauza mea, murmură el.

— Pardon? Casca joasă şi curbată se înclină întrebător, iar ochiul se roti ca şi cum s-ar fi concentrat mai tare pe fața Jediului.

— Nu suntem în stare să monitorizăm mişcările lui Vader din cauza mea, repetă Jax. Pentru că am acționat precipitat...

— Ce altceva ai fi putut face? Avea sens ca Vader să-l aducă pe Yimmon înapoi pe Coruscant.

Jax clătină din cap.

— Nu cred că a fost vreodată aici. Cred că a fost trimis oriunde a fost trimis celălalt contingent de nave. Deşi mă întreb de ce s-a întors Vader aici fără el. Nu că m-aş plânge – ne-a oferit mai mult timp.

— Poate, spuse Den cu reticență, că s-a întors aici pentru că a obținut deja informațiile de care avea nevoie pentru a doborî *Whiplash*.

— Nu. El însuşi ar fi supravegheat asta. Am fi văzut o explozie de activitate în jurul cartierului său general. Dar e linişte maximă, iar el pleacă din nou.

— Atunci poate că următoarea noastră mişcare logică, sugeră droidul, ar fi să ne îndreptăm spre Mandalore.

— Mandalore, repetă Den, cu ochii mari. Doar nu crezi că vor mai fi acolo?

— Nu, spuse Jax gânditor, dar am speranța că am putea afla unde s-au dus.

— Cum? O să stăm prin taverne şi o să-i întrebăm pe toți cei pe care îi întâlnim dacă ştiu cumva unde s-au dus Imperialii? Se zvoneşte că Mandalore este o societate divizată în aceste zile. Dacă e aşa, la cine mergem pentru informații?

— Oricine pare în cea mai bună poziție pentru a le avea.

— Sub ce pretext? Dacă începem să punem întrebări peste tot, orice speranță de a păstra un profil scăzut...

— Parcă-mi amintesc, spuse I-5, că ai fost jurnalist. Unul dintre avantajele de a avea un cip de memorie, adăugă el ironic. Poate că asta ți-ar oferi o acoperire potrivită şi un motiv pentru a pune întrebări peste tot.

Den se simți ca şi cum tocmai se trezise dintr-un somn adânc. O scânteie de ceva asemănător cu speranța – sau cel puțin nu cu panica – i se încolăci în jurul inimii.

— Eu... ei bine, da. Cred că asta ar putea fi o acoperire bună.

— Într-adevăr, fu de acord I-5. Şi, deşi mă îngrozeşte să mă gândesc la asta, eu pot fi ajutorul tău metalic indispensabil. Jax, între timp, poate folosi metode mai

---

[7] Hipocampul – este localizat la baza creierului şi are rolul de a stoca amintiri şi de a ajuta la reglarea emoțiilor.

subtile de aflare a faptelor.

— Sau, spuse Jax, am putea fi doar pirați.

Den rânji. Îi plăcea ideea de a fi pirat. Aparent, pirații făceau multe afaceri pe şi în jurul rău famatei luni a lui Mandalore, Concordia. Iar pirații ar avea toate motivele să fie interesați de mişcarea navelor şi trupelor Imperiale.

— În regulă. Îmi place planul ăsta. Putem lovi traficanții de arme, casele publice şi cantinele, şantierele de reparații navale – rezidenții acestor locuri au întotdeauna ochii deschişi pentru activitatea Imperială. Ce crezi, Jax?

Dar Jax se ridicase şi era în drum spre pupa.

— Jax?

— Sună bine, Den. Tânărul se întoarse. I-5, din moment ce ai depus deja un plan de zbor pentru *Calea Hydiană*, de ce nu facem un salt rapid în acea direcție, apoi ajustăm cursul? Mă duc să mă schimb de hainele astea.

— Consideră că s-a făcut.

— Nu vrei să fii aici sus ca să vezi stelele cum se estompează? întrebă Den.

— Nu.

Jax dispăru în coridorul care ducea din față spre pupa.

Den se holbă după el pentru o clipă.

— Sunt un pic îngrijorat pentru el.

— Doar un pic?

Sullustanul se uită la I-5.

— Se învinovățeşte pentru tot ce s-a întâmplat – îți dai seama de asta, nu?

— Da.

— Ştiu că nu e justificat, dar...

— Dar?

— M-a frapat chiar acum... dacă toată chestia aia cu naveta lui Vader a fost o capcană? O stratagemă pentru a-l face pe Jax să se dezvăluie?

— Dacă ar fi fost, chiar crezi că ar fi ieşit nevătămat din BIS? Sau că această navă ar mai fi încă întreagă?

— Ei bine, nu. Doar dacă Vader nu are vreun motiv ascuns.

— Vader s-a confruntat destul de des cu Jax, cu rezultate mai mult decât dezastruoase, încât mă aştept ca el să vrea să se asigure de distrugerea lui Jax dacă ar bănui măcar pe jumătate că mai este în viață. Cu greu l-ar lăsa să-i scape din nou printre degete. Jax ar putea cu uşurință să plece în Spațiul Sălbatic sau în Regiunile Necunoscute şi să nu se mai întoarcă niciodată.

— Da, ar putea. Dar n-ar face-o. Şi sunt destul de sigur că Vader ştie asta la fel de bine ca noi.

— Corect. I-5 apăsă pe comenzile hiperpropulsorului. Spațiul se încețoşă, stelele devenind serpentine de lumină multicoloră. Şi presupun că ai putea avea dreptate în legătură cu Vader – poate că se joacă cu Jax. Sau poate pur şi simplu se fereşte de el. În orice caz, asta ridică o întrebare foarte interesantă.

— Asta fiind?

— De ce?

Den tăcu pentru o clipă.

— Nu-mi place întrebarea asta.

— Poate că aceasta o să-ți placă mai mult, pentru că se ridică simultan: cât de bine se cunoaşte Darth Vader pe sine?

Den mai tăcu o vreme. În cele din urmă spuse:
— E bine că ai optat să fii acolitul metalic indispensabil.
— Da? De ce?
— Pentru că nu te pricepi deloc la alinare.

* * *

În cabina sa, Jax rememoră scurta lor şedere pe Coruscant – realizând cât de aproape fusese să renunţe la întreaga misiune oferindu-i lui Vader şansa de a-l recunoaşte. Mai mult ca niciodată, tânjea după mâna călăuzitoare a Maestrului său, după forţa tăcută a lui Yimmon, după pragmatismul rece şi curat al lui Laranth. Dar pe cât de mult tânjea după prezenţa lor, pe atât se simţea bântuit de ei.

Se aşeză în faţa copacului *miisai* pentru a se linişti, pentru a se gândi la următorii paşi, dar încercările sale de a-şi goli mintea de fantome nu avură decât un succes limitat. Îşi concentră conştiinţa asupra copacului *miisai* – o structură fractală de lumină pulsatilă, revărsând panglici palide de energie a Forţei în mica sa cabină. Se întinse cu propria sa conştiinţă, atingând câmpul generat de copac, trecând dincolo de el, către sursa sa. Fu nevoit să o alunge pe Laranth din gândurile sale în mod repetat, dar în cele din urmă reuşi să se golească în Forţă, întinzându-şi conştiinţa pentru a simţi, pentru a asculta, pentru a înţelege. Îşi lăsă conştiinţa să plutească în vârtejurile Forţei – o insulă, deopotrivă deconectată şi conectată. În această stare, îşi fixă mintea pe Thi Xon Yimmon. Dacă ajungea la intelectul puternic al Cereanului, ar fi putut să îl simtă – epicentrul unor mici ondulaţii în ţesătura Forţei. Dar avea mai mult sens – oricât de periculos ar fi – să-l caute pe Vader. Ca utilizator puternic al Forţei, Darth Vader locuia în Forţă într-un mod pe care Jax îl putea detecta rapid şi uşor; o prezenţă mult mai vizibilă decât Yimmon, ca o adâncitură de mărimea unei planete în continuumul spaţiu-timp, spre deosebire de un mic asteroid.

Furia – fierbinte, iute şi nerezonabilă – îi cuprinsese momentan pieptul. De ce? De ce era Vader ceea ce era? Cum devenise Anakin duşmanul?

Dacă îl atingi cu atâta furie în suflet, va şti, îi aminti vocea din el, subţire, mică şi discretă. *Sau cu frica mistuindu-te. Va şti că eşti viu. Va şti cât de mult te-a rănit. Şi va şti că te poate încolţi.* Era adevărat. Claritatea cunoştinţei, certitudinea ei, aproape că îi opri lui Jax respiraţia în gât. Era prins în capcană de duritatea propriilor emoţii, pentru că nu se putea apropia de Vader cu frica sau furia dominându-l. Cumva, de acum şi până când vor ajunge la Mandalore, trebuia să-şi conceapă un scut. Trebuia să fie capabil să-l simtă pe Darth Vader fără ca Vader să-l simtă pe el – până când era prea târziu. Avea nevoie de timp. Şi avea nevoie de ajutor.

Whiplash ieşea din discuţie, iar el îi pusese deja în pericol pe luptătorii din rezistenţa de pe Toprawa mai mult decât ar fi trebuit – fără să ţină cont de faptul că exista posibilitatea ca trădarea să fi venit din acel nucleu. Ceva îl deranja în legătură cu acea idee, dar nu reuşea să pună degetul pe ce anume.

Se scutură de nelinişte sa vagă şi încercă să se gândească la Mandalore. Chiar şi cu sensibilitatea sa la Forţă în joc, şansele lor de a reuşi să obţină vreo informaţie reală printr-o abordare la întâmplare s-ar putea dovedi un exerciţiu de inutilitate care le-ar lua mult timp. De unde ar putea obţine un astfel de ajutor? Erau izolaţi. Izolaţi de rezistenţă şi de *Whiplash*. Simţi o înrudire bruscă cu Tuden Sal. Sakiyanul trebuie să fi simţit ceva de genul ăsta atunci când fusese expulzat pentru prima dată din

rețeaua sa de sprijin antreprenorial. Când își pierduse familia, afacerile, contactele...

Jax se simțea de parcă universul făcuse o pauză în mișcarea sa neîncetată, așteptând ca el să îl ajungă din urmă.

Contactele lui Sal.

Jax știa că Sakiyanul nu pierduse legătura cu toți. De fapt, le folosea ocazional pentru informații, pentru a distrage atenția, pentru a redirecționa transporturile de arme de pe piața neagră. Se ridică și înaintă spre punte. Își găsi tovarășii exact acolo unde îi lăsase, deși acum Den privea morocănos prin fereastra din față.

— Cât de repede putem ieși din hiperspațiu? îl întrebă Jax pe I-5.

— Plănuisem să o facem în aproximativ cincisprezece minute și... patru secunde. În felul acesta vom părea că ne respectăm planul de zbor – dacă ne *privește* cineva. De ce întrebi?

— Trebuie să vorbesc cu Sal. Să-i spun unde mergem. Ce facem.

— Nu e destul de riscant?

— Putem cripta mesajul. Putem chiar să redirecționăm semnalul și să-l facem să pară că vine din altă parte. Dacă ne luăm aceste precauții, ar trebui să fim în regulă. Nu va fi mare lucru – doar un schimb rapid de informații.

— Cum dorești.

— Bine.

Jax întinse mâna și atinse pentru scurt timp casca droidului. Apoi se așeză pe scaunul de salt din spatele postului de pilotaj și i se alătură lui Den în privitul fix pe fereastră.

— Ești bine? îl întrebă Sullustanul. Pari... agitat.

— Sunt bine. Doar că... știu ce trebuie să fac.

— Oh. Bine atunci.

Den îi zâmbi, ușurarea aproape curgându-i din pori.

La semnalul precis al lui I-5, ieșiră din hiperspațiu și își ajustară cursul pentru a intra în spațiul Mandalorian. Droidul se uită la Jax.

— Suntem *parcați*. Poți vorbi cu Sal oricând dorești.

— Bine. Jax alunecă din scaun și se îndreptă spre pupa. Voi folosi consola de comunicații din Sala Motoarelor.

Văzu capul lui Den întorcându-se spre el când ieși de pe punte. Se simțea... ciudat. Era secretos, și toți știau asta. Și bănuia că nici Den și nici I-5 nu ar fi fost de acord cu ceea ce urma să facă. Se îndoia că și Laranth ar fi fost.

Ei bine, se va ocupa de toate astea mai târziu. Fiecare acțiune implica un anumit risc, dar trebuia să acționeze.

Capitolul 14

Jax criptă comunicarea şi redirecționă semnalul de la rețeaua principală de comunicații a lui *Laranth* către un satelit care orbita cea mai îndepărtată planetă din sistemul Champala din apropiere. Cineva ar fi trebuit să se afle în cameră cu Tuden Sal pentru a recepționa partea necriptată a dialogului lui Jax şi ar fi presupus – dacă ar fi reuşit să urmărească transmisiunea – că aceasta provenea de la mai multe ore-lumină de locul în care se afla de fapt.

— Jax!

Imaginea holografică a lui Tuden Sal apăru ca şi cum ar fi stat în mijlocul micului hangar tehnic al trenului. Sakiyanul făcu un pas spre holoemițător şi îşi coborî vocea.

— Ce... unde eşti?

— Am părăsit Coruscantul. Ascultă, trebuie să vorbesc cu tine despre resurse. Eu...

— Nu-ți putem oferi resurse acum, chiar dacă aş putea să ți le aduc. Ei sunt angajați în altă parte.

Jax se încruntă şi urmă digresiunea.

— În ce?

— Într-un plan din care ai face şi tu parte dacă nu ai încerca atât de mult să câştigi războiul de unul singur.

Jax ignoră analiza personală.

— Ce plan?

Sal scutură din cap, încrucişându-şi brațele la piept.

— Dacă ai fi fost aici ca să participi la el, ți-aş fi spus. Dar se pare că eşti pe cale să zbori orbeşte spre dezastru. Dacă ai fi capturat...

Jax aprobă din cap.

— Da, desigur. Înțeleg.

Sal îşi desfăcu brațele şi mai înaintă încă un pas, făcând un gest de implorare.

— Te rog, Jax. Nu ştiu cât de departe eşti, dar te rog să te mai gândeşti. Ce puteți face tu şi echipa ta pe cont propriu? Rămâneți conectați la *Whiplash* – la rezistență. Afară, doar o să umblați aiurea. Aici, veți fi parte a unui efort mai mare. Aici, poți răni Imperiul mult mai mult decât dacă ai galopa pe culoarele spațiale într-o goană sălbatică după *banthe*. Şi nu ne vei mai costa nicio resursă.

Jax încremeni.

— Mie mi se pare că *Whiplash* s-a deconectat de mine. Şi de Yimmon. Dar nu de asta te contactez.

— Unde te îndrepți, Jax? Ce ai de gând să faci? Dacă eşti după Vader...

— Nu vreau răzbunare, Sal. Vreau doar să-l eliberez pe Yimmon. Apoi vreau să lucrez la eliberarea întregii galaxii de sub puterea Imperiului. Vreau să văd Ordinul Jedi ridicându-se din nou. Vreau să fac parte din efortul de reconstrucție.

— Ceea ce este un motiv în plus pentru tine să nu te pui din nou în pericol, argumentă Sal. Dacă tu eşti ultimul Jedi, Jax? Te-ai gândit la asta? Dacă eşti singurul rămas să reconstruieşti? S-ar putea să fii singura persoană în viață care poate transmite cunoştințele Jedi viitorilor Padawani. Sal scruta fața Jediului. Te-ai gândit

la asta, nu-i aşa?

— Bineînțeles. Asta nu schimbă cu nimic ceea ce trebuie să fac.

Sal continuă să-l privească pe Jax pentru un moment lung şi tăcut. Apoi umerii i se prăbuşiră perceptibil.

— Îmi pare rău că simți aşa. Deci... atunci eşti angajat în această... cruciadă.

— Sunt. Totul în mine îmi spune că trebuie să fac asta.

— Evident, nimic din ceea ce voi spune nu te va convinge de contrariul. Sal făcu un gest obosit, de lehamite. Aş vrea să te pot ajuta, dar...

— De fapt, spuse Jax, cred că mă poți ajuta. Ai contacte în *Soarele Negru*.

Surpriza lui Sal fu evidentă.

— Chiar aveam contacte în *Soarele Negru*. Înainte să stea deoparte şi să-l privească pe Împărat cum mă ruinează. Nu am mai luat legătura cu ei de atunci.

— Ştiu că nu e strict adevărat. Ai fost în contact cu unii dintre ei.

— Cu unul sau doi. Şi doar pentru scurt timp. De ce?

— *Soarele Negru* operează în mod deschis pe unele părți din Mandalore şi Concordia. Trebuie să-mi încep investigația de acolo. Poate că m-ar putea ajuta contactele tale.

Sal pufni.

— Ai face mai bine să te duci şi să le spui că m-ai împuşcat şi mi-ai montat capul pe peretele cabinei tale.

— Dacă tu crezi că asta ar funcționa, spuse Jax liniştit.

Expresia lui Sal arătă teamă pentru o fracțiune de secundă, înainte să-şi revină. Poate că tocmai îşi amintise că vorbea cu omul pe al cărui tată îl trădase fără să vrea.

— Îți voi da un nume şi informații de contact, fu el de acord. Va trebui să îți dai seama care este cea mai bună abordare de urmat. Aşa cum am spus, nu sunt sigur că ar fi de ajutor să mă revendici ca aliat. Cu excepția unui caz – un locotenent din sistemul Arkanian numit Tyno Fabris. El chiar părea să aibă ştiință despre ceea ce mi s-a întâmplat. Nu îndeajuns încât să-mi explice de ce *Soarele Negru* făcea brusc ce voia Imperiul, dar suficient cât să găsească mereu modalități de a se revanşa față de mine. Un lucru, totuşi. Întotdeauna am comunicat cu Fabris prin intermediul unui dispozitiv pentru ascunderea localizării. El nu ştie că sunt pe Coruscant. De fapt, cu indiciile pe care i le-am dat, crede că sunt pe Klatooine. De asemenea, crede că sunt traficant de arme.

— În regulă.

Sal făcu un pas mai aproape, astfel încât era față în față cu Jax.

— Jax, nu trebuie să ştie că sunt pe Coruscant. Niciunul dintre ei.

Jax încuviință din cap.

— Înțeleg.

— Ştiu că înțelegi. Şi sper...

Jax ştia ce spera.

— Nu te voi trăda, Sal.

Sakiyanul îşi lăsă privirea în jos şi făcu un pas înapoi.

— Îmi... îmi pare rău, Jax. Nici nu-ți poți imagina... Se întrerupse şi îşi întoarse brusc capul spre stânga. E cineva aici.

Jax încheie transmisia. O explozie a unei emoții haotice – aproape o statică mentală – îi trase atenția în direcția punții. Den. Probabil se frământa pentru că era o țintă uşoară. Jax făcu o grimasă şi apelă puntea.

— Hai să plecăm de aici, îi spuse el lui I-5.

* * *

— Nu cumva am auzit vocea lui Jax?

Pol Haus păşi în sala de conferințe *Whiplash* şi se uită cu atenție în jur. Tuden Sal era singur în încăpere, dar prefectul auzise suficient încât să ştie cu cine şi despre ce vorbise.

— Jax este plecat de pe Coruscant.

— Plecat? Deja? Ce s-a întâmplat?

Liderul Sakiyan *Whiplash* se lăsă pe un scaun de la masa de conferințe.

— Nu mi-a spus. Nici măcar nu a vrut să-mi spună unde este... sau unde se duce. Dar cred că a plecat după Vader.

Haus fu gata să-l întrebe pe Sal de ce mințea în legătură cu planurile lui Jax, dar ştia că asta ar fi dezvăluit cât de mult auzise din conversație. În schimb, întrebă:

— Deci nu se mai întorc pentru o vreme?

— Nu. Şi trebuie să spun că s-ar putea să fie mai bine aşa. Nu a mai fost bine de când...

Făcu un gest care indica galaxia din afara vagonului.

— Puştiul a trecut prin multe în ultimii doi ani.

Fața Sakiyanului se înroşi într-o nuanță mai închisă de bronz.

— Da. De aceea ar putea fi în beneficiul tuturor celor implicați dacă nu ar mai fi implicat în activitățile *Whiplash* pentru o vreme.

— Te referi la acest nou plan al tău?

— Jax ar putea pune în pericol misiunea.

Haus aprobă din cap.

— S-ar putea. Apropo de asta, am nişte informații interesante pentru tine. Vader a trimis toți Inchizitorii în afara planetei, cu excepția câtorva.

Avea toată atenția lui Sal.

— Câtorva? Cât de mulți?

— Toți în afară de patru sau cinci, după cea mai bună numărătoare a noastră. Iar Vader a plecat la scurt timp după aceea.

Sal se ridică de pe scaun, zelul luminându-i ochii.

— Atunci Împăratul...

— Este lipsit de majoritatea celor mai letali apărători ai săi.

— El unde este?

Haus inspiră adânc. Putea vedea că Tuden Sal tremura practic de nerăbdare.

— Nu ştiu. Aparent, este la Palatul Imperial. Dar există zvonuri că ar putea fi de fapt în altă parte.

— Vreau să aud aceste zvonuri, Pol. Până la ultimul.

Capitolul 15

Mandalore era o cultură divizată. Activitățile din timpul războiului ale unui consorțiu de elemente criminale cunoscut sub numele de *Colectivul Umbrelor* se dovediseră a fi prea mult pentru noii Mandalorieni.

Guvernul Satine căzuse, iar un grup violent, care îşi spunea *Garda Morții*, apăruse pentru a le da o durere de cap titanică membrilor *Colectivului Umbrelor* – în mare parte organizații precum *Soarele Negru* şi Huttii. După ce paroxismul inițial al ostilităților trecuse, fusese instalat un prim-ministru marionetă, iar lucrurile se liniştiseră. Totuşi, atmosfera de pe Mandalore era una de incertitudine. Era destul de paşnic la suprafață – chiar şi cu prezența puternică a *Gărzii Morții* – dar dizolvarea *Colectivului Umbrelor* lăsase un vid de putere. În acest vid, *Soarele Negru* – personificat de un Vigo Falleen, Prințul Xizor – se infiltrase ca un nămol răuvoitor.

Contactul lui Tuden Sal, Tyno Fabris, era Locotenentul noului Vigo, trăind o existență discretă în Keldabe, vechea capitală Mandaloriană. Aşa că acolo ateriză Jax cu nava sa – la o mică facilitate de aterizare în umbra considerabilă a turnului *MandalMotors*. Era tot *Corsarul*, dar acum purta un registru de pe Tatooine.

Existența discretă a lui Tyno Fabris era un pic neobişnuită. Arkanienii nu erau cele mai umile ființe; aveau tendința de a se considera în vârful evoluției. Să găseşti un Arkanian în *Soarele Negru* era destul de neobişnuit, dar să găseşti unul care păstra un profil scăzut era şi mai surprinzător.

Odată ajuns la sol, Jax îşi luă o deghizare calculată pentru a-l face să se integreze în mediul haotic şi dur din Keldabe. Purta un blaster la şold, îşi acoperise spatele şi pieptul cu o armură uşoară şi îşi legase părul tot mai lung la spate cu o agrafă metalică. Ajunsese chiar atât de departe încât îşi montase o lentilă de contact care îi făcea ochiul drept să arate ca şi cum ar fi fost înlocuit cu un implant cibernetic. O cicatrice ingenioasă îi străbătea obrazul drept, despicându-i pleoapa. Arăta dur, ca un mercenar... şi ca şi cum ar fi putut fi fratele geamăn al Sachei Swiftbird.

Deghizarea nu se încheia cu îmbrăcămintea. Era vorba şi despre persoană în care se strecurase. Corran Vigil era un traficant de contrabandă prețioasă, un om care trăia la periferie într-un mod complet diferit față de Jax Pavan. Îl pusese pe I-5 să-l înregistreze atât ca un contrabandist, cât şi ca un procuror nemilos de obiecte greu de găsit. Dosarul existenței sale dubioase fusese îngropat în locuri obscure pentru că I-5 putea avea acces la ele fără să tragă un semnal de alarmă, dar dacă cineva îl căuta pe Corran Vigil, ar fi presupus că obscuritatea lui se datora încercărilor de a se ascunde.

Jax nu le spusese nici lui I-5, nici lui Den al cui sfat avea de gând să-l ceară, aşa că îi trimise să culeagă informații despre o posibilă prezență Imperială pe Mandalore sau Concordia şi să ajute în continuare la reconstrucția lui I-5. El, între timp, se îndreptă spre cârciuma *Oyu'baat*, probabil cea mai veche cârciumă în serviciu continuu din Keldabe. Dacă existau agenți ai *Soarelui Negru* pe Mandalore, acela era cel mai probabil loc unde aceştia îşi făceau afacerile.

Oyu'baat era un local mare care ocupa mai multe etaje ale unei clădiri care arăta ca o piesă de muzeu. Era construită în întregime din lemn şi piatră, cu fâşii de tencuială din care căzuseră bucăți, lăsând goluri artistice care arătau istoria diferitelor

fațade ale clădirii – maro, gri deschis, chiar şi o uimitoare nuanță de portocaliu despre care Jax era sigur că nu exista în natură pe nicio lume. Stâlpul de lemn care ancora acoperişul de țiglă era la fel de gros ca trei oameni şi ieşea de sub streaşină ca prora unui velier. Îi amintea cu forță lui Jax că Keldabe fusese inițial o fortăreață.

Intră la umbra uşii masive a cârciumii, uitându-se la clienții care treceau pe lângă el în timp ce ieşeau, chiar dacă îi dădeau o privire calculată. Sala principală a tavernei era o peşteră zgomotoasă, plină de fum, cu lemn întunecat şi tapiserii vii care înfățişau diverse figuri legendare şi evenimente din istoria Mandaloriană. Roşul era o culoare dominantă. Se vărsase mult sânge în istoria Mandaloriană.

La capătul scării largi şi puțin adânci care ducea în camera principală, Jax se opri să privească în jur. Centrul camerei imense era dominat de două baruri curbate. Unul servea aparent mâncare, celălalt băuturi – inclusiv cafeaua condimentată pentru care *Oyu'baat* era atât de renumită. Ambele baruri erau pline de clienți, care se înghesuiau unii în alții pentru a fi serviți.

În jurul perimetrului ridicat al încăperii, mesele erau împrăştiate la intervale regulate, în timp ce cabinele înconjurau pereții; fiecare cabină avea un paravan din lemn care putea fi desfăşurat pentru intimitate. În spatele gratiilor, la capătul îndepărtat al camerei, se afla un şemineu în care ar fi putut fi parcată o mică navetă. Provenea dintr-o perioadă în care acesta – împreună cu o serie de plite – furnizase căldură pentru locul de întâlnire de la frontieră. Cel puțin o duzină de oameni ar fi putut sta în alcovul din jurul focarului principal. Era o zi răcoroasă – flăcările săreau în grătarul uriaş şi mai mulți clienți se adunaseră în jurul lui.

Jax trebuia să admită că lumina şi căldura implicită îl atrăgeau, dar avea afaceri de rezolvat şi nu avea timp pentru confort. Se uită în sus. Deasupra – mult deasupra – lumina soarelui pătrundea prin luminatoarele din acoperişul înclinat, căzând într-o splendoare prăfuită pe lemnul bogat în vârstă al barurilor. Galerii largi marcau etajele trei şi doi. Era mult mai probabil ca Tyno Fabris să se afle acolo sus, într-una dintre zonele mai private, decât aici jos, în sala principală zgomotoasă.

Jax se hotărî asupra unei abordări şi se îndreptă spre barul cu băuturi.

— Cafea condimentată, îi spuse el barmanului când, în sfârşit, îi atrase atenția. Fierbinte. O cană.

— Eşti nou aici, spuse o voce feminină, practic în urechea lui.

Cumva reuşea să fie suficient de ascuțită pentru a tăia zgomotul ambiental din cameră şi totuşi să dea impresia de catifea.

El se întoarse. Sursa vocii senzuale era o femelă Balosar care era aproape la fel de înaltă ca el. Asta, în sine, era remarcabil – nativii planetei Balosar erau adesea mici şi fragili. Femeia aceasta era zveltă şi subțire, dar deloc fragilă. Părul ei lung era împletit artistic şi cădea într-o cascadă pe un umăr palid. Purta o podoabă capilară care aproape – dar nu chiar – îi ascundea antenele retractabile care erau amândouă ațintite asupra lui Jax. Un fior de îngrijorare îi furnică la ceafă. Ştia că antenele acelea îi dădeau femelei Balosar o formă de empatie care ar fi făcut din ea un spion foarte atent pentru orice corporație, lume interlopă sau entitate Imperială.

— Nou pe Mandalore, nu, spuse el. În Keldabe, da. De obicei aterizez pe Concordia. Dar lucrurile sunt un pic… tulburi acolo în ultima vreme.

Ea zâmbi. Avea o piatră prețioasă înfiptă într-unul dintre dinții din partea de sus a feței – un cristal de culoarea lavandei palide, care copia culoarea părului şi a ochilor.

— Ce te aduce în *Oyu*? Nu că m-aş plânge.

— Afaceri.

— Desigur. Uite, de ce nu te duci să-ți găsești un loc și o să-ți aduc cafeaua.

— Asta nu e necesar.

— Asta e treaba mea. Ea luă o tavă de la bar. Băieții de la bar devin irascibili când clienții aglomerează zona de servire.

Jax încuviință din cap și se mută la o masă de la care putea vedea întreaga încăpere, cu excepția unei mici părți din spatele barului cu mâncare. O privi pe servitoare cum lua cafeaua condimentată, o punea pe o tavă și începea să se îndrepte spre masa lui. Flirtă cu el pe tot parcursul trecerii, exagerând balansul pașilor și dorindu-i în mod clar atenția și admirația. Se întrebă de ce îl considera deosebit de interesant. Deși bănuia că flirta cu toți clienții ei în speranța unor bacșișuri mari, simțea ceva mai mult decât atât în felul în care îl privea. Își înăbuși reticența, canalizând-o în nerăbdare. Ea așeză cana de cafea pe masă și el o luă.

Ea își înclină capul într-o parte, cu sprâncenele ridicate, și sprijini tava pe curba unui șold.

— Pot să-ți mai aduc ceva? întrebă ea. Mâncare... vreun alt stimulent, poate?

Nu este niciun subtext acolo.

— Nu mi-e foame. Și nu-mi pasă să fiu *stimulat*. Trebuie să-mi păstrez mintea limpede pentru afaceri.

Ea se strâmbă.

— Afaceri. Un bărbat arătos ca tine are de gând să își piardă timpul cu afaceri?

— Mai bine decât să-mi pierd timpul flirtând cu tine. Nu e niciun profit în asta.

Ignorând scânteia de furie care îi sări în ochi, Jax băgă mâna într-un buzunar interior și scoase câteva caboșoane[8] mici de aurodiu. Le întinse pe palmă, unde lumina ambientală le surprinse, scânteind într-un curcubeu strălucitor de culori.

— Doar dacă nu cumva mă poți ajuta să fac afaceri.

Ea privi pepitele strălucitoare, apoi se uită înapoi la bar.

— Ce dorești?

— Caut un bărbat pe nume Tyno Fabris. Un Arkanian.

Ochii ei se îngustară.

— Îl cunoști? Sau doar ți-ar plăcea să-l cunoști?

— Aș vrea să fac afaceri cu el. Am auzit că e... o forță în acest sector.

Ea zâmbi ironic.

— Este. De ce Tyno?

— De ce nu Tyno?

Ea îl mai privi o clipă, antenele ei evaluându-l cu atenție. Se încruntă și clătină din cap.

— Niciun motiv. De fapt, bănuiesc că, în loc să te avertizez pe tine despre el, ar trebui să-l avertizez eu pe el despre tine.

— De ce nu? El așeză aurodiul pe masa din fața ei și îi întâlni privirea. Spune-i că avem o cunoștință comună care mi l-a recomandat.

Ea aprobă din cap, luă aurodiul și îl băgă în buzunar înainte să se întoarcă la bar. Când Jax își ridică privirea o clipă mai târziu, ea dispăruse. Respiră adânc și luă o înghițitură lungă din lichidul condimentat fierbinte.

O va face sau nu? Se lăsă pe spate în scaun să aștepte.

---

[8] Caboșon – piatră prețioasă care a fost șlefuită, dar nu fațetată.

* * *

Den se holbă la adresa de pe clădire – afişată în litere înalte de un metru deasupra intrării – apoi se uită în jos la datapadul său.

— Cred că ăsta e locul.

I-5 scoase un sunet hârâit nerăbdător.

— O adresă fizică – ce ciudat. Deseori uit cât de înapoiate pot fi aceste lumi de pe Inelul Exterior. Presupun că ar trebui să sper să găsesc piese care să merite cumpărate.

— Anunțul spunea că au o multitudine de piese pentru a satisface orice nevoi speciale.

— Hm. Probabil speciale dacă cineva plănuieşte un act de piraterie.

Den băgă datapadul în buzunar.

— Nu asta plănuim noi, mai mult sau mai puțin?

Capul lui I-5 se roti pe cardanul său.

— Ai dreptate.

Den se uită înapoi la droid, neliniştit, întrebându-se dacă ar trebui să divulge ceea ce îi ardea în cap încă dinainte să aterizeze. Totuşi, îşi spuse el, trebuia să-i dea timp lui Jax să îndrepte lucrurile. Voia să i se demonstreze că ideea că prietenul lor Jedi avea secrete față de cei mai apropiați doi tovarăşi ai săi nu era corectă.

Îşi deschise gura să spună ceva, dar cuvintele nu-i ieşiră. Dacă îi spunea lui I-5 ce auzise din conversația lui Jax cu Sal, ştia ce ar fi însemnat asta. Ar fi însemnat că nu credea că Jax le va spune adevărul. Că nu avea încredere în el. Decise că va aştepta.

În seara asta, când se vor întâlni la bordul navei, Jax le va spune că îi ceruse lui Tuden Sal contactele sale în *Soarele Negru*. Le va spune că nu a găsit niciunul. Sau că găsise, dar că nu putea lucra cu ei.

Îi acord ziua de astăzi, îşi spuse Den. *Doar azi.*

El şi *Cinci* nu prea aveau ce să raporteze cu privire la activitatea Imperială recentă de pe Mandalore. În orice caz, acreditările jurnalistice ale lui Den îi făcuseră pe localnici să fie şi mai puțin comunicativi. Spera că vor avea mai mult noroc să-şi completeze inventarul decât avuseseră storcând informații de la cetățenii închişi la gură din Keldabe. Intrară în clădire şi se treziră într-un hol sărăcăcios mobilat. Un droid de protocol făcut din mai multe părți recognoscibile – niciuna din ele de acelaşi tip – stătea în spatele unei tejghele de lângă uşă. Îşi ridică privirea şi îi privi cu o optică care strălucea într-un roşu-portocaliu destul de sinistru.

— Aveți nevoie de ceva? întrebă el sec.

— Piese, spuse Den, pentru un droid de protocol I-5YQ, dacă aveți. Deşi suntem interesați şi de alte… periferice.

— Sunteți? repetă droidul uitându-se la unitatea DUM.

— Mă refer la mine şi la Căpitanul meu. Eu sunt tehnician la bordul cargobotului *Corsarul*.

— Căpitanul tău fiind?

— Corran Vigil.

— Nu sunt familiarizat cu Căpitanul tău. Ceea ce nu înseamnă nimic. Ce fel de periferice căutați?

— Armament, spuse Den. Scuturi. Genul ăsta de lucruri.

Droidul păru să clipească – optica sa se întunecă pentru o fracțiune de secundă.

— Vrei să înarmezi o unitate de protocol I-5YQ? Asta e neobişnuit.

Den văzu o oportunitate de a-i întări lui Jax reputația de individ amenințător.

— Ideea de protocol a Căpitanului meu este uneori... periculoasă.

Se auzi un şuierat moale când o uşă hidraulică de modă veche se deschise în spatele holului şi o femeie înaltă, cu pielea închisă la culoare, îmbrăcată din cap până în picioare în piele sintetică neagră, păşi în cameră.

— Atunci aş spune că ați venit la locul potrivit, spuse ea. Putem transforma în arme aproape orice aici. Chiar şi asta.

Făcu un gest cu capul spre I-5. O şuviță de păr şocant de roşcat îi căzu peste un ochi. Droidul răspunse întorcând capul spre ea şi scoțând un chirăit strident care ar fi putut lua vopseaua de pe pereți. Den încremeni şi femeia îşi acoperi urechile cu ambele mâini.

— L-am înarmat deja, spuse Den. Vocea lui părea înăbuşită şi şubredă chiar şi din interior. Calm, băiete, îi spuse el lui I-5.

Droidul scoase un sunet surd de zăngănit, făcându-l pe proprietar să-l privească circumspect.

— De fapt, sper să construiesc droidul extrem de protocol, spuse Den. Ceva care pare benign şi inofensiv... dar nu este.

Femeia îşi frecă urechile.

— Aş spune că micuțul tău amic de acolo este destul de ofensiv. Vino încoace. O să vă arăt ce avem.

Ceea ce aveau era un depozit plin cu piese de maşini care nu erau nici pe departe la fel de bine organizate ca depozitul de mecanisme pentru droizi al lui Geri din *Muntele Casă*. Interiorul clădirii fusese aproape golit, iar bucățile şi piesele de echipament robotic atârnau de rafturi şi plase sau stăteau pe rafturi care urcau pe mai multe etaje. Un cvartet de scări motorizate – câte una pentru fiecare perete – dădeau acces la colecție. Femeia făcu semn spre un colț din spate al depozitului.

— Droizi de protocol, anunță ea. Sau ce a mai rămas din ei. Cei de la nivelurile inferioare sunt cei mai aproape de finalizare. Unii dintre ei chiar mai funcționează... oarecum. Armamentul şi alte îmbunătățiri specializate sunt pe peretele estic. Făcu un gest în acea direcție. Şi într-o zonă privată prin uşa din stânga ta. Acea zonă are mai degrabă o prezență sporită a securității, după cum vă puteți imagina. Sunt sigură că avem ceea ce vă doriți.

— Nu ştiu, spuse Den, încruntându-se. Arată ca o mulțime de vechituri de unde stau eu. Chiar vinzi multe din astea?

Dacă era ofensată, femeia nu o arătă.

— Avem cea mai mare colecție de piese de droizi de aici şi până la marginea deşertului. De fapt, tocmai am vândut o grămadă din aceste vechituri Imperiului.

Super.

— Imperiul. Serios. Ce naiba ar vrea ei cu chestiile astea?

— Nu ştiu exact. Trupele de şoc nu sunt cunoscute ca fiind vorbărețe.

— Dar au găsit aici ceea ce le trebuia? gesticulă Den spre cameră.

Ea se mişcă. Aruncă o privire spre pereții cu dezordinea lor de resturi metalice.

— Sigur. De ce nu? Adică, majoritatea... o parte din ele. Dar, vreau să spun, cine stochează cuşti de protecție, serios? Se încruntă la colecția ei de bucăți de droizi, apoi se întoarse să se uite la Den. Nu ai nevoie de o cuşcă de protecție, nu-i aşa? Pentru că nu mai am.

— Nu avem nevoie de o cuşcă de protecție. Totuşi, m-ar interesa să ştiu ce au cumpărat Imperialii. Căpitanului Vigil îi place să-şi mențină nava la standarde înalte.

Îi aruncă proprietarei o privire semnificativă.

— Da? E dispus să plătească pentru a afla care e standardul?

— Va plăti. Mai ales dacă găsim ceea ce ne trebuie.

Femeia zâmbi. Den îşi dădu seama că dinții ei fuseseră polizați ca să fie ascuțiți.

Încântător.

Îi zâmbi şi el şi îl urmă pe I-5 până la peretele de droizi.

Capitolul 16

Jax era pe punctul de a pleca el însuşi în căutarea lui Tyno Fabris când femela Balosar reapăru. Ea nu îi spuse niciun cuvânt; doar îi atrase atenția şi îi făcu semn. El îşi luă halba de cafea pe jumătate terminată şi o urmă între cele două baruri de serviciu, spre spatele sălii. Fu surprins când ea trecu chiar pe lângă scara care ducea la galeria de la etajul al doilea. Îl surprinse uitându-se în sus pe treptele abrupte.

— Cauți pe cineva?

— Doar observam că nu prea văd nicio prezență Imperială aici. E un pic ciudat. Nu poți să mergi nicăieri în zilele astea fără să te împiedici de trupe de şoc.

— Ne lasă în pace, destul de mult.

— Când i-ai văzut ultima oară?

Ea îi aruncă o privire peste umăr.

— Acum ceva vreme.

— Acum ceva vreme. Câteva zile? Săptămâni? Luni?

— Luni. Ani. Decenii.

— Nu mă înfuria, Balosar, spuse el încet.

Asta îi aduse un zâmbet.

— Tlinetha. Numele meu e Tlinetha. Şi îmi place furia ta. Are o căldură plăcută.

El îşi strânse şi mai tare Forța în jurul gândurilor sale.

— Deci vrei să spui că nu au mai fost Imperiali în Keldabe de foarte mult timp.

— Asta spun.

Mințea. De ce mințea? Dacă trupele lui Vader ar fi venit pe Mandalore, aproape sigur ar fi venit în Keldabe. Aici începeau afacerile, unde informațiile curgeau ca vinul.

Acum se îndreptau spre şemineul uriaş. Jax văzu, spre surprinderea lui, că mulțimea de clienți care fusese acolo mai devreme dispăruse. În locul lor era un cvartet de persoane care erau în mod evident un fel de gorile de securitate. Nu se îmbrăcau ca nişte agenți de securitate, dar se simțeau ca atare. Erau trei bărbați – doi oameni şi un Devaronian – şi o femelă Zabrak. Femela Zabrak şi unul dintre bărbații umani erau întinşi pe o canapea în fața căminului masiv, încercând să pară romantici.

Devaronianul şi al doilea om erau la mese separate. Cei patru ofereau protecție mai mult decât suficientă individului care stătea în alcovul căminului, sorbind cafea.

Avea pielea palidă, aproape translucidă, pomeții înalți şi părul alb care îi curgea ca mătasea pe umeri. Majoritatea Arkanienilor aveau ochii de un alb pur; Tyno Fabris fie îşi modificase ochii, fie purta lentile – ochii lui erau negri.

— Acesta este omul, îi spuse Tlinetha lui Fabris. Cel care te caută pentru a face afaceri – spune el.

— Corellian, spuse Arkanianul fără preambul. Am dreptate?

Jax aprobă din cap sec.

— Afaceri. Ce fel de afaceri?

— Afaceri reciproc avantajoase. Jax se uită în jur la gărzile de corp, privirea lui oprindu-se asupra servitoarei Balosar. Despre care aş prefera să discutăm în privar.

— Aici este cât se poate de privat pentru o primă întâlnire, spuse Fabris. Când eşti în poziția mea nu strică să fii atent. Tlinetha spune că avem o cunoştință comună.

Pe cine?

— Tuden Sal.

Jax sesiză surpriza celuilalt. Şi ezitarea. Ambele erau bune. Fabris aprobă din cap şi aruncă o privire spre femela Zabrak. Ea se ridică şi se mută în fața lui Jax.

— Armele tale, spuse ea şi întinse mâinile.

Jax ezită, apoi i le dădu. Ezitarea fusese doar pentru spectacol. Nu exista nicio armă pe care Jediul să o poarte asupra sa care să poată egala arma care era el însuşi.

Ea îi luă blasterul şi vibrolama şi ridică o mână. Un dispozitiv mic şi rotund i se cuibărise în palmă – un fel de senzor de arme. Îl flutură în sus şi în jos de-a lungul corpului lui, trecându-l chiar şi peste capul lui.

— Nu poți fi prea atent, îi spuse ea, apoi se uită la şeful ei. E *curat*.

Fabris răspunse ridicând o sprânceană palidă, apoi indică locul de vizavi de el din alcov. Jax alunecă pe banca de piatră capitonată, privirea urmărindu-i mâna celuilalt bărbat. Interesant. Patru degete – un indiciu al străvechii populații Arkaniene – dar ceva la forma mâinii îi spunea lui Jax că fusese modificată chirurgical. Degetul mic fusese îndepărtat şi mâna remodelată. Rămăsese o mică cicatrice. Tyno Fabris era deci un Arkanian modificat genetic, dar în mod clar o persoană care era suficient de mândră de moştenirea sa încât să vrea să minimizeze aspectul acestei modificări.

Ridicându-şi privirea peste flăcările vesele, Jax observă că Fabris îşi purta părul împins în spate pe după urechi, care erau elegant curbate şi ascuțite, aparent fără artificii. Atunci, Jax bănui că ochii întunecați trebuiau să fie lentile: filtre împotriva strălucirii dure a soarelui şi a luminii ambientale. Lumea natală a Arkanienilor era un bulgăre de zăpadă lugubru, iar ochii locuitorilor săi erau calibrați să vadă în infraroşu. Pe scurt… Tyno Fabris se proteja, dar îşi expunea urechile pentru a arăta clar că nu ar fi existat nicio îndoială că era Arkanian până în măduva oaselor.

Interesante modurile subtile în care lumea îşi dezvăluie caracterul.

— L-ai văzut pe Tuden Sal, nu-i aşa? întrebă Fabris.

— Am vorbit cu el cu doar câteva zile în urmă.

— Pe Klatooine?

Jax zâmbi încordat.

— Unde am vorbit cu el este irelevant.

— Şi ce mai face Sal zilele astea?

— Îşi revine după eşecurile sale. Şi face o treabă decentă, după toate aparențele.

— Serios? Urmărind ce?

Fabris ştia, desigur. Furnizase arme pentru *Whiplash* – posibil fără să ştie sau să-i pese de asta.

— Se ocupă de… transporturi, ai putea spune. Mi-a spus că l-ai ajutat… să mute lucruri din când în când.

Fabris se întoarse spre Tlinetha.

— Poți să pleci.

Ea aprobă din cap într-un mod care sugera că supunerea ei era o formă de batjocură şi se întoarse la bar. Gărzile de corp se întorseseră la pretenția lor vigilentă că nu supravegheau deloc.

— Ce cauți? întrebă Arkanianul.

— Informații, poate mai multe. Depinde.

— Şi de ce depinde?

— De faptul dacă poți explica minciunile servitoarei tale.

O sprânceană de zăpadă se ridică deasupra ochilor întunecați.

— Minciuni? Despre ce?

— Despre prezența Imperialilor pe Mandalore, recent. Sunt curios ce au făcut aici şi unde s-au dus după aceea.

Fabris se sprijini de peretele de piatră al alcovului.

— Curios? De ce ai fi curios despre asta?

— Am fost recent pe Coruscant şi am auzit că Darth Vader înrola mercenari pentru un *proiect special*. Am auzit că a fost, de asemenea, în căutarea – dar nu a reuşit să găsească – unei substanțe foarte specială menită să ajute la interogarea minților deosebit de rezistente.

După o secundă sau două de tăcere, Fabris întrebă:

— Şi?

— Şi se întâmplă să ştiu despre o astfel de substanță. Sunt sigur că Vader ar face să merite dacă aş obține-o pentru el. Problema este că a plecat de pe Coruscant înainte ca eu să mă asigur de informațiile mele şi nu ştiu unde s-a dus.

Arkanianul aprobă din cap gânditor.

— Merită efortul. Şi, bineînțeles, dacă ți-aş putea da această informație despre Vader, ai face să merite şi pentru mine.

— Fireşte.

Fabris aprobă din nou din cap, apoi ciuguli un pic de puf de pe o mânecă cu mâna cu patru degete.

— Înțeleg. Şi ce te face să crezi că Imperialii au trecut recent pe aici?

— Am interceptat un apel de ajutor de la o navă a rezistenței pe care Vader o urmărea. Se pare că transporta un agent de nivel înalt al rezistenței. Din ceea ce am putut desprinde din mesajele amestecate, Vader l-a capturat pe agent, i-a distrus nava şi pe toți cei de la bord şi l-a trimis într-un convoi spre Mandalore. Dar ştiu, de asemenea, că nu au stat mult timp aici.

Fabris se gândi la asta pentru o clipă, apoi spuse:

— Nu. Nu au stat.

Jax nu reacționă la această recunoaştere.

— Au fost aici pentru scurt timp. Le-am sugerat că pe Concordia şi-ar putea satisface mai bine... nevoile.

— Care erau?

Arkanianul ridică din umeri.

— Aşa cum ai spus: Mercenari. Arme. Au spus că aveau nevoi speciale.

— Care erau? repetă Jax.

Un zâmbet lent se răspândi pe fața lui Tyno Fabris.

— Acum, bănuiesc că informația asta ar putea valora ceva pentru mine, Căpitane Vigil.

Jax îi întoarse zâmbetul.

— S-ar putea. Mă poți ajuta?

— Posibil. Va trebui să... verific povestea ta în măsura în care pot. Această substanță despre care vorbeşti. Ce este, mai exact?

— N-aş putea spune. Este peste nivelul meu. Dar informațiile complete despre ea se află pe un holocron pe care se întâmplă să îl am în posesie.

Jax simți interesul sporit al celuilalt ca pe un vag freamăt de electricitate statică. Îl vedea ca pe nişte fire de energie care se îndreptau spre el. Fabris se aplecă în față,

ochii lui cu lentile de obsidian reflectând lumina flăcărilor.

— Un holocron? Un holocron Jedi?

— Un holocron Sith, de fapt.

— Şi ai văzut aceste date?

— Proprietarul anterior mi le-a arătat.

— Proprietarul anterior..., murmură Fabris.

— Nu îl cunoşteai. Iar numele lui nu este important pentru afacerea noastră. Dacă vom face afaceri, adică. Ştii unde s-au dus oamenii lui Vader după ce au părăsit Concordia... dacă au părăsit Concordia?

— Sunt sigur că pot afla.

— Atunci putem face afaceri?

— Mă voi gândi la asta. Mă voi gândi serios la asta.

Jax scoase un sunet nerăbdător şi se mişcă să plece.

— Dacă nu eşti sigur...

Arkanianul ridică o mână palidă.

— Te rog. Sunt o persoană foarte atentă. În domeniul meu de activitate, trebuie să fiu atent. Altfel, aş putea ajunge ca prietenul nostru comun. Fără adăpost. Fără ajutor sau identitate... Transportând lucruri. O să te anunț mâine. Va fi destul de bine?

Nu, gândi Jax, *nici pe departe suficient de repede*. Dar zâmbi şi îşi înclină capul.

— Asta va fi bine.

Fabris făcu un gest subtil şi Jax o găsi pe femela Zabrak stând la umărul său stâng şi întinzându-i blasterul şi vibrolama. Trebuia să plece. Se strecură afară din alcovul căminului şi îşi luă armele. Cu coada ochiului, surprinse mişcarea lui Fabris, care băgase în buzunar blasterul cu care îl țintise spre Jax în timpul conversației lor. Fusese ascuns vederii de flăcările vesele – dar nu şi de Forță.

Le schiță un salut celor patru gărzi de corp şi se întoarse în camera principală a cantinei.

* * *

Tyno Fabris se sprijini de piatra căminului, analizând această evoluție. Interesant. Garan declarase că noul venit nu avea arme, şi totuşi...

Îşi ridică privirea când Tlinetha reveni la el, cu o expresie insesizabilă pe față. Îi făcu semn să se aşeze vizavi de el, în vatră.

— Pari... nedumerită, îi spuse el. Nu eşti sigură de noul nostru prieten Corellian?

Ea aprobă încet din cap.

— Nu pot *pune un senzor* pe asta, dar e ceva... diferit la el. Aerul din jurul lui... tremură. E ca şi cum ar fi... încărcat într-un fel.

— Un scut de forță personal, poate?

Asta ar putea explica ceea ce simțise el însuşi – sau văzuse, de fapt.

— Nu. Câmpurile artificiale rezonează diferit de cele naturale. Acesta a fost unul natural – în lipsa unui cuvânt mai bun. L-am mai simțit doar de două ori în toată viața mea.

Asta stârni şi mai mult interesul lui Tyno.

— Când?

— Ultima dată – când oamenii lui Vader erau aici. Aveau chestia aia... cu ei.

Antenele Tlinettei se aşezară aproape lipite de capul ei.

Era amuzantă.

— Te referi la Inchizitor?

Ea aprobă din cap.

— E clar că nu e un Inchizitor. Ai spus că ai mai simțit de două ori. Ce anume a fost prima dată?

— Un Jedi.

Ei bine, asta era interesant. Practic imposibil, dar interesant. Dar tot nu explica ceea ce ochii lui sensibili la infraroşu captaseră de la Căpitanul Vigil – că purta asupra lui o sursă foarte concentrată de energie. Nu o armă – scanarea senzorilor lui Garan ar fi detectat asta – dar ceva. Per total, Corran Vigil era o persoană foarte interesantă. Cel puțin Tyno îl găsea aşa, şi ar fi fost dispus să parieze că şi Vigo l-ar fi găsit la fel.

* * *

Den şi I-5 transformaseră cea mai mică dintre cele două magazii ale lui *Laranth* într-un atelier mecanic, şi acolo se aflau când Jax se întoarse pe navă. Den era atât de îngropat în studiul său asupra unui trunchi de I-5YQ pe care îl procuraseră, încât nu îşi dăduse seama de întoarcerea Jediului. De fapt, abia îl văzuse pe I-5 oprindu-se din lucrul său la un cap de I-5YQ şi ieşind din cală.

Nu existase niciun I-5YQ complet în stocul vânzătoarei. Trebuiseră să se mulțumească cu piese de la câțiva droizi care fuseseră, după spusele proprietarei, victimele unei zile deosebit de proaste la tribunalul clanului Desilijic de pe Nal Hutta. Ca urmare, nu aveau încă suficient pentru un I-5YQ întreg.

În mod ciudat, prietenul mecanic al lui Den nu părea să se supere prea tare. Era mai degrabă încântat de portabilitatea pe care tehnicianul mecanic al rezistenței, Geri, o dăduse procesorului său neural şi părea să contemple un viitor în care să poarte corpuri de droizi aşa cum oamenii poartă haine. De fapt, găsise în zonele foarte bine păzite ale arsenalului pe care îl vizitaseră câteva piese – în special generatoare de repulsor şi rețele laser – de la un droid *N-101 Nemesis* de la *Trang Robotics*. Şasiul original al lui I-5 avea un singur laser încorporat în fiecare deget arătător; celelalte degete fuseseră revizuite mai recent pentru a include şi alte mecanisme defensive. Dar antebrațele pe care tocmai le achiziționase aveau un adevărat tun laser şi un generator de raze repulsoare care se montau pe unitatea de bază. Ceea ce le lipsea în materie de invizibilitate, îi spuse el lui Jax, compensau din plin în materie de putere brută.

I-5 admira, de asemenea, designul *Nemesis*. La fel ca şasiul său actual, *Nemesis* se putea prăbuşi într-o unitate mică, de abia un metru în lungime. Dar casca alungită şi articulată a droidului *Trang* era dotată cu un scut de top. Atunci când unitatea se punea în poziția de protecție/invizibilitate, nu semăna cu nimic altceva decât cu un *gândac recoltator* Neimoidian, în camuflaj. Se părea că partea de camuflaj era cea care le dădea droizilor *Nemesis* rata lor mare de succes ca asasini. Erau echipați cu unități de confuzie de ultimă generație, calculate pentru a *încurca* simțurile țintelor, gărzilor şi echipamentelor de supraveghere deopotrivă.

Den ridică privirea când Jax şi I-5 intrară în cală. Prima lui privire asupra lui Jax îl lăsă pe Sullustan dezorientat şi înfrigurat. Uitase că Jediul plecase deghizat şi, pentru o clipă – o simplă respirație, o bătaie de inimă –, crezuse că bărbatul care intrase în cală în spatele lui I-5 era un străin.

— I-5 spune că ați avut o zi productivă, spuse Jax.

Den se clătină.

— Da. Pentru început, utilul nostru proprietar a confirmat prezența Imperială pe Mandalore în trecutul recent... și ai putea, te rog, să-ți scoți lentila aia nenorocită din ochi? Îmi dă fiori.

Jax ignoră rugămintea.

— Ce a spus traficantul de arme?

— A spus că Imperialii au venit la magazinul ei căutând niște obiecte speciale – capcane sonice, pânze senzoriale, ceva numit *confundători fotonici*... și o cușcă de protecție. Totuși, nu avea cușca de protecție. I-a trimis pe Concordia pentru asta. Ezită înainte să întrebe: Nu va trebui să mergem pe Concordia, nu-i așa?

— S-ar putea, dar încă nu sunt sigur. Depinde.

— De ce? întrebă I-5. Ce ai aflat astăzi?

Jax clipi, iar irisul său protetic se roti în jurul pupilei. Era ca și cum ai privi cum se închide o ușă anti explozie. În acel moment de ezitare, Den simți planeta înclinându-se.

— Cam același lucru pe care l-ați aflat și voi. Imperialii au fost aici. Căutau mercenari și anumite obiecte *speciale*. Au fost trimiși pe Concordia.

— Logic, atunci, spuse droidul. Ar trebui să mergem și noi pe Concordia.

Jax scutură din cap.

— Aștept niște informații. Am un contact care ar putea să ne spună mai multe.

— De exemplu? întrebă I-5. Știm ce au cumpărat aici și ce căutau pe Concordia. Dacă logica mea nu este greșită – și nu este – asta ne spune în ce fel de situație îl vom găsi pe Yimmon... dacă nu cumva cușca de protecție și celelalte obiecte nu au nimic de-a face cu răpirea lui.

— Bănuiesc că au totul de-a face cu răpirea lui. Și ai dreptate – asta ne spune în ce fel de situație vom intra. Dar, în acest moment, ne lipsește cea mai importantă informație – unde vom intra în acea situație. Și cum o putem face fără să fim uciși.

— Stai, spuse Den. Îmi scapă ceva? Ce ne spune lista lor de cumpărături, mai exact?

— Vrei să îi spui tu, sau îi spun eu? întrebă I-5.

Jax gesticulă spre droid.

— Lista de cumpărături – cum îi spui tu – ne spune că vom intra într-o capcană.

— Ce?

— Capcanele sonice sunt un tip de confuzie sonică, explică I-5. Confundătorii fotonici fac același lucru pentru vedere. Iar cușca de protecție este un container menit să înfrângă senzorii. Se poate presupune că acea cușcă de protecție ar fi folosită pentru a conține obiectul ascuns și celelalte dispozitive sunt dispuse în jurul ei pentru a împiedica pe cineva să găsească respectivul obiect, fie prin simțurile normale, fie cu senzorii.

Den se uită de la I-5 la Jax, ușurarea răspândindu-se prin el într-un val cald și confortabil.

— Dar... acest tip de capcană nu va învinge un Jedi.

— Nu. Mai degrabă presupun că pentru asta sunt Inchizitorii.

— Inchizitorii sunt pentru interogatoriu, spuse Jax liniștit.

Se mutase la bancul de lucru al lui I-5 și privea cu o expresie impenetrabilă capul la care lucra droidul.

— Îmi imaginez că ar fi totuși niște capcane Jedi bune, spuse I-5. Dacă Vader se

aşteaptă să vii...

— Vader crede că sunt mort.

Jax îşi trecu degetele peste metalul mat al feței unității I-5.

— Poți fi sigur de asta?

— Nu are niciun motiv să creadă că sunt în viață. Şi încerc din răsputeri să nu-i dau niciunul.

Den îşi opri o glumă despre incursiunea lui Jax în sediul BIS şi, în schimb, puse întrebarea care îi provoca indigestie.

— Deci, pe cine cunoşti care poate răspunde la întrebarea *unde*, Jax? Cine are informația de care avem nevoie?

— O persoană pe care am întâlnit-o astăzi la *Oyu'baat*. Un negustor local de informații.

— Un negustor local de informații, repetă Den, întâlnind privirea lui Jax. Şi de unde îşi ia informațiile?

— N-am întrebat. Jax se întoarse brusc de la bancul de lucru şi se îndreptă spre coridor. Trebuie să-mi scot lentila asta din ochi.

Den îl privi plecând, complet neîncrezător.

— Fiu de... La naiba... Asta nu e în regulă.

Capul lui I-5 se înclină într-o parte, iar ochiul său se roti pentru a-l aduce pe Sullustan în centrul atenției.

— Ce nu e în regulă?

Den îi spuse.

Capitolul 17

Jax ura să aştepte. Voia să acţioneze, să se mişte, să facă ceva. Nu să atârne de capriciul lui Tyno Fabris. Dacă Arkanianul se hotăra să nu-i vândă informaţiile pe care le dorea? Ce făcea atunci? Ce avea el care ar putea înclina balanţa?

Menţionase deja holocronul, dar nu avea cum să-l lase să cadă în mâinile altcuiva – cu atât mai puţin ale lui Tyno Fabris.

Se ridică de pe saltea şi se îndreptă spre copac, deschizând micul compartiment din vasul acestuia şi scoţând artefactul Sith. Acesta îi furnica palma, strălucind slab într-un roşu de fier oxidat. Pentru cineva care nu era înzestrat cu simţul Forţei, ar fi arătat ca o cutie de puzzle drăguţă – un recipient geometric cu vârfuri netede şi rotunjite şi feţe incizate elaborat. Ceva în care cineva ar putea păstra bijuterii.

Puţini ştiau ce conţinea cu adevărat.

Jax privi obiectul care vibra în mâna lui şi se întrebă – nu pentru prima dată – dacă nu cumva ar putea conţine informaţii pe care le-ar putea folosi în situaţia lui actuală. Acesta conţinea – aparent ascunse în straturi de memorie sub cele mai recente adăugiri referitoare la mişcările strategice Imperiale – scrierile şi notiţele de laborator ale savantului Sith Darth Ramage. Unele dintre informaţii erau irelevante acum – de exemplu, informaţii despre folosirea *pyroniumului* pentru a creşte randamentul unei doze de *bota* –, dar Jax auzise zvonuri despre genul de experimente pe care le făcuse Darth Ramage, iar unele dintre ele aveau implicaţii terifiante.

Ramage ar fi făcut experimente de manipulare a timpului.

Jax îşi trecu un deget peste o faţă gravată. Imposibil. Cefalonii puteau vedea prin timp, în el, dincolo de el, în jurul lui. Toţi ceilalţi erau destinaţi să trăiască în fluxul său şi, în cele din urmă, să se înece acolo. Nimeni nu putea înota împotriva lui sau să îl traverseze pentru a sta alături de Cefaloni – şi de puţinele alte specii care le împărtăşeau abilităţile – pe ţărmul acela îndepărtat. Jax îl întrebase odată pe Aoloiloa care era percepţia lui asupra Forţei. Obţinuse un răspuns care era tipic metaforic şi vag: *Forţa este mare. Forţa este picătura. Forţa este totul. Forţa nu este totul.* Dacă timpul era un curs de apă, atunci curgea în acea mare – picătură cu picătură. Picătura lui Laranth. Picătura lui. Poate că ceea ce ar fi trebuit să-l întrebe pe Cephalon era: *Aş putea să înot până la ţărm şi, după ce am ajuns, să merg în amonte?*

Nu era posibil, desigur, dar dacă ar fi fost, ar fi vrut să facă acea plimbare? Cine nu s-a gândit la ceva de genul: *Dacă aş putea să o iau de la capăt. Dacă aş putea da timpul înapoi, aş face asta bine data viitoare.*

Dacă ar putea manipula timpul, ar putea să-şi rescrie trecutul? Nici aceasta nu era adevărata întrebare. Întrebarea care îl bântuia pe Jax Pavan era: ar fi putut să facă ceva – ar fi trebuit să facă ceva – pentru a o salva pe Laranth?

Dădu la o parte toate întrebările. Era în natura umană să vrei să rescrii greşelile trecutului, dar această fantezie nu schimba faptul că se zvonea că holocronul lui Darth Ramage conţinea unele informaţii care ar putea fi de mare folos unui Jedi. Trebuia doar să afle cum să îl deschidă.

Jax ţinea holocronul în faţa ochilor, simţind căldura şi greutatea lui; simţind puterea care tremura în el. Fiecare holocron era diferit. Un holocron de date simplu

putea fi deschis verbal, manual sau electronic de oricine avea parola, combinația sau cheia potrivită. Un holocron Jedi sau Sith era un cu totul alt fel de puzzle, iar *cheia* putea lua foarte multe forme. Unele necesitau atât o cheie a Forței, cât şi una fizică – adesea un cristal. Cheia Forței deschidea cutia; cristalul îi permitea posesorului să acceseze conținutul acesteia.

Jax habar nu avea cum îşi securizase Darth Ramage holocronul, dar bănuia că ar fi trebuit să fie un Sith ca să-şi dea seama – sau măcar să aibă cunoştințe despre partea întunecată a Forței. Cu toate astea, artefactul îi vorbea, îi tremura în mână, îi trimitea frânturi de putere prin oase. Poate…

Ținând holocronul pe palma întinsă, închise ochii şi îşi concentră atenția asupra căldurii şi pulsului acestuia. Mâna îi pulsa de energiile din el, în timp ce firele sale de Forță se întindeau să se înfăşoare în jurul lui. O undă de alarmă îl străbătu.

Ce faci? Nu ştii ce faci. Asta nu e bine. Opreşte-te acum.

Cu gândurile tulburate, deschise ochii şi fu surprins să vadă strălucirea roşie a holocronului învăluindu-i mâna, urcându-i pe încheietura mâinii. Căldura îi ajungea până în măduva oaselor. Înghiți în sec, apoi închise din nou ochii.

Opreşte-te. Opreşte-te!

Panoul trapei sună, zdruncinând concentrarea lui Jax. Încercă să îl ignore, dar sună din nou. Frustrat, îşi îndreptă mâna liberă spre trapă.

— Vino!

I-5 stătea în trapa deschisă, cu Den lângă el, cei doi fiind atât de apropiați ca înălțime şi postură încât era aproape comic. Impulsurile războinice de a râde şi de a fi furios se ciocniră în el.

— Ce este? întrebă Jax, cuvântul ieşind pe jumătate mârâit, pe jumătate chicotit.

I-5 nu o luă pe ocolite.

— Acest contact pe care l-ai făcut aici pe Mandalore – cine este?

— Ți-am spus. E un afacerist. Un broker de informații.

— Numele lui? Afilierea lui?

— De ce este important?

Den păşi în cabina mică.

— Tyno Fabris. Ăsta e numele lui.

Jax se holbă la Sulustan.

— De unde ştii asta?

— L-am auzit din întâmplare. Într-o conversație pe care o aveai cu Tuden Sal. El clătină din cap. De ce, Jax? De ce nu ne-ai spus că ai fost în contact cu *Soarele Negru*?

— Mai exact, spuse I-5, de ce trebuie să fim în contact cu *Soarele Negru* în primul rând?

Acum Jax aproape că râse.

— De ce nu? Care este alternativa? Să mă întind cu Forța şi să scormonesc până îl găsesc pe Vader? Trebuie să vă reamintesc că, dacă o fac, ar putea să ne găsească?

— I-ai atrage atenția, asta e sigur, mormăi Den.

— Nu vreau să-i atrag atenția. Vreau să-l prind uitându-se în altă parte.

— Dacă încă mai crezi că se poate întâmpla asta, eşti în negare. Ai crezut că te-a simțit la *Birou*.

— A simțit Forța, da. Dar a văzut un Inchizitor. Nu m-a lovit şi nu m-a urmărit. Nici măcar nu a încercat să mă atingă. A crezut că sunt unul de-al lui. Dacă nu ar fi făcut-o, ar fi trebuit să mă lupt cu el atunci şi acolo.

Asta îşi spusese, de nenumărate ori, în zilele scurse după infiltrarea sa nechibzuită în BIS. Vader ar fi venit după el cu ghearele şi dinții dacă l-ar fi recunoscut.

— Îl voi lua prin surprindere. Trebuie doar să-mi dau seama cum.

— Şi pentru asta ai nevoie de *Soarele Negru*? întrebă I-5 ironic.

— Am nevoie – *avem nevoie* – de orice resurse care ne vor ajuta să-l găsim pe Yimmon.

— Yimmon? Sau pe Vader?

Jax clătină din cap. Despre ce vorbea droidul?

— Unde îl găsim pe unul, îl vom găsi şi pe celălalt.

— Şi dacă nu?

— Ce vrei să spui?

— Dacă Vader şi Yimmon s-au separat?

Jax se uită la droid cu o perplexitate sinceră.

— Mă îndoiesc că s-a întâmplat asta. Şi-a trimis legiunea specială pe aici, acolo unde îl ține pe Yimmon. Şi-a trimis Inchizitorii acolo. Se duce el însuşi acolo. Ăsta e singurul lucru care are sens. Trebuie doar să aflăm unde este *acolo*.

Droidul era implacabil.

— Şi dacă Vader l-a lăsat undeva pe Yimmon şi s-a întors la celelalte afaceri ale sale? Ce cale vei urma?

Jax simți un strop de iritare. Inspiră şi lăsă aerul să iasă din nou.

— Voi merge după Yimmon. Şi îl voi găsi. Indiferent ce ar fi nevoie să fac. Chiar şi să mă lupt cu *Soarele Negru*. De ce mă iei la rost aşa?

— Iartă-mă, spuse I-5. Vreau doar să fiu sigur că suntem de acord cu scopul.

— Scopul este să-l scoatem pe Thi Xon Yimmon viu şi intact.

Jax vedea în mintea lui ravagiile pe care Vader le făcuse cu fostul său Padawan, Kajin Savaros – ce fusese în stare Lordul Întunecat să facă cu mintea băiatului.

Dar Yimmon, îşi spuse el, nu era un copil neşcolit. Era Cerean şi neobişnuit de disciplinat chiar şi pentru unul din specia lui. Dăduse dovadă de o capacitate aproape Jedi de a gândi deasupra dimensiunilor fizice şi de a-şi dirija gândurile. Jax se ruga ca acea capacitate să-l ajute să reziste formidabilei serii de unelte a lui Darth Vader.

— Nu trebuie să facem asta singuri, spuse I-5, sau cu *Soarele Negru*. Ne-am putea întoarce la Toprawa şi să cerem ajutorul *Rangerilor*. Putem avea încredere în ei.

— Nu ştim asta. Nu sigur. Unul dintre ei s-ar putea să ne fi trădat lui Vader.

— Dar ai încredere în *Soarele Negru*? întrebă Den cu neîncredere.

— Deloc. Nici măcar un pic. Dar ştiu că nu pot avea încredere în ei. Şi nu o voi face. Dar cu *Rangerii*... Nu pot avea încredere în toți şi nu-i pot trata pe toți ca şi cum nu aş avea încredere în ei. Este un paradox. Şi încercând să merg pe o cale de mijloc, îl voi pune pe trădător într-o poziție de putere şi pe cel loial în pericol.

— Nu te putem convinge să renunți la asta? întrebă Den.

Jax suspină.

— Uite, ar trebui să mă întâlnesc mâine cu Fabris ca să aflu dacă este dispus măcar să vândă informațiile de care avem nevoie. S-ar putea să ne închidă uşa în nas.

— Şi dacă nu o va face?

— Atunci vom vedea care este înțelegerea. Sincer, nu prea am cu ce să negociez. Am spus o minciună destul de simplă ca să pun piciorul în prag.

— Grozav, mormăi Den. Avem de-a face cu un demon şi nu avem nicio pârghie.

Jax zâmbi ironic.

— Nu am spus că nu avem pârghii. Voi crea pârghii din senin şi le voi folosi dacă va trebui.

I-5 îşi înclină capul, evident concentrându-şi optica pe holocronul din mâna lui Jax.

— Folosind ăla?

— Folosind orice este nevoie.

* * *

Pol Haus citi cu atenție raportul care tocmai îi intrase în datapad. BIS mutase resursele într-un mod foarte intrigant, iar acum Împăratul era şi el în mişcare. În câteva zile avea să plece la o vilă de pe țărmul *Mării de Vest*. Mai mulți membri ai Senatului Imperial plănuiau, de asemenea, călătorii la malul mării. Pol nu credea nicio clipă că asta era o coincidență.

Vila Împăratului era mică – cel puțin în comparație cu Palatul Imperial – şi o parte din ea era situată deasupra apei. Această ultimă informație ar fi fost probabil de interes pentru Tuden Sal. Pol vedea că era posibil să se apropie de vilă pe apă, cu personalul şi resursele potrivite.

Puse datapadul în buzunarul hainei şi ridică privirea în timp ce *Expresul Whiplash* – aşa cum ajunsese să se gândească la el – pătrundea în stația de tranzit dărăpănată într-o şoaptă de aer.

Tuden Sal avea să vadă asta ca pe un semn că era timpul să-şi pună planul în aplicare... Tocmai de aceea nu trebuia să afle nimic.

Capitolul 18

Tuden Sal îşi ridică privirea de la băutură când Acer Ash se strecură pe scaunul de vizavi de el şi îşi aşeză propria băutură, glisând-o spre centrul mesei. Un disc de date era ascuns în spatele paharului. Omul îl împinse cu un deget în spatele paharului lui Sal.

— Ai reuşit să obții totul? întrebă Sal, ținând în palmă discul.

Acer zâmbi.

— Nu totul, ci doar cea mai mare parte. Şi, adăugă el, înainte ca Sal să poată răspunde, va veni şi restul.

— Restul? Cât de mult?

— Sistemul de camuflaj pe care l-ai dorit are componente care sunt ilegale pentru consumul public. Vor trece câteva zile până când le voi putea obține. Dar le voi obține, mulțumită unor mici chilipiruri.

Sal zâmbi, ridicându-şi ceaşca.

— Veşti bune. Să bem pentru câştigul tău.

Acer atinse marginea cupei sale de cea a lui Sal.

— Pentru câştigul meu.

— Care au fost... micile tale chilipiruri?

— Unele forțe de securitate Imperiale se vor muta într-o zi sau două, iar asta va lăsa anumite facilități şi rute mai puțin patrulate decât de obicei. Se pare că se întâmplă ceva. Nu sunt sigur ce. Există mai multe informații despre asta pe disc.

Îşi înclină ceaşca spre mâna lui Sal.

— Ceva? Ai idee ce?

— Niciun indiciu. Tot ce ştiu este că mă eliberează să fac nişte mişcări propice.

Sal ridică o sprânceană.

— Propice? Nu e un pic cam mult pentru vocabularul tău, Acer?

Contrabandistul rânji. Caninii lui – acoperiți cu aurodiu – străluceau cu nuanțe de curcubeu.

— Aşa este. Încerc să mă perfecționez. Înseamnă...

— Ştiu ce înseamnă. Sunt doar surprins că *tu ştii.* Dar felicitări. Care este cuvântul pentru săptămâna viitoare?

— Încă nu am ales unul, spuse Acer. Ai vreo sugestie?

— Doar cuvântul meu: *insurecție.*

Acer păru dezamăgit.

— Oh. Ştiu deja ce înseamnă asta.

* * *

De data asta se întâlniră în biroul lui Fabris, la care se ajungea printr-un panou secret aflat sub o scară din cantină. Den şi I-5 doreau să vină şi ei, dar Jax nu vedea niciun motiv să anunțe pe toată lumea că formau o echipă.

— Ne creşte profilul, le spuse el. Ceea ce este ultimul lucru pe care vreau să-l fac. Mai bine lucrați independent.

Îşi dădu seama, după privirea lui Den, că Sullustanul era suspicios în legătură cu relațiile lui cu Locotenentul *Soarelui Negru*, dar nu avea ce face. Nu era responsabil față de Den Dhur pentru acțiunile sale. Adevărul era că trebuia să fie independent pentru a face ce era mai bine pentru misiune. De aceea, era singur când Tlinetha l-a escortat să se întâlnească cu *Şeful*.

Apartamentul de birouri era un anacronism. Mobilierul era din lemn – unele dintre piese fiind sculptate manual. Colțurile încăperii erau luminate nu de pereți ambientali, ci de o multitudine de felinare mici care presărau încăperea cu bazine de lumină. În cea mai mare astfel de piscină, Arkanianul stătea în spatele unui birou imens, într-o splendoare solitară, privindu-l pe Jax cum reacționează la spațiul opulent. Culorile erau la fel de vibrante pe cât de palid era ocupantul camerei – asaltau ochii. Covoare vii în verde şi mov intens acopereau podele din lemn care străluceau în nuanțele unui apus de soare din deşert.

Deasupra, în centrul tavanului boltit, atârna un candelabru antic de proporții epice şi ornat. Avea mii de cristale mici care captau lumina şi o împrăştiau prin cameră în milioane de puncte mici şi colorate. Lumina era generată de lumânări adevărate – sute. Deasupra candelabrului, tavanul părea să pulseze şi să se târască cu lumini şi umbre vii.

Un curcubeu de tapiserii din zeci de lumi decora pereții. Jax bănui că unele dintre ele ascundeau uşi: simțul Forței îi spunea că o mână de ființe ocupau un spațiu în spatele tapiseriei celei mai apropiate de biroul lui Fabris. Asta nu era o surpriză – Tyno Fabris era, după cum singur recunoştea, o persoană prudentă. Jax nu reacționă la prezența lor, ci doar îşi cântări împrejurimile cu o privire rece.

Prea rece pentru Tyno Fabris, se pare. Bărbatul se ridică şi făcu un gest măreț.

— Ei bine? Ce crezi? Majoritatea oamenilor cel puțin comentează culorile… dar poate că, datorită protezei tale, nu vezi culorile aşa cum o fac majoritatea oamenilor.

Jax îşi roti privirea spre Arkanian.

— Te-ai gândit la oferta mea?

Sprâncenele palide se înălțară.

— În regulă, cred că vom sări peste politețuri. Da. Oferta ta mi se pare foarte interesantă. Ai reuşit să deschizi holocronul?

— Manipularea naivă a unor astfel de lucruri poate fi periculoasă. M-am gândit să-l las pe Lordul Vader să-l deschidă.

Fabris clătină din cap.

— Asta ar fi la fel de periculos. Dacă informațiile pe care i le-ai promis nu se află în el…

— De asta trebuie să-mi fac eu griji, nu-i aşa?

— Nu şi dacă trebuie să primesc o parte din *recompensa* ta, Căpitane Vigil. Dacă recompensa ta este – să zicem – moartea şi dezmembrarea, atunci renunț. Cred că cel mai bine ar fi să deschizi holocronul şi să te asiguri de informații înainte să-i vinzi dispozitivul lui Darth Vader. Nu reacționează bine la dezamăgire. Şi nu voi fi eu cel care îl va dezamăgi.

Jax nu se aşteptase ca Fabris să-i ceară să deschidă holocronul. Deşi fusese pe punctul de a încerca cu o seară înainte, acum se simțea ciudat de reticent.

— Nu posed… capacitatea de a deschide holocronul.

Din nou sprânceana ridicată.

— Nu?

Pielea lui Jax îngheță de îngrijorare.

— Nu.

— Atunci de unde ştii...

— A fost luat de la un Jedi care îi cunoştea conținutul.

— Un Jedi. Are un nume?

— Avea un nume. Acum e mort. Numele lui era Jax Pavan.

Nici măcar nu clipi la menționarea propriului său deces.

— Ah. Şi ai luat holocronul de pe cadavrul lui, presupun.

— Ceva de genul ăsta.

— Pot să te întreb cum ai...

— Are vreo importanță?

Fabris ridică din umeri şi se plimbă prin biroul său, parcă admirându-i decorul, atingând un obiect sau altul cu dragoste... sau poate semnificativ. Jax se încordă, presupunând că persoanele din camera alăturată monitorizau toate astea.

— Îmi ceri să-mi asum un risc uriaş, Căpitane Vigil. Îmi spui o poveste despre un Jedi ucis, un holocron furat şi o presupusă substanță pentru care Darth Vader ar fi dispus să plătească...

Se uită în trecere la Jax.

— Nu am spus că Jediul a fost ucis. Sau că holocronul a fost furat. Iar Vader nu trebuie să ştie niciodată că tu ai fost sursa informațiilor mele despre locația lui.

— Este în natura Lordului Vader să ştie ceea ce doreşte să ştie. Dacă scopul tău este altul decât cel pe care l-ai spus, sau dacă nu reuşeşti să-i dai ceva ce-şi doreşte, va descoperi cine te-a conectat cu el. Dacă mă aflu în... fluxul tău de venituri, el va urma acel flux până la mine.

Din nou, acea privire.

— Dacă nu eşti dispus să negociezi...

— N-am spus asta. Nu am vrut să spun asta. Aş vrea doar să structurăm afacerea altfel. Ochii uriaşi, întunecați, fixară fața lui Jax. Vreau o plată în avans.

— Ce fel de plată?

— Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare.

Jax se încordă din nou. Fusese conştient de curiozitatea intensă a Arkanianului; acum se temea că ar putea fi mai mult decât atât.

— Dacă pot.

— Ai fost curățat de arme, şi totuşi detectez o sursă de energie albă şi fierbinte pe tine. Ce este?

Pyroniumul. Ei bine, asta îi dădu lui Jax o idee despre tipul de modificări genetice pe care şi le făcuse Tyno Fabris. Îşi băgă mâna sub armura flexibilă în buzunarul tunicii şi scoase obiectul strălucitor, opalescent, întinzându-l pe palmă.

Lumina unei duzini de lămpi şi a unei sute de lumânări tremura pe suprafața curbată a pietrei prețioase, iar aceasta absorbi chiar şi acea slabă energie, trecând prin nuanțele curcubeului care rivalizau cu cele din biroul lui Tyno Fabris. Ochii Arkanianului erau atât de aprinşi de ea, încât Jax se aşteptă ca el să-şi lingă buzele.

— Ce e asta?

— *Pyronium.*

Fabris se opri din gestul de a atinge pepita şi privi în sus, la fața lui Jax. Tânărul simți entuziasmul lui brusc ca pe o statică în aerul dintre ei.

— *Pyronium?* Am auzit zvonuri despre el. Legende. Se spune că absoarbe în mod

constant energia electromagnetică din orice mediu este plasat. O stochează în cantități practic nelimitate într-un fel de rețea hiperspațială.

— Acestea sunt proprietățile sale.

Jax nu menționă că şmecheria era cum să facă metalul rar să elibereze energia. Informațiile despre cum să facă asta se aflau în holocronul Sith ascuns în spatele copacului *miisai* – sau cel puțin acesta era zvonul care venise cu dispozitivul.

Ochii lui Fabris erau ațintiți asupra pietrei prețioase.

— De asemenea, se spune că este destul de rară – foarte rară, de fapt. Acesta este într-adevăr *pyronium*?

— Da.

— De unde l-ai luat?

Gura lui Jax se strâmbă ironic.

— De la un alt Jedi care nu mai există. Eşti interesat de el?

Fabris îşi retrase mâna.

— S-ar putea să fiu... Da. Da, sunt interesat.

— Atunci avem o înțelegere? Locația lui Darth Vader pentru *pyronium*.

Fabris încuviință din cap, ochii lui nepărăsind bijuteria.

— Unde stai în Keldabe? Te voi contacta imediat ce voi avea ceva pentru tine.

Jax strânse *pyroniumul* în mână şi îl ascunse din nou.

— Stau la bordul navei mele, *Corsarul*.

— *Corsarul*, repetă Fabris, privirea lui urmărind *pyroniumul* spre ascunzătoarea lui. Presupun că este în portul local.

— Presupui corect. Ne vom vedea când vei avea veşti.

Arkanianul îl favoriză cu un zâmbet de afaceri.

— Nu mă aştept să dureze prea mult. Până atunci, şedere plăcută. Ştiu din surse sigure că Tlinetha e foarte încântată de tine. Întotdeauna a avut o slăbiciune pentru pirați.

Jax râse la acea caracterizare a *alter ego*-ului său şi ieşi din cameră. Se gândi să mai exploreze puțin domeniul lui Tyno Fabris, dar simți că era urmărit cu atenție. Se întoarse în cantină pe drumul pe care venise. Tlinetha îl întâmpină sub scări, ochii ei confirmând sentimentul şefului ei cu privire la pasiunea ei pentru *pirați*.

* * *

Tyno Fabris nu avu nevoie să simtă fluturarea tapițeriei sau să audă deschiderea uşii din spatele ei pentru a şti că altcineva intrase în cameră. Tipul, gândi el ironic, îşi anunțase mult prea eficient prezența. Se mişcă într-un uşor disconfort.

— El este? întrebă Arkanianul, fără să se deranjeze să se întoarcă.

— Da. Vocea părea uşor amuzată. Se pare că zvonurile despre dispariția lui Jax Pavan sunt oarecum exagerate.

— Şi?

Fabris se întoarse.

Prințul Xizor ridică elocvent din umeri, pielea colorându-i-se în verde.

— Şi... ar trebui să respecți înțelegerea. Hai să-i dăm ceea ce vrea.

Capitolul 19

Totul mergea bine. Mai bine decât era de aşteptat, având în vedere circumstanţele. Armele şi echipamentele urmau să fie mutate în decurs de o săptămână, Darth Vader era în afara lumii, iar Jax îl urmase. Acest ultim element nu era ceea ce Tuden Sal ar fi numit o veste bună în circumstanţe normale, dar de la răpirea lui Thi Xon Yimmon, circumstanţele nu mai erau normale şi probabil că nu vor mai fi niciodată. Acum, Sal era convins că era mai bine ca Jax să fie plecat. Era o triplă binecuvântare – lucrurile se aliniau, iar el mai avea nevoie doar de o singură piesă care să se aşeze la locul ei.

Stând în umbra vechiului nod de tranzit, auzi *Mag-Lev*-ul venind înainte să intre în staţie. Aşteptă nerăbdător să se oprească înainte să urce în grabă la bord. Se duse direct în apartamentul său privat şi introduse în cititor discul de date a lui Acer Ash.

Conţinutul îi acceleră pulsul – pe ecran defilară listele cu echipamentele de care avea mare nevoie şi programul după care acestea urmau să fie mutate în zone *sigure*. Erau urmate de o hartă aeriană cu informaţii despre rutele pentru transporturile asortate – informaţii care îi permiteau lui Sal să aleagă unde să fie livrate sau interceptate articolele. Îşi dădu seama imediat că Ash avea dreptate – existau unele schimbări subtile şi mai puţin subtile în coridoarele pe care le foloseau traficanţii pentru a aduce contrabanda de la diferitele porturi spaţiale.

Neîncrederea se strecură în entuziasmul Sakiyanului când începu să înţeleagă natura acelor schimbări. Contrabandiştii foloseau coridoare care treceau foarte aproape de Palatul Imperial şi de complexul Senatului. Cum era posibil acest lucru? Asta vorbea despre o redistribuire radicală a forţelor militare şi poliţieneşti Imperiale. Ca să nu mai vorbim de Inchizitori. Şi dacă nu păzeau străzile din jurul complexelor energetice Imperiale, atunci ce păzeau?

Extinse vizualizarea hărţii, căutând anomalii. Le găsi de-a lungul ţărmului *Mării de Vest*. Coridoarele de trafic de acolo, pe care contrabandiştii le foloseau în mod regulat, se întunecaseră, fiind marcate ca *de evitat până la noi ordine*.

Sal nu putea vedea decât un singur motiv: ceea ce păzeau se mutase. Pulsul i se acceleră şi mai mult pe măsură ce înţelegerea îl lovi. Împăratul se mutase la vila sa de la *Marea de Vest*. Putea fi atins. Se întoarse spre consola de comunicaţii, cu intenţia de a convoca Consiliul *Whiplash*, dar se opri cu mâna deasupra comenzilor, uimit de o realizare bruscă. Informaţiile pe care i le dăduse Ash fuseseră culese din reţelele de securitate locale şi regionale. Ceea ce însemna că Pol Haus ar fi trebuit să le aibă deja… şi să i le transmită. De ce nu o făcuse?

Tuden Sal îşi activă comunicatorul şi trimise un semnal codificat la sediul poliţiei districtuale.

* * *

În compartimentul tehnic al lui *Laranth/Corsarul*, Den se simţea ca şi cum ar fi într-un fel de limbo al atelierului mecanic. Cu siguranţă stătea la acest banc de lucru şi fuziona de zile întregi sinapse auditive şi vizuale. Era o muncă fără noimă, dar într-

un fel prețuia lipsa de noimă. Îl împiedica să se gândească la Jax.

Se trezi uitându-se în craniul de metal pe care îl ținea, cu unealta laser în aşteptare, căutând ceva de lipit.

— Cred că ai terminat conexiunile, spuse I-5.

Den lăsă jos lipitorul laser.

— Cred că da.

Ridică capul fără corp, apoi ezită, neştiind ce să facă mai departe.

Cinci i-l luă din mâini şi îl aşeză pe gâtul şi umerii trunchiului de droid I-5YQ care stătea pe un scăunel la capătul băncii. Cu câteva mişcări îndemânatice, micul droid îl fixă la locul lui şi se dădu la o parte pentru a privi munca.

— De asemenea, cred că este gata pentru o scurtă încercare.

— Încercare?

Den se holbă la chestie. Era patetică. Capului îi lipseau coroana şi placa din spate şi, deşi corpul era intact, avea doar un picior complet şi jumătatea superioară a unui braț. Brațul stâng inferior provenea de la ansamblul *Nemesis*. Cel drept era o adunătură nebună de piese de la mai mulți droizi diferiți. Piciorul stâng era, de la genunchi în jos, doar o tijă groasă de duroțel cu role fixate în partea de jos a acesteia.

Dacă *Cinci* îi sugera în mod serios să facă un test cu el, n-ar fi fost în stare nici măcar să meargă.

— Glumeşti, nu?

Ocularul droidului de standuri se roti spre el.

— Să glumesc? Eu?

— Bine. Retrag ce am spus. Ce facem în continuare?

— Mă scoatem de aici – I-5 îşi atinse actuala *cutie cerebrală* – şi mă instalăm acolo.

— Bine.

Den alunecă de pe scaunul său de la bancul de lucru, iar I-5 se plie în forma sa compactă şi îşi înclină capul în față.

— Mă gândesc că ar trebui să instalăm un cortex secundar în fiecare dintre şasiurile mele, care îmi va permite să mă transfer la nevoie.

— Oh, înțeleg. Asta mă va face redundant şi dispensabil.

— Numai tu ai alege să vezi lucrurile aşa. Mă gândeam la bunăstarea ta. M-am gândit că ar fi mai bine dacă nu ar trebui să joci rolul mecanicului de fiecare dată când este nevoie de o schimbare. De asemenea, ar putea exista situații de urgență în care să nu fii disponibil.

Den inspiră adânc.

— Situații de urgență, da. Înțeleg asta.

I-5 declanşă piedica de pe casca sa şi o deschise, permițându-i lui Den accesul la cortexul său. Den îşi şterse mâinile pe pantaloni.

— Nu mă deranjează să-ți spun că asta mă face foarte nervos.

— Ai mai făcut-o înainte.

— Da, dar unitatea R2 nu avea un blaster nenorocit încorporat în manipulatoare.

— Îți promit că nu te voi împuşca. Te rog, continuă.

Den scoase cu grijă creierul lui I-5 din carcasă şi îl instală în droidul hibrid. Optica acestuia se aprinse atât de repede, încât fu surprins. Tresări, făcu un pas înapoi şi ateriză în fund pe punte.

— Ah, spuse I-5 din noua unitate. Ah-ah. Calibrare. Hm. Optica nu este optimă.

Va trebui să facem nişte ajustări – de fapt, m-am gândit la nişte upgrade-uri.

— Vorbeşti... mai mult ca tine, observă Den.

— Cavitatea de rezonanță este mai mare şi mai adâncă, răspunse droidul.

Îşi întoarse capul, îşi mişcă umerii, îşi flexă coatele. Den tresări. Droidul *adunat* – lui Den încă îi era greu să se gândească la el ca fiind I-5 – îşi flexă degetele letale şi îşi roti singura glezna. Apoi se ridică în picioare.

— Dă-te la o parte şi lasă-mă să văd dacă funcționează picioarele.

Den se zbătu să se supună, cu ochii pe brațul blasterului *Nemesis*.

— Cum rămâne cu proiectul?

— Proiectul?

Den arătă spre coroana capului său.

— Ne lipseşte o bucată din craniul tău, în caz că ai uitat. Nu mi-ar plăcea să ai un accident nefericit şi să anulezi toată munca atentă a lui Geri. Ca să nu mai spun că ți-ai pierde mințile. Ha.

I-5 ignoră gluma slabă.

— Poți folosi clemele magnetice pentru a ataşa carapacea *Nemesis*.

Den se uită cu îndoială la carapacea insectilă.

— Serios?

— S-ar putea să nu fie aranjamentul ideal, dar va fi suficient pentru un test.

Den ridică casca *Nemesis*, activă zăvoarele magnetice şi o aşeză deasupra capului lui I-5. Arăta... ridicol. Arăta ca echivalentul droid al unei peruci lungi.

Den nu-şi putu înăbuşi râsul care-i ieşi pe gât. Râse până când nasul începu să-i curgă şi ochii îi lăcrimară.

— Mă bucur, spuse I-5 când Den rămase în cele din urmă fără aer şi fără umor, să fiu cauza veseliei tale. Ai fost foarte posomorât în ultima vreme.

— Da? Poți să dai vina pe mine?

— Luând toate lucrurile în considerare, nu.

I-5 îşi ajustă carapacea şi experimentă mişcarea. Cu un picior nearticulat şi cu role, nu putea decât să *alunece* – ceea ce era la fel de amuzant pe cât îşi imaginase Den. Simți că i se pregăteşte o nouă criză de râs, dar îl durea burta.

Îşi scutură capul în timp ce îl privea pe I-5 cum îşi testa articulațiile – ridicând lucruri şi punându-le din nou jos... cu excepția celor pe care le scăpa. Den observă că mâna *Nemesis* avea câteva erori. Apoi fu brusc lovit de disperarea situației lor.

— De ce? întrebă el.

Droidul se opri din alunecat pe punte şi se întoarse.

— De ce, ce?

— De ce faci asta? De ce facem noi asta?

— Poți să fii mai explicit?

Den făcu un gest frustrat.

— De ce stăm aici pe Mandalore, transformându-te într-o *forță de neoprit*, în timp ce Jax se joacă cu *Soarele Negru*?

— S-ar putea să avem nevoie ca eu să fiu o *forță de neoprit*, şi chiar asta crezi că face Jax – se joacă? Mai degrabă cred că afacerile lui cu *Soarele Negru* sunt extrem de serioase.

— Da, spuse Den râzând nervos. Cred că asta mi-era teamă să spun. De ce face asta? De ce face afaceri cu ei?

— A spus-o chiar el. Va face tot ce este nevoie pentru a-l găsi pe Yimmon. Va

avea de-a face cu oricine trebuie să aibă de-a face.

— Şi tu eşti de acord?

— Crezi că sunt?

Den oftă şi se aşeză din nou la bancul său de lucru.

— Nu. Dar toate astea mi se par greşite. De ce nu îi par greşite şi lui Jax?

— Jax este un om condus de durere, indignare şi scop.

— Jax este un Jedi! obiectă Den.

— Da, dar este totuşi un om. I-5 alunecă din nou spre bancul de lucru. Haide, pune-mă înapoi în celălalt şasiu. Trebuie să lucrăm la optica mea.

— Da, şi găseşte-ți un picior adevărat, sau va trebui să încep să-ți spun *I-Schilod*.

— Nu eşti amuzant când eşti deprimat – îți dai seama de asta.

— Stai jos şi taci.

* * *

Pentru a doua zi la rând, Jax se plimbă kilometri întregi prin Keldabe, băgându-şi nasul în casele publice şi în afacerile care se adresau piloților, punând întrebări şi absorbind răspunsurile şi energiile care veneau cu ele. Nu simțea o nevoie reală de răspunsuri în acest moment – pierdea doar timpul, aşteptând ca Fabris să îi răspundă cu privire la posibila locație a lui Vader.

Nu-i plăcea asta. Îşi spunea că poate fi răbdător, atent, calm. Dar zbârnâia pe dinăuntru. Se simțea de parcă în piept ar fi adăpostit o minge de electricitate statică care, dacă ar fi fost lăsată suficient de mult timp, ar fi explodat şi i-ar fi scurtcircuitat întregul sistem. Cu toate astea, unele dintre răspunsuri erau interesante – trupele de şoc fuseseră aici, căutând mercenari cu un set special de abilități care includea o lipsă extremă de sensibilitate la Forță. Avea sens; dacă Vader plănuia să-l supună pe Yimmon la interogatoriu sau să fie păzit de simțitori, cu greu ar fi vrut ca aceştia să fie susceptibili la tipul de ricoşeuri psihice care puteau apărea atunci când se ciocneau mințile puternice. Yimmon, fiind un Cerean, era o marfă necunoscută în unele privințe.

Jax bănuise întotdeauna că acele creiere duble pe care le poseda specia le permiteau să gestioneze chiar şi cantități mici de energie a Forței în mod diferit şi poate mai eficient decât simțitorii cu un singur *procesor central*. Yimmon fusese torturat o dată în tinerețe. Jax îl întrebase cum se descurcase, iar el spusese ceva criptic:

— M-am ascuns.

— Nu înțeleg, recunoscuse Jax.

— M-am ascuns, replicase Cereanul, bătându-şi în craniu.

Jax înțelesese conceptul. Jedii erau învățați să *absenteze* din minte atunci când erau expuşi la stimuli extremi. Jax fusese chiar în stare să exerseze asta… o dată.

La sfârşitul unei zile lungi, se întoarse pe navă, intrând în contact cu murmurul vocilor care se ridicau din sala motoarelor. Se îndreptă în acea direcție, intenționând să raporteze puținul pe care îl aflase. Zgomotul râsului lui Den îl puse pe gânduri. Ceva îl enervase pe Sullustan. Râsul lui venea în hohote.

Reacția lui Jax fu tulburătoare chiar şi pentru el însuşi. Simțit o străfulgerare de furie profundă, dureroasă, ca şi cum ar fi fost ceva greşit în râs – ceva lipsit de respect. Dedesubt, era o dorință la fel de intensă – un fel de invidie fără minte – de a experimenta ceva care să-l facă să râdă.

Se opri imediat după trapa compartimentului şi ascultă.

— Mi se par greşite, spunea Den. De ce nu îi par greşite şi lui Jax?

Jax nu rămase să audă răspunsul. Se simțea ca un intrus, un străin. În acest moment, poate că era. Se îndreptă spre cabina lui, se strecură înăuntru şi încuie trapa.

Un clopoțel moale şi insistent începu să sune dintr-un colț al camerei mici. Perplex, se uită în jur. Lumina de pe recipientul copacului *miisai* clipea galbenă.

Se holbă, uimit până în adâncul sufletului. Cum de uitase? Se grăbi să găsească substanțe organice pentru a hrăni convertorul. Fusese supărat pe Den pentru că râdea în umbra morții lui Laranth, în timp ce el neglijase singura bucățică din ea pe care încă o mai avea. Mâinile îi tremurară când sfărâmă un baton proteic în recipientul de hrană al containerului şi închise uşa convertorului. Clopoțelul tăcu, iar lumina reveni la o nuanță liniştitoare de verde.

Jax respiră adânc, îşi şterse palmele transpirate pe tunică şi se întoarse în centrul cabinei în momentul în care sună comunicația.

Îl găsi pe Den la uşa cabinei sale.

— E o femelă la ecluză care întreabă de tine. O femelă Balosar.

Tlinetha.

— A spus ce vrea?

Buzele groase ale lui Den tremurară.

— Pe tine.

— Am vrut să spun...

— Da. Ştiu ce ai vrut să spui. Nu mi-a spus ce vrea.

Jax aprobă din cap.

— Adu-o la bord.

— Eşti sigur?

— Lucrează pentru Tyno Fabris.

Ochii mari şi întunecați deveniră brusc precauți.

— Oh. Înțeleg. Den se uită înapoi pe coridor. E în regulă, *Cinci.* O poți lăsa să vină la bord.

Ea apăru înainte ca Sullustanul să poată să dispară din peisaj, iar el se feri pe coridorul de la pupa.

— Cine era? întrebă ea, arătând din cap spre umbra lui Den în timp ce acesta dispărea în cabina lui.

— Echipajul. Cui datorez onoarea?

Tlinetha se uită pe lângă Jax în cabina lui.

— Tyno m-a trimis.

— Şi?

Ea îi privi ochii pentru o clipă.

— Vrea să te vadă.

— Are informații pentru mine?

Ea chicoti uşor şi alunecă pe lângă el în cabină.

— Crezi că mi-ar spune? A spus doar, *Adu-l.*

— Atunci să mergem.

Ea se uită înapoi la el peste umăr, zâmbind.

— Care e graba?

Înainte ca el să-i poată spune care era graba lui, ea se întorsese, admirând dintr-o privire micul apartament. Privirea ei se fixă pe copacul *miisai.*

— Am nevoie de informația asta, Balosar.

— Cred că trebuie să te relaxezi.

Ea se apropie de copac şi întinse mâna pentru a atinge una dintre ramurile graţioase. Jax traversă spaţiul dintre ei şi îi prinse încheietura mâinii într-o strânsoare restrictivă înainte ca vârfurile degetelor ei să poată atinge frunzişul verde-argintiu.

Ea se întoarse spre el, cu zâmbetul adâncindu-se.

— Aşa mai merge.

— E fragil, spuse el, lăsându-i încheietura. Nu-l atinge.

— Asta e valabil şi pentru tine?

El se întoarse de la ea, arătând spre uşă.

— Tyno aşteaptă.

Ea mai ezită o clipă, apoi ridică din umeri şi trecu pe lângă el, ieşind pe coridor.

Îl duse direct la biroul lui Tyno Fabris din cantină, unde Arkanianul îl aştepta, stând în spatele biroului său fabulos, cu picioarele sprijinite pe suprafaţa lustruită. Părea relaxat, leneş chiar, dar asta era o minciună. Sub exteriorul relaxat se ascundea o ciudată vigilenţă care îl puse imediat pe Jax în alertă.

— Ai ceva pentru mine?

Fabris aprobă din cap.

— Nu a fost uşor de obţinut, prietene, dar hai să vedem dacă merită preţul. Forţele lui Vader au venit prin spaţiul Mandalorian în trei valuri. Primul, după cum ştii, a fost acum aproape o lună. Au debarcat pe Mandalore şi pe Concordia. Al doilea val – trei nave, deci nu atât un val, cât o *undă* – a venit acum aproximativ două săptămâni. Nu s-au oprit – doar au ieşit din hiperspaţiu la marginea sistemului, şi-au ajustat cursul şi au dispărut din nou. Al treilea val a fost compus din doar două nave. Şi ele grăbite. Una dintre aceste nave a trimis două mesaje codificate – unul către Centrul Imperial, celălalt către o destinaţie din spaţiul Bothan. Aş presupune că acea destinaţie era locul unde se îndreptau navele.

— Unde?

Fabris nu răspunse, doar îşi continuă relatarea.

— Mesajele au identificat pozitiv nava de origine ca fiind o navetă cu rază lungă de acţiune din clasa *Lambda* – *Căutătorul*. Ştiu din surse sigure că însuşi Darth Vader era la bord.

— Unde a trimis al doilea mesaj?

Fabris se aşeză drept, cu picioarele pe podea, şi îşi întinse mâinile într-un gest de uimire.

— Nu te interesează câtuşi de puţin ce spuneau mesajele?

— Ai reuşit să le interceptezi şi să le decodifici?

Cumva, Jax nu crezuse că resursele lui Fabris se întindeau până la acest tip de tehnologie.

— Nu, dar ştiu pe cineva care a făcut-o. M-am gândit că s-ar putea să vrei să-l cunoşti. Aşa că l-am invitat la mica noastră întâlnire.

Un fior de îngrijorare străbătu şira spinării lui Jax. Cine avea resursele necesare pentru a face asta fără ca Vader să ştie?

Una dintre uşile ascunse se deschise şi tapiţeria care o acoperea fu măturată de braţul musculos al unui mercenar Mandalorian în armură completă.

Jax îşi luă în considerare opţiunile de scăpare dintr-o singură privire – se afla la jumătatea distanţei dintre ieşirea din cameră şi o fereastră cu gratii, confecţionată din sticlă artizanală într-un curcubeu de culori. Oricare dintre ele ar fi fost bună.

Jax ştia pe cine avea să vadă înainte ca Xizor să intre în cameră: un val ameţitor de feromoni îl precedase. Falleenul era angajat, emoţionat, dar, în mod surprinzător, nu ostil. Ridică ambele mâini într-un gest liniştitor.

— Te rog, Jax. Sunt aici să fac afaceri, nu ca să mă lupt.

— Afaceri? Îmi amintesc că ultima dată când ne-am întâlnit ai încercat din răsputeri să mă omori... cu propria mea sabie.

— Asta a fost atunci. Asta e acum. Şi chiar şi atunci, nu am încercat să te omor. Valorai mult mai mult pentru mine în viaţă, dar nu erai dispus să te laşi capturat şi... Ridică elocvent din umeri. Ei bine, viaţa mea era în pericol. A fost care pe care. Nimic personal, crede-mă. A fost doar o afacere. Atunci ca şi acum.

— Şi care este afacerea?

Din nou ridicarea din umeri.

— Vrei să ştii unde s-a ascuns Vader. Eu vreau... Xizor înaintă mai mult în cameră, venind să se sprijine de colţul biroului lui Fabris, făcându-l să privească pe lângă el pentru a-l vedea pe Jax. Ei bine, încă nu sunt sigur ce vreau.

— I-am oferit lui Fabris, aici de faţă, o bijuterie de *pyronium* în schimbul unor informaţii.

Xizor se uită peste umăr la Arkanian.

— Tyno are o imaginaţie măruntă. El crede în lucruri. Eu cred în anumite fiinţe. În tine, de exemplu.

— În mine.

— Eşti un Jedi. Posibil ultimul dintr-o rasă moartă. Rar. Neobişnuit. Puternic. Îmi plac lucrurile rare, neobişnuite şi puternice.

Maxilarul lui Jax se strânse dureros. Unde voia să ajungă asta?

— Ce doreşti?

— Vreau să pot să stabilesc preţul mai târziu. Vreau un... *voucher.* O promisiune.

— Cu alte cuvinte, vrei să mă ai la îndemână.

Xizor râse, dar carnea lui se coloră într-un violet exultant.

— Nimic atât de melodramatic. Vreau doar să pot apela la tine la un moment dat pentru a-mi oferi ceva sau un serviciu de care voi avea – în acel moment – nevoie mai mult decât de o bucată de metal ciudat, strălucitor... sau chiar de un dispozitiv de date ciudat, strălucitor. Da, Tyno mi-a spus despre holocron. Şi presupun că te-aş putea ruga să-l deschizi pentru mine – aşa cum am toată încrederea că poţi – şi să-mi dai toate acele cunoştinţe. Cine ştie, s-ar putea ca asta să fie ceea ce îmi doresc în cele din urmă. Dar nu astăzi, cred. Astăzi, vreau să am un Cavaler Jedi îndatorat faţă de mine.

Totul în Jax respingea ideea – o respingea până în adâncul sufletului său.

— Nu, spuse el, apoi se întoarse şi ieşi din cameră.

Nu avu gândurile clare până când nu regăsi siguranţa relativă a navei sale. Apoi, când trapa se închise în urma lui, mintea îi explodă de întrebări. Era Xizor singura lui resursă? Cu siguranţă nu putea obţine mai mult de la Fabris fără aprobarea lui acestui Vigo Falleen. Era această cale pierdută? Erau suficiente informaţii în ceea ce îi spusese deja Arkanianul pentru a continua?

Nu, nici pe departe. Spaţiul Bothan se întindea pe mai mult teritoriu decât putea el să acopere, chiar şi având în vedere simţul Forţei antrenat al unui Jedi. Ar putea afla mai multe pe Concordia? Primul val de forţe Imperiale se dusese acolo pentru nevoile lor – cineva ar fi putut să-şi dea seama încotro se îndreptau. Puţin probabil. Trupele de şoc nu ar fi dat astfel de informaţii. Ce-i rămânea? Nu prea mult.

Se întoarse pe călcâie, deschizând din nou trapa.

— Jax? Den se afla chiar în afara hangarului tehnic, cu fruntea încruntată. Care-i treaba?

— Trebuie să ies din nou. Ține nava gata de ridicare, bine?

Den făcu un pas spre el.

— Ce? Unde te duci? Nu înapoi la mizerabilul ăla de *Soare Negru.*

— Nu. El nu mai are nicio relevanță.

Den dădu drumul unei rafale de aer.

— Ei bine, asta e o uşurare. Cine, atunci?

Jax zâmbi – o expresie care îl făcu pe Sullustan să aibă ochii mai rotunzi.

— Nu-ți face griji în privința asta. Cum a spus şi omul: sunt doar afaceri.

Den îl privi pe Jax cum păşea pe rampa de aterizare, arătând ca un pirat Corellian, aşa cum trebuia să fie. Înfricoşător.

Auzi un zăngănit în spatele lui şi se întoarse să-l găsească pe I-5 – în noul său şasiu pe jumătate terminat – stând în fața accesului în atelierul lor improvizat. De asemenea înfricoşător. Casca şi antebrațul *Nemesis* păreau izbitor de nelalocul lor cu trunchiul argintiu opac al droidului de protocol. Den observă absent că I-5 înlocuise una dintre opticile standard cu una dintre unitățile optice ciudate pe care le cumpăraseră în Keldabe. Reflectorul era un pic mai mare, iar unitatea încărcată strălucea într-un chihlimbariu aprins.

Den începuse să se gândească la noua persoană ca la *I-Nemesis*, dar încă nu-i spusese asta prietenului său mecanic. Aproape că începuse să îşi dorească să fi optat pentru acel *Bobbie-Bot LeisureMech* de care *Cinci* fusese atât de interesat.

— Dacă citesc corect expresia de pe fața ta – şi o fac – eşti îngrijorat, observă droidul.

— Tu nu eşti îngrijorat? Spune că Tyno Fabris a ieşit din peisaj, dar încă mai are ceva în comun cu *Soarele Negru* – o simt.

— A spus că se va întâlni cu cineva din *Soarele Negru*?

— Ai tras cu urechea la conversație – ştii ce a spus. A fost… atent. Când Jax este atent cu cuvintele lui, cred că am tot dreptul să mă îngrijorez. Den se clătină. Ce crezi că ar trebui să facem?

— Cred că ar trebui să fim gata de plecare. De ce nu rulezi secvența de pre-lansare?

Droidul se întoarse şi se strecură înapoi în zona atelierului.

Den nici măcar nu fu tentat să râdă.

— Ce ai de gând să faci?

— Am de gând să mă deghizez şi să fac o mică recunoaştere.

Capitolul 20

Sal puse trenul în mişcare în momentul în care Pol Haus urcă la bord. O precauţie, pur şi simplu. Nu exista nicio modalitate de a şti ce ar putea face prefectul poliţiei dacă ar crede că a fost compromis. Din câte ştia Tuden Sal, Haus putea primi ordine direct de la BIS. Strânse din dinţi când Haus intră în sala consiliului. Îşi îndreptă faţa spre un calm inexpresiv în timp ce privirea celuilalt bărbat străbătu camera goală, întorcându-se în cele din urmă la Sakiyanul aşezat în capul mesei lungi.

— Sunt primul la bord?

— Eşti singurul. Ia loc.

Sal făcu un gest către un scaun de pe o parte a mesei. Haus alunecă pe un scaun la trei locuri de Sal.

— Nu poate veni nimeni altcineva?

— Nimeni altcineva nu a fost invitat.

Haus îşi scutură capul zburlit.

— Credeam că am căzut de acord că nu vor fi întâlniri ascunse. Genul ăsta de lucruri duce la facţiuni, diviziuni interne...

— Şi la ce duce dezinformarea, Pol?

Prefectul ridică o sprânceană.

— Poftim? Nu prea am înţeles.

— Forţele Împăratului au fost redistribuite. Şi-au mutat atenţia de la Palatul Imperial la o vilă de pe *Marea de Vest*. Ştiai asta.

Spre cinstea lui, Haus nu mişcă o geană. Sal trebui să-i admire echilibrul – chiar dacă o făcu cu ranchiună.

— Da. Ştiam.

— Şi tu... ce? Ai crezut că nu mă va interesa?

Zabrakul chicoti; sunetul îi zgârie urechile lui Sal.

— Oh, am ştiut că te va interesa.

Sal aşteptă în tăcerea care urmă, rezistând dorinţei de a se arunca peste masă şi de a şterge zâmbetul acela dezechilibrat de pe faţa prefectului. Sal era Sakiyan: stratul de civilizaţie era pictat foarte subţire pe el. Sub el, îşi putea simţi pulsul în tâmple, rapid şi frenetic. *Yithrœlul* – onoarea clanului său – se agita furios.

— De ce? De ce nu mi-ai spus, atunci? Ştiai că aşteptam o ocazie ca asta – o ocazie de a mă apropia de Împărat.

În mod nebunesc, Haus aprobă dat din cap.

— Da. Ştiam asta.

— Şi nu mi-ai spus. Mi-ai ascuns informaţii importante, Pol. Ce altceva nu mi-ai mai spus?

— Asta e o întrebare stupidă, nu-i aşa?

Sal stătea în picioare, cu pumnii bine înfipţi pe masă. Suprafaţa lucioasă i se părea solidă, stabilă. Avea nevoie de acea fermitate.

— Ai subminat intenţionat operaţiunile *Whiplash*...

— De fapt, am încercat intenţionat să te împiedic să subminezi operaţiunile *Whiplash*, Sal. Sper că nu am dat greş.

— Despre ce vorbeşti?

Zabrakul se uită la el cu un aplomb enervant, ochii lui chihlimbarii arătând o intensitate care contrazicea postura lui relaxată.

— Stai departe de Împărat, Sal. Nu mai complota să-i iei viața. Cauza noastră nu va fi câştigată în acest fel.

— Oh, chiar aşa? Şi în ce fel îți imaginezi că va fi câştigată?

— Nu ştiu. Dar nu în felul ăsta. Dacă investeşti resursele în asta, consecințele ar putea fi îngrozitoare.

Un fior se instală în măduva oaselor lui Sal.

— Asta e o amenințare?

— Nu. E o teamă. Haus se aplecă înainte pe scaun, îşi puse coatele pe masă şi îi aruncă lui Sal o privire care era deconcertant de directă. Dacă încerci să-l asasinezi pe Palpatine şi eşuezi – chiar şi dacă reuşeşti – asta ne-ar putea costa întreaga rețea. Chiar acum, Vader îl are pe Thi Xon Yimmon. Ce crezi că s-ar întâmpla dacă ar avea mai mulți dintre noi?

— Vader e în afara lumii.

Haus aprobă din cap, încet.

— Da, este. Ceea ce înseamnă că Împăratul este mai bine păzit decât de obicei.

— De Inchizitori, vrei să spui? Au mai rămas doar o mână. Sau cel puțin aşa ai spus.

Prefectul îşi înclină capul într-o parte.

— Au rămas. Eu nu i-aş subestima, totuşi.

— Este păzit de subalternii tăi, Pol? De tine, personal, poate?

Acum Haus râse în hohote.

— Nu sunt servitorul Împăratului, Sal. Dacă aş fi fost, te-aş fi turnat de mult. Poți să-ți imaginezi distincția care ar veni odată cu doborârea *Whiplash* şi punerea lui Jax Pavan – viu şi sănătos – în mâinile lui Vader?

Frica şi furia se războiră în capul lui Tuden Sal.

— Ți-ai imaginat-o deja? Despre asta este vorba?

— Repet: eu nu sunt servitorul Împăratului.

— Nu, întotdeauna ai fost propriul tău servitor, nu-i aşa? Lucrând la propria ta agendă.

Sal se dădu înapoi de la masă, apoi se întoarse şi atinse un control de pe panoul sistemului care domina colțul din dreapta față. Rămase cu un ochi pe Haus în tot acest timp. Ar fi fost mult prea uşor pentru prefectul poliției să ridice un blaster asupra lui şi să-l omoare. Îşi luase măsuri de precauție împotriva acestui lucru, desigur, iar Haus şi-ar fi dat seama de asta. Însă nu însemna că nu ar putea testa ideea. Sal se întoarse cu fața la Zabrak chiar când trenul începu să încetinească.

— S-a terminat, Pol. Am terminat. Nu mai faci parte din *Whiplash*.

Ceva scânteie în adâncul ochilor Zabrakului, dar acesta doar se ridică de pe scaun şi îşi rearanjă haina ponosită.

— Ce, nu ai de gând să mă împuşti?

— Dacă aş avea dovada că eşti în cârdăşie cu inamicul, aş face-o. Într-o clipă. Dar nu sunt sigur că nu ai lucrat doar pentru propriile tale scopuri. Protejându-ți propriile interese. Ai dreptate, până la urmă. Dacă ai fi fost aliat cu Imperiul, am fi fost cu toții morți de mult timp.

— Ai de gând să te duci după Palpatine?

— Nu sunt prost, Pol. M-ai împiedicat. Nu prea pot să merg mai departe cu planurile pe care le-aş fi putut avea acum. Ştii ce aş putea face. Ştiu de suficient timp că şi dacă te-aş împuşca, probabil că informaţia există undeva în afara acestei camere, aşteptând să fie găsită.

— Normal.

— Fireşte.

— Şi atunci ce facem?

— Deci, te las să cobori la o staţie neprogramată şi nu vei mai vedea trenul ăsta niciodată. L-am redirecţionat şi îi voi anunţa pe ceilalţi membri ai consiliului unde să se întâlnească cu el, în funcţie de necesităţi. *Mag-Lev*-ul încetini până la oprire. Şi acum, e timpul să ne despărţim.

— Nu te voi trăda, Sal, spuse Haus solemn. Prietenii nu se trădează între ei. Dar aş vrea să te mai gândeşti. Dacă ai de gând să faci o prostie, ar trebui să ai cel puţin o echipă completă de *persoane care să-ţi spună nu*, ca să te ţină sub control. Şi cele mai bune informaţii pe care le poţi obţine.

Sal clătină din cap, resemnat că Zabrakul considerase necesar să facă o referire voalată la trădarea tatălui lui Jax.

— Orice am face acum, va trebui să o facem fără informaţiile tale, prietene. În plus, ai demonstrat că nu pot avea încredere în tine să-mi dai cele mai bune informaţii dacă îţi convine să le ascunzi.

— Le-am ascuns pentru a te proteja. Pentru a proteja *Whiplash*.

— E o poveste destul de frumoasă, pe care pur şi simplu nu o cred.

Trenul se opri complet. Câmpul magnetic care îl învăluise se disipă, iar trenul căzu uşor în canalul curbat din duroţel în care rula.

Sal făcu un gest către uşa din faţă.

— La revedere, Pol. Sper sincer să nu te mai văd niciodată.

Zabrakul se ridică la înălţimea sa maximă.

— Dacă ai nevoie să mă mai vezi, Sal, nu ezita să mă suni.

Pol Haus ieşi pe uşa din faţă, pentru a fi lăsat pe o platformă de servicii aflată la mare adâncime, din care ar fi fost dificil să se extragă rapid. Dacă avea asociaţi care îl urmăreau, *Expresul Whiplash* ar fi dispărut cu mult înainte ca aceştia să ajungă la el.

* * *

Sal se aşeză din nou la masă, vag conştient că trenul plutitor începuse să se mişte. Uşa din spate a compartimentului se deschise şuierând şi Dyat Agni intră în vagon. Cântăreaţa Devaroniană îl studie o clipă, apoi întrebă:

— Eşti sigur că nu ne va trăda?

— Sunt sigur că nu ne poate trăda fără să se trădeze pe sine. A lucrat prea mult pentru a-l proteja pe Jax Pavan. Chiar dacă ar *întoarce haina* acum, Împăratul nu ar avea niciodată încredere în el. Ar exista prea multe întrebări fără răspuns despre motivul pentru care a aşteptat până acum să dezvăluie ceea ce ştie. Iar cei în care Împăratul nu are încredere...

Făcu un gest cu o mână.

— Mor, spuse Dyat simplu. Deci, ne retragem.

Tuden Sal zâmbi.

— Nu cred.

Ochii roşii înclinați ai Devaronienei se măriră.

— Dar ai spus...

Zâmbetul lui se adânci.

— Am mințit. Doar îi întorceam favoarea.

* * *

Pol Haus rămase în întuneric pe platforma de serviciu abandonată de mult timp, gândindu-se la situația sa. Se aşteptase ca Tuden Sal să descopere în cele din urmă ceea ce încercase să ascundă. Nu se gândise că se va întâmpla atât de curând.

Putea măcar să se consoleze cu gândul că îl împiedicase pe Sal să atenteze la viața Împăratului... poate. Mişcă scutul de absorbție a energiei pe care îl purta sub haina lungă şi ponosită şi scărpină locul unde acesta se întâlnea cu clavicula. Era un lucru bun de ştiut despre Tuden Sal: că nu ar ucide un camarad despre care credea că l-ar fi trădat, chiar dacă asta însemna să renunțe – sau cel puțin să revizuiască – la un plan pe care tânjea de mult să îl pună în aplicare.

Putea doar să presupună că Sakiyanul îşi simțea propria trădare față de Lorn Pavan şi I-5 suficient de acut încât aceasta încă îi afecta judecata şi comportamentul.

Ei bine, era doar un inconvenient – un cucui, nu o rană. Tuden Sal nu avea să scape de el atât de uşor. Spera că va trece ceva timp până când Sakiyanul îşi va da seama de asta.

Haus zâmbi sumbru. Sal chiar ar fi trebuit să-l omoare pe loc.

Capitolul 21

Jax se simțea ca şi cum ar fi fost condus de *Circumstanțe*. Experiența îl învățase că *Circumstanța* era un instrument al Forței; acum, acea experiență nu se traducea în încredere. Deşi înainte ar fi întâmpinat situația cu ochii deschişi spre oportunități, acum se surprindea gândind reactiv şi defensiv.

La *Oyu'baat*, o găsi pe Tlinetha la barul cu băuturi din camera principală şi trebui să se străduiască să ignore afirmația ei îngâmfată că ştia că se va întoarce. Ea îl conduse până la birourile lui Tyno Fabris, unde îl aştepta Prințul Xizor. Falleenul Vigo era singur în încăpere, aşezat în scaunul preferat al lui Fabris, cu picioarele încălțate pe birou, cu ochii explorând flacăra şi strălucirea candelabrului de deasupra.

În ciuda îngâmfării Tlinethei, Xizor păru surprins să-l vadă.

— Am fost lăsat să cred că mă aşteptai, spuse Jax cu ironie.

— De fapt, nu. Mi-am imaginat mai degrabă că atunci când ai spus *nu*, ai vorbit serios. Ce te-a făcut să te răzgândeşti?

— Nu pot pleca de aici şi nu mai am timp să caut alte căi de abordare. Îți voi acorda *voucherul*, cu o singură condiție.

O îmbujorare de un roşu portocaliu străbătu pomeții înalți ai Falleenului, trimițând o undă caldă de statică pe şira spinării lui Jax.

— Şi care ar putea fi aceasta? întrebă Falleenul.

— Că orice mi-ai cere nu mă va obliga să fac rău rezistenței sau să ajut Imperiul.

Xizor ridică din umeri.

— Nu am o dragoste sau o aversiune deosebită pentru niciuna dintre părți, cu siguranță. Consideră condiția ta îndeplinită. Dar şi eu am o condiție.

— Care este?

Xizor întâlni ochii lui Jax.

— Adevărul. Evident, povestea pe care i-ai spus-o lui Tyno a fost un subterfugiu. Eşti Jedi, nu pirat, şi e clar că nu vrei să-i dai lui Vader ceva ce are nevoie sau vrea. Care e adevărata ta agendă, Jax Pavan? De ce îl urmăreşti cu adevărat pe Vader?

Dorința de a pleca din nou era puternică, dar nu îndeajuns de puternică încât să-i copleşească simțul datoriei.

— Are ceva ce vreau eu.

— Pe cineva, vrei să spui. Aminteşte-ți, am tras cu urechea la conversația ta cu Tyno.

— Care, aşa cum ai spus, a fost un subterfugiu.

Xizor ridică un deget grațios.

— Ah, nu. Am spus că ai intenționat să fie un subterfugiu. Dar a fost adevărat. Iată ce cred eu că s-a întâmplat. Nu ai interceptat niciun apel de ajutor de la nava rezistenței. Tu pilotai nava. O navă care, aşa cum ai spus, transporta un agent de nivel înalt al rezistenței. Vader l-a capturat pe agent, ți-a distrus sau avariat nava şi a adus această persoană pe Mandalore în drum spre locuri necunoscute. Cum mă descurc până acum?

— Destul de bine.

Recunoaşterea era ca cenuşa pe limba lui Jax. Se simțea expus, vulnerabil. Şi,

în ciuda a ceea ce fusese viața lui de la *Noaptea Flăcărilor*, se simțise aşa de foarte puține ori.

— Presupun că vrei persoana asta înapoi. Sau cel puțin că vrei să-l împiedici pe Vader să extragă informații esențiale de la el sau ea.

— El. Thi Xon Yimmon. Şeful de...

Ochii lui Xizor se lărgiră.

— Şeful rezistenței de pe Coruscant. Da, ştiu cine este. Încerc să rămân informat. Deci, se pare că ai supraestimat doar pagubele navei tale.

— Nu cu mult, spuse Jax. Am pierdut... nava.

Ochii Falleenului se îngustară, ca şi cum ar fi încercat să citească ce se ascundea în spatele cuvintelor blânde şi a ezitării uşoare.

— Deci, vrei să-ți recuperezi asociatul. Ți-aş sugera că ar fi mai simplu să intri şi să-l ucizi – mai uşor şi mai probabil să reuşeşti, dar bănuiesc că sensibilitatea ta de Jedi exclude asta.

Jax îşi înclină capul, iar Xizor râse.

— Ai grijă, Jedi. Având de-a face cu mine, s-ar putea să fi păşit pe o pantă alunecoasă către... ei bine, numai Forța ştie, nu-i aşa?

Jax ignoră avertismentul.

— Deci, îmi vei da informațiile de care am nevoie?

— Eşti sigur că nu vrei mai mult decât simple informații? Din câte am auzit, ai o navă mică, un Sullustan în echipaj şi un droid mic şi patetic.

— Am suficiente resurse, mulțumesc.

Urmă o ridicare din umeri.

— Dacă aşa spui tu. Uite ce ştiu eu. Mesajul trimis de Vader era îndreptat către sistemul Bothan, dar nici Vader, nici forțele sale nu au ajuns pe vreo planetă din sistem. Totuşi, a existat o activitate extraordinară în jurul Stației Kantaros.

Jax se încruntă.

— Acesta este un vechi avanpost militar, nu-i aşa?

— Fost depozit şi unitate medicală a Republicii. Încă mai are o populație civilă, dar în prezent este folosit de Imperiu ca, se pare, loc de depozitare pentru prizonierii de război de nivel înalt.

Jax râse fără umor.

— Cu excepția faptului că se presupune că nu suntem în război. Imperiul este o familie mare şi fericită.

— Hm. Şi moştenitorul aparent al familiei pare să fie în reşedință. Xizor împinse un disc de date spre Jax. Informații complete – inclusiv efective, armament şi schemele Stației. Eşti sigur că nu ai nevoie de asistență suplimentară: nave, arme?

— Totul pentru o favoare de la un Jedi?

— Voi avea grijă să fie o favoare foarte mare.

În holul din fața biroului se auzi o agitație bruscă. O clipă mai târziu, cineva bătu la uşă.

— Intră, spuse Xizor.

Jax se întoarse să-l vadă pe Garan, bodyguardul Devaronian al lui Tyno Fabris, împingând o unitate R2 prin uşă. Droidul scoase un protest strident, dar nu încercă să scape.

— Ce este? întrebă Xizor.

— Tocmai am prins chestia asta pe hol, zăbovind în jurul uşii.

Xizor întoarse o privire amuzată spre Jax.

— Îți aparține?

— Da. Probabil că echipajul meu l-a trimis să mă găsească. Jax se întoarse spre droid. Ai vreun mesaj?

Droidul rosti o serie de triluri pe care Jax le interpretă drept *Ai grijă*.

— Întotdeauna am grijă, *Cinci*. Se întoarse spre Xizor, simțindu-se ciudat de bine cu droidul în spatele său. După cum ai spus, Xizor, Lordul Vader este la Stația Kantaros. Am nevoie de o modalitate de a-l îndepărta. Să-l împiedic să meargă mai departe cu Yimmon. Nu voi accepta oferta ta de ajutor material, dar dacă ai putea crea o diversiune...

Xizor se gândi la asta.

— O diversiune care l-ar atrage pe Vader înapoi pe Coruscant? Cred că pot face asta.

— Cât de repede?

— În câteva ore.

— Ce..., începu Jax să întrebe, dar Vigo scutură din cap.

— Este mai bine dacă nu ştii.

Jax făcu o grimasă. Erau practic aceleaşi cuvinte pe care i le spusese Tuden Sal nu cu mult timp în urmă.

— Bine. Atunci o să plec.

— Iar eu mă voi gândi la o favoare foarte mare pe care să mi-o faci tu.

* * *

Cafeneaua teatru *Port de Escală* era ascunsă la adăpostul unui turn relativ nou de lângă *Westport*. Cel puțin partea de sus a turnului era nouă. Teatrul era aşezat chiar sub construcția recentă, la granița dintre vechi şi nu atât de vechi, fațada sa fiind o explozie de graffiti. Proprietarii profitaseră de colecția de artă spontană pentru a introduce elemente intenționate care străluceau cu numele artiştilor şi aparițiile lor programate. Poeta Togruta Sheel Mafeen era în program în seara aceasta; numele ei şi o asemănare exagerată cu ea pluteau lângă uşă. Pâlpâirea luminii din diverse surse făcea ca imaginea statică să pară că se mişcă, în timp ce ochii ei îi urmăreau pe toți cei care treceau prin uşă.

Pol Haus făcu o pauză pentru a citi programul de divertisment al serii, apoi aprobă din cap şi intră. Dacă îl privea altcineva în afară de efigia lui Sheel, avea să creadă că trecuse pe aici doar din întâmplare, pentru că văzuse pe afiş pe cineva de care îi plăcea. Cafeneaua era o mare de întuneric punctată de flăcări holografice pâlpâitoare care păreau să plutească deasupra fiecărei mese. Era puțin peste jumătate plină de clienți şi aglomerată de sunetul conversațiilor lor. Aerul mirosea a *bețişoare ale morții* şi a alte substanțe inhalante, majoritatea halucinogene; el simți un uşor început de amețeală când îşi găsi un loc în extrema dreaptă a scenei şi comandă o cafea fierbinte, aromată.

Spectacolele începură la zece minute de la sosirea sa; urmări o cântăreață, un parodist şi un povestitor uman, înainte să urce pe scenă Sheel Mafeen. Ea interpretă trei poezii – două scurte şi una destul de lungă – în timp ce prefectul încerca din răsputeri să nu caşte. El nu prea înțelegea poezia. Înțelegea cântecele.

Ea îl văzuse la jumătatea setului ei şi, deşi era destul de profesionistă încât să

fie discretă în privința asta, el îi văzuse ochii luminându-se. După ce își terminase recitalul, ea sări de pe scenă şi se îndreptă direct spre el.

— Mă bucur să te văd, Pol! exclamă ea, înfăşurându-şi mâinile în jurul lui. Alunecă pe scaunul de lângă el şi îşi aplecă atât de aproape capul încât mai că i-l aşeză pe umăr. Ce s-a întâmplat? murmură ea şi zâmbi ca şi cum tocmai ar fi spus ceva intim sau cochet.

Haus simți un fior de atracție față de Togruta. Asta îl surprinse. Şi îl deranjă. Îl înăbuşi imediat.

— Prietenul nostru Sakiyan e un pic supărat pe mine. Se pare că se aştepta la un dar şi am uitat să i-l dau.

Ochii ei se fixară pe fața lui.

— Un dar?

— Darul cunoaşterii.

Ea se gândi la asta pentru o clipă, apoi aprobă din cap.

— Ce a făcut?

— Cam ce mă aşteptam. M-a dat posteriorul afară. Nu mai sunt binevenit în clubul lui de elită.

Ochii ei se rotunjiră de îngrijorare.

— Ce pot să fac eu? Să încerc să împac lucrurile între voi?

El scutură din cap.

— E puțin probabil să se întâmple asta şi nu ai face decât să-l înfurii dacă ai încerca. Dar aş vrea să ştiu la ce se gândeşte. A obținut ceea ce avea nevoie dintr-o altă sursă. Sunt puțin îngrijorat de ceea ce ar putea face cu informația respectivă.

— Sunt sigură că va fi atent. Eşti dulce să-ți faci griji pentru el, totuşi. Ea se aplecă şi îi atinse obrazul cu buzele, şoptindu-i: A convocat o întâlnire în seara asta. Mai târziu. Pe L-269.

Haus aprobă. Deci Sal mutase stațiile *Mag-Lev*-ului la un alt nivel al oraşului.

Sheel se îndreptă.

— Rămâi şi pentru următoarea lectură?

El scutură din cap.

— Trebuie să plec, îmi pare rău. Mă cheamă datoria.

Ea făcu o față îndurerată.

— Nu-i aşa întotdeauna? Atunci mai târziu?

— Mai târziu, fu el de acord. Uh, unde? Unde vei fi mai târziu?

— La *Elipsă*, spuse ea, dar mâna făcu un gest subtil care îi spuse lui Pol Haus că va prinde trenul cu două niveluri mai jos de acel local.

— S-ar putea să te însoțesc... după.

— Mi-ar plăcea asta. Dă-mi un semnal. Dacă sunt liberă... Ea lăsă fraza să atârne, se ridică, îl sărută pe celălalt obraz şi îi spuse: Trebuie să te tunzi, Pol. Ce fel de prefect arată ca un vânzător ambulant?

— Unul cu care alți vânzători ambulanți sunt dispuşi să împărtăşească unele confidențe.

Ea râse încet şi dispăru în spatele scenei joase.

Haus îşi termină cafeaua călduță şi plecă, întrebându-se dacă tot acel subtext fusese strict necesar. Sau poate dorindu-şi să nu fi fost. Tuden Sal ştia că atât Haus, cât şi Sheel se fereau de obsesia lui de a-l asasina pe Palpatine şi, deşi niciunul nu-şi exprimase un dezacord puternic, amândoi îl avertizaseră să nu se grăbească. Cu Jax

Pavan şi Pol Haus ieşiţi din peisaj, Sakiyanul putea foarte bine să renunţe la precauţie. Sau putea să-şi îngroape planurile sub straturi de subterfugii. Sau ambele.

Dacă se întâmpla asta, ar fi putut foarte bine să se gândească să excludă de la sfaturile sale cele mai intime pe oricine avea cele mai mici îndoieli. Haus nu putea decât să spere că nu avea îndoieli în privinţa lui Sheel Mafeen.

Dacă avea, urma să fie greu să-i ghicească mişcările.

* * *

Tuden Sal îşi privi colegii din Consiliul *Whiplash* ocupându-şi locurile în jurul mesei. Acum erau doar patru – Acer Ash, Dyat Agni, Fars Sil-at şi Sheel Mafeen. Fars şi Dyat erau deja angajaţi într-o discuţie despre planurile de viitor. Dyat pleda pentru o abordare mai îndrăzneaţă, mai proactivă, printr-o serie de lovituri fulgerătoare asupra instalaţiilor Imperiale de pe Coruscant. Fars susţinea că, având în vedere recenta lor pierdere, ar trebui să stea ascunşi, să se regrupeze şi să se retragă – poate chiar să ia în considerare mutarea bazei lor de operaţiuni în afara lumii.

Discuţia deveni aprinsă. Acer urmărea jocul cu un amuzament evident, Sheel cu o tăcere de nepătruns.

— Amândoi aveţi dreptate, spuse Sal după ce lăsă dezbaterea să se desfăşoare pentru o vreme.

Toată lumea se întoarse să se uite la el.

— Cum funcţionează asta? întrebă Acer. Sunt doar curios.

— *Părem* că stăm ascunşi. Poate chiar că suntem defuncţi. Dar ne folosim de linişte pentru a lovi o ţintă despre care se crede că este impenetrabilă. O ţintă de pe ţărmul *Mării de Vest*.

— Ce? întrebă Fars. De ce? Ce este pe ţărmul *Mării de Vest*?

Buzele subţiri ale lui Acer Ash se curbară într-un zâmbet lent.

— Ştiu. Este Împăratul, nu-i aşa? A coborât la vila sa de lângă mare.

Ochii lui Dyat se luminară, iar faţa ei se coloră într-o nuanţă profundă de auriu trandafiriu.

— Intenţionezi să-l loveşti pe Împărat, până la urmă? Plesni masa cu palmele. Da! Acesta este modul în care ar trebui să acţionăm. Prudenţa nu ne-a adus până acum decât suferinţă şi moarte. Dacă Împăratul se aşteaptă să ne lăsăm intimidaţi, să îl surprindem şi să fim îndrăzneţi! Să-l surprindem cu moartea sa. După ce îşi aruncă provocarea în faţa tuturor celor care erau înclinaţi spre timiditate, Devaroniana îşi îndreptă ochii arzători spre Sal. Ai vreun plan?

El aprobă încet din cap.

— Începutul unuia. Pentru care vom avea nevoie de explozibili. Îi aruncă o privire lui Acer Ash, care rânji. Şi câteva vagoane din acest tren.

Sheel Mafeen se aplecă spre el, cu mâinile încrucişate pe masa din faţa ei, expresia ei devenind ilizibilă prin tatuajele faciale.

— Intenţionezi să arunci vila în aer? Cu siguranţă orice loc în care ar locui Împăratul ar fi ferit de un astfel de atac. Cum intenţionezi să ajungi la el?

— Detaliile vor fi puse la punct cu... agenţii speciali. Dar, înainte să intru în detalii, trebuie să ştiu dacă sunteţi cu toţii în spatele acestui efort. Unii dintre voi v-aţi exprimat... rezerve în legătură cu acest tip de operaţiune. Nu vă voi minţi – acesta va fi probabil cel mai periculos lucru pe care l-a încercat vreodată *Whiplash*. Dar dacă

vom reuşi – chiar dacă vom pierde luptători – vom tăia capul Imperiului.

— Cum rămâne cu Lordul Întunecat? întrebă Fars Sil-at. Aş spune că Imperiul are două capete.

Sal îşi încreți buza.

— Vader este cățeluşul Împăratului. Fără stăpânul său, va fi fără direcție sau scop.

— Pare să fie condus de ura sa față de Jedi, observă Fars. Dacă vă amintiți, există un Jedi asociat cu *Whiplash*. Dacă îl ucidem pe Împărat, ce te face să crezi că Vader nu va fi şi mai determinat să îl nimicească pe Jax Pavan şi pe oricine are legătură cu el?

— În caz că nu ați observat, Jax Pavan lipseşte dintre noi.

— Da, spuse Fars. Şi la fel şi Pol Haus. Unde este? Ce crede despre planul tău?

Sal se uită în jos la mâinile sale.

— Pol Haus s-a despărțit de noi.

O undă de neîncredere trecu prin grup.

— Ce? exclamă Dyat Agni. De ce?

— Da, de ce? reluă Sheel Mafeen. Poți să ne lămureşti?

Cât de mult să le spună? Tuden Sal era cuprins de nesiguranță. Să mintă pentru a atenua lovitura trădării prefectului de poliție sau să-i impresioneze cu hotărârea sa?

Optă pentru adevărul aşa cum îl vedea el.

— Pol Haus a ascuns intenționat informații esențiale.

— De ce ar fi făcut asta? întrebă Fars Sil-at.

— Nu ştiu. Nu a putut să se explice.

— De aceea ai schimbat ruta trenului, spuse Acer, aprobând din cap. A fost înțelept din partea ta. Crezi că a trecut de partea inamicului?

— Nu. Cred că pur şi simplu îşi urmăreşte propriile interese. Misiunea în care suntem pe cale să ne îmbarcăm este una periculoasă. Pol a ales să nu facă parte din ea. De asemenea, el crede că ascunderea informațiilor mi-a deraiat planul. Ceea ce e bine. Dacă va cădea sub suspiciune în ochii BIS, nu va putea să le spună nimic.

Se uită din nou în jur, la cei aşezați la masă.

— Deci, prieteni, iată-ne aici. Dacă, la fel ca Pol Haus, nu vreți să fiți implicați în asta, acum e momentul să plecați – înainte să aflați mai multe. Dyat şi-a arătat deja sprijinul. Acer?

— Mă bag.

— Sheel?

— Da.

— Fars?

Urmă un moment lung de tăcere înainte ca masculul Amani să-şi strâmbe nasul lat, să clipească de câteva ori, apoi să scoată un oftat uriaş.

— Da. Da, mă bag. Ce altceva putem face?

Sal îi susținu privirea lui Fars pentru o clipă lungă.

— Bine, spuse el. Acum, dați-mi voie să schițez ceea ce am gândit.

* * *

Jax merse câteva străzi în tăcere – cu I-5 rulând alături de el – înainte să vorbească. Ceea ce spuse în cele din urmă a fost:

— Mă spionai?

— Furnizam întăriri, spuse I-5 încet – unitățile R2 nu aveau vocalizatoare de mimică verbală. M-am gândit că ai putea avea nevoie.

— Ce te-a făcut să crezi asta?

— M-am gândit că dacă Tyno Fabris a ieşit din peisaj, altcineva trebuie să fi intrat în el. Cineva cu o putere chiar mai mare decât Fabris. Nu mi-au plăcut implicațiile acestui lucru. Aşa că te-am urmărit. Dacă îți aminteşti, ultima dată când ai fost în aceeaşi cameră cu Xizor, a făcut tot posibilul să te omoare.

Jax zâmbi.

— Oh, m-a asigurat că nu a fost nimic personal. Doar afaceri.

— Şi este asta tot o afacere, Jax? Implicarea ta cu Xizor?

Jax se întrebă cât de mult din conversația lor auzise droidul. Apoi se întrebă de ce îi păsa.

— Sper că *implicarea* mea cu Xizor s-a încheiat. Mi-a dat informațiile de care aveam nevoie. Acum putem acționa pe baza lor. Se uită la droid. Sunt sigur că l-ai auzit oferind mai mult.

— Am auzit.

— Apoi m-ai auzit refuzându-l. Plecăm de pe Mandalore, *Cinci*. Imediat. Mergem la Stația Kantaros.

Droidul merse în tăcere până când ajunseră la intrarea pe platforma de aterizare nordică a portului spațial, apoi întrebă:

— Şi când ajungem la stație? Ce facem atunci? Mă aştept ca apărătorul ei să fie atent.

— Bineînțeles că va fi. Dar mă bazez pe faptul că nu se va uita după Jedi doar pentru că el crede că toți Jedii sunt morți.

— Şi dacă are dreptate, Jax? întrebă I-5. Dacă tu eşti ultimul Jedi? Punându-ți viața în pericol…

Jax se opri şi roti micul droid spre el.

— Ce alte opțiuni mai am?

— Ai putea cere ajutor de la *Rangeri*…

— Am mai discutat despre asta. Există pericole inerente în asta.

— Ai putea rămâne aici pe Mandalore şi să ne laşi pe Den şi pe mine să mergem la Stația Kantaros.

— Inacceptabil.

Jax se întoarse şi începu să meargă din nou, suficient de repede încât R2 trebui să se grăbească să-l ajungă din urmă. Traversase peronul şi era la jumătatea drumului spre rampa lui *Laranth* când I-5 îl opri.

— Jax.

Se întoarse să se uite în jos la droidul ponosit.

— Vrei să mori?

Jax nu se aşteptase ca aceea să fie întrebarea pusă de prietenul său mecanic.

— Ce?

— Nu mai există alt subtext. Vrei să mori?

— Ce fel de întrebare e asta?

— Una la care nu ai răspuns.

— Bineînțeles că nu vreau să mor.

— Serios? Pentru că te comporți ca cineva care vrea să moară. Intrând în sediul

BIS, punându-te în contact strâns cu Inchizitorii – şi cu Vader. Venind aici şi curtând contactele *Soarelui Negru*. Te-ai implicat cu Prințul Xizor – care, din câte ştii, ar fi putut la fel de bine să te împuşte decât să vorbească cu tine. Şi acum navighezi într-o situație complet necunoscută, după cel mai periculos om din galaxie...

Asta stârni un râset din partea lui Jax.

— Chiar acum, *Cinci*, eu sunt cel mai periculos om din galaxie – pentru că nu am nimic de pierdut.

Droidul se rostogoli pe rampă spre el.

— Te înşeli. Încă mai sunt multe de pierdut, Jax. Problema este că nu tu ai ce pierde.

Asta îl ustură. Mai ales pentru că ştia că era adevărat şi că ceea ce tocmai rostise erau vorbe goale. Într-un moment de epifanie, Jax îşi dădu seama că însuşi I-5 era unul dintre acele lucruri care puteau fi pierdute. Dacă aruncau tot ce aveau asupra lui Vader dintr-o dată şi eşuau...

— Tu şi Den puteți rămâne în Keldabe. Veți fi destul de în siguranță aici.

— Ce – şi să-ți reduc şi mai mult şansele de a rămâne în viață? Nu cred.

— Bine. Atunci hai să ridicăm *pasărea* asta de la sol.

Se întoarse pe călcâie şi continuă să urce pe rampă.

Capitolul 22

Visul îl avu în hiperspațiu, în drum spre sistemul Bothan. Fu diferit de visele anterioare prin faptul că nu începu în haosul coridoarelor distruse de pe *Far Ranger*. Începu la Templul Jedi de pe Coruscant, în galeria largă care ducea la marea bibliotecă. Se îndrepta spre uşile imense, sculptate, cu o rază de soare venită dinspre luminatoare şi aşternându-i la picioarele un covor strălucitor şi translucid.

Era conştient că cineva mergea lângă el, dar când se întoarse să se uite, silueta – un alt Padawan Jedi senior în veşminte de templu – era atât de scăldată în lumina soarelui, încât nu putea să-şi dea seama cine era. Voia să vorbească pentru a-l determina pe celălalt Jedi să vorbească, pentru a-l recunoaşte, dar deşi deschise gura, nu scoase niciun sunet. Continuă să meargă, cu celălalt alături de el, pas cu pas.

Când vor ajunge la bibliotecă, va putea să vadă fața celuilalt.

Dar nu ajunseră niciodată la bibliotecă. În spatele lor, coridorul larg fu spulberat de o explozie puternică şi se umplu de fum şi strigăte de alarmă. Jax era confuz. *Ordinul 66* fusese executat noaptea, la fel ca şi operațiunea care dusese la *Noaptea Flăcărilor*. Ce era asta? Când a fost asta? Nu conta. Timpul nu conta. Trebuia să lupte.

Îşi scoase sabia de lumină şi se întoarse spre haos, dar o mână puternică de pe brațul lui îl opri. Se uită la silueta în robe de lângă el. Ochii verzi se întâlniră cu ai lui.

— Nu, spuse Laranth. Mergem mai departe.

Se îndreptă spre bibliotecă. Confuz, el ezită. Ce ar putea fi atât de important în bibliotecă încât să îl împiedice să apere Templul? Ştia cum se va termina asta. Ştia. Copiii şi Padawanii juniori aveau să fie ucişi cu toții. Anakin îi va ucide cu mâna lui.

— Jax, spuse Laranth, nu e timpul.

Simți căldura flăcărilor pe față, văzu coridorul topindu-se, auzi țipetele copiilor.

— Atunci, când? întrebă el. Când?

— Timpul este o spirală, spuse Laranth, dar în spatele vocii ei era o altă voce, care spunea: *Timpul este / a fost / va fi o spirală*.

Sabia era grea şi solidă în mâna lui în timp ce privea, din nou, pe hol. Flăcările urcau pe pereți şi picurau din tavan. Luminatoarele erau întunecate.

— Alegerea înseamnă pierdere, spuseră vocile gemene, iar Jax țipă de frustrare.

— Da! Da! Ştiu! Şi indecizia este tot o pierdere. Ştiu şi asta!

— Trebuie să plecăm, spuse Laranth.

— Unde să mergem? Tu nu ai fost acolo, îşi dădu el seama. Asta i se păru brusc important. Nu ai fost la Templu când a fost executat *Ordinul 66*. Nu ai fost acolo!

— Tu ai fost acolo. Acum am fost şi eu.

— Nu înțeleg.

— Timpul, spuse ea, iar el nu ştia dacă îi spunea că era timpul să plece sau că timpul avea ceva de-a face cu faptul că ea fusese martoră la distrugerea Ordinului Jedi. Timpul, repetă ea şi se întoarse din nou de la el.

El se mai uită o dată la holul care se deteriora, apoi se întoarse să o urmeze pe Laranth. Ea dispăruse. Cu inima bătându-i cu putere, cu membrele înghețate, Jax sări după ea. Marile uşi ale bibliotecii se închideau. Într-o clipă ar fi fost prea târziu. Se aruncă spre uşi, forțându-le să se deschidă din nou şi alunecând prin ele.

Biblioteca dispăruse, iar Jax se afla în coridorul navei sale muribunde. Acum

coşmarul îi era familiar. Ştia unde era Laranth. Murea în bateria dorsală de arme.

Trezeşte-te, îşi spuse el, dar continuă să meargă spre inima navei. Un val de fum îi obtura vederea. Din nou îl prinse o mână de braț, oprindu-l.

— Nu sunt acolo, spuse Laranth, dar, la fel ca înainte, o altă voce era doar parțial ascunsă în spatele celei a *Paladinei Gri*.

O voce mai întunecată.

— Nu sunt acolo, spuse vocea întunecată, iar acum Jax o recunoscu şi ştiu că venea din haosul de foc şi distrugere din spatele lui.

Era vocea crimei şi a furiei. Vocea morții. Vocea lui Darth Vader.

Simți impulsul de a se întoarce, dar asta ar fi însemnat să o lase pe Laranth în urma lui. Să aleagă...

— Eu nu sunt acolo, spuse Laranth cu emfază de nicăieri.

Jax se trezi realizând că ieşiseră din hiperspațiu.

— Jax, zise vocea lui Den prin comunicatorul navei, suntem în spațiul Bothan.

Deschise ochii în cabina sa şi, pentru o clipă, fu dezorientat. Îl învăluiră vârtejuri de energie a Forței care nu erau ale lui. Erau translucide, dar viu colorate; în aceeaşi clipă în care le văzu, dispărură, părând să se retragă în copacul *miisai*.

Privi confuz copacul pentru o clipă, apoi răspunse la mesajul repetat al lui Den.

— Sunt pe drum.

Totuşi, nu era. Nu imediat. Avu nevoie de câteva momente pentru a se conecta conştient la Forță, pentru a-şi calma inima şi a-şi centra gândurile.

Înainte să iasă din cabina, se uită din nou la copac. Acesta nu făcea nimic extraordinar, ci doar strălucea slab cu energia pe care numai el o putea vedea – energie care îl alimenta continuu din Forță.

* * *

Cumva, Den se aşteptase ca Stația Kantaros să fie la fel ca alte depozite Imperiale pe care le văzuse: platforme orbitale joase care pluteau în norii unor planete altfel neospitaliere sau complexe care se întindeau peste un anumit peisaj, îngropându-se în el sau ridicându-se din el. Kantaros nu era niciunul dintre aceste lucruri. Nu era legat de planetă. Nu orbita o planetă. Nici nu plutea în spațiu. Conform ultimelor informații ale Prințului Xizor, se afla undeva în centura de asteroizi Fervse'dra care orbita în jurul sistemului Both, unde fusese inițial a treia planetă a stelei. Acum forma o barieră formidabilă între lumea searbădă şi stearpă Taboth şi centrul populat, Bothawui.

Toate astea însemnau un singur lucru pentru Den – stația urma să fie extrem de greu de găsit, periculoasă de abordat şi aproape imposibil de părăsit în viteză.

Ajunseseră la câmpul de asteroizi de la periferia sistemului, ascunzându-se în umbrele gravitaționale ale lumilor exterioare, apoi încadrându-se în traficul comercial pe măsură ce ieşeau din spatele gigantului gazos purpuriu Golm.

Ceea ce Vigo nu fusese în stare să le dea fusese frecvența transponderului stației. Nu o avusese – ceva ce Den era sigur că îi *deranjase universul*. Navele *Soarelui Negru* aprovizionau stația cu unele produse greu de obținut, dar erau ghidați către ea în funcție de necesități, intrând în sistem cu propriile balize de semnalizare care emiteau un semnal şi aşteptând să îi contacteze Stația Kantaros şi să îi tragă pe pilot automat. Nava *Corsar* a *Soarelui Negru* era pe cont propriu.

Apropierea de câmp fie de deasupra, fie de sub planul solar era la fel de suspectă. Unul dintre modurile prin care contrabandiştii îşi semnalizau implicit intenţiile *onorabile* era să cedeze staţiei controlul navelor lor. Toţi ochii de pe Kantaros ar fi fost aţintiţi asupra lor din momentul în care îşi transmiteau indicativul de apel.

Aterizară pe Bothawui, luară combustibil şi îl lăsară pe I-5 să intre în băncile de date ale *Autorităţii Spaţiale Bothane*. Nu găsiră niciun cod de transponder pentru Staţia Kantaros şi nicio indicaţie despre locul unde s-ar putea afla în câmpul Fervse'dra.

— Inteligent din partea lui Vader, zise Den în timp ce se îndepărtau de Bothawui şi se îndreptau spre inelul de asteroizi, să-şi ascundă depozitul într-o grămadă de stânci care se rostogolesc. Cum îl vom găsi?

— Va avea o semnătură energetică, spuse I-5. O vom putea detecta cu senzorii navei.

— Oh, sigur, zise Den. Odată ce vom fi suficient de aproape încât să înregistrăm emisia de energie. Ai idee cât de mare este centura asta de asteroizi?

Turela R2 a lui I-5 se roti spre el.

— Are un diametru de 300,06 milioane de kilometri în punctul cel mai lat şi un diametru de…

— A fost o întrebare retorică.

Jax, aşezat la cârmă, lăsă să îi scape o răsuflare.

— Den are dreptate, totuşi. Ar dura o veşnicie să scanăm întreaga structură, chiar dacă am urma orbita interioară.

— Va dura aproximativ cinci zile, douăzeci şi şapte de ore şi…

— Şi asta a fost retorică. Adăugaţi la asta faptul că, dacă nu le dăm controlul pilotului de la distanţă, am putea la fel de bine să intrăm cu blasterele în funcţiune. Apoi Jax adăugă: Asta nu a fost retorică.

— Nu ţineam scorul, răspunse unitatea R2.

Den zâmbi, bucurându-se de faptul că Jax spusese ceva amuzant.

— Şi atunci ce facem? întrebă el. Există vreo modalitate de a extinde raza de acţiune a scanerului nostru?

— Această navă are deja unul dintre cele mai avansate sisteme de scanare pe care le-am întâlnit, spuse I-5. Dar chiar şi aşa, avem doar 50% şanse să localizăm staţia din cauza lăţimii şi *adâncimii* centurii de asteroizi. Acesta este un termen impropriu, adăugă el, raza sa fiind aproape suficientă pentru a o califica drept o sferă, mai degrabă decât…

Den îşi scutură capul.

— N-ar fi trebuit să-i instalez niciodată vocalizatorul ăla.

Jax închise ochii, părând brusc epuizat.

— Deci, până la patru zile dacă scanăm din interiorul câmpului, iar dacă nu reuşim să localizăm staţia…

— Atunci va trebui să repetăm procesul pe perimetrul exterior, ceea ce va dura aproximativ de două ori mai mult.

— Timpul, murmură Jax. Întotdeauna e o chestiune de timp. Timp pe care nu-l avem. Deschise ochii şi, după o clipă de ezitare, trecu pe pilot automat. Den, ia tu manşa. I-5, dacă tu crezi că va fi de folos, poţi ţinti câmpul de asteroizi cu scanerele şi să vedem dacă avem noroc.

— Şi tu ce ai de gând să faci? întrebă I-5 în timp ce Jax aluneca de pe scaunul pilotului.

— Am de gând să găsesc staţia... într-un fel sau altul.

Den se simţi ca şi cum cineva i-ar fi turnat o băutură îngheţată pe cap.

— Vrei să spui că te duci la cumpărături după semnăturile Forţei. Ai de gând să cauţi prin jur după Vader. Trebuie să-ţi amintesc cât de periculos este asta?

— Se pare că da, mormăi droidul.

— Nu trebuie. Dar s-ar putea să nu trebuiască să mă învârt în jurul lui Vader. Dacă informaţiile sunt corecte, şi-a încărcat mica temniţă cu Inchizitori. Asta înseamnă o mulţime de energie a Forţei într-un singur loc. Iar unul dintre aceşti Inchizitori este Probus Tesla. Crede-mă, nu voi uita niciodată semnătura aceea.

— Există toate şansele, spuse I-5, ca şi Tesla să-şi amintească semnătura ta la fel de bine cum ţi-o aminteşti tu pe a lui. Dacă ştie că eşti încă în viaţă, atunci va şti şi Vader.

Jax se opri lângă trapa carlingii, cu privirea aţintită asupra ferestrei din oţel transparent de deasupra consolei de control. Den îşi ţinu respiraţia, sperând că Jediul se va răzgândi. Dar n-o făcu. Clătină din cap, cu gura strânsă, ca o linie sinistră.

— E un risc pe care va trebui să mi-l asum, spuse el şi dispăru.

Odată ajuns în cabina sa, Jax se aşeză cu picioarele încrucişate pe covorul de meditaţie şi contemplă situaţia. Ceea ce sugerase I-5 era o posibilitate clară. Printr-o serie de confruntări, Jax devenise prea familiarizat cu semnătura în Forţă a lui Probus Tesla. Era un lucru străin pentru el. El simţea Forţa ca pe nişte fire, panglici, filamente de energie care se răsuceau şi se împleteau într-o ţesătură de putere şi semnificaţie. Energia lui Tesla nu se împletea; fierbea, ţâşnea, se ondula. Îl făcuse să se întrebe dacă experienţa celuilalt era, aşa cum fusese cea a lui Kajin Savaros, de natură lichidă.

Auzise odată spunându-se că a înţelege simţul Forţei al altucuiva însemna să înţelegi cum putea fi învins. El nu avea nevoie să-l învingă pe Tesla, ci doar să treacă pe lângă el neobservat... sau poate deghizat.

Închisese ochii şi acum îi deschise pentru a privi copacul lui Laranth. Copacul avea propria sa semnătură de Forţă – o semnătură deosebit de puternică pentru o plantă. Ar fi putut să o folosească pentru a-şi acoperi sau ascunde propria energie revelatoare, aşa cum Inchizitorii foloseau solzii taozinilor pentru a o întuneca pe a lor?

Exista o singură cale de a afla.

Se ridică şi scoase ghiveciul copacului din recipientul de hrănire.

Capitolul 23

Probus Tesla respiră adânc şi îşi lăsă corpul să urmeze calea memoriei prin mişcările formei de luptă Soresu. Purta o tunică gri fără mâneci, cu curea, şi avea un luciu fin de transpirație pe piele. Purta o sabie uşoară, care nu era bună decât pentru ritualuri de luptă şi pentru exersarea formelor. Se instrui, îşi răci temperamentul împotriva furiei care părea pe punctul de a-i înghiți autocontrolul şi parcurse paşii formei şi liniile mantrei Sith.

Pas.

Pacea este o minciună; există doar pasiune.

Pas încrucişat.

Prin pasiune, câştig tărie.

Întoarcere.

Prin tărie, câştig putere.

Pas.

Prin putere, câştig victoria.

O măturare cu arma.

Prin victorie, lanțurile mele sunt rupte.

Pas-întoacere-răsucire.

Forța mă va elibera.

— Mişcările tale sunt ezitante, Tesla. Mă tem că eşti distras.

Tesla nu deschise ochii. Ştia ce avea să vadă – pe ucenicul său Elomin, Renefra Ren, stând în uşa camerei de meditație, purtând fără îndoială o expresie blândă care reuşea cumva să sugereze în acelaşi timp îngâmfare şi supunere. În opinia lui Tesla, ucenicul său era un şarpe servil.

Dar nu Ren era ținta furiei pe care se străduia să o stăpânească. Era însuşi Lordul Întunecat, care îl îndemnase la o pasiune care amenința să îi scape lesa.

— Dacă sunt distras, spuse Tesla, încă fără să deschidă ochii, este din cauza faptului că te simt. De ce ai venit?

Continuă să execute mişcările. În mod pervers, întreruperea lui Ren îl ajuta să se concentreze; execută o serie de împingeri care erau deopotrivă puternice şi line.

— Să-ți spun că Lordul Vader s-a întors pe stație de la întâlnirea de pe Bothawui.

Concentrarea lui Tesla se sparse. Se opri în mijlocul unei măturări şi se întoarse să privească în ochii negri sclipitori ai ucenicului său.

— Ştiam asta, bineînțeles, spuse el, deşi nu o ştiuse – propria lui tulburare interioară îl blocase.

Sprâncenele lui Renefra Ren se arcuiră, iar zâmbetul lui deveni şi mai îngâmfat.

— Atunci sunt surprins că nu l-ai căutat. Ştiu că îți place să fii... atent la el.

— Meditam, spuse Tesla. Şi, spre deosebire de unii dintre noi, eu nu simt nevoia să intru în grațiile Lordului Vader cu fiecare ocazie. L-am servit suficient de mult timp – şi suficient de bine – încât să ştiu când este deschis la apropiere. Dacă are nevoie de mine, fără îndoială că mă va chema direct.

Elominul tăcu o clipă, cu ochii negri ilizibili, dar zâmbetul îi dispăruse.

— Fără îndoială; dar părea... deranjat de ceva. Avea un miros diferit şi am

detectat un curent de furie în vocea lui când a vorbit cu adjutantul său. M-am gândit că poate şi tu ai simțit asta.

Din nou, Tesla fu prins cu garda jos. Fusese atât de concentrat asupra meditației sale încât confundase agitația Stăpânului său cu a lui? Se întinse cu un strop de simț al Forței şi simți aura lui Vader. Da, era ceva acolo – ceva ca o statică întunecată.

— Dacă am făcut-o sau nu, ar trebui să fie irelevant pentru tine, Renefra, spuse Tesla, folosind numele personal al Elominului pentru a-i aminti de poziția sa. Din nou, dacă Lordul Întunecat doreşte ca eu să îl însoțesc, mă va chema...

Cuvintele dispărură când veni chemarea lui Vader – o tragere puternică, aproape dureroasă, a simțului Forței. Se îndreptă, dezactivă arma şi o puse înapoi în suportul pentru echipament, apoi îşi luă roba roşie de pe un cârlig de lângă uşa camerei.

Ochii lui Ren se măriră.

— Te-a chemat?

Era atât de multă foame în acele două cuvinte simple. Tesla zâmbi.

— Aşa cum mă aşteptam.

Îşi puse centura peste robă, îşi agăță sabia la curea şi ieşi din cameră, lăsându-l pe Ren în urmă să se complacă în dorințele lui.

Coridoarele Stației Kantaros erau din duroțel steril, care strălucea într-un alb verzui fantomatic şi stins. Tesla găsea culoarea liniştitoare. Îi amintea de lumina lunii de pe lanurile de cereale din apropierea casei sale din copilărie, în *Valea Denendre* de pe Corellia. Dar aerul din valea lui nu avusese niciodată această calitate curată. Aerul de pe Stația Kantaros era antiseptic şi metalic, deşi Renefra Ren se lăuda că putea mirosi praful de pe asteroidul în care era încorporată stația.

Inima stației era centrul de detenție unde Stăpânul lui Tesla ținea persoanele şi obiectele de interes. Camerele lui Vader erau foarte aproape de această inimă întunecată. Şi, în timp ce camerele, celulele, zonele comune şi unitățile de depozitare erau patrulate atât de trupele Imperiale, cât şi de Inchizitori, camerele private ale Lordului Întunecat erau păzite doar de abilitățile sale imense.

Tesla alese să evite celulele astăzi, ocolindu-le pe holul interior larg care descria un cerc în jurul centrului complexului. Gândul la ceea ce ținea Vader acolo – sau, mai degrabă, pe cine – nu făcea decât să-i amintească Inchizitorului de furia pe care încercase să o înăbuşe. Nu numai că Darth Vader era cel mai puternic utilizator al Forței pe care îl cunoscuse Tesla vreodată, dar îl considerase întotdeauna un geniu uriaş. Însă evenimentele din ultimele luni semănaseră semințe de îndoială. Îl văzuse pe Vader permițându-i în mod inexplicabil Jediului Jax Pavan să îl provoace la acte iraționale. De fapt, i se păruse că distrugerea lui Pavan era mai importantă pentru Lordul Întunecat decât dorințele Împăratului Palpatine sau înfrângerea rebeliunii în devenire. Uneori se gândea că, dacă ar fi avut de ales între stingerea rezistenței pe fiecare lume sau rănirea lui Pavan, Lordul Vader ar fi ales-o pe cea din urmă.

Când Jedii fuseseră în sfârşit distruşi, Tesla se aşteptase ca Stăpânul său să fie triumfător – să se dedice eradicării întregii rețele de *luptători pentru libertate*. În schimb, Vader îl luase pe Thi Xon Yimmon în viață şi insistase să se ocupe singur de interogatoriu, delegându-şi echipa de Inchizitori să supravegheze şi să păzească. Nu exista niciun semn de triumf; era ca şi cum distrugerea Jedilor nu ar fi fost o realizare majoră. Aceasta era sursa gustului amar al lui Tesla. Tânjea să-l interogheze el însuşi pe liderul *Whiplash*, pentru a-i arăta Stăpânului său amploarea puterilor şi loialitatea sa. Dar nu numai că Vader îi refuzase lui Tesla şansa de a se dovedi capabil, dar el

însuşi nu făcuse niciun progres cu Cereanul. Sau cel puțin nu le spusese nimic Inchizitorilor. Singura dată când Tesla îl întrebase dacă poate ajuta, Vader spusese foarte clar că numai el, singur, avea privilegiul de a lucra cu astfel de premii precum Thi Xon Yimmon. Nimănui altcuiva nu trebuia să i se permită să se apropie de el.

Respingerea Stăpânului său fu greu de suportat pentru Tesla în orice caz, dar prezumția în plus că nu era capabil să distrugă un non-adept, era exasperantă.

Cât de capabil ai fost în ultima ta misiune? se întrebă el însuşi. *Cât de bine ai reuşit cu Padawanul lui Jax Pavan, Kajin Savaros? Cât de bine ai reuşit să protejezi interesele Stăpânului tău?* Nu prea mult. Presupunea că ar trebui să fie recunoscător că Lordul Vader nu îl expediase direct sau nu îl lăsase pe Coruscant cu Inchizitorii şi ucenicii mai puțin experimentați.

Gândurile lui Tesla se încheiară la trapa exterioară a apartamentelor Stăpânului său. Se opri acolo şi se anunță ca o undă pe suprafața Forței. Trapa exterioară alunecă în perete, iar el intră în camerele Lordului Întunecat.

Vader îl privea, stând chiar în fața camerei sale private de meditație. Intrarea segmentată se închidea chiar acum. Tesla încercă să arunce o privire înăuntru fără să pară că o face. Nimeni, din câte ştia el, nu văzuse vreodată interiorul sanctuarului privat al Lordului Vader. Se zvonea că numai în acea structură specializată Lordul Întunecat putea exista în afara costumului său de protecție.

Atât de aproape de Stăpânul său, Tesla fu şi mai conştient de statica întunecată care bâzâia chiar sub exteriorul strălucitor al carapacei costumului.

— Ce este, Stăpâne? întrebă el, şi se simți ca şi cum ar fi fost stropit cu apă caldă şi rece aproape simultan.

Făcu un pas înapoi. Nu mai simțise niciodată aşa ceva din partea Stăpânului său. Îl deruta. Vader se întoarse şi străbătu camera pentru a sta în fața unui ecran care dădea spre o panoramă intimidantă de stânci plutitoare, care se rostogoleau, luminate puternic de steaua sistemului.

— Trebuie să părăsesc din nou stația, spuse Vader.

— Dar abia te-ai întors...

— Pe Centrul Imperial se petrec lucruri la care trebuie să particip.

— Să merg cu tine?

— Nu cred. Vei rămâne aici şi îl vei supraveghea îndeaproape pe oaspetele nostru important. De fapt, Tesla, vreau să te ocupi de el zilnic.

Tesla abia se abținu să nu zâmbească. Cât timp aşteptase să audă aceste cuvinte? Ar fi vrut să se arunce la picioarele lui Vader şi să-i mulțumească, dar ştia că Lordul Întunecat disprețuia supunerea la adepții săi. Să te apleci sau să tremuri când Darth Vader apărea sau vorbea însemna să inviți disprețul său. Cei care presupuneau că el cerea servilism total subalternilor săi făceau o greşeală pe care Tesla o văzuse sfârşind cariere... şi vieți.

— Să mă ocup, Lord Vader? Atunci vreți să-l interoghez?

— Nu. Nici nu trebuie să-ți foloseşti abilitățile Forței asupra lui, decât pentru a-i citi stările de spirit şi pasiunile. Vreau doar să îl observi.

Inchizitorul ştia că expresia feței sale îşi pierduse calmul.

— Să-l observ? Să-l observ făcând ce?

— Existând. Este singur, cu propriile sale gânduri şi sentimente. Învață-le.

— Asta... Asta ați făcut, Lord Vader?

— Într-un fel.

Tesla aprobă din cap.

— Înțeleg.

— Chiar înțelegi?

Tesla auzi nota periculoasă din vocea Stăpânului său – o simți ca pe un jet de gheață în spatele creierului. Îşi înăbuşi teama pe care i-o inducea şi îşi strânse umerii.

— Vreți să îl adormiți cu un sentiment fals de siguranță. Să-i coborâți aşteptările. Să... faceți ca propriile lui gânduri rătăcite să îl trădeze.

— Ai învățat ceva până la urmă.

Uşurarea lui Tesla fu profundă. Atât de profundă încât simți, din nou, valul acela cald curgând în jurul lui. Îl interpretă ca fiind aprobarea Stăpânului său, dar fu înlocuit aproape imediat ce îl simți de statica rece pe care o simțise mai devreme de la Vader. Ciudat. Cele două senzații erau atât de contradictorii, şi totuşi păreau să se suprapună.

— Aşa cum am spus, continuă Vader, vei asista şi vei observa. Nu pregăti întrebări, pui doar întrebările pe care te simți îndemnat să le pui. Nu faci nimic dincolo de asta. Nimic. Apoi îmi vei raporta ceea ce observi şi orice impresii pe care le iei de la fiecare sesiune.

Tesla nu dădu niciun semn exterior că nu înțelegea instrucțiunile. Ce fel de interogatoriu era acesta?

— Desigur, Lord Vader. Dar dacă pot să întreb – ce vă duce înapoi la Centrul Imperial? Este ceva în neregulă acolo?

Un amuzament întunecat se lăfăi în conştiința lui Tesla.

— Întotdeauna este ceva în neregulă la Centrul Imperial, spuse Vader. Ceea ce e greşit acum este că cineva pare să comploteze împotriva vieții Împăratului Palpatine.

Tesla încetă să mai mediteze la natura observațiilor pe care Stăpânul său le dorea de la el.

— Sunt mulțumit că rețeaua noastră de spioni este atât de eficientă.

Vader scoase un sunet care ar fi putut fi un mormăit sau un râset.

— Rețeaua noastră de spioni? Este adesea aproape inutilă, motivată de frică şi ideologie. Asta a venit de la *Soarele Negru*, care este motivat de lăcomie şi oportunism. Am încredere în rețeaua lor – şi în motivele lor – mult mai mult decât în a noastră.

Tesla plecă de la interviu scufundat într-un amestec de mândrie şi perplexitate. Îi fusese atribuită sarcina pe care o râvnea, dar cu constrângeri atât de limitative! Exista o singură cale de a-şi lărgi influența asupra lui Darth Vader, şi aceea era să-i poată prezenta informații despre Thi Xon Yimmon pe care Lordul Întunecat nu le culesese deja el însuşi. *Să asist şi să observ*. Probus Tesla avea intenția să descopere o modalitate de a face mai mult decât atât, fără ca acest lucru să fie evident.

* * *

Jax se rezemă de peretele cabinei sale, sortând impresiile pe care le culesese în scurtul său contact cu Inchizitorul. Trepidație. Uşurare. Chiar şi o scânteie de exaltare – toate astea circulaseră prin conexiunea momentană. Dar în timp ce emoțiile erau haotice şi confuze, locația Inchizitorului era clară. Ca şi identitatea sa. Jax avea o istorie cu Probus Tesla pe care niciunul dintre cei doi nu avea de gând să o uite.

Jax se rostogoli în picioare, întoarse copacul *miisai* în recipientul său şi se îndreptă spre punte.

Capitolul 24

Nucleul Stației Kantaros era îngropat într-un asteroid. Asteroidul în sine era o încercare plină de noduli, de a forma o sferă, care eşuase din cauza lipsei de gravitație. Stația era vizibilă ca o amestecătură haotică de structuri care ieşeau sau se zăreau din roca nativă. Studiind-o, Den văzu ceea ce el considera a fi o punte de control, inele de andocare deasupra, la şi sub ecuatorul natural al asteroidului, precum şi câteva legături de andocare şi poduri spațiale care erau folosite pentru debarcarea şi descărcarea navelor prea mari pentru a încăpea în hangarele de andocare, dar nu suficient de mari pentru a face sinucigaşă o apropiere.

Traficul în jurul stației părea ciudat de redus. Singura navă din apropiere era o fregată Imperială care plutea liniştită în fluxul de pietre, eclipsată de asteroizii grei. Nu existau balize de supraveghere sau nave mici de patrulare.

— Cum fac asta? întrebă el, uitându-se la fregată. Ai crede că ar trebui să fie zdrobiți.

Îi răspunse I-5.

— Câmpuri de repulsie pasive, cel mai probabil, sau poate o pânză tractoare/presoare. Ambele ar oferi o pernă de energie în jurul navei care ar împiedica asteroizii să se ciocnească de ea şi ar face-o să se mişte odată cu ei. Aş paria totuşi pe o pânză. Mai multă energie, mai multă stabilitate.

Den făcu o grimasă. Şi el ar fi pariat pe o pânză. I-5 îşi roti turela dom spre Jax.

— Întrebarea este: e Vader acolo? Nu-i văd naveta. Desigur, hangarele de aterizare ar putea fi interne.

— Este acolo. Când l-am... *periat* pe Tesla, era cu Vader.

Den clipi din ochii lui uriaşi, speriat.

— Nu crezi că Vader... ştii tu... ți-a recunoscut, um...

Jax scutură din cap.

— Eram camuflat – într-un fel de a spune. Tesla nu a părut să observe că îl atinsesem. Era concentrat pe altceva.

— De ce nu există o prezență Imperială mai mare? întrebă Den. Unde sunt patrulele perimetrale şi avanposturile de supraveghere? Sunt ascunse în ceilalți asteroizi?

Miji ochii la un specimen mare care se rostogoli pe lângă asteroidul mai mic pe care îl foloseau drept acoperire. I-5 scoase o serie de clicuri rapide în timp ce citea datele de la senzori.

— Nu în măsura în care senzorii noştri pot determina. Ciudat. Este atât de puțină protecție.

— Nu este atât de ciudat, având în vedere al cui este bârlogul ăsta, spuse Jax. Protecția fizică este peste tot în jurul nostru. Fără codurile transponderului, o persoană fără sensibilitatea Forței nu ar putea găsi acest loc decât prin încercare şi eroare.

Era un gând înfricoşător.

— Ceea ce face din acest loc o capcană Jedi ideală, nu crezi? întrebă Den.

— Nu mai există Jedi, murmură Jax.

Den îşi opri o replică furioasă, recunoscând – în clipa în care începea să-şi

croiască drum din interior – că se sprijinea pe o fundație solidă de frică înghețată.

— Atunci ar fi bine să avem grijă de cel pe care îl avem, spuse el.

— Cum propui să procedăm?

I-5 se rotise înapoi la vederea stației, iar Jax studie afişajul heads-up.

— Asteroidul acela de acolo – cel mai apropiat de stație – ne-ar apropia la câteva sute de kilometri de ea.

— Şi apoi ce? întrebă Den. Sărim peste el ca nişte purici verzi? Nu e ca şi cum ai putea ateriza nedetectat pe chestia aia. Adică, dacă ai avea o navă ecranată şi o mare diversiune, atunci poate…

— Avem o navă ecranată. Dacă am putea aluneca dincolo de partea întunecată a asteroidului…

— Fregata este pe partea întunecată a asteroidului, observă I-5. Jax, nu cred că putem face asta fără ajutor. Cred că ar trebui să ne întoarcem la Toprawa şi să apelăm la ajutorul *Rangerilor*.

— Mai există o posibilitate, spuse Jax gânditor. Echipajul stației este compus din soldați Imperiali, mercenari şi câțiva civili. Conform informațiilor lui Xizor, echipajul civil şi mercenarii primesc… provizii suplimentare de pe piața neagră.

— Vrei să spui prin *Soarele Negru*, zise Den, neplăcându-i deloc încotro se îndreptau lucrurile.

— Da, iar aceşti piloți de pe piața neagră au acces la anumite părți ale stației.

— Nu la părțile de care avem noi nevoie, obiectă Den.

— Odată ce vom fi la bord, va trebui să rezolv asta. Adevărata şmecherie este să ajungem la bord, în primul rând. Pilotăm o navă cu cod de identificare Mandalorian. S-ar putea să reuşim să trecem drept *Soarele Negru*.

— Da, am putea. Dar ar trebui să avem o încărcătură legitimă… sau mai degrabă una ilicită, observă Den. Ceea ce nu avem.

— Nu acum, dar am putea lua una de pe Concordia.

I-5 emise un tril înalt şi îşi roti turela înapoi spre panoul senzorial.

— Ce este? întrebă Jax.

— Activitate în hangarele de andocare Kantaros.

Den trase puternic aer în piept.

— Poate că ne-au reperat.

— Puțin probabil, spuse I-5. Suntem protejați şi comunicațiile noastre sunt pe silențios.

Mâna lui Jax pluti deasupra comenzilor fasciculului tractor care lega *Laranth/Corsarul* de ascunzătoarea ei. Privi cum se deschidea un portal în emisfera inferioară a Stației Kantaros şi apărură mai multe nave de luptă mici, cu rază lungă de acțiune, care roiră în jurul stației ca nişte țânțari. Păreau să fie în aşteptare, aşteptând comanda sau poate o navă pe care trebuiau să o escorteze.

— Jax…

Den suflă numele pe un val crescând de nelinişte.

Jax nu aşteptă să afle care era planul. Dezactivă raza tractoare, porni motoarele ionice şi întoarse micul cargobot, apoi fugi spre orbita interioară, şerpuind printre obstacolele plutitoare cu o viteză care îi împinse inima lui Den şi mai mult în gât.

* * *

În timp ce stătea în cabina de pilotaj a lui *Laranth/Corsarul*, privind dungile de lumină dincolo de învelişul de oţel transparent, Jax făcu câteva calcule grăbite. Niciunul dintre ele nu îi plăcu. Xizor ştiuse, atunci când îi înmânase lui Jax discul de date şi codurile de identificare Mandaloriene, că şansele ca el să se poată infiltra în Staţia Kantaros fără ajutorul *Soarelui Negru* erau nule. Venirea aici fusese o pierdere de timp şi de efort. Şi totuşi, fusese inevitabilă. Jax trebuia să recunoască faptul că, dacă Xizor i-ar fi spus că asta aveau să găsească, nu l-ar fi crezut niciodată.

Era clar că existau doar două modalităţi de a penetra apărarea staţiei: un atac direct cu o putere de foc semnificativă; sau infiltrarea, care ar fi necesitat asistenţă suplimentară din partea *Soarelui Negru*. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât îşi dădea seama că, având în vedere că Probus Tesla se afla pe staţie, şansele lui de a se infiltra fără un număr semnificativ de alte persoane pentru a se ascunde ar fi fost sinucigaşe. Inchizitorul îl cunoştea prea bine şi avea mai multe motive legitime să îl urască decât Stăpânul său întunecat.

Jax expiră frustrat. Toate răspunsurile de care avea nevoie păreau să nu-i fie la îndemână. Era Jedi, da, dar un Jedi a cărui educaţie fusese întreruptă de persecuţia şi distrugerea Ordinului său de către Imperiu. Erau lucruri pe care Maestrul său nu trăise suficient de mult pentru a-l învăţa, lucruri pe care a trebuit să le înveţe imperfect pe cont propriu... multe dintre ele de la Laranth. Descoperise pe cont propriu abilitatea de a-şi înfăşura semnătura Forţei în energiile şi culorile deghizării. Acum îşi dorea să înţeleagă cum să ducă acest principiu mai departe. Era o formă de psihometrie, poate?

Când îl atinsese pe Inchizitor, se imaginase mai întâi trecând prin copacul *miisai*, înfăşurând în jurul său panglici din forţa lui vitală, îmbrăcându-se în ele – sau poate imitându-le. Sincer, nu era sigur care era realitatea – dacă era vreuna dintre ele. Ştia doar că proiectase ceva *altfel* în staţie – ceva care nu era în întregime Jax Pavan.

Acum trebuia să se întrebe dacă activitatea sa fusese simţită de Vader sau de ucenicul său. Asta fusese motivul activităţii bruşte?

Aveau să treacă câteva ore până când aveau să iasă în spaţiul normal, în apropiere de Mandalore, unde, aparent, urmau să se reprofileze şi să alimenteze înainte de a se opri pe Concordia în căutarea unei încărcături ilicite.

Den şi I-5 n-ar fi ştiut că nu avea deloc intenţia să meargă pe Concordia, decât când era prea târziu să-l convingă să se răzgândească.

Capitolul 25

Tuden Sal stătea pe un scaun din lemn fals într-una dintre cele patru cafenele tematice ataşate hotelului *Raza Soarelui.* Numele nu era inexact – fiecare apartament şi condominiu din uriaşul şi sclipitorul turn avea o privelişte însorită a *Mării de Vest.* Dacă aveai credite, puteai sta acolo o vreme. Dacă nu aveai, dar te îmbrăcai ca şi cum ai fi avut, te puteai preface. Asta făcea Sal acum – se prefăcea a fi doar un alt vizitator înstărit de pe malul mării, sorbind cafea fierbinte şi citind ultimele ştiri de pe un datapad. Ceea ce făcea, de fapt, era să citească direcția şi distanța dintre diferitele puncte pe care tovarăşii lui le identificaseră ca fiind conexiuni necesare în planul lor.

Şi aştepta un semnal.

De-a lungul docurilor celor bogați, faimoşi şi perspicace din punct de vedere politic, exista o nevoie constantă de întreținere. Maşinile curățau docurile, bărcile, apa şi țărmul, dar cineva trebuia să se ocupe de acele maşini. Şi uneori, când o maşină se defecta în apă – aşa cum se întâmpla din când în când – cineva, de obicei dintr-o specie acvatică, trebuia să meargă să o repare. De fapt, o echipă de întreținere se afla în acel moment în apă, ocupată cu repararea unui skimmer de apă al cărui unic scop era de a menține suprafața apei liberă de resturile inestetice sau potențial periculoase.

Echipajul era format dintr-un Nautolan şi un Mon Calamari. Nautolanul se afla în apă cu robotul stricat, în timp ce Mon Calamariul monitoriza reparația de la docuri. În timp ce Sal privea, Nautolanul îşi termină reparațiile, trimise skimmerul de apă pe drumul său, înotă înapoi spre țărm într-o serie de mişcări fără efort şi ieşi singur din apă, vârfurile a două dintre tentaculele sale dorsale ridicându-se pentru a executa un dans şerpuit.

Tuden Sal zâmbi. Dacă toate anulările de control şi ordinele erau plantate atât de uşor, să facă palatul de pe malul mării să cadă în capul lui Palpatine avea să fie mai simplu decât crezuse. După ce totul se va termina, decise el, Nautolanii care veniseră cu ideea vor merita o recompensă demnă de un Hutt – întreaga mişcare de rezistență le va fi datoare pentru asta.

În următoarele câteva zile, cincizeci de roboți de curățenie urmau să vină pentru întreținere de rutină. Echipa de asociați *Whiplash* – toți introduşi cu grijă în echipa de întreținere în moduri atât banale, cât şi ingenioase – ar putea repara aproximativ două treimi dintre ei. Alții îşi *uitau* aparent programarea şi o luau razna, necesitând măsuri de urgență pentru a-i pune din nou la punct.

În cele din urmă, *Whiplash* ar avea în mâinile sale aproximativ şaptezeci de asasini obedienți şi foarte încărcați cu explozibili. Aceştia vor distruge cu siguranță o mare parte din palatul de pe malul mării al Împăratului – şi platforma sa de aterizare. În cazul în care acest lucru nu reuşea să-l ucidă, exista un plan de rezervă. Dacă Împăratul încerca să fugă pe apă, avea să fie victima unui al doilea val de roboți de întreținere ucigaşi şi de asasini Nautolani. Iar dacă încerca să plece pe străzile de la suprafață, alți agenți *Whiplash* din zonă ar fi fost cu siguranță capabili să pătrundă în forțele sale defensive slăbite şi să-l distrugă. Simțurile Împăratului Palpatine erau întunecate de aroganță. Avea o părere mult prea bună despre puterile sale şi ale Locotenentului său, Darth Vader. Era pe cale să afle cât de limitate erau acestea în

fața unui inamic viclean şi imprevizibil.

Sal își termină cafeaua şi își împinse datapadul în buzunar. Se simțea bine în privința planului său, în ciuda a ceea ce ar fi putut crede detractorii precum Jax Pavan şi trădătorii precum Pol Haus. Acesta era cursul corect de acțiune.

Singurul curs de acțiune care avea vreun sens.

Yimmon şi consiliul său executiv fuseseră prea timizi – răpirea lui în timp ce fugea de pe Coruscant era o dovadă în acest sens... şi, poate, şi o recompensă potrivită pentru o asemenea timiditate. Le revenea liderilor mai puternici să vadă ce trebuie făcut şi să o facă pur şi simplu.

* * *

Probus Tesla nu aşteptă prea mult pentru *a se ocupa* de Thi Xon Yimmon în celula sa din centrul Stației Kantaros. Fusese curios cu privire la cazarea acordată liderului *Whiplash* – îşi imaginase tot felul de moduri în care Darth Vader ar fi putut încerca să submineze calmul de stâncă al Cereanului odată ce acesta ar fi ieşit din catatonia autoindusă. Yimmon o făcuse, dar se părea că ceea ce întâlnise Lordul Vader în mintea celuilalt bărbat nu era deloc ceea ce se aşteptase.

Tesla nu ştia nimic despre aşteptările Stăpânului său, sau despre descoperirile sale. Ceea ce ştia era că Vader achiziționase o cuşcă mare de protecție, menită să înfrângă supravegherea electronică, energia cinetică şi semnalele psihice. Fusese surprins să afle că liderul *Whiplash* nu era ținut în acel mediu protejat, ci într-o cameră cavernoasă ale cărei dimensiuni superioare erau acoperite atât de complet de umbră încât, din perspectiva lui Yimmon, locul trebuia să pară la fel de nesfârşit şi întunecat ca spațiul însuşi. Dar, deşi regiunile exterioare ale locului erau într-o beznă totală, locul în care stătea Yimmon cu picioarele încrucişate pe podea – nu i se dăduse niciun fel de mobilier – era luminat puternic de o singură sursă de deasupra care lovea ca un soare nemilos. Acest lucru era ciudat. Tesla ştia că privarea de somn era un factor cardinal în succesul unui interogatoriu, dar tot ce trebuia să facă Yimmon pentru a găsi întunericul binecuvântat era să se îndepărteze de lumină. Poate că acest lucru avea o semnificație simbolică sau spirituală pentru un fanatic religios ca Yimmon, dar cu siguranță asta nu l-ar fi împiedicat să doarmă în zilele şi orele petrecute aici.

Abia după ce îl urmări pe prizonier timp de câteva minute din galeria sa ascunsă de-a lungul unui perete, Tesla îşi dădu seama de ingeniozitatea dispozitivelor Stăpânului său: când Thi Xon Yimmon se mişca, lumina se mişca odată cu el, scăldându-l continuu într-o strălucire albă şi aspră, în timp ce lăsa în întuneric total tot ce se afla dincolo de mantia de strălucire. În plus, descoperi că inclusiv cuşca de protecție fusese încorporată în galeria observatorului, minimizând astfel probabilitatea ca individul sensibil psihic din camera de dedesubt să ştie că este observat.

În limitele întunecate ale camerei lui Tesla, răsună un sunet slab şi o voce de computer spuse:

— Ritmul cardiac al subiectului a atins nivelul de repaus.

Camera de dincolo fu brusc invadată de un dans haotic de lumină, mişcare şi sunet. Luminițe sclipitoare se roteau şi se împleteau prin întuneric, iar un amestec cacofonic de sunete aritmice şi atonale se învârteau în jurul prizonierului Cerean.

Yimmon se ridică de pe podea şi se deplasă încet spre perimetrul exterior al camerei, găsind peretele de sub camera de observație a lui Tesla şi mişcându-se de-a

lungul lui, lăsându-şi vârfurile degetelor pe suprafaţă. Nu deschise ochii nici măcar o dată. Tesla era uimit. Un fior de o emoţie de nedescris îi trecu printre omoplaţi.

Cu siguranţă era doar o coincidenţă faptul că locul în care se oprise Yimmon se afla chiar sub locul în care era ascuns observatorul său. Inchizitorul privi prin oţelul transparent filtrat şi îmbunătăţit al peretelui camerei de observaţie cum prizonierul îşi croia drum în mod constant, chiar vioi, în jurul perimetrului exterior al celulei sale imense. Se întoarse la ultimul colţ şi se deplasă de-a lungul peretelui spre locul de unde începuse, părând să nu ţină cont de luminile care îl urmau şi de sunetul puternic.

Yimmon se opri din mers exact în locul în care îşi începuse călătoria. Se întinse, îşi rostogoli capul mare pe umeri, apoi făcu un al doilea tur al camerei, oprindu-se din nou exact în locul în care se oprise anterior.

Bineînţeles, număra doar paşii. Trebuie să fi făcut acelaşi circuit în mod repetat în timpul cât fusese acolo. Nu era nimic deosebit de notabil în legătură cu asta, deşi seninătatea stranie a bărbatului era deconcertantă.

Tesla se întrebă dacă Lordul Întunecat o găsea aşa.

Observatorul se întoarse de la fereastră. Acum era un moment la fel de bun ca oricare altul pentru a începe să se *îngrijească* de prizonier.

Capitolul 26

— Vii cu noi la magazinul micului mercenar? îl întrebă Den pe Jax, în timp ce Jediul îi făcea ultimele retuşuri la ceea ce Den considera a fi *costumul său de pirat.*

Jax îşi puse lentila cibernetică falsă şi se întoarse să se uite la el.

— Mai am o treabă de făcut la cafenea.

Den tresări la ciudăţenia ochiului aparent mecanic.

— Da? Şi care ar putea fi asta?

— Trebuie să vorbesc cu Tyno Fabris despre ceva.

— Tyno Fabris? întrebă I-5 în timp ce intra în sala de şedinţe a micului echipaj, purtând persona lui de droid de standuri. Sau Prinţul Xizor?

— Are vreo importanţă?

— Nu prea. *Soarele Negru* este *Soarele Negru.* Un membru este la fel de alunecos şi periculos ca oricare altul.

Jax îşi legă fermoarul jachetei cu o grijă extraordinară.

— *Cinci...*

— Ce ai putea avea să-i spui? I-ai refuzat ajutorul suplimentar ultima dată când v-aţi întâlnit, dacă-ţi aminteşti, spuse droidul. Am crezut că a fost una dintre cele mai inteligente decizii pe care le-ai luat în ultima vreme.

— Adică?

— Adică eu cred că ar fi o idee proastă să te întorci şi să mai ai de-a face cu Xizor. El nu poate fi de încredere.

— În afară că în mod sigur nu poate fi de încredere, mormăi Den.

— Cine a spus că am încredere în el? Nu am încredere. Dar am nevoie de resursele lui. Ne poate duce pe Staţia Kantaros cu unii dintre contrabandiştii lui. Şi ar putea să ne ofere acoperire sau camuflaj dacă se întâmplă să avem nevoie de ele.

— Iar pentru asta ce va cere, Jax? întrebă I-5. Ceva ce nu-ţi poţi permite să dai?

— Am mai avut această discuţie...

— Se pare că trebuie să o avem din nou.

Den se uită înainte şi înapoi între Jedi şi droid. În alte circumstanţe, imaginea i s-ar fi părut hilară – un om pirat înfruntând un droid înalt de un metru. Ridicol. Simţea cum tensiunea dintre cei doi i se prelinge pe piele; Jax era definiţia tristeţii, iar I-5YQ era plin de o indignare justificată. Era aproape ca o confruntare între tată şi fiu.

Den îşi înghiţi un chicotit nepotrivit când Jax observă:

— Aşa trebuie să fie să ai un tată.

— Uneori pari să ai nevoie de unul, răspunse droidul.

— Ceea ce am nevoie, spuse Jax, este un Maestru Jedi, dar nu am aşa ceva. Am nevoie de Laranth, dar nu o am nici pe ea. Am nevoie să nu-l fi pus pe Yimmon în pericol, dar am făcut-o. Am nevoie de antrenamentul şi experienţa necesare pentru a-l înfrunta pe Vader, dar îmi lipsesc şi astea. Ultima dată când l-am înfruntat, am fost ajutat – foarte mult. Şi chiar şi cu tot acel ajutor, a fost nevoie ca Vader să meargă prea departe şi ca Rhinann să-şi irosească viaţa pentru a scăpa de acolo în viaţă. Chiar acum, îl am pe Xizor şi resursele sale şi sunt dispus să le folosesc.

— Asta este o greşeală, Jax, spuse I-5. Ca un Cavaler Jedi să fie în serviciul unui

Vigo al *Soarelui Negru*...

— Nici mie nu-mi place. Dar asta e ceea ce avem.

Den îşi dădu seama că dăduse din cap în ultimul minut sau cam aşa ceva.

— Jax, Jax, nu putem.

Jax îl fixă cu o privire rece.

— Poate că tu nu poţi, dar eu trebuie s-o fac. Dacă nu vrei să faci parte din asta, atunci nu face. Sunt sigur că mă pot urca pe una dintre navele lui Xizor.

— Atunci poate că ar trebui, spuse I-5.

Jax îşi strecură sabia sub faldurile hainei şi părăsi nava, lăsându-l pe Den să se holbeze după el.

— Haide, Den, spuse I-5. Şi noi avem treburi de rezolvat. Cred că este de datoria noastră să terminăm cât mai repede posibil modernizarea mea.

— Chiar vrei să-l lăsăm singur pe Jax? Nu putem...

— Nu putem ce? Să rămânem cu el până la capăt? Să-l vedem cum îşi vinde sufletul *Soarelui Negru*, Prinţului Xizor? Dacă este hotărât să meargă după Yimmon folosind resursele *Soarelui Negru*, ce putem face?

— Să stăm aici în Keldabe şi să ne ţinem respiraţia?

— Eu nu respir.

Asta a fost o glumă?

— Nu glumesc, *Cinci*. Sunt... sunt speriat. Ceva i se întâmplă lui Jax şi nu mă simt în putere să îl ajut.

— Nu cred că putem ajuta. Nu fără să primim ajutor noi înşine.

— La ce te-ai gândit?

— Dacă intenţionează să meargă pe Staţia Kantaros, poate ar trebui să ne întoarcem la Toprawa şi să adunăm nişte forţe de acolo. S-ar putea să putem organiza un atac asupra staţiei care să-i ofere lui Jax acoperirea atât de necesară şi să le distragă atenţia Imperialilor în timp ce el îl extrage pe Yimmon.

— Asta sună... nebunesc.

— Probabil că este.

— Bine, lasă-mă să o spun altfel: crezi că am avea o cât de mică şansă de reuşită?

— Nu ştiu.

Astea, gândi Den, erau cele mai sumbre două cuvinte pe care le auzise vreodată.

* * *

Jax ajunse la *Oyu'baat* pentru a-l găsi pe Tyno Fabris din nou instalat în biroul său strident. Tlinetha făcu tot posibilul să-l împiedice pe Jax să urce, dar el simţi că asta avea mai mult de-a face cu propria ei agendă decât cu cea a şefului ei. În cele din urmă, ea îl escortă până la apartamentul de la etaj, lăsând să se înţeleagă cât de interesantă trebuie să fie viaţa pe o navă de contrabandă.

— Interesantă? repetă Jax. Cu greu. Înghesuită, plictisitoare şi periculoasă.

— Există modalităţi de a atenua plictiseala, spuse ea, zâmbind.

El se întoarse la uşa biroului lui Fabris pentru a-i arunca o privire tăioasă.

— Ultima femeie care s-a îmbarcat cu mine este moartă, spuse el dur. Ce altceva ai vrea să ştii?

O şocase. O speriase puţin – energiile ei se încolăciseră departe de el. Totuşi, spre cinstea ei, îşi revenise destul de repede pentru a întreba:

— Îți pasă că e moartă?

Întrebarea, oricât de neașteptată ar fi fost, aproape că îl termină. Deşi îşi ținea fața imobilă, ştia că femela Balosar, cu sensibilitatea ei la schimbările de emoții, nu era păcălită. Se cutremură, apoi se concentră.

— Anunță-l pe Fabris că sunt aici, spuse el.

— Deja am făcut-o, spuse ea. Du-te înăuntru. Te aşteaptă.

Se îndepărtă şi coborî înapoi pe scările de lemn rudimentare, părul lung şi palid fluturând în urma ei ca o mantie.

Uşa lui Fabris se deschise la o atingere. Intrând, Jax scană camera, dar ochii lui nu făcură decât să confirme ceea ce simțurile lui Jedi îi spuseseră deja: Arkanianul era singur.

— Unde este Xizor? întrebă el.

— De ce te-ai aştepta să-l găseşti aici? Afacerea voastră e încheiată. Ai obținut ce ai vrut şi am avut impresia clară că nu mai vrei să ai de-a face cu noi. La fel şi el.

— Nu vreau să mai am nimic de-a face cu voi. Din păcate, *trebuie* să am.

Arkanianul aruncă o privire spre tapițeria din dreapta biroului său.

— Păcat, pentru că nu ştiu dacă te va primi. Prințul Xizor este ocupat.

Jax făcu doi paşi lungi până la birou şi îşi trânti ambele mâini în centrul suprafeței sale largi şi vii, împrăştiind flimsiurile, tablete şi ustensile de scris împreună cu unele dintre bibelourile care împânzeau partea de sus. O statuetă a unui războinic de pe Dathomir se răsturnă şi se rostogoli de pe birou pe podea, lovind covorul cu un sunet puternic.

— Nu am timp pentru jocuri. Xizor mă va vedea pentru că îi pot fi de folos. Vrei să fii responsabil pentru privarea Prințului de ceva ce el consideră util?

Zâmbetul lui Fabris dispăru ca şi cum i-ar fi fost aspirat de pe față. Îşi mestecă interiorul buzei pentru o clipă, luptându-se cu temperamentul său. Evident, voia să-l trimită pe Jedi la plimbare, dar afacerile treceau înaintea mândriei.

Jax ridică o mână în fața celuilalt bărbat. Chemă statueta căzută în ea, impactul sonor pe palma sa nefiind mai puțin satisfăcător decât reacția lui Fabris – Arkanianul sări ca şi cum ar fi fost şocat. Frica, bruscă şi brută, îi inundă ochii.

— Îl voi anunța că te-ai întors, murmură Fabris, abia mişcându-şi buzele.

— Aş paria că ştie deja, spuse Jax. De fapt, pun pariu că mă aştepta... de data asta.

Simți furnicătura feromonilor înainte să audă aplauzele unei singure perechi de mâini. Se întoarse când Prințul Xizor intră în cameră pe uşa ascunsă, cu garda sa de corp Mandaloriană ținând tapițeria care o ascunsese.

— Foarte subtilă demonstrația de Forță, Jedi, spuse Xizor. Continui să mă tot surprinzi. Te-ai înşelat, să ştii – nu eram sigur că te voi mai vedea. Ai fost la Stația Kantaros?

— Am fost.

— Serios? Şi ai trăit să povesteşti despre asta. Te felicit. De fapt, te felicit chiar şi pentru că ai găsit-o. Cum ai reuşit acest miracol?

— Cum crezi că am reuşit?

Zâmbetul lui Xizor fu lent şi cu totul diabolesc.

— Ai un talent minunat, Jedi – să fii capabil să simți prezența altor adepți puternici la asemenea distanțe. Minunat... şi extrem de valoros.

Jax îşi înăbuşi revolta conştiinței pe care cuvintele Falleenului i-o provocau.

Avea nevoie de Xizor – avea *nevoie* de el – dacă voia să se infiltreze în stație.

— Da, este.

— Ce vrei?

— Vreau să ajung pe Stația Kantaros. Asta ar trebui să fie uşor de realizat, având în vedere că navele voastre merg acolo ocazional. În afară de asta, va trebui să ajung la Yimmon şi să îl deghizez sau să îl pun într-un fel de container pe care să îl putem urca apoi la bordul navei.

— Cum îți propui să ajungi la el? Sunt Inchizitori pe acea stație.

— Mă voi ocupa eu de asta. Am mai avut de-a face cu Inchizitorii.

Ceva se aprinse în adâncul ochilor violeți ai lui Xizor, iar pielea lui se coloră în arămiu.

— Ah, un alt talent valoros.

— Este. Acum, despre când vom...

— Acum. Timpul este acum – şi dintr-un motiv foarte bun. Distragerea mea a funcționat destul de bine. Darth Vader a părăsit Stația Kantaros pentru a se întoarce pe Centrul Imperial.

* * *

Probus Tesla stătea chiar în interiorul camerei mari şi fără mobilier care era celula lui Yimmon şi îşi privea prizonierul cu interes. Cereanul stătea, ca de obicei, într-o poziție meditativă, părând să nu fie deranjat de suita haotică de sunete care îl bombardau. Tesla bănuia că avea ceva de-a face cu cortexul dual.

Avea să menționeze asta la întoarcerea Stăpânului său. Acum ridică o mână, făcând ca barajul de sunete să înceteze. Yimmon nu se mişcă, deşi Tesla simți o schimbare în nivelul conştiinței celuilalt față de lumea exterioară. Tesla se apropie încet, mutându-se pentru a sta în fața liderului *Whiplash*, acolo unde stătea acesta sub conul său de lumină strălucitoare. Inchizitorul rămase chiar la marginea vălului de umbre, ştiind că arăta sinistru şi impunător în roba lui cu glugă. Îl privi pe Cerean în tăcere timp de câteva minute şi fu uimit de lipsa totală de reacție a acestuia.

Curios, se întinse cu un fir de Forță şi atinse conştiința celuilalt. Întâlni un bazin de calm senin, cu abia o undă care să-i strice suprafața. Hipnotizat, îndrăzni să exploreze bazinul. Era atât de calm şi limpede, încât îşi imagină că poate vedea până în adâncurile lui. Abia după ce înotă până în centrul piscinei deveni conştient de ceea ce nu putea vedea. Conştient, de fapt, că plutea deasupra unui necunoscut insondabil.

Tesla se târî cu forța înapoi pe țărmul propriei conştiințe, cu impresia uluitoare că adâncurile nevăzute ale minții lui Thi Xon Yimmon ascundeau ceva ciudat de straniu. Simțise... Se scutură. Se simțise ca şi cum el, *observatorul*, era cel urmărit.

Poate că acesta era motivul pentru care Stăpânul său îi ordonase doar să *asiste*. Vader trebuia să fi ştiut ce-l va face să-şi imagineze atingerea acestei conştiințe extraterestre. *Şi poate că Stăpânul tău te subestimează.* Mândria era cea care vorbea, desigur – mândrie care fusese oarecum înfrântă în întâlnirile sale anterioare cu agenții *Whiplash*, mai ales cu Jax Pavan. Dar asta nu-l făcea să respingă ideea din start.

Un singur lucru ştia: i se dăduse autoritatea asupra Stației Kantaros în absența Lordului Vader. Nu avea să lase să-i scape ocazia de a-şi arăta valoarea. Se ghemui pe jumătate în umbră, îşi dădu gluga pe spate şi privi chipul lui Thi Xon Yimmon.

— O să te cunosc, Cereanule, spuse el. Până când se va întoarce Lordul Vader,

te voi cunoaşte.

Ochii de chihlimbar se deschiseră brusc, fixându-i pe cei ai lui Tesla. Acesta făcu tot ce putu pentru a nu tresări.

— Te cunoşti pe tine însuți? întrebă Yimmon, cu vocea răguşită.

Apoi închise din nou ochii – şi mintea.

Tesla aşteptă o clipă, dar prizonierul nu mai spuse nimic. Apoi se ridică, punându-şi la loc gluga. Voia să-i arate Cereanului că îi recunoştea încercarea patetică de manipulare, dar îşi dădu seama, înainte ca sunetele să-i părăsească buzele, că până şi această recunoaştere dădea greş.

— Mai bine decât îți poți imagina, îi spuse el prizonierului şi părăsi camera.

Îl cântări pe Thi Xon Yimmon ca şi cum Cereanul ar fi fost o ecuație matematică sau o enigmă logică. Avea încredere în instinctele sale, iar instinctele sale îi spuneau că secretul compromiterii liderului *Whiplash* consta în neutralizarea cortexului său dual. Strategia: divide şi cucereşte. Se întreba dacă Vader se gândise să caute o cale de a separa cortexurile Cereanului. În căutarea acestei informații, trecu în revistă înregistrările interogatoriilor şi tratamentului lui Yimmon. Deşi se menționa în mod repetat puterea inteligenței sale, nu se făcea nicio referire la natura sa specială.

O omisiune… sau un test?

Dacă era prima variantă, Probus Tesla o va exploata; dacă era a doua, se va ridica la înălțimea ei.

Capitolul 27

— Acesta este un colier… foarte interesant.

Pol Haus îşi ridică privirea la auzul vocii muzicale a lui Sheel Mafeen şi zâmbi lăuntric, ştiind că nu colierul i se părea interesant, ci costumul de piele Togruta pe care îl purta şi care îl transformase într-un bărbat chipeş din propria ei specie. El ştia că ea îl recunoscuse doar prin faptul că purta un pandantiv cu un dinte de *rancor*, cu care – conform înţelegerii lor prestabilite – trebuia să se joace.

— Mulţumesc. Ai vocea unui înger. El se întinse să tragă un scaun de la măsuţa de la care îi urmărise prestaţia. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

— Mi-ar plăcea, mulţumesc. Ea se aşeză vizavi de el, zâmbind. Eşti nou aici.

— Ţi-am văzut poza la intrare. M-am gândit să văd dacă sună la fel de bine cum arăţi.

— Şi?

— Cum am spus, ai o voce frumoasă. Şi selecţia ta de poezii este extraordinară.

Comandară băuturi, vorbiră flirtând şi plecară la *conaptul*[9] lui Sheel. Era un loc frumos. Dar Sheel Mafeen era o artistă cunoscută şi foarte apreciată în sector. Haus socoti că trebuia să se descurce destul de bine pentru a-şi putea permite o suită de camere atât de sus în bloc. Un hol strălucitor, cu mochetă, ducea la uşa ei, care se deschidea într-o cameră principală decorată în nuanţe bogate de verde şi mobilată cu piese care păreau făcute din lemn adevărat.

Ea îl observă studiind mobila.

— Da, este lemn adevărat, zise ea. Am importat mobila de pe lumea mea natală. Văile pădurii Shili îmi sunt foarte dragi.

— Foarte frumos. El îi surprinse expresia şi râse. Nu, vorbesc serios. E frumoasă.

Nu menţionă că verdele contrasta puţin cu tenul ei trandafiriu.

Ea zâmbi, arătând caninii ascuţiţi.

— Simte-te ca acasă. O să aduc nişte cafea.

În timp ce vorbea, ea îşi luă geanta de pe umăr şi scoase din ea ceea ce părea a fi o trusă de machiaj.

El ştia că nu era. Era o matrice portabilă de senzori – sau MPS, cum le spuneau militarii. În timp ce ea traversa sufrageria confortabilă şi intra în bucătărie, el îşi scoase datapadul şi îi activă senzorii. În mai puţin de un minut, constatase că livingul era lipsit de dispozitive de supraveghere. Haus se relaxă, se aşeză pe un divan verde pădure şi scană vizual camera. Îi trebuiră câteva clipe pentru a-şi da seama că priveliştea din afara ferestrei mari a sufrageriei era reală. Acelea erau turlele reale ale Palatului Imperial, nu imagini holografice ale lor.

— Uau.

Fu atras de fereastră ca de un magnet, hipnotizat de jocul de lumini şi umbre dintre zgârie norii şi clădirile care se pierdeau în nori.

— Uau, într-adevăr. Pun pariu că nu prea ai ocazia să vezi priveliştea asta în meseria ta.

---

[9] Conapt – apartament în condominiu.

Sheel Mafeen reintrase în cameră. Haus fu surprins să vadă că avea o tavă cu căni aburinde de cafea şi o farfurie cu un fel de fructe confiate.

— Nu. Nu prea des. Am vizitat *Biroul de Securitate* de mai multe ori, dar chiar şi atunci, nu am văzut niciodată Palatul din acest unghi.

— Bucătăria e *curată*, spuse ea când el se întoarse la divan.

— Ai găsit vreodată microfoane de supraveghere aici?

— Doar când m-am mutat prima dată aici. Tocmai făcusem senzaţie în lumea artistică şi a spectacolului local şi cred că Imperialii au vrut să mă verifice. Am lăsat microfoanele acolo o vreme pentru a demonstra că sunt un cetăţean bun şi integru, apoi le-am distrus *din greşeală* când am redecorat locul. De atunci, nimic. Îi înmână o cană. Ţi-am spus că eşti un Togruta chipeş?

El chicoti.

— Spre deosebire de un Zabrak drăguţ?

— Nu am spus asta – sau nu am vrut să spun asta. Şi tu eşti un Zabrak chipeş. Doar un pic... neglijent.

Ea strâmbă din nas când spuse asta şi, pentru o clipă, el se gândi că poate nu trebuia să arate mereu ca un şobolan de stradă dement. Totuşi, era un lucru atât de util – aproape întotdeauna îi făcea pe ceilalţi să îl subestimeze.

Luă o înghiţitură din cafea.

— Care e situaţia?

Zâmbetul lui Sheel se stinse.

— Sal merge până la capăt – cu... Clătină din cap, incapabilă să formuleze cuvintele. Iată ce mă îngrijorează cu adevărat: face toate astea cu o contribuţie minimă din partea întregului Consiliu *Whiplash*.

— Încep să cred că aşa lucrează Sal, fu de acord Haus. Divide şi controlează.

Sheel aprobă din cap.

— Nu numai că a împărţit autoritatea între liderii *Whiplash*, dar a şi pus la punct diferite părţi ale acestui... plan; cred că este singurul care are imaginea de ansamblu. Nici măcar Acer şi Dyat nu sunt la curent cu totul, deşi cred că are mare încredere în ei. Vorbea despre o ambuscadă pe străzile din jurul ţărmului, dar asta nu se potriveşte cu ceea ce am văzut eu. Are agenţi de teren pe ţărm şi echipe de întreţinere în apropierea vilei Împăratului. Iar Acer a lăsat să se înţeleagă că a primit cantităţi mari de explozibili – explozibili suficient de puternici pentru a dărâma clădiri întregi.

Haus aprobă din cap. Nu îl surprindea faptul că Sakiyanul se transformase efectiv în şeful *Whiplash*, în timp ce susţinea din vorbe o autoritate non-ierarhică. Acesta era – conform dosarului său, pe care prefectul îl parcursese cu atenţie – modul în care îşi condusese şi organizaţia corporatistă. El se afla în scaunul pilotului, în timp ce subalternii săi se ocupau de părţi discrete ale afacerii, cu o autoritate care se extindea doar la micul lor domeniu. Nimeni, cu excepţia lui Sal, nu avea o imagine de ansamblu asupra întregii operaţiuni. Într-o organizaţie precum *Soarele Negru*, acest tip de aranjament era compensat de ambiţia naturală; toţi subordonaţii căutau modalităţi de a se ridica deasupra poziţiei lor, de a da o lovitură sau de a-şi elabora propriile planuri concurente. Totuşi, într-o organizaţie precum *Whiplash*, în care membrii Consiliului luau de bună natura egalitară a cauzei lor, Tuden Sal îşi putea face propriile planuri cu încrederea că nimeni altcineva din conducerea comună nu va formula planuri concurente sau nu îşi va imagina că el ascunde informaţii. Haus îşi aminti că rezistenţa de pe Coruscant alesese numele *Whiplash* dintr-un sentiment de

ironie – o amintire constantă a jugului Imperial pe care încercau să-l răstoarne.

— Presupun că e posibil să fie doar prudent, spuse Sheel, cu mâinile înfăşurate în jurul cănii ca şi cum degetele i-ar fi fost reci. Dacă aş fi în locul lui, mi-ar fi teamă că poate cineva ar greşi şi ar dezvălui prea multe persoanei nepotrivite.

Amintindu-şi de propriile suspiciuni neplăcute, Haus îşi aşeză cafeaua mai dur decât intenționase pe masa din lemn sculptat.

— Ce este, Pol?

— Ceea ce spuneai despre dezvăluiri – s-ar putea să se fi întâmplat deja. Nu pot fi sigur.

Poate că era imaginația lui, dar fața Togrutei păru să se lumineze cu o nuanță sau două.

— Ce vrei să spui?

— Una dintre patrulele mele speeder a venit în această dimineață devreme cu observația că, în ultimele două nopți, au văzut forțe de securitate Imperiale deplasându-se în zona *Semilunii de Aur*, lângă vila Împăratului.

— Ei bine, desigur, Împăratul este în reşedință...

El clătină din cap.

— Se află în reşedință de peste o săptămână. De ce s-ar muta acum – şi sub acoperirea întunericului? De asemenea, am primit un raport de la un agent care livrează provizii la birourile administrative ale Inchizitorilor. Ea spune că puținii Inchizitori care au rămas în urmă când a plecat Vader de pe planetă nu mai *rătăcesc aiurea*, după cum a spus ea.

Acum paloarea lui Sheel cu siguranță nu era imaginară.

— Crezi că au plecat să-l păzească pe Împărat?

— Este foarte posibil. De asemenea, este foarte posibil ca, indiferent dacă este sau nu o şedință la nivel înalt a comisiei Senatului, Împăratul însuşi să fi fost mutat. Ridică din umeri. Sau, ştiind cât de arogant este, e posibil să fie la pândă ca un păianjen în mijlocul unei pânze.

— Ce trebuie să facem? Nu trebuie să-l avertizăm pe Sal?

— Cum? Crezi că ar avea încredere în orice aş spune eu? Şi dacă te duci la el cu informația asta, va vrea să ştie cum ai obținut-o. Mai rău, ar putea decide că nu poate avea încredere nici în tine.

— Şi atunci?

Haus se ridică.

— Voi încerca să dau de el. Cel puțin asta te va ține departe de probleme. Voi încerca să-l fac să creadă că avertismentul este real şi nu doar încercarea mea de a interveni. Sunt şanse să-mi râdă în față, dar nu-l pot lăsa să dea buzna într-un cuib de *rancori*. Presupun că aş putea să-l arestez pentru acuzații false sau să inventez un motiv pentru a-l aduce la interogatoriu.

— Ai face asta? Ai putea să o faci?

— Dacă va trebui. Dar nu sunt sigur că asta ar opri ceea ce a pus el în mişcare.

Haus porni spre uşa din față, apoi se opri şi se întoarse.

— Sheel, poate ar trebui să nu mai participi la şedințele a Consiliului *Whiplash*.

Ea clipi.

— A convocat o întâlnire mâine dimineață. Dacă nu mă duc...

Uitând că era deghizat, Haus îşi ridică mâna pentru a-şi scărpina şuvița de păr

prost tuns. Degetele întâlniră, însă, *montralul*[10] Togruta fals.

— Ai dreptate. Du-te, dar ține-ți comunicatorul la îndemână.

Ea aprobă din cap, cu buzele trasate într-o linie sumbră, cenuşie.

* * *

La semnalul sonor al terminalului HoloNet din apartamentul său personal de la bordul trenului plutitor *Whiplash*, Tuden Sal ridică privirea să vadă cine îl suna la ora asta din noapte. Fu sincer surprins să vadă pictograma de identificare a lui Pol Haus plutind deasupra consolei. Fu şi mai surprins de el însuşi: chiar răspunse apelului.

— Cărui fapt datorez această dubioasă plăcere, prefect Haus? întrebă el imaginea holografică a capului şi umerilor lui Pol Haus care apăru după ce răspunse la apel.

— Unui raport pe care l-am primit dimineață devreme de la câteva dintre patrulele mele speeder. Mai exact, cele rutate în jurul țărmului estic al *Mării de Vest*, în zona *Semilunii de Aur*.

— Oh, stai puțin. Lasă-mă să ghicesc: l-au văzut pe Darth Vader plimbându-şi *rancorul* pe care îl are ca animal de companie. Sau poate că *strecura* apele căutând Jedi.

Haus suspină audibil.

— Vrei să taci pentru un minut şi să mă asculți?

— De ce? Nimic din ce ai de spus nu mă interesează.

— Dacă încă mai ai planuri cu Palpatine, ar trebui să te intereseze. Există forțe Imperiale de securitate şi posibil Inchizitori pe malul mării şi în jurul acesteia, în apropierea vilei Împăratului.

Sal fu imediat precaut.

— De ce mi-ar păsa mie ce se întâmplă lângă vila Împăratului?

— Nu te juca, Sal. Nu avem timp. Ştiu că te duci după Palpatine, şi sunt şanse mari ca şi altcineva să suspecteze asta.

Pulsul lui Sal crescu cu câteva trepte.

— De unde ştii? Cine ți-a spus?

— Am agenți în tot sectorul. Ei văd lucruri. Aud lucruri. Şi ceea ce văd şi aud îmi raportează mie – sau altui prefect care apoi îşi depune propriul raport de activitate. Diferența dintre aceşti prefecți şi mine este că eu ştiu cine sunt agenții *Whiplash*. Şi te cunosc şi pe tine. Nu am crezut nicio clipă că nu vei acționa în baza informațiilor. Să-l loveşti pe Palpatine când se află la vilă este cea mai bună şansă pe care o vei avea.

Haus avea dreptate. Logica lui era impecabilă. Sal uita uneori că Pol Haus nu era detectivul de carieră prost şi leneş care se pretindea a fi.

— Deci m-ai sunat să mă avertizezi. La ce te gândeşti, Haus? Că sunt un idiot?

— Cred că eşti un fanatic, Sal. Cred că eşti atât de concentrat pe eliminarea lui Palpatine – atât de concentrat pe răzbunare – încât nu mai gândeşti limpede.

Furia, iute şi fierbinte, se aprinse în pieptul lui Tuden Sal. Îşi strânse pumnii împotriva ei, străduindu-se să-şi păstreze zâmbetul pe față şi tonul echilibrat.

— Răzbunare? Despre asta crezi că e vorba? Agenda mea personală? Palpatine nu m-a ruinat doar pe mine, Pol. A ruinat o mulțime de ființe. Şi a ucis şi mai multe.

---

[10] Montrali – organe senzoriale care ies din capetele Togruta şi Kessurianilor. La Togruta, montralii sunt coarne conice, în timp ce la Kessuriani sunt spini care ies din părțile laterale ale capului.

Este direct responsabil pentru pierderea lui Yimmon şi Laranth şi indirect responsabil pentru pierderea lui Jax, I-5 şi Den. Acesta este omul care a dărâmat întregul Ordin Jedi, lăsând calea liberă pentru controlul său neîngrădit, cu mână de fier, asupra tuturor vieților noastre. Asta nu e doar lupta mea. Este lupta tuturor.

— Da. Este. De aceea trebuie să mă asculți. Dacă Împăratul a fost informat despre planurile tale, toată lumea va suferi.

— Ştii care e problema ta, Pol? Nu te poți angaja în nimic. Te furişezi în fundal, te strecori prin întuneric, pretinzând că eşti ceea ce nu eşti. Joci rolul detectivului de poliție prost şi neîndemânatic, astfel încât duşmanii tăi să nu te recunoască drept o amenințare. Sunt sigur că tu crezi că faci asta pentru a fi inteligent şi pentru că îți permite să ştii lucruri pe care altfel nu le-ai şti. Dar nu este aşa, nu? Nu o faci pentru niciunul dintre aceste motive. O faci pentru că te ține în siguranță. Alți mor. Tu eşti deja o fantomă. Cel pe care nu-l vede nimeni. Bine, atunci. Fii o fantomă, fii un laş. Dar nu te aştepta ca şi noi ceilalți să fugim speriați. Împăratul va muri.

Haus clătină din cap.

— Sal, ascultă-mă. Şi eu vreau să scap de Palpatine la fel de mult ca oricine altcineva...

— Chiar vrei? O suspiciune urâtă îl lovi pe Sal. Sau eşti pe statul lui de plată?

— Dacă aş fi, te-aş avertiza?

Bineînțeles. Din nou acea logică impecabilă.

— Nu. Ai dreptate. Nu eşti un trădător. Doar un laş.

— Dacă tu crezi că mă poți enerva, jignindu-mă...

— Nu caut să te enervez. La naiba. Îmi pasă doar de misiunea asta.

— Nu ştii ce faci, Sal...

— Greşit. Ştiu exact ce fac. Dar tu? Ai de gând să-mi stai în cale?

Zabrakul îşi trecu degetele lungi prin coama ciufulită şi, pentru prima dată, Tuden Sal citi resemnare în trăsăturile lui ascuțite.

— Nu, spuse el. Nu. Nu am de gând să-ți stau în cale. Mult noroc cu asta. Vorbesc serios. Sper să reuşeşti. Mi-e doar teamă că nu vei reuşi.

Sal întrerupse legătura.

* * *

Într-o tavernă a piloților de lângă *Westport*, Acer Ash dădu mâna cu Căpitanul Donari Caron şi simți o atracție plăcută când atinse pielea rubinie a Zeltronei. Îi ținu încheietura o clipă mai mult decât cerea formalitatea, bucurându-se de strălucirea ei, în timp ce ochii ei mari şi întunecați se aprindeau în semn de recunoaştere a admirației lui tăcute. El spera că afacerea lor ar putea implica şi o cantitate semnificativă de plăcere; era, de asemenea, în gardă. O contrabandistă Zeltronă avea un mare avantaj tactic – putea manipula prin feromoni emoțiile contactelor sale, negociind astfel condiții mai bune decât ar fi putut aranja cineva fără această capacitate.

Ash era hotărât să nu cadă pradă acestui tip de joc emoțional. Ştia că Zeltronii tânjesc după afecțiune fizică la fel de mult ca şi el după profituri. Asta era o pârghie pe care putea şi o va folosi. Îi făcu semn Căpitanului să se îndrepte spre o cabină privată din camera din spate a tavernei, slab luminată, care, datorită unei înțelegeri cu proprietarul tavernei – un informator *Whiplash* – devenise un birou privat. Între timp, în marea sală principală, o trupă cânta live muzică tare în aplauzele şi huiduielile

publicului. Zgomotul alb generat de confuzoarele audio din camera din spate se topea perfect în deriva haotică din tavernă.

Negocierile lor fură cordiale, în ciuda faptului că Zeltrona încercase de mai multe ori să îşi folosească feromonii pentru a-l convinge să cumpere sau să facă troc pentru lucruri pe care, de fapt, nu le dorea. El o prinse, îi ceruse socoteală şi apoi râseseră amândoi. În general, făcea afaceri bune cu importurile obişnuite, dar existau câteva obiecte pentru care Căpitanul Caron avea cereri destul de specifice – cum ar fi câteva opere de artă extraordinare furate din situri arheologice de pe alte lumi şi pentru care Acer Ash avea cumpărători dornici. Ceea ce nu avea din abundenţă erau gadgeturile tehnologice de ultimă oră pe care contactele Căpitanului Caron din *Soarele Negru* le doreau pentru operele lor de artă.

— Câte unităţi poţi să-mi aduci? întrebă ea, referindu-se la un scut energetic experimental de mărimea unei palme, cu o rază de acţiune de doi metri, care nu numai că devia armele şi proiectilele energetice, dar le şi întorcea împotriva atacatorilor.

Ash întoarse dispozitivul de probă în mica sa cutie de ambalare.

— Am cinci, dar trebuie să păstrez două pentru un alt cumpărător.

Celălalt cumpărător era Tuden Sal. El solicitase două dintre dispozitive pentru agenţii de teren implicaţi în misiune. Profiturile erau profituri, dar *Whiplash* era pe primul loc chiar şi pentru cineva cu înclinaţia de mercenar a lui Acer Ash.

— Doar trei? Ea scutură din cap, trimiţând peste un umăr o cascadă de păr ondulat de culoarea şofranului. Clienţii mei au nevoie de sute.

El ridică din umeri, luptându-se cu reacţiile ei hormonale, şi se sprijini de spătarul scaunului, trăgându-şi mâinile înapoi pe partea lui de masă.

— Pot dezasambla prototipurile. Să vadă ce le face să funcţioneze. Apoi să le facă pe ale lor.

Donari Caron îşi dădu ochii peste cap. Sudoarea izbucni pe buza superioară a lui Ash. Era cu siguranţă un exemplu minunat al speciei sale; o fabrică obişnuită de feromoni. Voia cu disperare să se aplece spre ea – să se apropie – dar îşi păstră postura relaxată, înclinat în scaun, cu o mână jucându-se cu paharul pe jumătate gol de lichior de scorţişoară.

— Fără specificaţii? Te rog, Acer, clienţii mei au aşteptări mari de la mine. Aş avea nevoie de cel puţin douăzeci sau treizeci de chestii de genul ăsta, dacă va trebui să fac inginerie inversă. Sau toate cinci pe care le ai şi specificaţiile. Sunt sigură că înţelegi imperativul.

Ea îşi puse mâna peste a lui pe masă, dar el îşi retrase mâna.

— Glumeşti, nu? Nu pot obţine specificaţiile. Sunt un secret bine păzit.

Frustrarea ei era palpabilă.

— Ce poţi obţine? Poţi să-mi aduci măcar zece dispozitive?

Ash râse.

— Pari să ai impresia că aş putea să-ţi fac rost de mai multe chestii nenorocite dacă ai oferi stimulentele potrivite, dar că încerc să mă târguiesc dur. Îţi jur că nu e aşa. Le pot obţine, dar nu repede şi nu în număr mare. Cu Palpatine, Darth Vader, Inchizitorii curioşi şi nenorocitul de *Birou de Securitate*, liniile mele de aprovizionare sunt – să zicem – cam subţiri.

Ochii ei îşi pierdură strălucirea şi se dădu în spate, retrăgându-se complet – la fel şi prezenţa ei hormonală considerabilă.

— Asta e o veste proastă. Cred că am supraestimat capacitatea ta de a face faţă.

Clienții mei vor fi dezamăgiți... ca să nu spun mai mult.

El se îndreptă spre ea, flămând după roșeața caldă pe care o simțise cu câteva momente înainte, apoi își dădu seama că ea folosea propriile lui tactici împotriva sa. Faptul că știa asta nu îl ajută prea mult, dar reuși să-și recapete un pic din echilibru.

— Donari, o pot face, crede-mă. Doar că lucrurile sunt un pic cam încordate pe Coruscant acum, din punctul de vedere al securității. Dar asta se va schimba foarte curând.

— Serios? Și de ce?

— Să spunem doar că Palpatine nu va mai fi un factor pentru mult timp, și odată ce va ieși din peisaj, Vader și spionii lui – și mica lui echipă de gorile în tricouri negre – vor alerga primprejur încercând să afle ce s-a întâmplat. Și în timp ce ei vor fi ocupați să facă asta, eu voi profita de ocazie să le scot tot felul de chestii pe sub nas.

Ea clipi la el, apoi îi oferi un zâmbet care îl lumină ca un far de semnalizare.

— Pari teribil de sigur de informațiile tale. Ce știi?

Ea se aplecă din nou spre el, cu coatele pe masă și cu ochii strălucitori și speculativi. Ash scutură din cap, chicotind.

— Îmi pare rău, Căpitane, dar nu-ți pot spune nimic despre nimic. E doar un sentiment pe care l-am avut. Știi cum e cu... sentimentele.

Zâmbetul ei se adânci.

— Știu, într-adevăr. Acum, ce fel de afacere îmi poți oferi pentru arta mea de templu?

Ajunseră la o înțelegere pentru trei dintre scuturile personale pe care le avea el împotriva uneia dintre picturile de templu pe care le avea ea, cu o promisiune pentru un alt set de zece scuturi. Dacă el ar putea produce specificațiile sau un alt set de zece scuturi personale, un al doilea artefact va fi, de asemenea, al lui.

Încheiară înțelegerea în cabina Căpitanului, la bordul navei ei, *Atingerea Aurului.*

* * *

Trei zile.

Peste trei zile, ultimii Senatori selectați se vor aduna la vila Împăratului Palpatine de pe țărmul *Mării de Vest* și vor intra în ședințe secrete. Aceea era ziua în care urmau să lovească. Pentru majoritatea celor care plănuiau o operațiune de acest gen, securitatea sporită necesară pentru o astfel de întâlnire ar fi putut constitui un argument împotriva realizării unei tentative de asasinat. Dar Tuden Sal observase de multe ori că haosul provocat de astfel de evenimente putea oferi acoperirea perfectă pentru o astfel de misiune. Conta că va fie așa și de data asta.

Erau implicate mai multe organizații de securitate – forțele Imperiale, gărzile de corp personale și detașamentele de securitate ale Senatorilor, personalul administrativ al acestora – toate acestea creând suprapuneri și lacune și distrăgând forțele antrenate de la rutinele și obiceiurile lor zilnice. În astfel de vremuri, protocoalele și agendele de securitate concurente intrau adesea în conflict, iar atunci când acest lucru se întâmpla, îi forța pe cei implicați să se concentreze mult mai mult unii asupra altora decât asupra a ceea ce se întâmpla în afară și dincolo de ei.

De asemenea, se punea în joc un întreg grup de agenți care nu erau familiarizați cu ceea ce era *normal* în acest cartier sau în apele care se prelingeau pe cheiul privat al Împăratului și se învârteau sub docul său privat.

Tuden Sal luase în serios afirmația lui Pol Haus potrivit căreia forțe Imperiale suplimentare se deplasaseră în zonă la adăpostul întunericului, dar niciunul dintre agenții săi din cartierele de coastă nu raportase o astfel de activitate, ceea ce ducea la concluzia evidentă că Haus mințise.

Împăratul bănuia probabil că lumea complota în permanență pentru a-l asasina. Avea dreptate; era foarte probabil să fie aşa. Dar Palpatine era un om arogant, atât de sigur de puterile sale şi ale protejatului său cu inimă întunecată, Darth Vader, încât nu s-ar fi ascuns niciodată, chiar dacă ar fi ştiut ora şi ziua morții sale planificate. Dar el nu ştia. Prin urmare, Vader era în afara lumii, iar Împăratul avea un conclav privat cu lingăii săi preferați.

Thi Xon Yimmon, gândi Sal, s-ar fi împotrivit uciderii Împăratului cu riscul de a produce atâtea pagube colaterale – explozibilii aduşi de Acer Ash ar fi transformat vila şi cele mai apropiate vecinătăți la ruine –, dar Sal nu avea astfel de scrupule. Împăratul merita moartea pe care urma să o primească, la fel şi Senatorii care îl sprijineau de bunăvoie.

Aşadar, explozibilii erau la locul lor în droizii de curățenie; echipa de *curățenie* formată din Nautolani şi Mon Calamari se infiltrase în echipele de întreținere ale stațiunilor de pe malul mării şi aveau toate motivele să se afle în apă sau în apropierea ei; echipele de asalt aerian erau pregătite să elimine pe oricine scăpa de conflagrație; forțele terestre erau înarmate şi pregătite să doboare pe oricine ar putea ieşi pe străzi din incinta vilei. Nici pe apă nu se putea evada; agenții plantaseră încărcăturile şi reprogramaseră droizii care aveau să fie acolo pentru a-i *ajuta* pe eventualii evadați să ajungă într-un loc mult mai liniştit.

Tuden Sal întinse o mână spre imaginea 3D iluminată a vilei Împăratului. În curând, toți acei ani de pierdere se vor sfârşi. Se va reîntâlni cu familia sa. Va avea din nou o viață. Vârful degetului său trecu prin imaginea holografică, ştergând-o într-o fracțiune de secundă.

Trei zile.

Capitolul 28

Tyno Fabris zâmbea.

Prințul Xizor recunoscu zâmbetul în momentul în care intră în biroul de bun gust, deşi oarecum dezordonat, al locotenentului său. Zâmbetul era genul *ştiu ceva ce tu nu ştii*, iar Vigo îl găsea enervant. Acea enervare îi făcu pielea să se înfioare, deşi reuşi să își controleze reflexul de colorare al pielii.

— Pari mulțumit de tine, comentă el.

— Ei bine, nu de mine, ci de rețeaua mea de informații. Da, sunt destul de...

Încercarea lui Xizor de a-şi controla reflexele nu fu pe deplin reuşită; zâmbetul Arkanianului se clătină pe măsură ce îl lovea schimbarea nivelului de feromoni al şefului său.

— ...mulțumit, încheie el fără succes.

— Spune, zise Xizor, ca pe un ordin.

Spre cinstea lui, Fabris îl luă ca pe un ordin.

— Se întâmplă unele lucruri pe Centrul Imperial, Vigo. Lucruri interesante. Moara noastră de zvonuri nu numai că l-a atras pe Darth Vader departe de Stația Kantaros, dar a făcut şi ca forțele Imperiale să fie mutate în zona afectată.

Xizor ridică din umeri.

— Era de aşteptat.

— Ah, dar asta nu e tot – cel puțin potrivit unui anume Căpitan Donari Caron. Când a fost întrebată de ce a reuşit să aducă doar trei dintre prototipurile de scuturi pe care i-am cerut să le procure, ea a raportat că persoana ei de contact i-a spus că securitatea pe Centrul Imperial este strictă în acest moment, dar că situația se va schimba în curând, când Palpatine va fi – după cum a spus ea – *scos din peisaj.*

Xizor rămase momentan fără cuvinte. După ce procesă informația, spuse:

— Insinuezi că cineva chiar complotează pentru a-l ucide pe Palpatine.

Zâmbetul Arkanianului reveni, la fel de enervant.

— Cu siguranță aşa pare.

* * *

Pe puntea navei *Răpitorul* a *Soarelui Negru*, totul decurgea conform planului. Jax privea de pe un scaun din spatele punții cum micul echipaj trecea prin protocoalele de dinaintea lansării. *Răpitorul* era una dintre cele trei nave ale *Soarelui Negru* – toate bine înarmate, care activau pe piața neagră. În mai puțin de o oră, urmau să se ridice de pe Mandalore şi să se îndrepte spre Stația Kantaros.

Îşi îndreptă privirea spre hubloul care dădea o imagine a celorlalte nave din apropiere. Dincolo de cele două nave ale *Soarelui Negru*, putea să o vadă pe *Laranth*, cu motoarele stinse şi reci.

Nu era un necaz că Den şi I-5 nu vor fi cu el, îşi spuse el. Era mai bine ca ei să rămână în urmă, dintr-o listă tot mai lungă de motive. Unul dintre ele era propria lor siguranță. Ceea ce îşi propunea Jax să facă era riscant pentru oricine era implicat – inclusiv pentru agenții lui Xizor. Un alt imperativ era ca rezistența să nu piardă mai

mulți agenți buni. Dacă se ducea singur şi eşua, Den şi I-5 ar fi putut să continue. Dacă erau cu el şi eşua... Nu. Nu merita să se gândească la asta.

Exista un al treilea motiv pentru care decisese să se despartă de cei mai apropiați prieteni ai săi – neîncrederea lor. Era palpabilă şi îl distragea. Atât distragerea, cât şi neîncrederea puteau favoriza indecizia şi, după cum ştia deja, indecizia ducea la pierdere... la moarte.

Nu există moarte...

Jax se scutură, dând îndoiala la o parte. Poate că nu exista moarte din punctul de vedere al morților. Poate că moartea exista doar în mintea celor vii – a celor rămaşi în urmă.

Jax simți trosnetul motoarelor ionice ale *Răpitorului* când accelerară. Se încruntă şi îşi verifică ceasul. Unde era Xizor? Falleenul Vigo, avid de senzații tari, făcuse din prezența sa în misiune o parte a înțelegerii, dar încă nu venise la bord, deşi plecarea lor era la doar câteva minute distanță.

Se produsese o schimbare bruscă în atmosfera de pe punte. Toate simțurile lui Jax se concentrară asupra sursei acelei schimbări – Căpitanul, un om pe nume Breck, se îndreptase şi ridicase comunicatorul spre ureche, apoi îşi înclinase capul, se aşezase înapoi pe scaun şi acum arunca o privire peste umăr către Jax.

Lui Jax i se ridică părul pe ceafă. Ceva nu era în regulă. Căpitanul se uită din nou în față, rosti un cuvânt sau două, apoi se întoarse spre navigatorul său.

— Asigurați nava. Ne oprim.

Jax fu uimit. Se ridică în picioare.

— Ce vrei să spui cu *Ne oprim*?

Dar ştiu la ce se referea înainte să-i răspundă Căpitanul Breck.

— Era şeful, spuse bărbatul. A oprit misiunea. Nu mai mergem la Kantaros.

— A spus de ce?

Căpitanul scutură din cap.

— Nu. Şi nu l-am întrebat.

— Atunci o voi face eu.

Jax plecă de pe punte şi părăsi nava.

— Ce se întâmplă?

* * *

Den Dhur privi prin fereastra din oțel transparent a lui *Laranth* activitatea de pe pistă – sau, mai degrabă, lipsa de activitate. Cele trei nave de contrabandă ale *Soarelui Negru*, care se alimentaseră cu energie, îşi încetiniră brusc din nou viteza. După o clipă de linişte, rampa de încărcare a celei mai mari nave coborî şi Jax apăru pe ea. Traversă pista cu paşi lungi, care muşcau din ea. Expresia de pe fața lui era terifiantă, şi ar fi fost chiar şi fără ochiul cibernetic fals.

Den fu îngrozit de ea, în orice caz. Se trase înapoi de la fereastră.

— Ceva nu e în regulă, *Cinci*.

— Abia acum ai observat?

— Vorbesc serios, la naiba! Ceva a mers prost. Foarte rău.

— Aşa se pare.

Den se întoarse să se uite la droidul care era *îmbrăcat* în noua sa persoană, nu atât de strălucitoare.

— Cum poți fi atât de optimist în legătură cu... orice ar fi asta?

— Nu sunt optimist. De fapt, mă simt mai degrabă neputincios să fac ceva. Dar gândeşte-te ce ar putea însemna faptul că Jax – aparent într-o furie uriaşă – a părăsit nava care trebuia să-l ducă la Stația Kantaros.

Den se gândi la ce însemna asta şi fu pe punctul de a spune că nu înțelegea, când îşi dădu seama că înțelegea.

— Xizor a încălcat înțelegerea.

— Asta ar fi şi presupunerea mea.

— Ce trebuie să facem? Să-l urmăm?

— În starea lui actuală de spirit, mă îndoiesc că Jax ar primi acest gest în spiritul în care a fost intenționat. Cred că ar trebui să stăm cuminți.

Den îşi strânse pumnii deasupra consolei de control.

— Ar putea avea probleme, *Cinci*. S-ar putea să se îndrepte spre o confruntare cu un Vigo al *Soarelui Negru* – unul care aproape l-a ucis.

— Jax nu era atunci acelaşi om care este acum, iar Xizor ar fi un prost să creadă că este.

* * *

Cafeneaua era închisă la acea oră a zilei. Doar câțiva oameni erau în stradă când ajunse Jax în fața clădirii. Uşa încuiată nu fu un obstacol. Se deschise la un gest, lăsându-l să intre în parterul întunecat. În timp ce traversa încăperea până la scara de dincolo de bar, o pereche de angajați speriați – surprinşi în timp ce lustruiau mesele – îşi ridicară privirea, dar nu se opriră.

Urcă scările două câte două şi întâmpină prima rezistență în vârf sub forma unei perechi de gorile de-ale lui Fabris – Devaronianul şi femela Zabrak. Veniră spre el, cu mâinile deja pe arme.

— Opreşte-te! ordonă femela Zabrak.

Partenerul ei îşi scoase arma. Jax făcu un gest cu mâna, iar blasterul se rostogoli peste balustradă în camera de dedesubt. Femela Zabrak întinse mâna spre arma ei – pumnul strâns al lui Jax făcu Forța să i-o răsucească într-o bucată de nerecunoscut.

Ea aruncă obiectul inutil deoparte şi se năpusti asupra lui. El îi răspunse cu o împingere a Forței suficient de puternică pentru a o arunca patru metri pe coridor. Colegul ei Devaronian, cu înțelepciune, alese să fugă, ridicând-o pe femela Zabrak şi târând-o departe.

Jax merse pe coridor după ei, uşile deschizându-se la trecerea lui. Când ajunse la uşa biroului lui Fabris, nu era niciun gardian acolo care să-l provoace, deşi simțise că erau destul de mulți în adâncul clădirii. Împinse uşa cu o mână, dur. Aceasta se smulse din balamale, zburând înăuntru într-o ploaie de praf de lemn şi tencuială.

Fabris nu era în spatele biroului său. Asta nu era surprinzător.

Jax închise ochii, scanând. Acolo, în spatele tapiseriei, în spatele unei uşi şi al peretelui, erau semnele vitale. Patru la număr. Jax traversă camera din trei paşi. Un gest smulse tapițeria de pe perete şi o aruncă într-un colț; altul împinse uşa interioară într-o parte, făcând maşinăria acesteia să urle. Îşi scoase sabia şi păşi peste pragul uşii, aşteptându-se să fie nevoit să pareze loviturile de blaster, dar nu trase nimeni.

Prințul Xizor stătea în centrul încăperii, cu mâinile depărtate de corp – fie pentru a arăta că era neînarmat, fie pentru a-i descuraja pe cei doi bodyguarzi ai săi să facă

ceva necugetat, Jax nu era sigur. Falleenul era un amestec de emoții care îi făcea pielea să-şi schimbe rapid culorile. Tyno Fabris stătea între cele două gărzi, străduindu-se fără succes să pară calm. Transpirația îi ieşea în evidență pe frunte, iar privirea îi era fixată pe sabia lui Jax.

Jax îşi schimbă poziția, legănându-şi lama strălucitoare într-o figură în opt lentă, care o făcu să zumzăie amenințător.

— Ce joc joci, Xizor? îl întrebă el pe Vigo. De ce ai anulat misiunea?

— Misiune? Vai, vai, cât de religios sună asta. Nu există nicio misiune, Jedi. Aceasta este o afacere, nu o căutare spirituală.

— Atunci lasă-mă să-ți spun în termeni pe care îi vei înțelege. De ce ai încălcat contractul nostru?

Xizor îşi întinse mâinile într-un gest care spunea că nu avea de ales.

— Situația s-a schimbat radical. Nu mai are sens să mă implic în acest... efort.

Jax păşi cu totul în încăpere şi se mişcă încet spre dreapta sa, forțându-l pe Xizor să se întoarcă cu fața la el. Ultima dată când cei doi bărbați se confruntaseră, conexiunea Forței lui Jax fusese ezitantă şi inconsistentă. Xizor avusese avantajul.

De data asta, Xizor era prins şi ştia asta.

— O să te las să te explici, îi spuse el, dar mai întâi vreau să te avertizez despre ce se va întâmpla dacă gărzile de corp care se adună pe coridorul exterior încearcă să intre în biroul lui Fabris. Candelabrul acela mare de pe tavan se va prăbuşi peste capetele lor. Apoi te voi *înfige* în zidul din spatele tău.

Zâmbind, Xizor îl fixă cu privirea, citindu-l. Aparent, Falleenului nu-i plăcu ceea ce vedea. Ochii îi şovăiră, încercând să se ferească. Zâmbetul lui se clătină, devenind fad. Buzele i se traseră înapoi într-un mârâit.

— Lasă-mă să trimit pe unul dintre ai mei să-i țină pe loc.

Jax se gândi la idee, apoi aprobă din cap. Xizor se întoarse spre cei care îl flancau pe Tyno Fabris.

— Brank, du-te şi opreşte orice atac.

— Spune-le să se retragă la nivelul inferior, ordonă Jax.

— Bine. Spune-le asta.

Brank, un Mandalorian înalt, cu umeri largi, de specie nedeterminată, aprobă din cap sec, mârâi şi ieşi din cameră.

— Mă aşteptai, Xizor, observă Jax. Altfel, mă îndoiesc că ar fi atât de mulți gardieni la pândă pe coridoarele de la etaj.

— M-ai prins. M-am gândit că veştile mele te vor face mai puțin fericit, dar ce pot să fac? Nu te pot duce la Stația Kantaros, Jax. Îmi pare rău. Am vrut să-ți spun asta. Abia aşteptam să am un Jedi la dispoziția mea. Aş fi singurul Vigo din istoria *Soarelui Negru* care ar fi atât de înzestrat. Aşa că, vezi tu, asta mă doare la fel de mult pe cât te doare pe tine.

— Mă îndoiesc de asta. Ai spus că s-a schimbat ceva. Ce s-a schimbat?

Jax se strădui să nu se conecteze pe furia din pieptul lui. Dacă ar putea rămâne deasupra ei...

— Ei bine, vezi tu, s-a întâmplat un lucru ciudat. Aşa cum ai cerut, mi-am folosit rețeaua de asociați pentru a-l atrage pe Darth Vader înapoi pe Centrul Imperial. Oamenii mei au reuşit acest lucru răspândind zvonuri aparent credibile că cineva plănuia să-l asasineze pe Împărat.

Jax simți un fior umed invadându-i intestinele.

— Şi cum schimbă asta lucrurile?

— Sunt puţin jenat de asta, dar se pare că cineva chiar plănuieşte un astfel de atac. Unul dintre Căpitanii noştri a fost angajat într-o negociere de afaceri cu un furnizor de pe piaţa neagră – un tip pe nume Ash, cred că a spus ea – şi acest furnizor a făcut o referire ciudată la faptul că Palpatine va fi scos din peisaj.

Acer Ash – un membru *Whiplash*. Tuden Sal mergea înainte cu planul său nebunesc şi Jax nu putea face nimic în privinţa asta.

— Concluzia este că zvonurile pe care le-am plantat s-au dovedit a fi adevărate. Acum, să ne imaginăm pentru o clipă că această tentativă de asasinat este legată de o încercare fără îndoială nebunească de a-l elibera pe liderul *Whiplash* capturat. Faptul că eliberatorul lui Yimmon a sosit pe o navă a *Soarelui Negru* nu i-ar scăpa Împăratului.

— Ai putea spune că m-am ascuns clandestin.

Falleenul scutură încet din cap.

— O mână de membri valoroşi din cadrul organizaţiei mele ştiu despre acest plan. Dacă Vader i-ar interoga, ar deveni imediat evident că am fost implicat. Pur şi simplu nu-mi pot asuma acest risc.

— Ştii ce? Te-ai oprit măcar să te gândeşti că zvonuri de asemenea natură ar putea avea un impact asupra rezistenţei?

Vocea lui Jax era dură, rece şi calmă.

— Nu mi-a trecut prin cap, şi nici nu mi-ar fi păsat dacă mi-ar fi trecut, ca să fiu sincer. Pur şi simplu m-am gândit că o ameninţare credibilă la adresa Împăratului l-ar îndepărta pe Vader. A funcţionat. Xizor îşi întinse din nou mâinile. Îmi pare rău, Pavan. Nu e nimic personal, sunt doar afaceri.

Doar afaceri. Câţi muriseră – câţi aveau să moară – pentru că *Soarele Negru* făcea doar afaceri? Jax începu să aprecieze pe deplin obiecţiile lui Den şi ale lui I-5 cu privire la afacerile lui cu Xizor. Lor trebuia să li se pară că Jax era cufundat în propria lui versiune de *doar afaceri* în timp ce îşi urmărea scopurile.

În adâncul sufletului său, ceva cedă.

Xizor simţi asta, pentru că făcu un pas înapoi şi spuse tare:

— Brank! La mine!

Jax simţi creşterea bruscă a adrenalinei printre fiinţele din cafeneaua de dedesubt. Bineînţeles, Xizor ţinuse deschis un comunicator. Ar fi fost prost să nu o facă. Jax se întoarse şi o luă la fugă spre camera exterioară, ajungând acolo în timp ce primul gardian urca scările. Ştia că mai veneau şi alţii pe alte căi, intenţionând, fără îndoială, să-i taie toate ieşirile. Dar aveau de-a face cu un Jedi. Deşi un Jedi pe care nu-l văzuseră niciodată dând vreun semn de violenţă reală.

Mânuindu-şi sabia, Jax distruse restul tapiţeriilor lui Fabris, blocând efectiv uşile ascunse rămase cu metri de material greu. Apoi se întoarse, cu mâna liberă întinsă, generând un impuls al Forţei care mătură fiecare suprafaţă din cameră, creând o furtună de obiecte zburătoare. Grindina de sticlă, metal şi lemn lovi gărzile de corp care tocmai se grăbeau să intre pe uşa neblocată a biroului. Jax sări din centrul camerei, întinzând mâna liberă spre tavan. Deasupra capului, candelabrul ostentativ, supradimensionat, tremură şi zăngăni. Lumânările pâlpâiră în aplicele lor.

— Nu! se tângui Tyno Fabris din uşa camerei sale ascunse. Nu asta!

— Încetează, Pavan, îl avertiză Xizor. Eşti prins în capcană. N-ai unde să te duci.

Jax întâmpină zâmbetul Falleenului cu unul al său – unul care, bănuia el, nu era mai plăcut.

— Cred că ai dreptate. Nu există nicio cale de ieşire.

Îşi dezactivă sabia şi o puse la curea, aruncând o privire spre vitraliul puternic fortificat din spatele lui. Îi văzu pe bodyguarzi relaxându-se, îl auzi pe Fabris oftând uşurat şi îl simţi pe Xizor încălzindu-se spre bucurie.

Se uită înapoi la Vigo.

— Dar pot rezolva problema.

Jax se învârti, împingând cu ambele mâini. Fereastra cu gratii explodă peste strada de dedesubt, luând cu ea o bucată mare din perete. Sticla colorată scânteie în soarele dimineţii ca o ploaie strălucitoare. În momentul de tăcere stupefiantă de după, Jax se uită înapoi la Xizor şi la locotenentul său.

— Nu este nimic personal, desigur. Sunt doar afaceri.

O ultimă mişcare a mâinilor smulse din suporturi fantasticul candelabru al lui Tyno Fabris şi îl doborî într-o ploaie de cristal şi flăcări. Apoi Jax ieşi pe fereastra goală şi se lăsă să coboare în stradă în braţele Forţei.

Avu un moment de regret când văzu devastarea pe care o provocase explozia sa de energie – blocuri de zidărie şi cioburi de lemn şi sticlă zăceau împrăştiate pe alee şi în stradă; puţinii oameni care ieşiseră atât de devreme fie se chinuiau să se ascundă, fie se uitau cu totală neîncredere. Nu simţi niciun rănit şi, în timp ce o lua la fugă, speră că nu existau morţi.

* * *

La mai puţin de o jumătate de oră după ce părăsise portul spaţial, Jax reapăru în fugă, arătând la fel de înfricoşător ca mai devreme. Veni direct la *Laranth*, urcă la bord prin rampa de încărcare coborâtă în grabă şi se îndreptă spre punte.

Den privi chipul acela împietrit, neştiind la ce să se aştepte.

— Pregătiţi nava pentru plecare, spuse Jax. Mergem la Toprawa.

Apoi se întoarse şi plecă spre pupa.

Den se holbă după el, cu o euforie ciudată şi sălbatică înflorindu-i în piept. Jax se întorsese din nou. În curând aveau să fie printre prieteni. Se lăsă pe scaunul copilotului şi privi la I-5, care parcurgea cu precizie mecanică protocoalele de dinaintea decolării – folosind singura mână *normală* de pe şasiul său de corcitură I-5YQ.

— Este prea devreme să sărbătorim?

— Mult prea devreme, spuse I-5, arătând cu capul încă incomplet spre cartierul comercial din care tocmai ieşise Jax. După aparenţe, aş spune că Jax a lăsat câteva distrugeri în urma lui.

Den se uită pe hublou, iar ochii lui găsiră imediat despre ce vorbea droidul: un nor de fum care se încolăcea din direcţia cafenelei *Oyu'baat*.

— Sugerez să ne grăbim, spuse I-5 şi activă motoarele ionice.

* * *

Nu se mai simţise niciodată aşa – nici după moartea Maestrului său, nici după *Noaptea Flăcărilor*, nici după transformarea lui Kajin Savaros, nici măcar în urma pierderii lui Laranth şi Yimmon. Era cuprins de o dorinţă oribilă, întunecată, fremătătoare – dar pentru ce, nu putea spune în cuvinte. Toată viaţa lui fusese despre autocunoaştere, autocontrol, autodisciplină. Acum nu mai ştia nimic despre sine, în

afară de faptul că nu avea nimic din toate astea.

În momentul în care uşa camerei sale se închise şuierând în urma lui, nevoia vorace îl invadă şi îl inundă, urlând să fie eliberată. Îi dădu drumul, slobozind un ţipăt sălbatic de pasiune. Camera din jurul lui explodă într-un vârtej ciclonic de mişcare, sunet şi violenţă. Tot ceea ce nu era fixat pe planşeu sau pe pereţi se desprinse, fiind aruncat prin aer până la peretele etanş superior. Ceea ce era fixat urmă câteva secunde mai târziu.

La fel de repede cum venise, valul de emoţii se stinse, lăsându-l pe Jax gol în centrul cabinei sale ruinate. Tremura în timp ce ochii îi cuprindeau devastarea... şi se opri brusc la vederea copacului lui Laranth întins pe punte, cu rădăcinile goale şi pe jumătate strivit de rămăşiţele rupte ale recipientului său. Sabia Sith pe care o ascunsese în dispozitiv strălucea pe scândurile punţii, provocându-l.

Căzu în genunchi pe podeaua capitonată, îndepărtând resturile şi ridicând micul *miisai* într-o palmă. Reasamblă cât putu de bine recipientul, adună pământul şi aşeză copacul înapoi în el, udându-l şi alimentându-l cu energie din propria sa forţă vitală. Apoi rămase acolo şi se uită la el, amorţit dar conştient de tremurul navei care se ridica spre cerul dimineţii.

PARTEA a III-a
SFÂRŞITUL CĂLĂTORIEI

Capitolul 29

Totul era stabilit. Sheel Mafeen îi spusese planul lui Haus la fel cum îl dezvăluise Tuden Sal Consiliului *Whiplash*. Îl susținuse cu un set de planuri expuse cu grijă pe holo-terminalul din camera Consiliului de la bordul *Expresului Whiplash*.

Haus era pe punctul de a-şi stabili propriile planuri de deraiere a complotului când primi o informație tulburătoare de la un contact din cadrul BIS: Darth Vader se întorsese pe Centrul Imperial fără niciun avertisment sau fanfară.

Ca răspuns, prefectul Haus îşi devansă cu două zile propriul calendar. Adună o forță de operațiuni speciale formată din ofițeri antrenați în luptă şi îi informă că un grup periculos de infractori îşi stabilise operațiunile de-a lungul unei rute *Mag-Lev* abandonate. În după-amiaza târzie – ora 15:00 pe ceas – vor urma un informator la un loc de întâlnire prestabilit, îi interceptau pe infractori şi îi arestau. Simplu.

Cu excepția faptului că, atunci când informatorul respectiv – Sheel Mafeen – intra în stația de metrou abandonată în care trebuia să oprească trenul la 15:15, acesta nu era acolo. Aşteptară; Haus şi echipa lui aşteptau în raza ei vizuală. Încercă să ia legătura cu Sal, dar nu primi niciun răspuns.

Ea îl contactă pe Haus pe ascuns, frica înfundându-i vocea.

— Totul este greşit, Pol. Trenul ar fi trebuit să fie aici, astăzi, la această oră. Trebuia să revedem încă o dată planul.

Haus suflă o rafală lungă de aer şi miji ochii spre terminalul de marfă abandonat unde ar fi trebuit să aibă loc întâlnirea. Încet-încet se înfiripă bănuiala că paranoia lui Tuden Sal îl făcuse să planteze planuri momeală în cazul în care îi era descoperită intenția.

Deschizând comunicatorul, Haus spuse:

— În regulă. În regulă. Voi opri totul.

Cuvintele o determinară pe Sheel Mafeen să părăsească terminalul; pe cei din echipa lui Haus îi determină să ciulească urechile.

— Domnule? întrebă Locotenentul său Bothan, Kalibar Droosh.

— Trimite echipa înăuntru. Căutați orice semn al unor vizite recente.

Găsiră mai mult decât atât. După ce conduse un grup de ofițeri în tunelul din dreapta, Locotenentul Droosh apăru câteva momente mai târziu, singur. Stând la gura tunelului, îi făcu cu mâna lui Haus.

— Domnule, am găsit ceva! Este un vagon de tren abandonat, chiar la vedere, în tubul de aici.

Un vagon abandonat… Părul se ridică pe ceafă prefectului, făcându-l să se scarpine.

— Doar unul?

— Da, domnule. Doar unul singur. Să-i pun pe băieți să urce la bord, domnule?

— Nu! Nu-i lăsa să se apropie de el! Scoate-i de acolo, Locotenente! Scoate-i afară acum!

Nasul lung al Locotenentului se strâmbă într-un punct de exclamare Bothan al nedumeririlor. Ridică din umeri, se întoarse şi strigă:

— Sergent Amry! Veniți înapoi! Prefectul vrea să ieşiți de acolo.

O secundă mai târziu, Locotenentul fu spulberat de o explozie venită din interiorul tunelului – o explozie suficient de violentă pentru a-l doborî pe Haus şi pe alţi câţiva ofiţeri angajaţi în percheziţionarea zonei terminalului. În haosul care urmă, Haus se ridică, strigând deja ordine către subalternii săi nevătămaţi.

Ceea ce începuse ca un flagrant, se încheia acum cu o misiune de salvare.

* * *

Imediat ce echipele de intervenţie sosiră şi situaţia fu sub control, Pol Haus îl puse la conducere pe Locotenentul Droosh, care era puţin mototolit, se urcă în vehiculul său şi o apelă pe Sheel Mafeen. Îi explică ce s-a întâmplat în silabe tăioase, apoi îşi exprimă cele mai mari temeri.

— Sal mi-a întins acea ambuscadă, Sheel, pentru că se aştepta ca eu sau altcineva să-l trădăm. Faptul că nu erai în planul lui arată destul de clar că nu credea că poate avea încredere deplină în tine.

— El niciodată… Adică, dintre noi toţi, părea cel mai puţin încrezător în Fars. Fars nu a vrut să facă asta. Mă întreb dacă Dyat şi Acer ştiau…

— Nu contează, Sheel. A ars podurile. A abandonat linia *Mag-Lev*. Pentru mine, asta sugerează că a pus deja lucrurile în mişcare.

Sheel oftă.

— O, spirite ale focului şi aerului! Ce ne facem?

— Mergi acasă şi aştepţi să te contactez. Eu o să încerc să salvez toată situaţia asta – dacă pot.

Atunci o luă spre nivelurile superioare ale traficului, alergând cu sistemul de evitare şi luminile de urmărire aprinse şi îndreptându-se spre *Marea de Vest*. În cenuşiul amurgului, ieşi dintre ultimii doi zgârie-nori cu locuinţe şi văzu aşezate în faţa lui cartierele de pe ţărm. Aici, doar cei mai elitişti dintre elitişti deţineau afaceri sau case, iar înălţimea clădirilor era strict limitată. Aşa că ştiu imediat ce părăsi umbra blocurilor înalte că ceva groaznic se petrecuse de-a lungul ţărmului în *Semiluna de Aur*. Focul se reflecta în apele mării, împrăştiind rubine şi topaze pe suprafaţa ei agitată. Fumul se ridica deasupra digului vilei Împăratului, dar vila în sine părea intactă. Peste tot erau trupe la sol în uniforme negre şi trupe de şoc cu armură albă.

Aerul era animat de nave militare, în timp ce, pe apă, ambarcaţiunile Imperiale şi navele de patrulare formau o barieră împotriva evadării unui grup de siluete care se zbăteau, prinse împotriva digului în flăcări. Se apropie, intrând într-un şir de alte vehicule ale poliţiei care păreau, ca şi el, să fi ajuns târziu la petrecere. Unul după altul, fură oprite de navele specialele BIS şi întoarse din drum. Când veni rândul lui să fie verificat, îi arătă legitimaţia ofiţerului de securitate.

— Prefect Haus? Sunteţi de la o prefectură vecină, nu-i aşa?

Haus aprobă din cap.

— Urmăream o pistă cu privire la o reţea de contrabandă care se adresează celor bogaţi şi faimoşi. Se pare că aveţi mâinile ocupate aici. Mai mult decât contrabandă, după cum se vede.

— Rebeli, domnule. Un complot împotriva Împăratului însuşi, din câte am auzit. Nu că aş auzi prea multe. Eu doar dirijez traficul. Tânărul ofiţer părea că se scuză. Va trebui să vă rog să plecaţi acum, domnule prefect.

— Sigur… sigur.

Haus îi făcu ofițerului de securitate un semn amabil din cap şi întoarse vehiculul, învârtindu-se suficient de jos pentru a putea vedea piața din fața vilei Împăratului. Acolo patrulau trupele de şoc, care vegheau asupra unui grup de cadavre aşezate pe pietre în fața unei fântâni elaborate. Camera video putea surprinde ceea ce ochiul liber nu putea; Haus făcu o întoarcere lentă, cu camera video îndreptată mai întâi asupra cadavrelor, apoi asupra digului.

Ştiu, chiar în timp ce zbura, că unul dintre cadavrele din curte era un Sakiyan. Şi mai recunoscuse pe câțiva care îşi aruncaseră viețile în planul lui Tuden Sal. În căutarea sa oarbă de răzbunare, Sal eliminase restul consiliului călăuzitor al *Whiplash* şi un număr de agenți tehnici adepți ai acestuia. Norocul rezistenței de pe Coruscant dispărea odată cu fumul de pe digul Împăratului.

În curtea pe care Haus o urmărea acum prin camera video din spate, avu loc o activitate bruscă. O siluetă ieşise în incinta împrejmuită de ziduri – una în fața căreia toate celelalte persoane în viață se supuneau instantaneu.

Darth Vader – ca întotdeauna, în centrul acțiunii.

Capitolul 30

Laranth/Corsarul ajunse la Toprawa la trei zile după ce părăsise Mandalore. În întunericul nopţii locale, dispăru pe uşa din spate a *Muntelui Casă*, echipajul fiind întâmpinat pe platforma de aterizare de un comitet de primire care îi includea pe Degan Cor, Sacha Swiftbird şi micuţul tehnician mecanic Rodian, Geri.

Jax îşi ţinu gândurile şi emoţiile în frâu şi îşi stăpâni chipul pentru a nu dezvălui nimic din tumultul interior. În orice caz, Degan Cor se uită la el şi păru că ştie că ceva nu era în regulă.

— Să înţeleg că lucrurile nu au mers prea bine pe Mandalore, spuse liderul rezistenţei când Jax coborî pe rampa de încărcare.

— Nu. Nu au mers deloc bine. Ştim unde este Yimmon, dar în ceea ce priveşte modul în care vom ajunge la el... ne-am întors înapoi de unde am plecat.

— Înapoi? Sacha Swiftbird se uită de la Jax la Den, care coborâse rampa în spatele lui. Atunci aţi încercat să ajungeţi la el?

— Noi... Eram pregătit să fac asta. Credeam că am găsit o modalitate de a o face. Dar planurile... s-au dus pe apa sâmbetei.

Den scoase un scurt hohot de râs, apoi tuşi scuzându-se.

— Îmi pare rău. A fost nepotrivit.

I-5 ajunse la baza rampei în acel moment, încă în persoana sa I-5YQ/*Nemesis*. Stând pe picioare nepotrivite – singurul său membru I-5YQ fiind asociat cu o unitate improvizată dintr-un droid din seria 3PO care văzuse zile mai bune, avea şasiul droidului de standuri ţinut sub un braţ. Geri scoase un ţipăt şi se strecură printre cei doi *Rangeri* umani.

— Uau, *Cinci*! Arăţi... chiar groaznic.

— Mulţumesc. Poate în loc să critici, ai putea sugera modificări suplimentare?

— Oh, uh, sigur. Îi aruncă o privire lui Degan Cor. După ce – ştiţi voi – vă ţineţi consiliul de război, de ce nu veniţi până la magazin?

— Poate că am putea merge chiar acum. Aş prefera să nu car ăsta – I-5 ridică droidul de standuri – pe aici la nesfârşit.

Geri aprobă din cap.

— Sigur. Hai sus.

Den şi I-5 se mişcară amândoi pentru a-l urma pe Rodian în centrul *Muntelui Casă*. Jax fu bucuros să-i vadă plecând. Îi lua prea mult efort să fie cu ei acum. Capul îi era plin de gânduri întunecate, lâncede, care încercau să-şi croiască drum spre o sclipire de lumină; nu avea nici cuvintele să le descrie, nici dorinţa de a le explora.

Se mişcă automat în pas cu cei doi agenţi ai rezistenţei, conştient de privirea lor intensă. Degan se grăbi la centrul de comunicaţii pentru a o chema pe Aren Folee, care era momentan plecată în Marele Woolly. Astfel, Sacha rămase să-l conducă pe Jax în camera consiliului.

— Arăţi destul de rău, comentă femeia inginer în timp ce mergeau pe coridoarele de sub munte. Când el nu răspunse, ea continuă: Uite, e foarte important că ştii unde îl ţin pe Yimmon. Este o victorie şi tu ştii asta. Vom strânge o echipă. Ne vom întoarce şi îl vom scoate pe Yimmon.

Jax aproape că zâmbi. Iată-l pe el – un Cavaler Jedi – stând aici şi un pilot de curse de ataşe obosit încerca să-l încurajeze.

— Nu e chiar atât de simplu, spuse el. Vei înțelege când vom analiza datele. Kantaros este... un sistem închis.

— Da. Dar este un sistem. Orice sistem poate fi spart, piratat şi dat peste cap în mod real.

El se întoarse să se uite la ea. Era foarte serioasă.

— Ai putea s-o faci fără să afle alții?

— Pentru o vreme.

Ea îşi dădu părul pe spate, dezvăluind cicatricea argintie care îi tăia în două pleoapa stângă. Jax se uită în altă parte.

— Vrei o cafea sau un *shig*? întrebă ea când intrară în camera informală a consiliului. Arăți de parcă ți-ar prinde bine ceva energizant.

— Mulțumesc. *Shig*, te rog.

Jax se aşeză pe unul dintre fotolii, îşi înclină capul pe spate şi se gândi la ceea ce spusese Sacha. *Orice sistem poate fi spart*.

Asta era destul de adevărat, iar flirtul lui cu *Soarele Negru* nu fusese în întregime o pierdere. Acum ştia că *Soarele Negru* avea relații regulate cu echipa de pe Kantaros şi că navele lui Xizor acostau acolo fără probleme. Asta le dădea o oportunitate. Cu talentele lui I-5 şi selecția de nave disponibile aici, în *Muntele Casă*, ar putea trece credibil drept o cursă a *Soarelui Negru*. Jax zâmbi ironic la gândul că Xizor ar putea sfârşi prin a fi legat de salvarea lui Yimmon, indiferent dacă îi plăcea sau nu.

— Ține.

Deschise ochii şi o văzu pe Sacha întinzându-i o cană cu lichid aburind. El o luă, îi mulțumi, apoi spuse:

— Să presupunem că putem aranja să andocăm la Stația Kantaros şi că pot localiza unde se află Yimmon în complex. Este un complex mare, construit într-un asteroid de dimensiuni bune. Dacă intrăm în modul la care mă gândesc, vom fi limitați în mare parte la hangarele de andocare – poate vom avea voie la nivelurile echipajului. Cum propui să mergem în locuri unde nu ar trebui să mergem fără să atragem atenția?

Ea se aşeză lângă el, cu o ceaşcă de *shig* în mâini.

— Dirijare greşită şi piratare selectivă. Nu învingi sisteme pe care nu trebuie să le învingi. De exemplu camerele de supraveghere – le poți face să *sughițe* cu impulsurile de energie potrivite. Dacă te joci doar cu una sau două camere la un moment dat, e greu să te prindă. Ea ridică din umeri. Desigur, ai putea, de asemenea, să faci camera să creadă că vede ceva ce nu vede.

— Un coridor gol.

— Da. Sau un coridor cu cineva în el care ar trebui să fie acolo. Ea făcu o pauză pentru a-şi sorbi băutura. Ai putea să-i spui că vede intruşi – dar nu şi unde se află intruşii. Desigur, ar trebui să plănuieşti cu atenție ceva de genul ăsta. E nevoie de timp.

— Din care nu avem prea mult.

— Da. Droidul tău ar putea probabil să realizeze un simplu efect de buclă... sau aş putea eu.

Jax ignoră oferta evidentă a femeii de a fi inclusă, apoi ridică privirea când uşa camerei alunecă înapoi pentru a-i lăsa să intre pe I-5 şi Den. Degan Cor veni practic pe urmele lor, cu o expresie pe față care îl aduse pe Jax în picioare.

— Ce este? întrebă Sacha. Deg, ce este?

El clătină din cap, făcând un gest elocvent de neputinţă şi frustrare.

— În timp ce eram în cala de comunicaţii, am primit un mesaj urgent de pe Coruscant. *Whiplash*... *Whiplash* a fost spulberată. A avut loc un atentat eşuat la viaţa Împăratului. Se pare că Imperialii erau pregătiţi pentru asta. Au nimicit... zeci. Zeci de agenţi şi cea mai mare parte a Consiliului de conducere.

Jax se simţi ca şi cum cineva ar fi detonat o grenadă paralizantă în cameră. Buzele lui încercară să formeze cuvinte, dar nu reuşiră.

I-5 nu avu o astfel de problemă.

— Cine a trimis mesajul?

— Un tip care îşi spune *jandarmul*. A spus că nu ştia câţi morţi erau şi că, din câte ştia el, el şi cineva căruia îi spunea *Poeta* erau singurii membri ai Consiliului *Whiplash* rămaşi în viaţă. A spus că... Vader era acolo.

Den Dhur se aşeză pe podea – dur.

— Pol Haus, murmură Jax. Şi Sheel Mafeen.

Whiplash dispăruse efectiv. Murise. De ce?

Şi cine începuse acel lanţ de evenimente? Cine îl avertizase pe Darth Vader în legătură cu mişcarea lui Yimmon, în primul rând? Să fi fost Pol Haus?

— Lordul Vader îşi va îndrepta atenţia către alte centre ale rezistenţei, acum că a zdrobit *Whiplash*, zise I-5. Va încerca şi mai mult să obţină informaţii de la Yimmon.

— Yimmon ştie despre celula de aici de pe Toprawa, spuse Jax. Şi despre cea de pe Dantooine. Trebuie să-l scoatem de pe staţia aia.

Degan aprobă din cap.

— Voi pune echipa de comunicaţii să încerce să ne obţină mai multe informaţii despre situaţia de pe Coruscant. Trebuie să ştim ce face Vader, unde se duce...

— Am nevoie de somn, spuse Jax.

Asta stârni tăcerea. Apoi Degan Cor aprobă din cap.

— Da. Probabil că ai dreptate. Să încerci să plănuieşti ceva în toiul nopţii nu e o idee prea bună. Hai să ne odihnim câteva ore şi să ne apucăm de treabă de dimineaţă.

Se retraseră în camerele lor, dar Jax nu avea nicio intenţie să doarmă. Aşteptă până când ceilalţi dormeau de aproape o oră, înainte să revină pe propriile urme până la marea peşteră şi să urce la bordul lui *Laranth* suficient cât să-şi ia trusa şi să consemneze ultima poziţie a Staţiei Kantaros într-un cristal de date. Apoi se îndreptă spre nava de luptă Jedi. Fusese complet curăţată de vopsea de când o văzuse ultima dată şi era acum de un argintiu uniform şi satinat, deşi încă mai putea vedea semnele ultimei sale lupte la prova stânga.

O mişcare a Forţei făcu nava să coboare rampa de aterizare şi să-şi aprindă luminile interioare. Jax urcă pe rampă, apoi aruncă o privire înapoi în peşteră.

O pereche de tehnicieni mecanici de noapte îl priveau cu nesiguranţă. Le făcu semn cu mâna, le zâmbi şi urcă la bordul navei elegante, ca o lamă.

Habar n-avea ce vor face după ce el pornea motoarele şi se ridica de pe platforma de aterizare. Mintea lui se gândea deja la locul unde avea să se ducă după ce ar fi ieşit din atmosfera Toprawei.

Capitolul 31

Pol Haus privi cum echipa de criminalişti îşi făcea drum prin zona exploziei, adunând şi punând în saci bucăți de resturi şi cercetând cu scanere sensibile epava contorsionată a vagonului. Convins că echipa era concentrată asupra sarcinii pe care o avea de îndeplinit, Haus se întoarse şi pătrunse mai departe în tunel, aprinzând o mică lampă de mână cu rază largă de acțiune, imediat ce ieşi din raza vizuală.

În aparență, se îndrepta să vadă dacă au fost aruncate resturi mai departe de la explozia bombei. Intenția sa reală era să descopere unde ascunsese Tuden Sal restul trenului plutitor *Whiplash*. Probabil că era o speranță deşartă că îl ascunsese undeva în apropiere de locul sabotajului, dar Sal avea un mod pervers de a face lucruri neaşteptate. Suprafața din duroțel a vechiului metrou era încă relativ netedă, deşi era ternă pe alocuri din cauza lipsei de întreținere. În timp ce mergea, Haus încercă să treacă prin procesul de gândire al lui Sal cu privire la locul unde să ascundă trenul. Ar fi putut alege să-l pună la câțiva paşi de oricare dintre terminalele abandonate pe care le foloseau sau chiar să-l ascundă aproape de vechea platformă de aterizare a cargobotului care făcea parte din sistemul *Mag-Lev* subteran mai mare de evadare pe care îl folosea *Whiplash* pentru a scoate lumea de pe planetă.

S-ar putea să fi făcut asta, dar prefectului i se părea mai logic – într-un fel ciudat – ca Sakiyanul să fi ascuns maşinile acolo unde ar fi fost mai puțin probabil să le caute majoritatea autorităților. Şi asta ar putea fi chiar lângă locul unei anchete a poliției.

Mergea de vreo două sute de metri şi se gândi să facă cale întoarsă când observă că raza lămpii sale se reflecta ciudat pe peretele curbat al tubului – era un punct luminos clar, deşi difuz, chiar acolo unde peretele din dreapta se curba, ca şi cum lumina se reflecta pe o altă suprafață decât peretele din stânga.

Haus inspiră adânc şi înaintă din nou. Pentru o clipă, crezu că aude un alt set de paşi în spatele său în tunel. Se opri să asculte. Nimic. Tubul *respira*, aerul rece mişcându-se apatic. Asta era normal. În afară de asta, tot ce auzea Haus era bâzâitul slab şi intermitent al vocilor echipei de criminalişti, departe în spatele lui. Se scutură de furnicăturile paranoiei şi înaintă din nou, stăpânindu-şi imaginația. Cine l-ar fi urmărit până aici fără să-l strige? Concentrându-se din nou pe tunelul din față, luă curba. Cu motorul oprit, trenul plutitor zăcea culcat în podeaua tunelului; nicio lumină nu ieşea din fantele orizontale care serveau drept ferestre spre lumea exterioară. Cu toate astea, Haus se apropie cu grijă de el, scoțându-şi blasterul.

Teoretic, toți membrii *Whiplash* care s-ar putea ascunde aici erau aliații lui. Dar ştia cât de des eşuează teoriile. Ocoli vagonul principal, ridicând o mână spre suprafața sa lucioasă. Nu se simțea niciun semn de vibrație – trenul era oprit.

La uşă, ezită. Era asta încă o capcană? Îşi puse blasterul în toc şi scoase un scaner. Dacă trenul ar fi generat chiar şi cel mai mic semnal electric sau electromagnetic, scanerul l-ar fi detectat… teoretic. Dar nu detectă nimic.

Cu un zâmbet ironic, Pol Haus se îndreptă spre uşa din față, băgă scanerul în buzunar şi scoase un dispozitiv care era literalmente salvator – pentru poliția şi personalul serviciilor de urgență, era un secret bine păzit. Cunoscut în mod obişnuit drept *cel mai bun prieten al ostaticilor*, manipulatorul electromagnetic şi unitatea de

alimentare fantomă permiteau ca mecanismele defuncte – cum ar fi uşile moarte – să fie acționate chiar dacă sursa lor de alimentare era complet descărcată sau distrusă. Practic, se elimina necesitatea de a arunca uşile în aer sau de a le forța manual să se deschidă. Bineînțeles, unitățile erau foarte căutate pe piața neagră de către cei care trăiau din arta dubioasă a spargerii şi intrării prin efracție.

Haus apăsă dispozitivul de dimensiunea unei palme pe partea laterală a vagonului de tren, chiar în stânga uşii, îi activă senzorii şi îl mişcă încet în jurul perimetrului. Acesta vibră uşor când găsi mecanismul de închidere. Activă clema magnetică, apăsă butonul de activare pentru a porni fluxul de energie şi roti dispozitivul în sensul acelor de ceasornic. Apoi sări la o parte, adăpostindu-se jos pe flancul curbat al trenului. Încuietoarea uşii vibră ca răspuns, iar irisul se deschise.

Nu avu loc nicio explozie.

— Până acum, totul e bine, mormăi Haus şi aruncă raza aurie a lămpii sale în întunericul vagonului.

Nu se mişcă nimic. Schimbă unitatea EM cu blasterul şi urcă în tren. Scană interiorul după forme de viață şi nu găsi niciuna. Îl verifică vizual, de asemenea – nu putea avea încredere în maşini decât până la un punct. Asigurându-se că nu se ascunde nimeni în primul vagon, se îndreptă spre vagonul în care ținuse consiliul conducerea *Whiplash*. Era înfricoşător şi mai mult decât trist.

Haus clătină din cap. Abia fusese acceptat în grup, iar acesta era acum efectiv mort. Sigur, mai existau celule de rezistență – suflete dedicate ajutorării solicitanților de azil în afara lumii. Dar nu mai era nimeni care să *dirijeze traficul*. Nimeni care să țină deschise căile de scăpare.

Să dirijeze traficul. Zâmbi sumbru. Suna ca o treabă bună pentru un prefect de poliție. Se trezi în fața consolei de comunicații şi se întrebă de ce ar fi nevoie pentru a o porni. Ar fi existat o sursă de alimentare redundantă, desigur; era doar o chestiune de a o activa. Şi dacă o făcea – ce se întâmpla atunci? Marele *buuum*?

Nu. Acesta era planul de rezervă al lui Sal. Plasa lui de siguranță. Se aştepta să se întoarcă aici. Dar nu ar fi lăsat pe cineva în tren, pentru orice eventualitate?

Un sunet furişat din vagonul alăturat făcu părul lui Haus să se ridice drept. Nu era imaginația lui. Protejându-şi lampa în buzunarul hainei, alunecă până la uşa de intersecție dintre cele două vagoane. Uşa era deschisă în întuneric. Se opri în coridorul scurt de tranziție pentru a asculta din nou. De acolo putea să vadă că uşa de la apartamentul lui Tuden Sal era de asemenea deschisă. Se mişcă cu toată discreția de care era în stare, blestemând – nu pentru prima dată – haina lungă care i se învârtea în jurul picioarelor. Chiar ar trebui să se gândească să renunțe la chestia asta. Într-una din zilele astea avea să fie ucis din cauza ei.

Ajunse la intrarea în apartamentul lui Sal şi se opri să asculte din nou. Tăcere totală. Dar nu chiar totală. Auzea respirația cuiva şi era convins că oricine ar fi fost, ştia că el se afla acolo. Un fior de nelinişte îl lovi când detectă un nou sunet – un sunet furişat – din sala de conferințe pe care tocmai o părăsise. Se întoarse, sprijinindu-şi spatele de peretele etanş, şi îşi puse lampa în palmă. Îşi concentră toate simțurile asupra cabinei şi împinse lampa în uşa goală, astfel încât să lumineze camera de dincolo.

— Afară, unde te pot vedea! porunci el.

— Ei bine. Trădătorul se întoarce la locul trădării sale.

Vocea lui Tuden Sal venea dintr-un colț al camerei, din stânga lui Haus.

Prefectul putea doar să distingă vag o formă care ar fi putut fi a Sakiyanului.

— Nu sunt trădător, Sal. Nu ştiu cine a fost, dar nu am fost eu.

— Bineînțeles că ai spune asta. Vrei să ies unde poți să mă împuşti.

Haus îşi coborî blasterul.

— Nu am de gând să te împuşc, Sal.

— Nu cred că mai contează, nu-i aşa? Ar fi trebuit să mor cu ceilalți.

— Am crezut că ai murit.

Sakiyanul scoase un râset sec.

— Nu, nu. Un general nu merge la luptă cu trupele. I-am trimis într-o misiune sinucigaşă şi am privit de la o distanță sigură. Am văzut cum totul a mers prost. I-am văzut murind.

— Am încercat să te avertizez, Sal.

Trecu o clipă.

— Ai făcut-o, nu-i aşa?

Tuden Sal ieşi atunci din ascunzătoare. Era înarmat – un blaster mic care abia se vedea în mâna lui. Nu făcu nicio mişcare pentru a-l folosi.

Haus îşi ținu propria armă coborâtă.

— Ar fi trebuit să ascult, spuse Sal. Dacă aş fi făcut-o, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

— De ce nu ai făcut-o?

— Le-am spus celorlalți că a fost din cauză că ai putea fi un trădător al cauzei sau că eşti un laş. El clătină din cap. Pentru că ştiam că vei face orice ca să mă opreşti. Imperiul mi-a luat viața, Pol. Afacerile mele. Familia mea. Am văzut o singură cale de a le recupera: să-l omor pe Palpatine.

— Deci, până la urmă, te-ai folosit de *Whiplash* pentru răzbunarea ta personală.

— Am făcut-o. Fața lui Sal se schimonosi şi, pentru o clipă, Haus crezu că ar putea plânge. În schimb, el spuse pur şi simplu: Am făcut mai mult decât atât.

— Ce vrei să spui? întrebă Haus, apoi înțepeni la sunetul minuscul de pe coridorul din spatele lui.

Se întoarse. Locotenentul său Bothan, Kalibar Droosh, era în uşă, cu blasterul îndreptat spre mijlocul prefectului.

— O conversație foarte revelatoare, domnule, spuse Locotenentul în Bazica sa şuierătoare, cu accent ciudat. Una pe care sunt sigur că *Biroul Imperial de Securitate* ar fi foarte interesat să o audă.

— Şi ai de gând să le-o transmiți? întrebă Haus.

— Bineînțeles. Sunt sigur că vor fi recompense foarte mari pentru cel care îi va captura… sau ucide… pe membrii rămaşi ai *Whiplash*.

— Nu este membru *Whiplash*, spuse acid Tuden Sal. A fost doar un asociat.

Locotenentul ridică din umeri.

— Destul de aproape. Şi a mai fost şi femeia aceea – aşa-zisul informator – pe care ați adus-o aici mai devreme. Presupun că aveți cum să o contactați, domnule?

Haus simți cum îi urcă bila în gât. Sheel. Specimenul ăsta jalnic urma să se ducă după ea.

— De ce vrei să faci asta, Locotenente? Ce dragoste ai pentru Imperiu?

— Ei mă plătesc. Credite bune pentru servicii credincioase. Mai multe credite, dacă le pot da lucruri de interes. Te urmăresc de ceva vreme, prefect Haus. De când m-am transferat în prefectura ta. Am fost impresionat de cât de neobişnuiți sunt

prietenii tăi. Mă aşteptam să generezi destul de mult interes în rândul superiorilor mei. Poate suficient cât să fiu repartizat permanent la BIS.

Haus suspină şi începu să-şi întoarcă blasterul cu mânerul înainte, ca să i-l poată înmâna lui Droosh.

— Oh, nu, domnule. Păstraţi-l. E important ca asta să arate…

Tuden Sal scoase un ţipăt sfâşietor în timp ce se arunca din spatele lui Haus, trăgând în timp ce se mişca. Haus stinse lampa de mână şi plonjă în stânga sa. Alte două rafale de blaster străpunseră întunericul într-o succesiune rapidă – una din uşă şi una din centrul cabinei. Cu ochii orbiţi, Haus rămase nemişcat şi ascultă, cu propriul blaster ridicat şi îndreptat spre uşă. Auzi şuieratul unei respiraţii chinuite în dreapta sa. Nimic de pe coridorul exterior. Mirosul fierbinte de carne, păr şi ţesături arse îi dădea de înţeles ce avea să vadă când îşi aprindea lampa.

Printre imaginile rămase pe retină, Haus îl văzu pe Tuden Sal întins pe peretele din spate al cabinei. Nu era mort, dar nici nu avea şanse să mai trăiască prea mult. Blasterul lui Droosh îl nimerise în coaste, lăsând o gaură carbonizată.

Din Droosh nu mai putea vedea decât cizmele bărbatului. Se ridică cu grijă în picioare, cu lumina şi blasterul îndreptate spre ofiţerul căzut. Din centrul cabinei era clar că Droosh nu avea să se mai ridice niciodată. Lovitura lui Sal îl prinsese chiar între ochi. Haus îngenunche lângă Sal.

— Nu trebuia să faci asta, spuse el.

— Oh, ai fi făcut-o tu? mormăi Sal. L-ai fi lăsat să te împuşte. Asta a necesitat o altă misiune sinucigaşă. Răzbunarea… mea.

— Sal…

Sakiyanul ridică o mână tremurândă, apucând mâneca lui Haus.

— Ascunde… trenul. Datele…

— O să am eu grijă de ele. Sheel şi cu mine vom avea grijă de asta.

Sal trase aer în piept, ochii pierzându-şi concentrarea.

— Stupid… atât de multe greşeli.

Muri înainte ca Haus să-l poată întreba la ce greşeli se referea şi dacă acestea ar putea avea un impact asupra continuării existenţei sale.

Haus rămase în întuneric pentru o vreme, încercând să-şi adune gândurile într-o oarecare ordine. Când haosul se linişti şi logica se reafirmă, se ridică şi se gândi la sarcina sumbră care îl aştepta – să se descotorosească de cadavre.

După aceea… ei bine, cât de greu putea fi să ascunzi un tren?

Capitolul 32

Nava *Delta-7 Aethersprite* ieşi din hiperspaţiu chiar în interiorul orbitei câmpului de asteroizi Fervse'dra şi intră în flux sincron cu cel mai apropiat corp. Jax se gândise la apropierea sa de Staţia Kantaros pe tot parcursul călătoriei de patru zile către sistemul Bothan. Cu Darth Vader pe Coruscant, avea o fereastră de oportunitate, dar probabil doar o fereastră foarte îngustă.

Primul ordin de zi era să găsească staţia. Se întorsese la locul unde fusese staţia, dar acum nu mai era acolo. Introduse telemetria ultimei poziţii a staţiei – pe care o obţinuse din computerul navigaţional al lui *Laranth* – în sistemul navei de luptă şi o pusese să extrapoleze locaţia actuală. O găsi mai mult sau mai puţin în locul indicat de computer şi îşi parcă nava pe un asteroid care se rostogolea încet, la aproximativ o sută de kilometri în spatele ei, în fluxul de piatră. Fixă nava *Aethersprite* între două ridicături de rocă îngheţată. Asta ar trebui să fie suficient pentru a-l proteja de detectarea accidentală, dar dacă existau patrulele care veneau atât de departe, sau dacă o navă care se apropia îi survola poziţia, scutul său energetic ar fi fost inutil. Setă senzorii navei pe spectrul cel mai larg posibil şi aduse perimetrele acestora la punctul care îi dădea suficient timp să dispară dacă cineva intra în zonă. Acest lucru i-a reduse raza de acţiune, dar îi crescu sensibilitatea. Un singur speeder, o capsulă de salvare sau o dronă va face să îi vibreze reţeaua de senzori.

Apoi, cu mâinile pe comenzile navei – gata să decoleze în un moment – intră într-o stare meditativă, pregătindu-se să ajungă la conştiinţa lui Thi Xon Yimmon.

Pentru o fracţiune de secundă, mintea lui devie către ideea pe care o evocase Xizor – că ar fi mai uşor să-l omoare pe Yimmon decât să-l salveze. Totul în Jax se revoltă împotriva acelui gând. Se revoltă atât de puternic încât, pentru o clipă, i se făcu rău fizic. Se oţeli cu voinţă, închise ochii şi se cufundă, din nou, în meditaţie. Îi era dor de copacul *miisai* şi se trezi reconstituindu-i forma cu ochii minţii.

Jax nu-şi putea permite să fie detectat, aşa că se întinse cu delicateţe, cu grijă. Simţea lipsa copacului în acest moment, pentru că îl folosise înainte pentru a-şi ascunde propria semnătură de Forţă. Tot ce avea acum era memoria *miisaiului*, talentele sale native şi abilităţile pe care şi le dezvoltase la antrenamente.

Şi mai avea holocronul Sith.

În liniştea care însoţea gândul, Jax scoase obiectul din buzunarul interior al paltonului său. Ca şi cum privirea lui ar fi declanşat un răspuns în artefact, acesta se încălzi în mâna lui. Când închise ochii, încă îl mai putea vedea ca un punct de lumină difuză şi căldură… o semnătură a Forţei. Echilibrând holocronul pe palmă, îşi întinse energiile cu mai multă încredere – panglici lungi şi târâtoare ale Forţei se împleteau prin ambianţa generată de dispozitivul lui Ramage şi îşi căutau scopul.

Îl găsi pe Yimmon, în cele din urmă, în mod ironic, folosindu-se de gama aparent aleatorie de câmpuri deflectoare ale lui Vader pentru a triangula. I se păru interesant că Vader nu îşi dăduse seama că deflectoarele erau o himeră. Tiparele erau atât de împletite în ţesătura universului încât apăreau în ciuda celor mai riguroase încercări de a le evita.

Jax fu uimit de starea mentală a Cereanului. Era calm. Aproape prea calm,

având în vedere circumstanțele. L-au drogat? Nu... nu era niciun sentiment de confuzie sau de moleșeală, doar seninătate. Şi vigilență. Se încruntă, încercând să scape de sentimentul că era observat. Nu era enervant, ci doar neaşteptat. Ca şi cum...

Cu o bruschețe care îi tăie răsuflarea, Jax simți o altă prezență – nu, mai mult decât una: o semnătură puternică a Forței, de nerecunoscut, dădu la o parte conştiința recognoscibilă a liderului *Whiplash*. Apoi, înainte ca el să poată o înțelege...

Ascultă. Indecizia este pierdere totală. Separarea lui Yimmon ne distruge pe toți.

Vocea – care în acelaşi timp nu era o voce – era clară, puternică şi insistentă. Şi indiscutabil străină. A unui Cephalon, de fapt. Aoloiloa? Cum ar putea fi aşa ceva? Cum ar fi putut un Cephalon staționat pe Coruscant să ajungă la el aici, în acest câmp de asteroizi de pe Inelul Mijlociu? Simțea comunicarea Cephalonului. Era în egală măsură familiară şi necunoscută. Aoloiloa, dar nu Aoloiloa. Era, îşi dădu seama Jax, cu o tresărire de adrenalină, nu un singur Cephalon, ci o rețea vie a lor, legată împreună pentru a-i trimite acest mesaj.

Dar mi-ai spus deja asta, gândi el. *Ce pot să mai fac cu asta? De ce mi-o tot repeți?*

Separarea ne distruge pe toți.

Separarea ne distruge... ce însemna asta?

— Trebuie să-l aduc înapoi, murmură Jax cu voce tare.

Ceea ce însemna că nu mai avea timp să amâne. Trebuia să acționeze acum.

Separarea ne distruge.

Dar aşteaptă. Mesajul se schimba subtil cu fiecare repetare. Jax înghiți un geamăt de frustrare pură. De ce, în numele Forței, nu puteau Cefalonii să spună lucrurile clar?

Separarea ne distruge, insistau Aoloiloa şi neamurile lui din rețea.

N-ar trebui să fac asta singur? Asta vrei să spui? Separarea mea este cea care distruge? Jax adresă întrebarea Forței, universului viu. Răspunsul veni sub forma unui sentiment atât de puternic, încât aproape că strigă cu voce tare – sentimentul că nu era singur în limitele carlingii *Aethersprite*.

Caută, spuse comuniunea Cefalonilor. *Caută surori.*

Comuniune? Surori?

Pentru o clipă îngrozitoare, Jax fu sigur că îşi pierdea mințile. Într-un sens, Laranth era o soră – o colegă utilizatoare a Forței. Dar Laranth era moartă, revenind la el doar în vise şi amintiri. Cu toate astea, rămăsese încremenit în scaun, temându-se că, dacă ar fi deschis ochii, Laranth ar fi stat lângă el pe celălalt scaun.

Şi temându-se, de asemenea, că nu ar fi stat.

Se dezgheță când alarmele de perimetru ale navei se declanşară. O navă mică intrase în sistem. Era doar un cargobot care se deplasa lent, dar avea o escortă de nave de luptă Imperiale TIE şi avea să survoleze în curând poziția lui.

Fără să se oprească să se gândească, Jax eliberă clemele de andocare şi împinse nava suficient de mult cu motoarele ionice pentru a o îndepărta de convoiul care se apropia. Apoi plonjă în direcția opusă, în afara planului eclipticii, şi navigă printre asteroizi. După ce ieşi din câmp, activă hipermotorul, observând doar pe jumătate cursul pe care îl stabilise. Folosi Forța pentru a stabili ultimul curs şi speră că avusese dreptate şi că, la un anumit nivel, înțelesese ce încercaseră Cefalonii să-i spună.

Ce însemna asta: *Caută surori?* Surorile cui? Ale Cefalonilor? Singurele specii cunoscute care puteau fi considerate *surori* ale Cefalonilor erau Celegienii. Erau o specie destul de izolată şi puțini dintre ei se angajaseră în antrenarea abilităților lor

cu Forța, în ciuda folosirii lor naturale a telepatiei şi telechineziei. Păreau, deşi nu înrudiți genetic, cel puțin legați prin comportament.

Surori în rezistență? Aren Folee sau Sacha Swiftbird se potriveau, la fel şi Sheel Mafeen. Asta avea sens logic. Avea atât de mult sens, încât se aplecă în față pentru a verifica coordonatele pe care le stabilise, aşteptându-se ca panoul de navigație să-i spună că se întorcea la Toprawa. Mâna îi plutea deasupra panoului de navigație când îi veni în minte o a treia posibilitate: că prin *surori* Cefalonul se referise la alte utilizatoare ale Forței. Îi venea în minte un singur astfel de grup care putea fi considerat *soră* a Jedilor şi a *Paladinilor Gri*: Vrăjitoarele de pe Dathomir.

Se zgudui. Acesta era un gând ridicol. Dathomir nu era un loc sigur pentru Jedi. Mai ales pentru bărbații Jedi. Deşi existau excepții, majoritatea clanurilor Dathomiri erau extrem de matriarhale şi unite pe linie maternă. În multe, dacă nu în majoritatea, bărbații fuseseră reduşi la sclavie. Şi, deşi vrăjitoarele erau puternice în Forță, erau, pe bună dreptate, ostile față de străini. Totuşi, erau aliate cu partea luminoasă a Forței, iar mantra lor, moştenită de la presupusa lor strămoaşă, Allya, Cavalerul Jedi alungat, era *Nu ceda niciodată în fața răului.*

Simțul ironiei al lui Jax era încă suficient de funcțional pentru a-i permite să scuture ironic din cap în fața unei specii care nu includea conceptul de sclavie în definiția sa a răului. Totuşi, printre ele existaseră două ordine care erau în mod clar malefice. Acestea erau *Surorile Nopții* şi *Frații Nopții* – mulți dintre ei hibrizi om-Zabrak şi toți proscrişi din triburile existente. În anii premergători Războiului Clonelor, ei se aliaseră cu Sithul, dar nu înainte de a se folosi de descoperirea întâmplătoare a portalului interstelar numit *Poarta Infinitului* într-un efort de a distruge Coruscantul, care era pe atunci sediul Republicii.

Jedii îi doborâseră şi distruseseră *Templul Stelar* care conținea *Poarta de pe Dathomir*. Din acel moment – treisprezece ani în urmă – Dathomir fusese aproape în carantină. Nu era corect față de majoritatea clanurilor, dar, pentru început, nu prea erau prietenoase şi nu aveau nici poziție strategică, nici resurse naturale pe care Imperiul să le invidieze, nici tehnologie de care să se teamă.

Jax îşi închise degetele. Vrăjitoarele erau puternice în Forță; faptul că scandau vrăji pentru a o folosi nu mai conta. Erau utilizatoare ale Forței – dar utilizatoare ale Forței care trăiau şi lucrau dincolo de existența îngrădită a Ordinului Jedi, la fel ca Laranth şi *Paladinii Gri*.

Surori, într-adevăr. Ce cunoştințe ar putea avea ele, care i-ar putea fi de folos unui alt locuitor al periferiei? Jax luă decizia emoțional, înainte ca rațiunea lui să capituleze. Ieşi din hiperspațiu la marginea spațiului Bothan şi puse din nou mâna pe comenzile de navigație, de data asta pentru a stabili un curs către Dathomir.

Fu deopotrivă entuziasmat şi înfrigurat când realiză că acesta era cursul pe care îl stabilise deja.

Capitolul 33

Probus Tesla orbita în jurul prizonierului său Cerean aşa cum o planetă orbitează în jurul stelei sale. Îşi începuse plimbarea în jurul liderului *Whiplash* într-un moment de frustrare faţă de impasibilitatea celuilalt. Dar când simţi că mişcarea constantă avea de fapt un impact asupra lui Yimmon, continuă. Pierduse socoteala de câte ori se învârtise în jurul siluetei nemişcate – cercetând cu mici picături de simţ al Forţei – când decise să facă o mişcare mai hotărâtă. Şuviţa se transformă într-un flux şi apăsă, căutând o crăpătură în zidul psihic al lui Yimmon. Spre surprinderea lui, Cereanul tresări mental, retrăgându-se din faţa apropierii lui.

Tesla îşi stăpâni entuziasmul şi mări presiunea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el cu voce tare. De ce eşti brusc timid? Este ceva ce am spus? Ceva ce am făcut?

Fu tentat să-i spună lui Yimmon ceea ce aflase din ultima sa comunicare cu Stăpânul său – că *Whiplash* era distrusă. Se opri. Nu-i spusese Stăpânul său să nu facă altceva decât să privească? Inundă conexiunea dintre el şi Cerean, căutând o cale de intrare. Dar celălalt era baricadat în spatele unui dig de calm.

Buza lui Tesla se încreţi. Yimmon nu era un adept al Forţei, iar apărarea lui mentală jalnică era grosolană şi inertă, ca o stâncă. *Apa erodează stânca*, gândi Tesla; intra în crăpăturile ei, acumula presiune şi o spulbera. Inchizitorul îşi aduse în minte astfel de imagini şi folosi Forţa. Agitaţia sa fizică şi mentală trebuie să-l fi deconcertat cumva pe rebelul împietrit. Poate că trebuia doar să-şi continue atacul.

Bariera defensivă a lui Yimmon părea să cedeze şi să se contracte... şi apoi rezistă. Tesla căută o cale de a o străpunge. Se hotărî asupra unui mijloc care nu era chiar o încălcare a instrucţiunilor Stăpânului său.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că a avut loc o lovitură de stat pe Coruscant?

Lăsă întrebarea să atârne şi fu răsplătit cu o scânteie bruscă de interes din partea lui Yimmon, ca şi cum ar fi scos capul deasupra baricadei sale.

— Ce-ar fi dacă ţi-aş spune că a avut loc un atentat la viaţa Împăratului. Poate că ştiai deja acest lucru?

Niciun răspuns, dar pulsul celuilalt se acceleră iar respiraţia i se încetini.

— Şi dacă ţi-aş spune că autorii acestui atentat au fost zdrobiţi complet şi că întreaga organizaţie a fost distrusă?

Ah, da. Asta era o reacţie. Simţea cât de mult dorea Yimmon să deschidă ochii, să vadă chipul lui Tesla, deşi nu ar fi fost în stare să citească nimic pe el.

— S-a întâmplat un astfel de lucru, te întrebi? Să presupunem că da. Şi că urmează operaţiunile rezistenţei de pe alte lumi. Şi că ele vor cădea, una după alta. I-ai avertiza dacă ai putea? Ah, dar bineînţeles că nu poţi. Nu ai cum să ajungi la ei.

După ce puse la punct această sugestie – după ce îl invită pe Thi Xon Yimmon să se gândească la colegii săi din rezistenţă de pe diversele lor lumi – Tesla monitoriză pentru o clipă activitatea relativ nervoasă din spatele faţadei calme a Cereanului, apoi apăsă tot mai uşor. Apoi se retrase... aparent. Cel puţin, Yimmon ar fi trebuit să simtă că s-a retras. Adaptând acţiunea fizică la sugestia mentală, se întoarse ca şi cum ar fi vrut să părăsească camera – şi fu sfâşiat de un potop de energie a Forţei. Se izbea de

el ca o ploaie statică. Electrizant. Şocant.

La fel de repede cum venise, dispăru, lăsându-l pe Tesla ameţit şi înfrigurat. Ezită şi simţi instantaneu o gâdilare de interes din partea bărbatului aşezat cu picioarele încrucişate pe podea în spatele lui. Se forţă să meargă mai departe, gândurile lui febrile ţinându-l strâns. Era posibil ca acest Cerean să fie un adept secret?

Se gândi din nou la planul de acţiune pe care intenţiona să i-l prezinte lui Darth Vader la întoarcerea sa pe Staţia Kantaros – separarea fizică a cortexurilor duale ale lui Yimmon. Dacă Yimmon era sensibil la Forţă, ce efect ar fi putut avea asta?

Tesla se grăbi să iasă din celula lui Yimmon, curiozitatea încolţind delicios. Era nerăbdător să se întoarcă Stăpânul său pentru ca, împreună, să poată diseca psihicul lui Thi Xon Yimmon şi să-i dezvăluie secretele.

Capitolul 34

Pe orbita joasă deasupra lumii Dathomir, Jax se gândea cu atenție unde să aterizeze. Planeta era încă în mare parte nelocuită, iar populațiile existente erau limitate la regiunea largă de coastă a unuia dintre cele trei continente. Erau câteva clanuri de aşa-numite Vrăjitoare, ascunse în peisaj. Din când în când, se formau şi altele noi, populate de proscrişi, foşti sclavi sau renegați.

Surorile Nopții fusese un astfel de grup de renegați, şi existau cel puțin două clanuri despre care se spunea că erau formate din bărbați şi femei care respinseseră ierarhia matriarhală a clanurilor dominate de femei şi care urmăreau să creeze o societate ceva mai egalitară. S-ar putea să fie mai binevoitori față de vizita unui străin decât rudele lor izolaționiste, dar se îndoia că vreunul dintre aceste clanuri i-ar putea oferi ceea ce îşi dorea – accesul la ruinele *Templului Stelar*.

Nu, trebuia să braveze să stârnească furia *Clanului Muntelui Cântător* – grupul tribal care revendica teritoriul de deasupra câmpiei devastate unde se afla odinioară templul. Orice îndoieli pe care le-ar fi putut avea cu privire la alegerea destinației sale se risipiră în timp ce zbura deasupra ruinelor vaste care dominau *Câmpia Infinitului.* Ascuns într-un buzunar adânc al paltonului său, holocronul Sith rezonă cu energiile locului. Nu mult, dar suficient pentru a-l alerta pe Jax cu privire la faptul că acel câmp de resturi stâncoase încă mai avea putere reziduală.

Capitala *Clanului Muntelui Cântător* se afla în poala unui vârf important din lanțul care dădea numele clanului. Bulevardele oraşului fortificat se întindeau pe pantele inferioare ale muntelui, înconjurate de o pădure rară.

Jax nu avea nicio îndoială că clanul va fi în alertă maximă în momentul în care va ateriza. Coborî *Delta-7* pe o stâncă plată care se afla chiar dincolo de porțile oraşului şi ieşi din carlingă în aerul rece de munte... şi în văzul a jumătate de duzină de războinici – toate femei şi toate, fără îndoială, mortale.

Nu ezită, ci pur şi simplu se îndreptă spre partea de jos a rampei înguste de aterizare, cu mâinile la vedere şi cu palmele întinse. Se apropie de femei şi le privi cu atenție. Două erau înarmate cu lănci statice, fiecare având în vârf un fulger energetic. Două purtau bastoane de cortoză. Perechea din centrul grupului era neînarmată... doar dacă nu socoteai Forța drept o armă. Una era cu siguranță umană; cealaltă era o femelă Zabrak Dathomiri şi purta tatuajele faciale care o declarau adultă. Îi inelau ochii şi baza coarnelor şi îi uneau podul nasului, buza superioară şi bărbia.

Deşi niciuna dintre femei nu era îmbrăcată pentru luptă, Jax nu avea nicio îndoială că erau la fel de bine antrenate în arta apărării pe cât erau în nuanțele străvechi ale manipulării Forței. Trimițând panglici blânde de sondare, Jax află doar că aceste două femei se considerau egale şi că erau în serviciul alteia.

— Vă rog, spuse el, liniştit, vreau să mă întâlnesc cu şefa clanului vostru.

Femelele schimbară priviri. Femela Zabrak îşi înclină bărbia tatuată spre *Aethersprite*.

— Pilotezi o navă Jedi. Şi totuşi nu poți fi Jedi.

— Sunt.

Urmă o pauză, apoi:

— Am auzit zvonuri despre distrugerea Ordinului Jedi de către Imperiu.

— Zvonurile sunt exagerate. Eu sunt Jedi.

— Le-am simțit în Forță ecourile morții.

Jax ignoră răsucirea din mațele lui.

— Ca şi mine.

Simți atingerea simțului Forței al celorlalte ca pe nişte mâini iscoditoare care îi frecară tâmplele, apoi îi străbătură creierul. Se apără împotriva intruziunii.

— Eşti un adept al Forței, cel puțin, observă femeia umană. Numai un adept ne poate bloca atât de eficient. Arată-mi arma ta.

El ştia că ea nu-i cerea să vadă blasterul pe care îl purta la vedere pe centură. Întinse mâna dreaptă şi îşi chemă sabia în palma deschisă. Zbură de sub haina lungă până la coapse şi ateriză solid în mâna sa.

— Activeaz-o, porunci femela Zabrak.

El o făcu. Lama luă naştere cu un bâzâit de putere brută – strălucitoare, şi de culoarea spumei mării sub luna plină. Toate, în afară de femela Zabrak, făcură un pas în retragere. Ea aprobă din cap şi schimbă o privire cu omologul ei uman.

— O armă Jedi.

Jax răsuflă uşurat şi trimise Forței un mesaj mut de recunoştință pentru faptul că el şi Laranth avuseseră timp să-i construiască o sabie nouă înainte să părăsească Coruscantul. Altfel, ar fi înfruntat aceşti duşmani înverşunați ai Împăratului cu o sabie Sith în mână. Se îndoia că ar fi fost în stare să scape. Din fericire, lăsase lama Sith la bordul lui *Laranth*. Holocronul Sith pe care îl ascunsese la bordul navei de luptă ar putea reprezenta, de asemenea, o amenințare la adresa credibilității sale, dar avea să facă față acestei provocări atunci când avea să ajungă la ea.

— Arma lui s-ar putea să nu însemne nimic, spuse vrăjitoarea umană. S-ar putea să fi furat atât nava, cât şi arma de la un Jedi mort. Îşi întoarse privirea spre Jax. Vei intra în citadelă şi vei permite să fii scanat... sau vei pleca.

Jax dezactivă sabia şi îşi înclină capul în semn de consimțământ.

— Orice este nevoie.

Ea întinse mâna după arma lui.

— De asta este nevoie. Dă-mi sabia ta.

I-o înmână fără ezitare. Se va întoarce oricând dorea, aşa că nu-şi făcea griji în privința ei... doar dacă nu o vor încuia undeva.

Ea făcu un pas înapoi şi îi făcu semn să treacă prin grupul lor. El se înclină respectuos şi se îndreptă spre porțile care se deschideau acum.

— Cum te numeşti, Jedi? întrebă femela Zabrak.

Ar fi fost inutil să mintă.

— Jax Pavan.

— De ce ai venit?

De ce venise? Ce spera să găsească?

— Asta trebuie să discut cu lidera voastră.

Îl escortară în cetate şi închiseră porțile masive fără intervenția vreunei ființe sau maşini. În piața largă din interiorul incintei, Jax simți privirea înțepătoare a multor ochi. Clădirile nu aveau mai mult de trei etaje, dar lumea – în majoritate femei şi fete – privea de la fiecare fereastră şi uşă. Străzile, de asemenea, erau pline de curioşi.

Gărzile sale îl conduseră direct prin piață la o casă rotundă care părea să fie un centru oficial de primire. Acoperişul său conic, cu două etaje, era susținut de coloane

uriaşe sculptate din trunchiuri de copaci indigeni şi acoperite cu ornamente metalice. Fiecare coloană era împodobită cu un medalion din metal prelucrat care purta sigiliul particular al unui trib sau clan vecin. Jax presupunea că era de bun augur faptul că nu fusese dus imediat într-o celulă din care ar fi fost nevoit să evadeze. Nu avea nicio îndoială că evadarea de aici nu avea să fie uşoară. Se îndreptă spre centrul podelei rotunde şi se întoarse să se uite la gazdele sale. Cele două femei care vorbiseră – cumva termenul de Locotenent părea să li se potrivească – se mutară să stea câte una de fiecare parte, cu fața la el. Celelalte patru luară poziție în jurul cercului. Cele două mai apropiate de el îşi ridicară brațele într-o parodie de îmbrățişare, apoi femela Zabrak rosti o serie de cuvinte tonale pe care el nu le înțelese. Fu imediat asaltat de senzația că cineva îi turnase o găleată de apă caldă în cap, astfel încât aceasta să îi curgă în creier, să se scurgă pe şira spinării şi să i se adune în stomac. Era o senzație în acelaşi timp liniştitoare şi enervantă, iar când aceasta îl părăsi, se simți obosit şi invadat.

Îşi închisese ochii. Acum îi deschisese pentru a descoperi că ambele femei îl priveau cu o precauție sporită.

— Spui că eşti Jedi, spuse femeia umană, dar există întuneric în tine – o confuzie de umbră şi lumină.

Jax respiră adânc şi rosti cuvinte pe care nu intenționase să le spună.

— Am pierdut un companion. Perechea mea. O adeptă a Forței cu un mare talent. Moartea ei a perturbat echilibrul Forței din mine. L-am pierdut, de asemenea, pe liderul clanului meu, dar nu în fața morții, ci în fața Lordului Întunecat. Acestea sunt pierderi care trebuie să fie...

— Răzbunate?

Vocea pluti până la el din galeria de la etajul al doilea care se întindea pe toată circumferința casei rotunde. Ridică privirea, căutând sursa. Ochii lui găsiră o femeie de vreo cincizeci şi cinci sau şaizeci de ani standard care privea de sus. Era înaltă, regală, cu părul de culoarea luminii lunii, ținut la distanță de chipul ei frumos cu un cerc de aurodium. Se întoarse cu fața spre ea şi se înclină.

— Nu răzbunate, ci răscumpărate.

Ea scutură din cap.

— Răscumpărarea, Jedi, este un lucru greu de realizat.

— După cum foarte bine ştii, ghici el. Tu eşti Augwynne Djo, nu-i aşa?

Zâmbetul ei fu o reflexie a tristeții profunde care îi acoperea peisajul interior senin, ca un strat subțire de zăpadă. Jax simți imediat un sentiment de concordanță cu femeia; simți că şi ea fusese victima trădării şi a pierderii. Cei doi utilizatori ai Forței rămaseră în picioare, măsurându-se o vreme unul pe celălalt – suficient de mult pentru ca războinica Zabrak să se mişte neliniştită. Mişcarea atrase privirea stăpânei sale.

— Aduceți-l la mine, spuse Djo.

Se întoarse de la balustrada galeriei şi dispăru în umbră. Cele două acolite ale ei îl flancară imediat pe Jax şi îl conduseseră la o scară care lega parterul casei rotunde de galerie. În capătul scărilor, două coridoare fugeau în unghi de patruzeci şi cinci de grade unul față de celălalt. Casa rotundă, îşi dădu seama Jax, era legată de clădirea sau clădirile din spatele ei. Gărzile lui o luară holul din dreapta şi îl străbătură cu paşi repezi, urmând umbra pâlpâitoare a matriarhului clanului lor.

Destinația lor era o cameră mare cu pereți din piatră roşiatică şi o vatră centrală al cărei foc ardea strălucitor şi cald, dar nu consuma combustibil. Augwynne Djo era deja aşezată pe un scaun lat şi capitonat, cioplit din aceeaşi piatră nativă ca placa şi

cărămizile care formau pereții şi podeaua.

Gardienii lui Jax îl conduseseră în cameră şi îl aşezară în fața ei.

— Mulțumesc, Magash, Duala. Matriarhul clanului dădu din cap spre fiecare femeie în parte. Puteți să ne părăsiți acum.

— Dar, Mamă, el este un străin, spuse femela Zabrak, Magash. Şi un bărbat.

Jax nu-şi putu da seama care dintre ele o deranja mai mult.

— Este Jedi, spuse Augwynne Djo, ca şi cum asta ar fi fost tot ce trebuia spus. Apoi întinse mâna spre Magash. Arma lui, te rog.

Aruncându-i o privire însoțitoarei sale, femela Zabrak se apropie de stăpâna sa şi îi înmână sabia lui Jax. Apoi cele două tinere se înclinară şi ieşiră din cameră.

— Stai jos, Jedi, spuse Vrăjitoarea, gesticulând cu o mână grațioasă, cu degete lungi, şi spune-mi de ce ai venit la noi.

* * *

Duala Aidu se întoarse imediat la *Casa Rotundă* pentru a le expedia pe războinicele gardieni de acolo. În absența colegei sale, Magash Drashi se trezi plimbându-se pe coridorul din fața camerelor Mamei Clanului, profund neliniştită. Nu ştiuse niciodată că Mama Augwynne era atât de receptivă la vizitatori.

Da, poate că acest vizitator era într-adevăr un Jedi, şi da, Jedii erau – cel puțin în teorie – aliniați cu Vrăjitoarele de pe Dathomir împotriva Sithului şi a întunericului adus de aceştia. Dar el era... ei bine, un bărbat. Ar fi trebuit să fie orbită de Forță ca să nu fi simțit ciudatul sentiment de familiaritate care trecuse între matriarhul ei şi acest străin. Era sigură că avea ceva de-a face cu revelația lui despre partenerul pierdut. Curiozitatea ei nativă îşi făcu atunci simțită prezența. Ce fel de parteneriat ar putea exista între femei şi bărbați utilizatori ai Forței? În cultura ei, bărbații erau supuşi şi inferiori femeilor. Ei erau culegători de hrană, muncitori, reproducători. Nu puteau canaliza Forța mai mult decât putea un *rancor* să studieze filosofia! Dar se pare că bărbații din alte lumi puteau canaliza Forța. Magash ştia că Jedii nu erau supuşi nimănui. Se părea că bărbații Jedi erau la fel de liberi ca şi femeile lor să se antreneze în Forță sau chiar să învețe să o folosească.

Îşi dorea foarte mult să fie în strânsă companie cu Cavalerul Jedi, să-l privească, să-l vadă folosind Forța fără să facă vrăji – lucru pe care cu greu şi-l putea imagina – să-i audă gândurile despre locul său în univers şi despre legătura sa cu Forța. Simțise Forța în el, îl văzuse chemându-şi arma Jedi şi activând-o. Putea el să facă mai mult? Era dornică să ştie. O parte din ea îşi bătea joc de propriul ei interes naiv pentru un străin. La urma urmei, ce fel de gânduri ar putea avea un bărbat despre orice? Se gândeau să mănânce, să doarmă, să se împerecheze, să muncească şi să-şi petreacă puținele ore libere jucând jocuri cu reguli obscure, în urma cărora câştigătorii îşi băteau joc de cei care pierdeau. Aceasta era prima ei expunere la un bărbat dintr-o altă lume – dintr-o altă cultură. Ar putea fi chiar atât de străini?

Ei bine, răspunse o voce argumentată, *comportamentul Jediului nu demonstrează cât de diferit este el de orice membru al clanului Dathomiri? Simplul fapt că pilotează o navă spațială atât de complexă...* Gândurile îi fură oprite de gândul la nava de luptă Jedi aşezată pe bucata de stâncă de dincolo de porți. Aruncând o privire rapidă către uşile camerelor lui Augwynne Djo, Magash Drashi se grăbi să se îndepărteze pentru a vedea mai îndeaproape nava străinului.

Capitolul 35

Den se holbă la droidul peticit ca şi cum ar fi început să vorbească în Huttă.

— Ce-ai spus?

— Am spus că Jax a plecat. Ceea ce, cumva, nu mă surprinde atât de mult pe cât ar trebui.

Den se uită de la I-5 la Sacha Swiftbird, care stătea în spatele droidului în uşa atelierului lui Geri.

— Ce vrea să spună prin *Jax a plecat*?

Femeia făcu o grimasă şi îşi încrucişă braţele la piept.

— A pornit *Aethersprite* şi a plecat în toiul nopţii. Câţiva tehnicieni mecanici de noapte l-au văzut, dar...

Ea clătină din cap.

Fiorul rece de groază care străbătu corpul lui Den îl aşeză greoi pe scaun.

— Şi nimeni nu s-a gândit să-l oprească?

Swiftbird ridică din umeri.

— Vorbim despre Jax Pavan. Asta face din el un fel de erou pe aici. Nu opreşti un erou care pleacă să facă lucruri eroice.

— Credeam că nimeni nu trebuia să ştie cine este – în afara conducerii de aici.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Oh, haide. Într-o comunitate atât de unită ca asta? Las-o baltă. Informaţiile secrete sunt pâinea cea de toate zilele pe aici. Aş socoti că la o zi după prima voastră aterizare, ştia toată lumea că există un Jedi printre noi. Doar că nu vorbeau despre asta.

Den clătină din cap, uitându-se la I-5 pentru a găsi ceva care să-i oprească lumea să se clatine.

— Aşa că a luat nava de luptă şi a decolat... Cu ce destinaţie?

— Habar n-am, spuse droidul. Nu s-a deranjat să completeze un itinerar cu controlul zborurilor de la *Muntele Casă*. Neglijent din partea lui.

— Nu fi obraznic, replică Den. Întotdeauna devii obraznic atunci când eşti furios.

— Sunt un droid. Droizii nu sunt furioşi.

— Oh, nu recurge la scuza asta stupidă, *Cap de Tinichea*. Eşti furios şi ştii foarte bine asta.

Optica lui I-5 se lumină şi scoase un sunet nemulţumit, pregătindu-se să facă un alt comentariu, dar Sacha îl întrerupse.

— Voi doi sunteţi ca un cuplu de bătrâni căsătoriţi. Asta e o pierdere de timp, nu? Pavan a dispărut şi am rămas fără o navă de luptă. Situaţia lui Thi Xon Yimmon nu s-a schimbat, băieţi. Este încă la mila Lordului Întunecat şi a lingăilor lui slinoşi. Trebuie să ne regrupăm şi să ne dăm seama ce se poate face pentru a salva situaţia. Aveţi vreo idee constructivă?

Atât Sullustanul, cât şi droidul îşi întoarseră privirile speriate spre fostul pilot de curse de ataşe. Un hohot de râs înăbuşit îi aminti lui Den că nu fusese singur în atelier când I-5 şi Sacha dăduseră buzna înăuntru. El şi Geri îşi aduseseră amândoi micul dejun aici, ca să mănânce, şi frământaseră idei privind personalizarea pieselor

Nemesis ale lui I-5YQ. Acum, micul tehnician urmărea jocul cu o veselie nedisimulată.

— Îmi pare rău, zise el, arătând atât de contrariat pe cât îi permiteau trăsăturile sale Rodiene. A fost doar... ştii tu... amuzant.

— De aici şi râsul, spuse I-5. Dar Sacha are dreptate. Nu avem nicio idee ce face Jax sau unde se îndreaptă. Putem doar să încercăm să facem faţă situaţiei cât de bine putem.

— Cum? ceru Den pe un val crescând de frustrare. Aşa cum ai spus, nu avem nicio idee unde se duce Jax.

I-5 intră complet în cameră.

— Fie Jax s-a întors la Staţia Kantaros, fie nu. Dacă a revenit acolo, va avea nevoie de ajutorul nostru. Dacă nu, atunci Yimmon încă trebuie să fie salvat.

Sacha Swiftbird intră în cameră pe urmele droidului şi alunecă pe scaunul de lângă Geri pentru a se înfrupta din resturile de la micul dejun. Tânărul Rodian nu schiţă niciun protest.

— Grozav, spuse ea. Deci, se pare că te gândeşti că ar trebui să ne întoarcem la Staţia Kantaros şi să-l salvăm noi pe Yimmon.

— Noi? întrebă I-5.

— Ai nevoie de un pilot, nu? Eu sunt pilot. Unul dintre cei mai buni, de fapt. Sunt şi un inginer fantastic.

— Oh, dar veţi avea nevoie şi de un tehnician, nu-i aşa? întrebă Geri. Adică, nu poţi fi inginer în timp ce pilotezi, nu?

— Nu, spuseră ceilalţi la unison perfect.

— Îmi pare rău, puştiule, spuse Sacha. Asta este o misiune periculoasă.

— Haide, Sacha!

— Aren şi Degan nu ţi-ar da niciodată permisiunea. Te gândeşti să-ţi nesocoteşti superiorii, cadet?

Faţa lui Geri se posomorî.

— Cred că nu.

Sacha se întoarse spre Den şi I-5.

— Dar Degan m-a oferit deja o dată vouă. Aveţi nevoie de redundanţă în inginerie şi la manşă. Ceea ce înseamnă că vin cu voi. Fie că vă place sau nu.

— Cine a spus că nu ne place? întrebă Den. Am spus noi asta?

— Grozav, spuse Swiftbird, adunând ultima bucată din micul dejun al lui Geri. Deci, care e planul?

Îi acordă lui I-5 întreaga ei atenţie.

— Sunt surprins că nu te-ai ocupat deja de asta.

— Bădăranule, îi spuse ea droidului. Mă gândesc că ar trebui să ne întoarcem la Staţia Kantaros. Şi cum ştim că navele *Soarelui Negru* sunt binevenite acolo, vom intra ca o navă a *Soarelui Negru.* Cum mă descurc?

— Destul de bine, recunoscu I-5. Acum că am lămurit misiunea, sugerez să plecăm cât mai curând posibil. Oricât de mult mi-ar plăcea să rămân aici şi să-mi continui recondiţionarea, nu ne putem permite acest timp. Poţi aproba o plecare cu conducerea ta?

— Pot face mai mult de atât. Pot obţine o escortă şi întăriri.

— Nu vor putea să ne escorteze prea mult. Crede-mă, zona din jurul staţiei este bine patrulată.

— Vor fi ca nişte umbre. Forţele lui Vader nici nu vor şti niciodată că sunt acolo

– decât dacă vrem noi.

Den se simți ca şi cum ar fi fost lăsat complet în praf.

— Înapoi! Cum adică ne-am lămurit cu privire la misiune? Eu nu sunt lămurit cu nimic. Ce anume ne propunem să facem?

Dacă I-5 ar fi avut o sprânceană de ridicat, ar fi ridicat-o, Den era sigur de asta.

— Exact ce a sugerat Sacha. Ne vom da drept un cargobot al *Soarelui Negru* şi vom andoca la stație ca şi cum am avea tot dreptul să fim acolo.

Den clătină din cap.

— Şi ce îi va convinge că nu ar trebui să ne zboare din cer? Toate navele *Soarelui Negru* care sosesc trebuie să trimită coduri de identificare la stație pentru a fi admise. Noi nu avem coduri de identificare ale *Soarelui Negru.*

— De fapt, avem, spuse droidul, părând atât de îngâmfat pe cât era posibil să pară un droid. În timp ce stăteam pe platforma de aterizare din Keldabe cu mica flotă a Prințului Xizor, mi-am luat libertatea de a pirata câteva coduri de identificare. În ceea ce priveşte comanda şi controlul Kantaros, noi vom fi *Răpitorul* de pe Mandalore.

Den dădu din cap, recunoscător, în sfârşit, pentru o explicație care avea sens.

— Înțeleg. În felul ăsta, după ce invadăm stația şi îl salvăm pe Yimmon, putem fugi înainte ca ei... Clipi din ochii ca de bufniță. Stai... ce?

Capitolul 36

Magash recunoscu faptul că nava de luptă Jedi era frumoasă. Chiar şi finisajul ei decolorat şi zgâriat nu-i diminua liniile elegante şi profilul ca o săgeată.

Vrăjitoarea Zabrak nu era singurul membru al comunităţii care găsea nava intrigantă; erau mai multe surori – chiar şi o mână de copii – care observau nava Jedi de la o distanţă sigură. Magash simţi un strop de iritare. Pe *Munte*, le era frică de ea! Ei bine, ei nu îi era. Mărşălui până la navă şi rămase în umbra unei aripi, dorindu-şi ca vizitatorul să fi lăsat coborâtă rampa de aterizare. Nu ar fi ezitat nici măcar o clipă, îşi spuse ea, să urce în navă şi să se uite în carlingă. Se gândi să sară cu Forţa pe puntea din faţă, dar se abţinu de la o mişcare atât de îndrăzneaţă. Poate că era bărbat, poate că era străin, dar era un oaspete al Matriarhului. Un astfel de act ar fi fost o încălcare a politeţii. Aşa că, în schimb, ridică doar o mână şi mângâie suprafaţa din faţă a aripii, acolo unde aceasta se contopea cu fuzelajul.

O furnicătură de ceva asemănător groazei îi urcă pe braţ. Îşi trase mâna înapoi cu o respiraţie ascuţită. *Ce a fost asta?* Se uită repede peste umăr la cei timizi care o priveau. Simţiseră oare retragerea ei involuntară? O interpretau ca pe o teamă?

Strângând din dinţi, Magash se întinse şi îşi lipi vârfurile degetelor de metalul strălucitor. Şoapta de energie întunecată reveni, făcând-o să mai tragă o dată aer în piept. Apoi murmură cuvintele şi melodia unei vrăji de calmare...

Te chem pe tine, Cel Neformat.
Să nu mi se întâmple nimic rău în momentele de încercare.
În momentele de pericol, călăuzeşte-mi paşii.
Inspiră-mă. Îndrumă-mă.

Îşi ţinu mâna în contact cu învelişul navei până când crezu că toţi nervii ei vor ţipa de dorinţa de a închide acea şoaptă de putere întunecată. Apoi o retrase cu dezinvoltură, ca şi cum fălcile n-ar fi durut-o de la strângerea dinţilor – ca şi cum n-ar fi vrut să mârâie de o suferinţă fără nume. Se îndepărtă de navă, se întoarse şi păşi înapoi spre cetate, având grijă ca nimeni să nu o vadă ştergându-şi compulsiv mâna pe partea din faţă a tunicii. Trecuse dincolo de curiozitate. Acum voia cu disperare să ştie ce anume bântuia nava Jediului.

* * *

Jax Pavan se aşeză pe divanul indicat de Mama Clanului Djo şi se gândi cum să răspundă la întrebarea ei: de ce venise la ele?

Nu vreau să pun un nume pe ceea ce m-a adus aici, gândi el, dar ăsta nu era un răspuns pe care ea l-ar fi acceptat... şi nici el, în cele din urmă, pentru că ştia că era o eschivă.

— Am fost condus aici, stăpână. În parte, de partenera mea, Laranth – un *Paladin Gri*.

Privirea Augwynnei Djo era senină, dar Jax simţi o bruscă acutizare a atenţiei ei

asupra lui.

— Ai menționat-o înainte. Moartea ei. Şi totuşi spui că ea te-a condus?

— Am avut o viziune a ei – nu, mai puțin decât o viziune, o impresie – în timp ce eram în contact cu aliații mei Cephaloni. Mesajul lor a fost: *Caută surori*. În afară de Laranth însăşi, doar Vrăjitoarele de pe Dathomir ar putea fi numite *surori* ale Jedilor.

Privirea lui Djo se intensifică.

— Ai fost în contact cu Cefalonii? Am auzit de aceste ființe. Se spune că trăiesc în afara timpului.

— Nu ştiu dacă trăiesc în afara timpului, dar cu siguranță au o perspectivă diferită asupra lui.

Jax se aplecă spre Mama Clanului, îndemnând-o la o deschidere despre care ştia că era dificilă pentru ea, date fiind circumstanțele. Vrăjitoarele de pe Dathomir erau în esență o comunitate în exil pe propria lor lume.

— Maică a Clanului Djo, în timp ce încă eram cufundat în acest contact, am fost forțat să stabilesc un curs destul de repede. Nu m-am gândit ce curs să stabilesc, pur şi simplu am făcut-o. Când am ieşit din hiperspațiu, mi-am dat seama că stabilisem un curs către Dathomir.

Sprâncenele lui Djo se ridicară spre coroana ei.

— *Caută surori*, cită ea încet. Da, înțeleg. Dar ce te aştepți să găseşti aici?

— Nu sunt sigur. Ştiu doar ce am nevoie.

— Şi de ce anume ai nevoie?

— O unealtă. O armă. O strategie de folosit împotriva Lordului Întunecat. De asemenea, am menționat că mi-am pierdut propriul lider în fața lui. Nu o pot aduce pe Laranth Tarak înapoi din morți, dar trebuie să-l eliberez pe Thi Xon Yimmon.

Augwynne Djo aprobă din cap.

— Şi crezi că vei găsi acea... armă... aici?

— Da. Şi cred că ar putea avea legătură cu ruinele de pe câmpie.

Mama Clanului se ridică şi se îndepărtă de el, dar el văzuse suferința trecătoare din expresia ei şi o simțise ca pe o undă în țesătura Forței care se întindea între ei.

— Ruinele *Templului Stelar*? Le evităm. Cu asiduitate. Crezi că ceea ce vrei este acolo?

— Există ceva energie reziduală, posibil de la *Poarta Infinitului*. Nişte... vârtejuri în Forță... posibil chiar în timp. Eu... simt nevoia să le înțeleg.

Nu menționă holocronul Sith sau reacția acestuia la ruinele *Porții*.

— Atunci intenționezi să mergi acolo – să vizitezi ruinele?

— Dacă îmi permiteți, Mamă de Clan.

Ea se întoarse să se uite la el, cu o mică scânteie de umor în ochii ei palizi.

— Şi dacă ar fi să spun nu? Dacă ți-aş refuza accesul la ruine?

El se ridică.

— Atunci voi pleca. Voi găsi o altă cale să... descopăr ceea ce trebuie să descopăr.

— Niciun alt clan nu-ți poate acorda acces în acel loc. Noi suntem gardienii lui.

— Ştiu.

Ea luă în considerare propunerea în tăcere, fără să-şi ia privirea de la chipul lui, fără să rupă legătura cu Forța pe care o stabilise cu el de când fusese introdus în *Casa Rotundă*.

— Poți vizita ruinele, Jax Pavan, dar trebuie să iei cu tine una dintre Surori.

El îşi înclină capul.

— Mulțumesc, Mamă de Clan.

Augwynne Djo se întoarse spre uşile camerei sale. Jax văzu filamentele de Forță zburând din ea – fibre strălucitoare de energie, lansând o chemare. Apoi ea se întoarse la locul ei. Nu făcuse decât să se reaşeze când uşa camerei ei se deschise pentru a o lăsa să intre pe Locotenentul ei uman – cea pe care o numise Duala.

— M-ai chemat, Mamă? întrebă femeia.

— I-am acordat oaspetelui nostru permisiunea de a vizita ruinele.

Îşi înclină capul albit spre câmpia care se întindea dincolo de zidurile oraşului, la nord-vest. Vrăjitoarea cea tânără îi aruncă lui Jax o privire speriată, dar spuse doar:

— Da, Mamă Augwynne.

— Doresc ca el să aibă un însoțitor din rândul Surorilor. Ruinele sunt... un loc periculos.

— Va fi dificil, spuse Duala, să găseşti pe cineva dispus să meargă cu el.

— Voi merge eu.

Jax, Augwynne şi Duala se întoarseră cu toții la auzul vocii. Locotenentul Zabrak al lui Djo stătea în pragul uşii, cu privirea ațintită asupra lui Jax. Intensitatea acelei priviri îl făcu pe Jedi să ridice un scut precaut.

— Eşti sigură, Magash? întrebă stăpâna.

— Sunt curioasă cu privire la căile Jedi, spuse femela Zabrak. Aş vrea să le înțeleg mai bine. Poate că aş putea învăța ceva de valoare pentru clan.

— Un sentiment nobil, spuse Djo aprobator, apoi i se adresă lui Jax. Este trecut de amiază. Când soarele va apune, temperatura va scădea şi ruinele vor deveni mai periculoase, chiar şi pentru cei cufundați în Forță. Te vei duce acolo acum, sau vei aştepta până dimineață?

— Timpul, Mamă de Clan, nu este ceva ce pot irosi, spuse el. Aş merge acum, dacă este acceptabil.

Augwynne Djo încuviință din cap. Apoi întinse mâna, cu sabia lui Jax în echilibru pe ea. El îşi ridică propria mână şi chemă arma la el. Se aşeză în palma lui cu o greutate liniştitoare, apoi şi-o fixă la curea.

— Sunt sigur că nu trebuie să-ți spun să ai grijă, spuse Djo.

Jax zâmbi.

— Nu, Mamă de Clan. Nu trebuie.

Se înclină în fața ei şi porni spre uşă şi spre gardianul său care nu zâmbea.

— Jax Pavan.

Se întoarse la auzul vocii Matriarhului.

— Dacă vei găsi ceva în acea ruină care ne-ar putea fi de folos...

— Stai liniştită, Maică Djo. Voi împărtăşi tot ce voi afla şi va fi în folosul *Surorilor*.

Jax se întoarse mai întâi la nava de luptă pentru a recupera holocronul. Habar nu avea cum le va explica asta lui Magash şi surorilor ei şi se întrebă dacă nu cumva ar putea să-i ascundă prezența.

Nava *Aethersprite* întinse rampa la gândul lui şi urcă în carlingă. Ascunse holocronul Sith în buzunarul adânc al paltonului său, apelând la amintirea copacului *miisai* pentru a-l ajuta să creeze un văl al Forței care să atenueze semnătura artefactului. Apoi se reîntâlni cu Magash Drashi pe platoul stâncos. Ea îl privi ciudat când ajunse la baza rampei de aterizare şi declanşă retragerea acesteia. Rămase uimit când ea păşi vioi înainte şi îşi atinse vârful degetelor de aripa navei.

Apoi îşi retrase mâna şi se întoarse spre el.

— A dispărut. Ce ai făcut cu ea?

— Ce a dispărut?

— *Chestia Groaznică*, spuse ea, iar el simți un fior la ceea ce voise ea să spună.

Îşi muşcă interiorul buzei. Vrăjitoarea era incredibil de sensibilă la textura energiei Forței.

— Nu sunt sigur ce vrei să spui prin *Chestia Groaznică*?

Ea făcu un gest nerăbdător.

— Era la bordul navei tale – sau făcea parte din nava ta. O fluturare întunecată, ca paşii unui prădător pe care nu-l poți vedea. Era acolo. Acum nu mai este.

Jax se uită în jur. Erau în centrul atenției mai multor femei care ieşiseră să îi privească.

— Nu aici, îi spuse el. Îți voi explica mai târziu. Acum, care este cel mai bun mod de a ajunge la ruine? Trebuie să mergem pe jos?

— Da. Asta dacă nu vrei să încerci să călăreşti o bestie *rancor*. Le lasă pe surori să îi călărească. Din câte ştiu eu, niciun bărbat nu a încercat vreodată... cu succes.

Ea zâmbi, arătându-şi dinții albi şi ascuțiți.

Răspunsul lui Jax fu un zâmbet ironic.

— Vom merge pe jos. Încotro?

Capitolul 37

— Nu te deranjează să foloseşti cabina lui Jax?

Den stătea neliniştit în trapa cabinei, privind cum Sacha Swiftbird o examina.

— Nu mă deranjează dacă nu-l deranjează pe el. Şi nu e aici ca să-l întreb, aşa că, nu. Nu mă deranjează.

Se duse la copacul *miisai* şi îşi trecu vârfurile degetelor peste ramurile delicate.

— Ăsta a fost al lui?

— Da. Uh. Ea i l-a dat... Laranth i l-a dat. El l-a folosit – îl foloseşte – pentru a medita.

— Se pare că a avut o perioadă grea.

Ea atinse cu degetul o creangă ruptă, apoi bătători nişte muşchi liber în jurul bazei micului trunchi.

— Da, a... avut un accident.

Den începu să întrebe dacă ar trebui să i-l ia din mâini, când ea băgă mâna în buzunarul din faţă al rucsacului, scoase un pachet de pastile energetice şi începu să fărâmiţeze una în recipientul de hrănire al ghiveciului. Bine, deci era genul care îngrijeşte.

— Ei bine, o să te las să te ocupi de asta, spuse Den. Vino pe punte când te-ai instalat.

— Sigur.

Lui Sacha îi luă mai mult timp decât se aştepta Den să se instaleze, iar I-5 era şi el inexplicabil de absent. Stând singur pe punte, Den tocmai începuse să se întrebe dacă era singurul care se simţea presat de timp când auzi rampa retrăgându-se.

Ei bine, în sfârşit.

Un minut sau două mai târziu, I-5 apăru pe punte în persoana sa de droid de standuri.

— Unde naiba ai fost? întrebă Den. Am crezut că ne grăbim.

— Ne grăbim, dar a trebuit să mă consult cu Geri în legătură ceva... modificări suplimentare.

— Modificări la tine, vrei să spui?

— Da. Suntem gata de decolare?

— Imediat ce apare noul nostru inginer.

Ca la un semn, Sacha apăru în trapă.

— Scuze, murmură ea. Doar mă instalam.

— Ah, spuse I-5. Aici erai. Vrei să o pui la treabă pe *Laranth*?

— Cu plăcere.

Den părăsi postul de copilot şi o privi cum se strecoară în spatele panoului de control. Părea... tulburată. Sau cel puţin introspectivă.

— Cred că cel mai înţelept mod de a acţiona este să aterizăm la Keldabe pentru a lua o încărcătură reală şi pentru a stabili că punctul nostru de origine chiar este Mandalore, continuă droidul în timp ce *Rangerul* verifica comenzile. În felul ăsta, dacă cei de la Staţia Kantaros ne verifică traseul...

Sacha aprobă.

— Ne întăreşte deghizarea ca transportor al *Soarelui Negru*, termină ea fraza. Ea luă manşa şi verifică direcția. Ar trebui să fie un punct bun de salt la o oră şi douăzeci şi cinci minute distanță.

— Aşa am calculat şi eu, spuse I-5.

Den, care stătea în spatele Sacha şi la stânga ei, se trezi că o privea. Părea nervoasă... sau neliniştită. Mâinile ei lucrau la manşă – degetele se flexau, băteau, frecau. Maxilarul ei părea încordat. Den deschisese gura să întrebe dacă s-a întâmplat ceva exact când ea spuse:

— Um. Eu... ah... am găsit ceva cam... neobişnuit... în cabina lui Jax. Nu prea ştiu ce să cred despre asta.

— Neobişnuit? repetă I-5.

— Ce anume? întrebă Den, cu gura brusc uscată.

Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca noul lor coleg să-i spună ceva înfricoşător despre Jax, care să se adauge la toate celelalte lucruri înfricoşătoare despre Jax pe care ajunsese să le cunoască.

— Există un sertar ascuns în carcasa ghiveciului în care se află micuțul copac – pe care l-am găsit în timp ce mă asiguram că raportul apă-alimente era setat corect, adăugă ea când 5 îşi roti capul să se uite la ea. Oricum, e o sabie în ea. Ea ezită. O sabie Sith.

Urmă o tăcere profundă în timp ce ea aştepta reacția lor. Den o rupse izbucnind în râs, iar Sacha îi aruncă o privire ciudată.

— Asta e amuzant?

— Nu. Nu e amuzant. Den îşi înghiți veselia nepotrivită. Doar o uşurare.

— O uşurare că prietenul nostru Jedi are o armă Sith ascunsă în camera sa.

— Ascultă, Sacha, cu tot ce s-a întâmplat cu Jax, mi-era teamă că o să-mi spui... Nu ştiu ce... Dar ceva la care nu puteam face față.

Privirea ei deveni mai perplexă.

— Alo? Sith? Partea întunecată? Nu sunt prietenii noştri. Este inamicul, de fapt.

Cinci interveni.

— Jax a primit sabia de la o sursă anonimă înainte de a se confrunta cu asasina Aurra Sing. S-ar putea să fi auzit de ea.

Swiftbird aprobă din cap.

— O tipă foarte mortală. Da.

— Jax a teoretizat că lama i-ar fi putut aparține de fapt lui Sing. Când a înfruntat-o, ea purta o armă Jedi.

— Vrei să spui că... le-au schimbat cumva?

— Sabia lui Jax fusese distrusă. A folosit arma Sith până când el şi Laranth au reuşit să construiască una nouă.

— Dar a păstrat arma Sith, oricum?

Ideea părea să o deranjeze.

— Planul, spuse Den, era să găsească un nou cristal pentru mâner şi să refacă arma pentru un viitor Padawan. Pur şi simplu nu s-a întâmplat niciodată.

Sacha Swiftbird dădu încet din cap, procesând informația.

— Bine. Mulțumesc pentru explicație. Eram puțin speriată de noua mea cameră. Nu cred că voi mai găsi alte surprize acolo, nu-i aşa?

— Să sperăm că nu, spuse I-5.

— Dar nu se ştie niciodată, murmură Den.

* * *

În unele părți ale Coruscantului, noaptea era mai strălucitoare decât ziua. Odată cu dispariția luminii soarelui, lumina refractată şi reflectată cu măiestrie preluă complet controlul şi transformă străzile în auriu, în arămiu, în argintiu, în rubine şi smaralde, în curcubee. Ziua falsă domni în toată splendoarea ei variată.

Dar aici, în adâncurile abandonate ale anticului sistem *Mag-Lev*, noaptea era noapte. Negrul era negru. Pol Haus ştia că aici jos supraviețuiau lucruri care nu văzuseră vreodată niciun fel de lumină a zilei – falsă sau nu. Lucruri care fugeau de lumină şi sunet, miros şi vibrații... doar dacă nu le era foame. Tocmai un astfel de loc alesese pentru a ascunde trenul *Whiplash*. Le dăduse drumul tuturor vagoanelor, cu excepția primelor trei – sacrificând coada pentru a salva trupul şi mintea – şi le adusese pe acestea la cel mai de jos nivel încă accesibil din tubul în care le lăsase Sal inițial.

Alese o bucată de cale ferată care doar părea să fie izolată de ieşire, dar care avea de fapt o *uşă din spate* bine ascunsă. De asemenea, echipase nucleul computerului cu o serie de dispozitive software şi hardware distructive; dacă trenul era descoperit şi izolat de *uşa din spate*, putea vaporiza iremediabil fiecare informație din sistem.

Spera să nu se ajungă la aşa ceva, dar nu avea de unde să ştie sigur dacă Locotenentul său Bothan fusese singur în activitățile sale. Instinctul îi spunea că da. Motivația lui Droosh fusese, în cele din urmă, lăcomia. Persoanele lacome aveau tendința de a nu dori să împartă potențialele surse de bogăție şi/sau putere cu alții.

Dar, din nou, nu se ştia niciodată.

Aşa că, în timp ce el şi Sheel Mafeen se îndreptau spre măruntaiele vechiului sistem *Mag-Lev*, la sute de metri sub tunelurile originale pe care le folosise *Whiplash*, îşi repetă în minte cum ar putea arăta o evadare în cazul în care ar trebui să fugă înainte de a extrage toate informațiile din sistem.

Haus îşi trase speederul pentru două persoane în spatele trenului şi coborî, cu blasterul în mână. Sheel alunecă în spatele lui. Faptul că era nervoasă era evident în felul în care îi tremura vocea când îl întrebă dacă trenul arăta aşa cum îl lăsase.

— Da. Şi din moment ce mi-am luat precauția de a instala un perimetru de senzori, pot garanta că nu a fost nimeni aici.

Dezactivă senzorii în timp ce vorbea şi se apropie de trapa care dădea în vagonul cel mai din spate – cel în care se afla camera lui Tuden Sal. Urcară la bord, iar el resetă câmpul senzorial extern, care era implementat de un set de discuri mici prinse magnetic de părțile laterale ale vagoanelor. Foarte ieftin de achiziționat, uşor de instalat şi destul de eficient. Odată ajunşi înăuntru, fiecare dintre ei avea o sarcină predefinită. Haus se duse la consola principală a computerului pentru a începe să descarce date către mai multe noduri HoloNet din diferite locații din oraş. Sheel, între timp, se ocupă de unitatea autonomă din apartamentul personal al lui Sal. Avea un dispozitiv portabil de recuperare pentru asta; teoretizaseră că datele personale ale lui Sal ar fi fost doar o fracțiune din ceea ce se afla în nodul principal.

Îşi făceau treaba de aproximativ o jumătate de oră – Haus trecuse la nodul terțiar de rezervă – când Sheel scoase un strigăt de surpriză sau de primejdie. Haus ieşi din camera principală şi ajunse la uşa camerei lui Sal înainte să-şi dea seama că se mişcase. Camera încă mirosea a moarte, sau poate că asta era doar imaginația lui.

— Sheel, ce este?

Ea se întoarse să se uite la el de la consola privată a lui Sal, având pe față o expresie atât de stresată, încât el simți o nevoie primară să o atingă, să o liniştească. Ajunse lângă ea din doi paşi şi îi puse o mână pe umăr.

— Ce s-a întâmplat?

Ca răspuns, ea îi întinse unitatea de recuperare, înclinând ecranul astfel încât el să-l poată citi.

— Am prioritizat descărcarea, spuse ea, şi am pus-o să scoată tot ce îi menționa pe Jax, Laranth, Darth Vader sau Împăratul. Această intrare este din corespondența privată a lui Sal.

Încruntându-se, Haus luă dispozitivul şi se uită la el. Nu existau date holografice – era doar text. Mesajul trimis scria: *Urgent. În atenția Lordului Vader. Sunt unele motive pentru a suspecta deplasarea lui Pavan şi a persoanelor de interes prin Săgeata lui Myto*. Această afirmație fu urmată de o serie de date care includeau perioada de timp în care Jax şi însoțitorii săi îl deplasau pe Thi Xon Yimmon...

— Prin *Săgeata lui Myto*..., murmură Haus. Îşi scutură capul. Nu înțeleg. Ce...

— El a trimis asta, spuse Sheel pe un ton urgent. Ochii ei scânteiau de lacrimi. Sal a trimis asta. Către *Biroul Imperial de Securitate* – către Lordul Vader. Era criptată. Unul dintre poate o duzină de mesaje criptate, şi singurul care îi menționa atât pe Jax, cât şi pe Vader – de aceea l-am deschis. Sal i-a vândut, Pol. El ne-a trădat şi pe noi.

Cu un impact cutremurător, informația lovi în plin.

— De ce?

— Nu ştiu. Nu cred că a fost pentru recompensă. A făcut asta în mod anonim – a criptat mesajul, l-a trimis printr-o legătură din umbră, astfel încât a trecut printr-o serie de noduri înainte de a ajunge la țintă. E doar text – e clar că nu a vrut să fie recunoscut... şi nu dă decât date minime despre locație şi timp, când ştia exact care era itinerariul lui *Far Ranger*.

Haus se sprijini puternic de peretele etanş şi o privi fix.

— I-ar fi putut trimite pe Imperiali la Toprawa exact în ziua sosirii lui Yimmon acolo.

— Dar nu a făcut-o.

— Din nou, de ce?

Sheel se aşeză pe marginea patului lui Sal, cu picioarele la câțiva centimetri de pata de sânge lăsată de Sakiyanului pe moarte.

— Poate că nu a vrut ca ei să fie prinşi, ci doar... nu ştiu... speriați, poate?

Haus aprobă din cap.

— Complotul său împotriva Împăratului. Ştia că Yimmon şi Jax nu i-ar fi permis niciodată să meargă mai departe. Dacă fugeau de Vader – ascunzându-se departe de orice celulă a rezistenței – putea să facă tot ce voia şi ei n-ar fi ştiut nimic până nu era prea târziu. Încercă, fără succes, să îşi descleşteze maxilarul. Putea să facă exact ceea ce a făcut.

— Doar că, cu Yimmon capturat...

Haus închise ochii, înțelegând în sfârşit de ce Sal fusese atât de hotărât să îl asasineze pe Palpatine.

— Nu putea să anuleze planurile, indiferent ce se întâmpla. Singura modalitate de a împiedica pierderea lui Yimmon să zdruncine rezistența ar fi fost să-l ucidă pe Palpatine şi să destabilizeze Imperiul.

Sheel se ridică în picioare.

— Trebuie să terminăm şi să plecăm de aici, Pol. Trebuie să revedem toate astea cât de atent putem. Şi trebuie să încercăm să reluăm legătura cu aliaţii noştri. Nu putem lăsa asta să ucidă rezistenţa de pe Coruscant. *Whiplash* nu poate să fi murit în zadar.

O privi, admirându-i curajul – încăpăţânarea ei pură. Îi plăcea încăpăţânarea.

— A murit? repetă el. Eu încă nu sunt pregătit să-i organizez înmormântarea.

* * *

Era clar că Probus Tesla îl impresionase pe prizonier. Gândurile Cereanului, deşi ascunse în spatele calmului său încă impresionant, erau mai emoţionale, mai tulburi. Tesla simţea trepidaţie, tristeţe, speranţă, regret. Acum, ce să facă în legătură cu asta?

Lordul Vader îi dăduse instrucţiuni explicite să nu interacţioneze prea direct cu liderul *Whiplash*, ci doar să observe. Tesla credea că putea spune cu sinceritate că tocmai asta făcuse – deşi poate că îşi dăduse singur ceva de observat, sugerându-i voalat rebelului că prietenii săi erau în pericol. Ceea ce nu era decât adevărul.

Avea sens pentru el să treacă, în continuare, la oferirea unor simple reamintiri a ceea ce fusese deja pierdut. Cu asta în minte, la propriu, Tesla vizită celula în care era încarcerat Yimmon, şi la un moment neobişnuit – în timp ce celălalt bărbat îşi lua masa sărăcăcioasă. Tesla ştia că surpriza era un instrument eficient în procesul de interogare. Chiar când intră în cameră, Tesla simţi răsplata efortului său. Cereanul fu surprins, momentan fără echilibru. Nu se aşteptase la această vizită într-un moment în care de obicei era lăsat în pace şi atât de curând după ultima lor întâlnire. Ridicase în grabă o barieră mentală, dar Tesla simţise tulburarea sa interioară.

Se gândea la aliaţii lui posibil morţi de pe Coruscant. Perfect.

Tesla veni şi se aşeză cu picioarele încrucişate cu faţa la prizonierul său.

— Ai suferit multe pierderi, fu manevra sa de deschidere.

Yimmon ridică privirea doar pentru un moment, apoi îşi întoarse atenţia la masă. Mânca încet, cu înghiţituri mici, cu grijă.

— Îţi dai seama că vei suferi şi mai mult.

Niciun răspuns.

— Laranth Tarak, Den Dhur, Jax Pavan – sunt morţi cu toţii.

O scurtă pâlpâire a ochilor şi emoţiilor Cereanului atrase atenţia Inchizitorului.

— Eşti complet singur, continuă Tesla.

Thi Xon Yimmon îşi ridică privirea spre faţa lui Tesla, ochii lui fiind ascuţiţi, limpezi şi deconcertanţi.

— Chiar sunt?

Tesla fu nedumerit de gâdilătura de emoţie pe care o simţi din partea Cereanului. Totul era greşit. Da, era tristeţe, dar nu o groapă fără fund a disperării. Yimmon avea... speranţă. *Speranţă despre ce? Speranţă din ce sursă?*

Tesla aproape că puse întrebările cu voce tare.

Cereanul îşi mută privirea în altă parte, iar Tesla pricepu.

— Tu crezi că Jax Pavan e încă în viaţă? Crezi că te va salva? Îţi spun eu, e mort.

Yimmon ridică din umeri. Chiar ridică din umeri. Ca şi cum ar fi dezbătut o neînsemnată diferenţă de opinie.

— De ce insişti în această speranţă deşartă, Yimmon? Ai fost acolo. Ai văzut în ce stare era nava. Ai văzut explozia când a fost aspirată în cele din urmă în *nexusul*

dintre cele două stele. Toată viața de la bordul acelei nave a fost nimicită. Complet distrusă.

Din nou, ridicarea din umeri fără disimulare.

— Crede ce vrei. Eu voi crede ceea ce cred.

Tesla strecură mai multe energii ale Forței sale în golurile din conştiința lui Yimmon. Simți ceva mult mai puternic decât simpla speranță. Certitudine.

Era absurd. Enervant. Nebunesc... şi totuşi era acolo.

Tesla se retrase, brusc dezamăgit. Aşa propunea Yimmon să scape de eforturile lui Vader – aruncându-se cu capul înainte în nebunie?

Cereanul îl privi din nou în ochi, calm, senin, sigur... implacabil. Credința lui în Jedi şi în Forță era deplină. Tesla percepea sclipiri ale acesteia din perspectiva lui Yimmon: cum îi păcălise tânărul Jedi Jax Pavan pe Inchizitori şi dejucase în repetate rânduri planurile lui Darth Vader... cum îl smulsese pe Kajin Savaros de sub nasul lui Tesla... Cum – la ultima lor întâlnire – Tesla fusese nevoit să fugă.

Inchizitorul nu încercă să-şi ascundă dezgustul. Se ridică încet în picioare, până când se înălță deasupra prizonierului aşezat. Apoi îşi trase deliberat gluga înapoi, dezvăluindu-şi chipul inexpresiv şi capul ras. *Iată chipul duşmanului tău, Cereanule.*

— Ce trist, spuse el cu voce tare. Lordul Vader va fi dezamăgit că te-ai prăbuşit atât de mult mental încât să nutreşti aceste... fantezii insipide. Dar presupun că îi va fi mai uşor să scoată din mintea ta informațiile de care are nevoie.

Simți cum barierele lui Yimmon reveniră la locul lor şi zâmbi în sinea lui. Prea târziu. Tesla nu numai că ştia slăbiciunea emoțională a lui Yimmon, dar ştia şi cum putea fi exploatată. Îşi puse gluga la loc şi părăsi camera, întrebându-se dacă ar trebui să-l contacteze pe Lordul Vader şi să-i anunțe descoperirea. Dilema sa fu rezolvată când primi o comunicare de la Stăpânul său: după ce le aplicase rebelilor de pe Centrul Imperial o rană mortală, Lordul Întunecat se întorcea la Stația Kantaros.

Tesla decise să aştepte pentru a-şi împărtăşi descoperirile. Pentru moment, trebuia să calculeze cum să folosească cel mai bine ceea ce descoperise despre starea mentală a prizonierului. Izolat în apartamentul său, medită asupra subiectului Jax Pavan. Era mai dificil decât se aştepta se – de fiecare dată când încerca să rumege cum ar putea folosi credința nebună a lui Yimmon în avantajul său, era forțat să se confrunte cu ura sa profundă pentru Jedi şi să-şi amintească umilința usturătoare a ultimei lor întâlniri.

Era păcat că Jax Pavan era deja mort, pentru că lui Tesla i-ar fi plăcut foarte mult să fie cel care îl ucide.

Capitolul 38

— Partenera ta… era şi ea Jedi?

Magash îl urmărea pe Jedi cu coada ochiului, sesizând înăsprirea bruscă şi delicată a muşchilor feței lui şi fluturarea energiilor Forței în jurul lui.

— Era o *Paladină Gri*. O adeptă a Forței, dar, ca şi tine, nu a fost instruită de Ordinul Jedi. Ea… trăia după aceleaşi principii ca Jedii, dar *Paladinii* erau mai puțin… rigizi în abordarea anumitor lucruri.

Lui Magash nu-i scăpă faptul că Jediul îşi croia drum printre acele cuvinte cu aceeaşi grijă cu care îşi croiau acum drum prin defileul înşelător care ducea spre *Câmpia Infinitului*.

— Ce fel de lucruri? întrebă ea.

— Oh… armamentul, de exemplu. Jedii au folosit săbiile ca armă principală atât de mult timp, încât a devenit parte din ceea ce suntem. Cred că ai putea spune că arma se potriveşte cu războinicul. *Paladinii Gri* cred că un adept al Forței ar trebui să fie independent de orice – făcu o pauză, apoi zâmbi şăgalnic – recuzită, termină el, şi îi aruncă o privire în lateral. *Paladinul Gri* ar putea să-şi aleagă o armă principală şi să-şi acordeze filosofia de luptă la aceasta.

Magash aprobă din cap.

— Războinicul se acordează cu arma.

— Da, dar pentru un Jedi, învățarea formelor de luptă cu sabia este considerată cheia stăpânirii şi canalizării Forței.

— Atunci, face parte din disciplina voastră. Aşa cum incantațiile fac parte din a noastră.

Jediul aprobă din cap.

— Deci, aceşti *Paladini Gri* sunt războinici indisciplinați? Asta nu pare înțelept.

El clătină din cap.

— Nu. Nu am vrut să dau impresia asta, Magash, crede-mă. Laranth… Făcu din nou o pauză, înghițind în sec. Laranth era foarte disciplinat Într-un fel, chiar mai disciplinată decât sunt eu. M-a învățat multe despre ce înseamnă să fii un Jedi.

Magash era mulțumită de această evaluare. Acest Jedi, se părea, era mai deschis la diferitele forme de canalizare a Forței decât se aşteptase ea.

— Deci, întrebă ea, tu ce crezi? Sabia e singura armă potrivită pentru un Jedi?

El râse.

— Cu un an sau doi în urmă, probabil că aş fi spus că bineînțeles că da. Dar de atunci am folosit… ah… o varietate de arme. Şi nu am folosit nicio armă. Ceea ce cred eu… Se opri din mers şi se uită la cuvertura nebună de zgură, piatră şi nisip. Eu cred că un Jedi nu are nevoie de nicio armă. Cred că un Jedi – sau orice utilizator al Forței – *este* arma. Ceea ce el sau ea foloseşte ca unealtă sau focalizare este secundar.

Începu să meargă din nou, cu ochii pe stâncile de sub picioarele lor. Magash ținu pasul cu el.

— Tu ce crezi? o întrebă el.

— Eu?

Întrebarea o surprinse. De ce i-ar păsa unui Jedi instruit în Templu ce crede o

Vrăjitoare de pe Dathomir?

— Sunt sigur că ai păreri pe această temă.

Acum zâmbea la ea, nu în sinea lui. Poate chiar râdea de ea.

Ea îşi ridică bărbia.

— Am. Cred... foarte mult în ceea ce ai spus. Puritatea canalului este cea care contează, nu instrumentul pe care îl foloseşti pentru a-ți facilita canalizarea.

Fu surprinsă să se audă spunând asta, sigură că ceea ce ar fi trebuit să iasă din gura ei era o aprobare a canalizării Forței prin vrăji şi incantații. Cu toate astea, ea ştia – la fel de sigur cum ştia că Forța curgea prin ea – că incantațiile rostite sau cântate erau doar un instrument de concentrare a energiilor pe care le folosea o vrăjitoare.

— Cel mai important lucru, adăugă ea, este să nu cedezi niciodată în fața răului.

Simți o schimbare de energii în bărbatul de lângă ea, ca şi cum ceva s-ar fi prins de el.

— Ce? spuse ea. Asta nu se potriveşte cu învățăturile tale Jedi?

El aprobă din cap.

— Ba da. Cu siguranță cuvintele se potrivesc.

— Dar?

El scutură din cap.

— Asta e o părere pe care nu ar trebui să o împărtăşesc.

Ea făcu doi paşi rapizi pe lângă el şi se întoarse, blocându-i calea.

— Ți-am cerut să o împărtăşeşti. Îți cer să o împărtăşeşti.

Voia să înțeleagă ruptura care exista între Jedi şi Vrăjitoare. El îi întâlni privirea, lăsând-o să vadă un pic din ambivalența din spatele ochilor lui. Apoi spuse:

— Când te uiți la mine, ce vezi?

— Ce văd?

— Da. Sunt un coleg adept al Forței sau sunt... o ființă inferioară?

— Tu... Ea se opri. Tu eşti un Jedi.

— Ăsta nu e un răspuns, Magash.

Ea îşi cercetă propriile gânduri şi încercă din nou.

— Tu eşti...

Se opri şi se uită la el – se uită cu adevărat la el. Văzu un bărbat înalt, zvelt, tânăr, cu părul lung şi întunecat, cu ochii de toate culorile în acelaşi timp şi cu o oboseală şi o tristețe pe chip care de obicei veneau odată cu vârsta înaintată sau cu greutățile. Era atrăgător. Ea văzu şi asta şi îşi dădu seama că, dacă ar fi fost printre bărbații din satul lor, l-ar fi putut lua în considerare ca partener.

În spatele a toate astea era Forța. Strălucea din el la fel cum strălucea din surorile ei sau din Mama Augwynne. Şi îşi dădu seama că el era cel cu care vorbise în ultimele câteva minute. Adeptul Forței.

— Eşti unic în experiența mea, recunoscu ea. E adevărat că atunci când ai sosit prima dată, te-am privit ca pe un inferior. Dar acum, te văd ca pe un companion rar în Forță. Un adept.

— Dar tocmai asta e, Magash. Eu nu sunt rar. El scutură din cap ironic. Adică, bine. Poate că acum sunt. Dar nu am fost. În grupul de Padawani cu care am crescut şi cu care m-am antrenat, erau cu uşurință la fel de mulți bărbați ca şi femei. Din zeci de lumi şi sute de culturi. Când am pus piciorul pe lumea voastră, am devenit, chiar dacă doar pentru o scurtă perioadă, o ființă inferioară. Dacă m-aş fi născut sau aş fi fost exilat aici, aş fi fost un sclav, la fel ca toți ceilalți bărbați din tribul vostru. Nu aş

avea libertate. Nu mi-ar fi permis să mă gândesc la canalizarea Forței, indiferent cât de priceput aş putea deveni dacă aş fi antrenat. Nu mi-aş atinge niciodată, pe această lume, potențialul ca adept al Forței... sau ca ființă sensibilă. Aş fi mai sărac pentru asta... şi clanul ar fi mai sărac pentru asta. Dacă asta nu este rău, atunci ce este?

Furia ei fu iute şi fierbinte. Îşi deschise gura să riposteze, dar fu lovită de o tristețe imensă, fără vârstă, care păru să se deschidă în ochii Jediului – ca şi cum ar fi ținut în el durerile amestecate ale tuturor Jediilor din trecut.

Ea se întoarse la lecția învățată din naştere.

— Bărbații din clanul nostru nu pot canaliza Forța.

— Ați permis vreunuia dintre ei să încerce? În orice caz, este acesta un motiv suficient pentru a-i înrobi?

— Sunt puțin mai buni decât nişte bestii, argumentă ea. Învățați să folosească Forța, ar folosi-o doar unii împotriva altora – împotriva noastră.

— Mi-am folosit eu abilitatea împotriva ta?

— Tu nu eşti din această lume. Ai fost antrenat într-o disciplină spirituală...

— Bine. Atunci lasă-i să învețe disciplina spirituală şi înțelepciunea înainte de a-i învăța cum să mânuiască Forța. Lasă-i să învețe asta din copilărie. Aşa sunt învățați toți Jedi – aşa am fost învățați. Primul lucru pe care l-am învățat la picioarele Maestrului meu a fost ce fel de persoană trebuie să fie un Jedi pentru a face bine în viață şi pentru a evita să cadă pradă părții întunecate. Canalizarea Forței a venit după aceea. Dacă Jedii au putut preda asta, de ce nu ar putea şi vrăjitoarele de pe Dathomir? Ce anume împiedică asta?

El o ocoli şi continuă să coboare panta stâncoasă.

Ea rămase pe loc şi se uită după el, apoi dincolo de el, la sălbăticia demență de acolo. Aburul şi fumul se ridicau prin orificiile adânci deschise în rocile native de cataclismul care distrusese *Templul Stelar* şi *Poarta Infinitului*. Se scurgeau ca nişte fantome pe pământul pârjolit şi se învârteau în jurul cioburilor de piatră şi zgură care erau tot ce mai rămăsese din arma oribilă a *Surorilor Nopții*.

Dintr-o dată, Magash nu mai fu atât de nerăbdătoare să se aventureze acolo cu acest tânăr Jedi bătrân. Îşi spunea că nu îi era frică de fantomele acestui loc, ci doar era furioasă de cenzura acestui om.

Laşo, îşi spuse ei însăşi, şi îl urmă pe câmpie, cu fulgii sticloşi de obsidian făcându-se praf sub picioarele ei. Ajunse la el chiar când păşi în câmpul de resturi, apoi îşi ridică privirea la un sunet familiar. *Rancori*. Îi putea auzi acum. Unul, poate doi. Întoarse capul – acolo, la est, la poalele marelui munte.

— *Rancori?* întrebă Jediul.

Se oprise şi se întorsese să o privească. Ea aprobă din cap.

— Mă duc să-i alung. N-aş vrea să fii mâncat cât timp eşti în grija mea, adăugă ea, afişând un zâmbet cu dinți.

Mincinoaso, îşi spuse ei însăşi în timp ce îşi croia drum prin zgură spre marginea pădurii. *Rancorii* nu urcau niciodată pe această câmpie devastată, dar Jediul nu trebuia să ştie asta.

Jax îşi îndreptă paşii spre centrul platoului. Socotise că avea doisprezece kilometri lungime de la un capăt la altul, poate cinci în lățime. La vest, platoul părea să se desprindă de marginea lumii; la est, se confunda cu o pădure de copaci de culoarea fumului. Acolo se îndreptase escorta lui. O putea vedea sărind uşor peste obstacole, executând o dată o săritură uimitoare înainte să aterizeze uşor pe un

bolovan de mărimea unui cap de *rancor*. Se întrebă de ce se despărțise de el. Nu era niciun semn de *rancor* aici – niciunul. Într-adevăr, nu exista niciun motiv pentru care un *rancor* – care era o fiară inteligentă, la urma urmei – să se aventureze în acest peisaj blestemat. Ştia că el o alungase. Poate că o făcuse instinctiv, la fel cum îşi stabilise cursul spre Dathomir. Îşi întoarse privirea spre centrul platoului înalt. Câteva cioburi de rocă nativă şi metal răsucit – fiecare la fel de lung ca un *Aethersprite* şi la fel de gros ca un cedru Toprawan – ieşeau din pământul torturat, cu coroanele lor înclinate una spre cealaltă ca nişte vârfuri de sabie salutând o bătălie viitoare. Chiar dincolo şi la est de acea structură se afla o spărtură în suprafață în care o navă de două ori mai mare decât *Delta-7* ar fi putut dispărea fără urmă. O cascadă de stâncă neagră era înghețată în plonjarea ei peste margine, ca o cascadă din sticlă.

Jax respiră adânc şi se îndreptă spre cele două puncte, simțind tracul unor energii ale căror contururi nu le putea distinge decât vag. Da, această zonă era sursa deplasării pe care o simțise în Forță. Dar de unde ar trebui să înceapă? De fapt, ce ar trebui să facă atunci când va afla de unde să înceapă? Cerul se întuneca pe măsură ce soarele Dathomirian săruta vârfurile munților. Norii zburau pe cerul argintiu, iar ceața începea să se ridice din văile umbrite. Întunericul avea să vină în două ore, poate mai puțin. Jax scoase holocronul Sith din buzunar, sperând să-l poată folosi ca pe o busolă. Dar, deşi reacționase în mod clar la energiile care mişunau în acest loc, nu-i dădu nicio indicație cu privire la caracteristicile templului distrus pe care ar trebui să le exploreze. Tocmai închisese ochii şi trimisese primele panglici ale simțului Forței, când ceva trase de el. Deschise ochii şi îi îndreptă spre spirele de stâncă din vest, la mulți metri distanță. O siluetă grațioasă se mişca printre titanicele vârfuri de sabie, oprindu-se când privirea lui o atinse. Cum făcuse asta?

Cum ar fi putut Magash să ajungă din ultimul loc în care o văzuse – la aproape un kilometru distanță – până la templul distrus? Mai exact, de ce ar fi făcut-o? Ca să-şi etaleze măiestria pentru o ființă inferioară, poate? Inima îi bătu mai repede. Poate că găsise ceva. Poate că ştia mai multe despre acest loc decât bănuia Maica Djo. Matriarhul spusese că surorile evitau ruinele, dar Magash fusese nerăbdătoare să-l însoțească şi, privind-o cum se deplasa pe terenul accidentat, Jax putea foarte bine să creadă că aceasta nu fusese prima ei drumeție pe aici.

Era în regulă. Atunci îi va urma exemplul. Se îndreptă spre spire, folosind Forța pentru a evita să cadă în crăpăturile din ce în ce mai alarmante de pe suprafața câmpiei. Se uită în sus la formațiune pe măsură ce se apropia. Femeia îl aştepta, aproape ascunsă de ceața care se ridica de la sol, părând, uneori, ca şi cum ar fi fost ea însăşi făcută din vapori. Parcurse ultimii câțiva metri printr-o serie de sărituri asistate de Forță şi ajunse la locul unde fusese ea. Dar ea dispăruse.

— Magash?

Se opri să asculte. O briză rece îşi croia drum printre spirele sticloase, plângând dezolant. El ezită. O înfuriase atât de mult pe vrăjitoare încât ar fi putut să-i întindă o ambuscadă? Ea se putea preface că el căzuse într-o crevasă sau că fusese mâncat de un *rancor*. El simțise furia ei, dar nimic atât de letal ca ura.

— Magash! strigă din nou.

Când tot nu primi niciun răspuns, îşi scoase sabia şi păşi în umbra spirelor. Aproape imediat, simțurile lui fură cuprinse de un val de electricitate statică caldă. Se trezi gâfâind, dezorientat. Se răsuci la o atingere pe umăr, dar nu era nimeni acolo.

Totuşi... totuşi, în acea fracțiune de secundă înainte să reacționeze, se aşteptase

să o vadă pe Laranth stând în spatele lui. Să stea cu el. Acum, fără s-o vadă sau s-o simtă, îi simțea lipsa. Jax gemu cu voce tare. Ce era locul acesta? Ce forțe zăboveau aici pentru a-l sfâşia în acest fel?

Sabia bâzâia în mâna lui dreaptă, scăldând umbrele în apă rece. În cea stângă, holocronul Sith se încinsese brusc şi arunca strălucirea topită a focului peste suprafețele alunecoase ale spirelor de piatră pe jumătate căzute care se întâlneau deasupra capului său. Se întoarse încet, urmărind şuvoiul de strălucire alunecând pe stânca sticloasă. Se opri, cu fața la cel mai mare dintre cioburile masive, văzându-se pe sine în el. Văzu, fugar, reflexia femeii care stătea în spatele lui.

Nu Zabrak. Ci Twi'lek.

Nu Magash. Ci Laranth.

Se întoarse. Spațiul din spatele lui era gol. Cel mai apropiat lucru de el era o buclă de ceață. Se întoarse spre oglinda răsucită...

...şi păşi în pasajul de pe nava sa muribundă. Sabia încă zumzăia, revărsând strălucire în semiîntuneric; lumina portocalie nu provenea de la holocronul Sith, ci de la focurile care mâncau oasele şi sângele cargobotului *Far Ranger*. Şi acolo, în fața lui, în întunericul pâlpâitor, Laranth stătea sub turela de arme deschisă, cu Den Dhur lângă ea, luptându-se cu scara. Făcu un pas înainte. Încă unul. Şi încă unul.

— Laranth! Den! Acum! S-a terminat! Să mergem!

Se uitară la el. Den îi spuse ceva lui Laranth, apoi fugi spre pupa, spre Jax.

— Laranth! Acum! Jax puse toată energia Forței în spatele cuvintelor. Yimmon are nevoie de noi.

Ea aruncă o privire în turela de arme, privi la Jax... şi veni la pupa în siguranță.

Reflecțiile se clătinau, se schimbau, se rearanjau. Laranth zăcea pe punte, muribundă, cu un ciob de metal străpungându-i gâtul.

Jax scoase un strigăt nearticulat de stres, golindu-se complet, până când se simți ca şi cum ar fi fost întors pe dos. Înainte să poată respira din nou, imaginile se amestecară, iar Laranth se afla în fața lui... şi zăcea moartă la picioarele lui.

Trase o gură de aer rece. Două căi. Două trecuturi. Cel pe care îl crease prin nehotărâre şi alegere; cel pe care l-ar fi putut crea dacă nu ar fi ezitat. Îşi dorea cu fiecare atom al ființei sale să mai poată face un pas şi să facă din nou acea alegere.

Pentru o fracțiune de secundă i se păru că poate, iar în acea secundă păşea din nou înainte, strigând numele lui Laranth. Se împiedică în resturile stâncoase şi îngenunche. Sabia lui se dezactivă iar holocronul îi căzu din mână. Întinse mâna pentru a-şi opri căderea şi şuieră de durere când un ciob de obsidian îi tăie palma.

Se clătină pe călcâie şi privi în sus. Era pe deplin printre ruinele *Templului Stelar*. Toate rămăşițele trecutului dispăruseră. Vântul gemea printre turle, iar umbrele se prelungeau. Fusese ceva real? Chiar se afla într-un fel de nexus temporal? Sau era altceva? Şi dacă nexusul era real, putea cumva să-l forțeze să se deschidă din nou?

Concentrează-te. Ai venit aici pentru Yimmon.

Oare? Sau venise aici pentru altceva? Pentru altcineva? Nu avusese, în mintea lui, o idee că trebuie să existe o cale de a păcăli Moartea? De a păcăli timpul?

Nu există moarte; doar Forța. Respinse gândul, chiar dacă recunoştea că trebuie acceptat. Şi îl acceptase... odată. Sau credea că o făcuse. Acum nu mai era sigur.

Respiră adânc şi încercă să se reorienteze. Se uită din nou în jur, dându-şi seama că îngenunchease pe un fel de structură artificială – o bucată de rocă plată, rezonabil de plană, care ar fi putut face parte din podeaua templului, sau un altar –

sau o matrice de control. Se uită în jur, în apropierea locului în care îngenunchease şi recunoscu caracterul ciudat al cioburilor de piatră care zăceau în jurul lui.

Păreau să aibă un fel de scriere sau desen pe ele. Îşi prinse sabia la curea şi se întinse după una dintre aşchiile strălucitoare de piatră neagră – o bucată de lungimea mâinii lui. Avea într-adevăr un fel de simboluri pe ea şi îşi dădu seama, în timp ce o întorcea în lumina soarelui de după-amiază târzie, că avea contururile prea regulate pentru a fi naturale. Pulsul i se acceleră. Bănuia că fusese condus până foarte aproape de inima *Templului Stelar*. Ceea ce însemna... ce? Că energiile erau instabile aici? Ar putea timpul însuşi să fie instabil? Un licăr de strălucire în colţul ochiului îl făcu să se întoarcă spre holocron, care se afla la aproximativ jumătate de metru de el. Acesta pulsa, cu faţetele şi suprafeţele sale gravate picurând mărgele de lumină.

Se întinse şi îl ridică, echilibrându-l în palma mâinii nevătămate. Aici, deasupra plăcii de piatră pe care îngenunchease, pulsaţia artefactului Sith se adâncise, iar acum putea simţi reverberaţiile în Forţă. *Templul Stelar*, de asemenea, fremăta de energii – energii care conduseseră *Poarta Infinitului* şi care fuseseră puse în slujba părţii întunecate. Holocronul le răspundea, dar asta însemna că era aproape de deschidere?

Jax îşi concentră propriile energii pe holocron, lăsându-şi simţul Forţei să-l atingă, să-l guste, să-i simtă textura. Era acid şi ulei. Era argint viu şi sticlă. Era foc şi gheaţă. Închise ochii, văzând încă artefactul cu ochii minţii sale. Cu ajutorul filamentelor Forţei, urmări faţetele, trasă ideogramele complicate gravate, apăsă şi trase. Acolo unde mintea lui atingea, sigiliile prindeau viaţă.

Era aproape. Putea simţi asta. Îşi ridică mâna stângă deasupra vârfului holocronului, ţinându-l între palme, în timp ce îşi concentra toate simţurile asupra lui, învăluindu-l într-o ţesătură de energie a Forţei. Şi brusc, brusc şi mult prea uşor, un panou se deschise şi un altul se replie. O holoproiecţie umplu aerul din faţa lui, cu alfanumerice şi formule complexe înălţându-se în sus.

Jax îşi amintea că I-5 vorbise despre cum îl urmărise pe Yanth, lordul crimei Hutt, manipulând cu îndemânare plăcile exterioare ale holocronului, pentru a dezvălui informaţii din reţelele electronice ale învelişurilor exterioare ale holocronului. Dar holocronii erau compuşi din multe straturi – aproape infinite, de fapt – iar Sithul fusese viclean dincolo de timp şi spaţiu. I-5 presupusese că era necesar un fel de catalizator pentru a expune straturile mai adânci.

O picătură de sânge căzu din palma rănită a lui Jax, lovi coroana artefactului şi curse în zigzag pe faţa incizată. Forţa din interiorul şi din jurul lui Jax se cutremură, iar holocronul bătu cu un singur puls sanguin. Colţul de jos orientat spre Jax se întoarse pe o axă nevăzută.

Un catalizator.

Uimit, Jax scăpă holocronul.

* * *

Magash nu ajunse până în pădure. Paşii ei deveniseră din ce în ce mai lenţi, până când se târâse literalmente pe picioare. Îşi reproşa că era atât de laşă. Jediul îi ameninţase sentimentul identităţii, iar ea îl abandonase în pădure.

Se opri şi se uită la copacii de fum.

Nu. El nu-i ameninţase identitatea, ci doar o susţinuse pe a lui. Dacă asta fusese suficient pentru a o face să nu o asculte pe Mama Clanului...

Se întoarse spre câmpia blestemată. El o derutase, asta era tot.

Nu, ea se lăsase derutată.

Dar care era, în mod realist, alternativa? Dacă nu era dispusă să treacă prin ideile lui şi să le confrunte pe cele care meritau să fie confruntate, ce altceva putea face decât să le ignore? Oare acesta era felul de a fi al *Surorilor Muntelui Cântător* – să se ferească de ideile neplăcute, preferând ignoranța imperturbabilă?

Jediul întrebase ce împiedica surorile de pe Dathomir să facă ceea ce făcuse Ordinul Jedi – să învețe adepții de toate genurile să canalizeze Forța. Magash nu ştia răspunsul la această întrebare pentru că nu se gândise niciodată la ea.

Şi dacă ceea ce propuneau Jedii era adevărat? Dacă, printre locuitorii de sex masculin ai Dathomirului, existau potențiali utilizatori ai Forței care se ofileau pentru că nu li se permitea să se dezvolte? Dacă potențialul talent era irosit… din cauza fricii?

Nu ar şti Mama Augwynne asta? Nu ar fi ştiut ea – şi chiar Magash însăşi – dacă un bărbat aflat în prezența ei posedă abilități latente ale Forței? Sau aşteptarea că nu existau abilități de dezvoltat şi teama de consecințele groaznice se asigurau că nu erau găsiți? Magash se întoarse spre ruine. Îi putea vedea pe Jedi mişcându-se la baza spirelor negre căzute. Un fior îi străbătu şira spinării.

Ți-e frică! Recunoştea de bunăvoie. Oricât de des se furişase până aici pentru a gusta din atmosfera ciudată, căutând orice indiciu al cunoştințelor străvechi care ar fi putut rămâne în templul Kwa pe care *Surorile Nopții* îl jefuiseră pentru scopurile lor, locul încă o nelinişteа. Atât de mult încât îl lăsase pe Jedi să se plimbe singur printre ruine pentru că o făcea să se simtă inconfortabil. Dacă găsea ceea ce ea căuta? Sau dacă era rănit sau ucis pentru că ea nu era acolo să împiedice asta? În orice caz, cum i-ar fi putut explica Mamei Augwynne de ce îl abandonase?

Cu un pufnet de dezgust față de propria ei slăbiciune, Magash Drashi se întoarse spre ruine. Nu făcuse mai mult de doi paşi când culmile negre ale *Câmpiei Infinitului* fură luminate de explozii de lumină purpurie. Reacția biciuitoare a Forței aproape că o doborî din picioare, iar sufletul îi fu răvăşit de un val crud de stres din partea Jediului. Blestemându-se, Magash se mişcă mai repede.

* * *

Sânge.

Holocronul lui Darth Ramage era sigilat cu sânge.

Cu genunchii aduşi la piept, retrăgându-se în sine, Jax privi holocronul unde zăcea pe lespedea neagră de stâncă, într-o baltă de lumină purpurie care pulsa.

Anathema.

Nu ar fi trebuit să-l surprindă atât de mult pe cât o făcuse. Ramage fusese un Sith, şi încă un Sith deosebit de nemilos. Ştiința lui se concentrase pe utilizarea distructivă a puterii şi fusese impregnată de întuneric.

De cât sânge are nevoie? se întrebă Jax. *Şi ce fel de sânge?*

Îşi privi mâna bandajată în grabă. Holocronul răspunsese la sângele lui, desigur, dar acea picătură făcuse să răspundă doar un colț – şi doar să se deschidă uşor. Asta sugera că era nevoie de o cantitate semnificativă de sânge. În mod clar, dacă adeptul care deschidea holocronul era şi cel al cărui sânge facilita deschiderea, scurgerea proceselor sale neurologice l-ar fi îngreunat, dacă nu chiar împiedicat, să mânuiască Forța aşa cum era necesar pentru a sonda încuietorile străvechi ale artefactului. Ce se

va întâmpla atunci? Implicațiile erau dezgustătoare.

Jax se ridică în picioare. Nu exista decât o singură cale de a testa ideile care făceau haos prin gândurile lui. Îşi extinse simțul Forței, sondând colțurile şi crăpăturile din jurul ruinei. Descoperi că exista viață, chiar şi aici. Un fel de insectă mare acolo, o reptilă aici, şi dincolo, sub acea movilă mică de moloz, o energie slabă de mamifer. Se îndreptă spre ea înainte să se gândească la ceea ce voia să facă. Ridică o mână peste dărâmături – rocile mici se ridicară şi nisipul se împrăştie pentru a dezvălui cuibul unei creaturi endotermice asemănătoare rozătoarelor, nu cu mult mai mare decât holocronul însuşi. Creatura, brusc descoperită, încercă să fugă, dar Jax o prinse cu Forța, ridicând-o în mâna sa. Creatura se uita la el din ochii uriaşi şi strălucitori, cu nările larg deschise, alarmată, încercând să înțeleagă ce fel de monstru o smulsese din siguranța casei sale.

Jax duse micul rozător la holocron şi se întinse cu Forța, urmărind căile energetice, fațetele şi inciziile artefactului, ca şi înainte. Apoi, cu maxilarul încleştat atât de tare încât îl durea, luă unul dintre cioburile de obsidian zgâriat şi tăie rapid, cu îndemânare, coada animalului. Creatura se zbătu, iar o picătură mare de sânge curse şi căzu pe holocron. Nu se înregistră nicio reacție – absolut niciuna.

Jax se aşeză greoi pe altarul stâncos. Aproape din reflex, îi trimise rozătoarei o atingere calmantă, vindecătoare – şi plină de scuze. Apoi îi dădu drumul. Acesta fugi şi dispăru înapoi în mormanul de zgură.

Pe cât de rece era vântul care se ridica în jurul templului, pe atât de înfrigurat era Jax – şi tot pe atât de transpirat. Îşi şterse transpirația de pe frunte cu mâna bandajată. Se părea că nu orice fel de sânge l-ar fi potolit pe micul zeu purpuriu al lui Darth Ramage. Voia sângele unei ființe. Cel mai probabil sângele unui utilizator al Forței. Dar cantitatea de sânge necesară l-ar fi paralizat atât de mult pe cel care ar fi vrut să cunoască secretele lui Ramage, încât şi-ar fi pierdut capacitatea de a le extrage; cheia trebuia să fie aplicarea combinată a spiritului şi materiei.

Intenția era clară: Darth Ramage voia ca cel care căuta cunoştințele sale întunecate să comită un act întunecat – sacrificarea sângelui unui alt utilizator al Forței. Posibil suficient pentru a ucide. Poate că intenția lui era să se asigure că nimeni din partea luminoasă nu se va folosi vreodată de cercetările lui.

Ar trebui să distrug chestia asta, gândi Jax. *Ar trebui să-l iau şi să-l arunc într-o gaură adâncă şi întunecată.*

Exista o astfel de fisură la doar câțiva metri distanță.

Dar în artefact se afla potențial salvarea lui Thi Xon Yimmon şi a rezistenței.

Jax îşi lipi fruntea de genunchi, îşi înfăşură brațele deasupra capului. Era imposibil. Nu se putea face.

Greşit, îi şopti vocea mică şi liniştită din el. *Se poate face, dar tu nu o poți face. Nici măcar nu te poți gândi să o faci.*

— Jedi? Ce s-a întâmplat?

Jax îşi ridică capul pentru a o vedea pe Magash Drashi stând la marginea altarului, cu Forța puternică şi strălucitoare în ea.

Capitolul 39

Laranth/Corsarul se afla în Keldabe de mai puțin de o zi, dar în acest timp realimentase, aranjase livrarea încărcăturii şi luase câteva arme de calibru mic. Sacha Swiftbird privea cu ochi buni blasterul DH-17 pe care îl cumpărase, dar constatase, când se afla în apartamentul lui Jax, că privirea ei se îndrepta iar şi iar spre arma pe care o lăsase acesta în urmă. La început, returnase sabia Sith în ascunzătoarea ei. Dar asta nu durase decât câteva ore şi o scosese din nou, fascinată de ea. O aşeză lângă copacul *miisai* din nişa din perete, unde era invizibilă pentru oricine stătea în uşă. O ridica din când în când, învârtind-o în mână. Mânerul părea să se potrivească bine cu mâna ei, ceea ce o făcea să se întrebe dacă nu cumva fusese arma unei femei.

Într-un moment rar în care fusese singură, când Den şi I-5 supravegheaseră încărcarea mărfii, o activase timid... şi o oprise câteva secunde mai târziu. Puterea care curgea din acel lucru – care părea să-i lege mâna, brațul, întregul corp de el – fusese copleşitoare. Şi tulburătoare. Şi exaltantă.

Lucrul cu adevărat ciudat, în mintea ei, era că nu simțise nimic rău de la ea. Putere, da, dar nu rea. Nici întuneric. Era ciudat, asta. Se întrebă dacă nu cumva era vreun deficit în propria ei amestecătură de virtuți care o făcea incapabilă să simtă răul.

Nu. Fusese în apropierea Inchizitorilor. Recunoştea răul atunci când îl simțea.

Poate că, aşa cum indica faptul că Jax Pavan deținea arma, Forța era agnostică în privința acestor lucruri. Diferența era în persoana care mânuia arma. Îi auzise pe utilizatorii Forței discutând la nesfârşit despre acest subiect: Exista într-adevăr o dihotomie a intențiilor? Sau Forța era doar putere brută, distilația *Voinței Cosmice* şi, ca atare, deasupra conceptelor ființelor de bine şi rău? Sau era benefică, necesitând dorințele cele mai corupte ale ființelor pentru a o folosi în scopuri întunecate?

Data viitoare când Sacha activase sabia, se ținu tare, deşi mâinile îi tremurau, oasele îi vibrau şi creierul o mânca. O ținu în mână, se mişcă cu ea – deşi cu grijă – şi, în cele din urmă, se aventură în hangarul tehnic mai mare pentru a se preface că se luptă cu ea. Îi plăcea cum se echilibra în mâna ei. Se simțea mai natural acolo decât orice blaster pe care îl avusese vreodată. Era atât de prinsă în dansul ei, încât abia auzi zgomotul rampei de încărcare care se închidea. Abia când auzi voci în coridorul de dincolo de sala motoarelor îşi dezactivă în grabă sabia.

O băgă în partea din față a jachetei la timp pentru a-l auzi pe I-5 spunând:

— Ciudat.

Două secunde mai târziu, el şi Den apărură în trapa sălii motoarelor.

— Ce e ciudat? întrebă Den.

— Da, reluă Sacha, sprijinindu-se nonşalant de un panou de circuite. Ce e ciudat?

I-5 o fixă cu ochiul său de droid de standuri.

— Am auzit ceva din interiorul acestei camere chiar înainte să ajungem. Suna ca o sabie de lumină.

Sacha râse, ştiind că fața ei era înroşită.

— Ce e aşa de amuzant? o întrebă Den, clipind la ea.

Sacha îşi recăpătă echilibrul, gesticulând spre I-5.

— El, să vorbească cu mine. Nu mă pot obişnui cu ideea că *Ducky* are un creier de geniu.

— *Ducky* nu are un creier de geniu, spuse I-5. Creierul de geniu *îl are* pe *Ducky*.

— Da. Corect. Sacha îşi drese glasul. Suntem gata de zbor?

— Pregătiți atât cât putem, spuse Den, ştergându-şi mâinile pe salopetă. Adică, nu.

Sacha îl bătu pe umăr pe Sullustan când ieşi din sala motoarelor pentru a se îndrepta spre cabina ei.

— Ah, vom fi bine. Când vom coborî de pe navă la Stația Kantaros vom arăta de parcă ne-am fi născut şi crescut în *Soarele Negru*. Mă duc să mă asigur că e încheiată cabina, apoi mă voi alătura vouă pe punte.

Se duse la pupa, fluierând, simțind privirea monoculară a droidului de standuri arzând în spatele ei până la cotitura coridorului. În cabina lui Jax, repuse rapid sabia în ascunzătoarea ei şi mângâie ramurile *miisaiului*, blestemându-şi neatenția.

— Swiftbird, nu mai face prostii de genul ăsta din obişnuință. Ai înțeles?

Schiță un salut către reflecția ei în recipientul *miisaiului*, apoi se grăbi spre punte. Abia se lăsase pe scaunul copilotului când panoul de comunicații sună.

— Mesaj, spuse ea, uitându-se la ecran. Apoi îi aruncă lui Den o privire speriată. De pe Coruscant.

I-5 activă unitatea. Sacha observă că avusese grijă să stabilească o comunicare vizuală unidirecțională – ei îşi vedeau *interlocutorul* dacă era trimisă o imagine, dar nu erau văzuți. Afişajul holografic arătă un mascul Zabrak şi o femelă Togruta. Sacha îi recunoscu, dar setarea lor era întunecată – probabil cu un scop, în cazul în care altcineva ar fi interceptat mesajul. Puțin probabil, dar se putea întâmpla.

— Jax, spuse bărbatul, Jax, suntem Pol Haus şi Sheel Mafeen.

I-5 activă imaginea de la capătul lor, apoi aprobă din cap către Den, care înghiți în sec şi spuse:

— Bună, Pol. Ăă, Jax nu este cu noi în acest moment. Noi... ăă, cât de rău stau lucrurile acolo? Este... este la fel de rău cum credeai?

— Da şi nu, spuse Zabrakul aruncând o privire însoțitoarei lui. Conducerea *Whiplash* a dispărut, cu excepția noastră. Tuden Sal... a murit destul de eroic, până la urmă. Dar nu aşa cum am presupus inițial, în timpul tentativei de asasinat asupra lui Palpatine. Totuşi, există încă agenți de nivel inferior. Persoane care au sprijinit efortul timp de ani de zile, dar care, din fericire, nu au fost implicați în complotul lui Sal. Asta e vestea bună – până la urmă, a mai rămas ceva din *Whiplash*. Deşi nu foarte mult. Şi am reuşit să recuperăm toate datele de la sediu şi să distrugem dovezile fizice.

— Să înțeleg că asta înseamnă că există şi alte veşti proaste – în afară de moartea lui Sal şi a celorlalți.

Haus aprobă din cap, iar Sheel Mafeen spuse:

— Sal a fost cel care l-a avertizat pe Vader că Yimmon părăseşte Coruscantul.

Sacha se simți ca şi cum tot sângele i s-ar fi scurs de pe față.

— Eu nu înțeleg. A pus *Whiplash* în pericol, rezistența şi operațiunea *Rangerilor* de pe Toprawa... pentru ce?

— Răzbunare, spuse Togruta, cu vocea nesigură. Îl voia pe Împărat mort cu orice preț.

— Ca să fim corecți cu Sal, adăugă Haus, nu credem că a vrut ca Yimmon să fie capturat sau ca cineva să fie ucis. Credem că a vrut doar să îi forțeze pe Yimmon şi pe

Jax să se ascundă, astfel încât să nu poată interveni în planul său de asasinare. Aşa că am încercat să interferez cu el. Ceea ce nu mi-am dat seama a fost că atunci când Yimmon a fost capturat, Sal nu a mai avut nicio cale de întoarcere. A trebuit să meargă până la capăt.

— Asta, spuse I-5, explică multe.

Sacha se trezi aprobând din cap.

— Cum ar fi de ce cunoştinţele lui Vader despre traseul lui *Far Ranger* erau doar aproximative.

— Exact, spuse droidul. Dacă ar fi fost un agent Toprawan, ar fi ştiut exact unde să ne intercepteze, ceea ce nu a făcut – aparent până când i-a simţit pe Jax şi Laranth prin Forţă.

— Ne-am gândit că ar trebui să ştiţi, spuse Haus. Spune-i lui Jax că poate avea încredere în aliaţii săi de pe Toprawa.

— Dacă îl vom mai vedea vreodată, murmură Den.

Capitolul 40

Jax stătea cu picioarele încrucişate sub vârful *cairnului*[11], cu ochii deschişi, mâna şi mintea legănând planurile şi verticalele holocronului Sith. Simțea cum Forța se ridica în el, tremurând în amurgul care îl învăluia ca o mantie moale. Împunse încuietorile artefactului cu filamentele iscoditoare ale Forței, urmărind sigiliile de pe planurile incizate.

Se cutremură în timp ce căldura lichidă a sângelui se scurgea din holocron pentru a se înmuia în palma sa, înainte de a se scurge în cascadă pe stânca pe care stătea. Holocronul răspunse exact aşa cum bănuise el că va face – pe măsură ce urmărea cu simțurile sale trasarea simbolurilor străvechi, capacele de pe vârfuri se întoreseseră, unul după altul, cel de la vârf fiind ultimul dintre toate.

Holocronul se deschise ca o floare şi dezvălui cristalul de date din interior.

Cântecul suav, muzical, care umpluse camera ruinată, încetă. Jax îşi coborî mâna stângă, privind în sus pentru a întâlni privirile celor trei femei care îngenuncheaseră alături de el, cu mâinile împreunate deasupra holocronului, sângele lor amestecându-se cu al lui pe suprafețele gravate ale acestuia.

Ele îşi retraseră mâinile, iar Duala se ocupă rapid de legarea rănilor Augwynnei Djo, apoi ale lui Magash. Magash îi întoarse favoarea, înfăşurând mâna surorii sale înainte să-şi îndrepte atenția spre Jax. Jax abia simți îngrijirile ei. Toată atenția lui era concentrată asupra fântânii de cunoştințe deschisă în mâna lui; nici dacă ar fi încercat nu şi-ar fi putut întoarce privirea. Holocronul îl acaparase şi îşi revărsa conținutul sigilat de Forță în mintea lui. O mie de lumini pulsau, o mie de voci şopteau, o mie de filamente ale Forței se ataşau de spiritul lui, de mintea lui.

Se îneca în potopul de cunoştințe şi nu-şi putea întoarce privirea.

— Se poate citi, Jedi?

Vocea Dualei Aidu veni la el ca de la mare distanță.

Se poate citi? Aproape că râse. Cristalul fizic, nu avea nicio îndoială, putea fi introdus într-un holocititor, oferindu-i utilizatorului acces la unele dintre informațiile cele mai banale pe care le conținea. Dar acest râu de cunoştințe era destinat doar utilizatorului Forței care îl deschisese – un utilizator al Forței despre care Darth Ramage ar fi presupus că trebuia să fie aliniat cu partea întunecată pentru a contempla măcar actul pe care îl credea necesar pentru a deschide ascunzătoarea.

Jax se îndoia că Ramage şi-ar fi putut imagina că un grup de utilizatori ai Forței ar coopera în mod liber şi şi-ar amesteca sângele în acest scop.

— Îl citeşte deja, copilă, murmură Augwynne Djo.

Se aplecase spre el, privindu-l intens în față.

Jax o vedea printr-un văl de lumină chihlimbarie, propriile energii ale Forței părând să formeze un halou luminos în jurul ei. Voia să-i mulțumească, dar nu putea nici să vorbească, nici să se mişte. Se concentră asupra fluxului de imagini, idei şi experimente. Cu siguranță trebuia să existe o modalitate de a alege tipul de informații

---

[11] Cairn – movilă de pietre brute construită ca monument comemorativ sau punct de reper, de obicei în vârful unui deal sau pe linia orizontului.

care i-ar putea fi de folos. Sau, cel puţin, de a le sorta pentru a le elimina.

Teama îl chinuia. Dacă nu putea înțelege ceea ce i se oferea? Dacă era prea mult? Dacă nu era, până la urmă, nimic folositor pentru el? Durerea îi străbătu capul.

Respiră!

Comanda păru să vină simultan din interior şi din exterior.

Fără teamă. Fără ignoranță. Nici haos. Doar Forța. Respiră.

Respiră, deschizându-se cunoaşterii şi lăsând-o să curgă prin el, peste el, în el, fără să încerce să o sorteze, să o filtreze sau să o împiedice. Era un bazin fără fund care se umplea cu apă. Nu opuse nicio rezistență la potop.

Cu bruschețea unei uşi trântite, fluxul de informații încetă, iar Jax cunoscu o clipă de linişte întunecată înainte să-şi piardă cunoştința.

Capitolul 41

— O să meargă? întrebă Den, cu ochii ațințiți asupra peretelui de stânci plutitoare care domina priveliştea de la fereastra din față a navei.

Intraseră în hiperspațiu lângă Mandalore şi ieşiseră în sistemul Bothan, zburând cu codurile de identificare ale *Răpitorului*. Acum ocoleau câmpul de asteroizi Fervse'dra, căutând cel mai bun punct de intrare.

— Vrei şansele? întrebă I-5.

Era din nou în şasiul său îmbunătățit I-5YQ, pilotând manual nava şi transmițând date de navigație direct către computerul navigațional din propria sa matrice, prin intermediul degetului arătător drept.

— Nu, mulțumesc, spuse Den, nu vreau. Probabil că m-ar face doar să mă strâmb.

— Cum doreşti.

Optica droidului clipi şi un afişaj tactic holografic al câmpului de asteroizi apăru deasupra consolei de control.

— Conform calculelor mele, Stația Kantaros va fi acolo.

O floare roşie înflori în mijlocul câmpului de roci tumultoase, care era colorat în albastru-gri pe ecran.

— Şi noi suntem aici, spuse Sacha de pe scaunul pilotului.

Dădu din cap spre pata luminoasă chihlimbarie de pe marginea exterioară a câmpului, care egala viteza asteroizilor.

— Există mai multe moduri de abordare, spuse I-5. Lateral, din față, din spate...

— Eu zic să trecem pe sub câmp, spuse Sacha, până ne apropiem de stație, apoi venim de jos şi din spate. În felul ăsta sunt mai puține şanse să fim striviți de vreun asteroid mare. Dacă ne deplasăm cu fluxul de resturi, va fi mai uşor să ne ferim din calea lor. Sau... Arătă spre un al treilea punct de lumină care tocmai apăruse pe ecran. Am putea să urmărim ăla.

Ăla era un cargobot Toydarian mare care se deplasa pe deasupra câmpului de asteroizi ca un gândac gras.

— Aş fi dispusă să pariez, spuse ea, că a mai făcut asta. Şi dacă îl urmăm, vom beneficia de familiaritatea navigatorului lor cu protocoalele.

— Şi dacă nu a mai făcut asta? întrebă Den.

Ea ridică din umeri şi îi aruncă un zâmbet jucăuş.

— Oricum, ne vor elibera calea. O navă de mărimea aia trebuie să aibă scuturi repulsoare suficient de puternice încât să scoată câteva pietre din calea ei.

— Şi dacă nu are?

— Băiete, eşti un mic pesimist, nu-i aşa?

Den o privi cu o indignare falsă.

— Pe cine faci tu mic?

Ea râse.

— Dacă nu are repulsoare suficient de puternice, tot va îndepărta stâncile din calea noastră. N-o să mă apropii atât de mult încât să fim loviți dacă explodează, bine?

— Promiți?

— Promit. Deci cum facem, băieți? întrebă ea, punând ambele mâini ferm pe manşă. Mergem după ei?

— Da, spuse I-5.

— Sigur, spuse Den. De ce nu?

Sacha manevra nava ca un profesionist. Se mişca grațios şi abil sub mâinile ei. Era aproape, gândi Den, ca şi cum l-ar fi avut pe Jax la cârmă. Cine ştia, poate că acest pilot special de curse cu ataşe avea o oarecare sensibilitate la Forță. Asta ar putea explica succesul ei în acest sport.

Oricare ar fi fost motivul, la cârma lui *Laranth* era de-a dreptul uimitoare, trecând ca o balerină prin straturile superioare ale asteroizilor pentru a se aşeza în spatele Toydarianului, unde păstra distanța şi aspectul perfecte. Nu exista niciun sentiment de tensiune, nicio incertitudine. Era ca şi cum ar fi făcut asta în fiecare zi din viața ei.

— Toydarianul tocmai a început să transmită, spuse I-5.

— Atunci aşa ar trebui să facem şi noi, spuse Sacha.

— Da, Căpitane.

Droidul începu să trimită propriul lor set de coduri de identificare – sau mai degrabă pe cele pe care le luase de la adevăratul *Răpitorul*. În câteva clipe, fură apelați de autoritatea de andocare şi codurile lor de identificare fură confirmate. Punctului lor de localizare de culoare chihlimbarie i se alătură unul verde aprins, îngropat în adâncurile câmpului de asteroizi. Acesta se suprapunea aproape exact pe locația prezisă de I-5.

Den practic îşi ținu respirația în timp ce urmau baliza de localizare a Stației Kantaros. Simpla vedere a navelor Imperiale sincronizate cu instalația îl făcea să transpire. Dar alunecară cu seninătate în urma cargobotului mai mare, singura lor comunicare cu stația venind sub forma unei alocări de chei de andocare în *emisfera sudică* a stației.

— Nu-i rău, spuse Sacha, întorcând manşa către baliza automată de andocare. Dacă eşti mic, ai unele avantaje.

— Aşa cum am spus de multe ori, murmură Den.

— Mai ales că putem andoca mai aproape de centrul operațiunii.

— Oh-huh... Şi apoi ce?

— Apoi, spuse I-5, ne integrăm, ne familiarizăm cu terenul, tragem cu urechea şi începem să ne băgăm nasul.

— Ne integrăm, repetă Den, uitându-se sceptic la droid. Te aştepți să te integrezi în ținuta asta?

A spune că I-5 arăta ciudat – şi amenințător – însemna să subestimeze cazul. Era un coşmar strălucitor – o treime droid de protocol, o treime asasin *Nemesis* şi o treime cine ştie ce altceva. Un braț părea aproape normal – nu era – iar celălalt, de un alb imaculat, arăta ca un lansator de rachete, ceea ce nu era prea departe de adevăr. Un picior era argintiu, unul era auriu; ambele erau îmbunătățite cu repulsoare antigravitaționale. Gluga lungă, asemănătoare unei căşti, care îi forma partea din spate a capului, era încrustată cu țepi scurți, conici – putea ucide pe cineva pur şi simplu căzând pe spate peste el. Diplomație cu iz malefic.

Droidul avea tot felul de surprize în mânecile sale metalice, Den era sigur de asta. În timpul şederii lor recente pe Toprawa, dobândise abilitatea de a se muta singur de pe un şasiu la altul şi, prin urmare, de a lucra singur la *îmbunătățirile* sale. Din

acel moment, Den pierduse controlul – şi chiar cunoştinţele – asupra modificărilor.

Din câte ştia Sullustanul, I-5 putea avea părţi de droizi de luptă instalate sub *pielea* lui metalică.

— Cred că va fi genial, spuse Sacha. Cu toţii vom fi geniali. Vom arăta atât de mult ca nişte ciudaţi întunecaţi încât nimeni nu va avea niciun motiv să ne pună la îndoială.

— *Ciudaţi întunecaţi?* repetă Den.

— Ştii tu – murdar, dar cu bani; dur, dar excentric. Colorat.

Den se uită la ea. Era colorată, într-adevăr – de la salopeta neagră cu roşu mulată pe forme până la dungile argintii pe care le introdusese în părul lung până la umeri. Purta câte un blaster pe fiecare şold, un pistol de rezervă în cizma dreaptă şi o vibrolamă ascunsă în cea stângă. Doar ea ştia ce altceva mai ascunsese în buzunarele interioare ale jachetei sale de zbor.

Den nu era mai puţin *excentric* în îmbrăcăminte – se asigurase ea de asta. Era acoperit de la gât până la picioare cu piele sintetică neagră. De asemenea, era înarmat până în dinţi – toţi agenţii *Soarelui Negru* erau înarmaţi până în dinţi.

Arătau la fel de mult ca piraţii ca şi Jax. Den simţi o durere acută de pierdere, întrebându-se unde era Jax acum şi ce făcea.

Şi dacă aveau să-l mai vadă vreodată.

Capitolul 42

Locul în care se afla Jax Pavan era întunecat. Avu impresia unui spațiu vast şi se întinse cu Forța pentru a-şi îmbunătăți vederea. Treptat, locul începu să se lumineze – la propriu – pe măsură ce în întuneric înfloreau zone moi de ambianță multicoloră. Aceste lumini vagi se împrăştiau departe de el, în ambele părți, în rânduri ordonate care se ridicau la o înălțime mare. Erau prea regulate pentru a fi stele.

Cunoştea – şi iubise – locul acesta. Era marea bibliotecă a Templului Jedi de pe Coruscant. Acum nu mai exista. Îşi plimbă privirea peste pereții întunecați cu luminile lor spectrale – lumini care deveneau tot mai strălucitoare cu fiecare clipă care trecea. Erau *cărți* pe rafturile bibliotecii – cuburi de date, cipuri de memorie, holocroni, chiar şi cărți vechi compuse din flimsiuri legate şi suluri străvechi de text curgător pe fibre vegetale.

Stătuse în fața uşii largi a încăperii vaste; acum păşea înainte spre centru.

Printre rândurile de lumini, unele deveniră mai strălucitoare. Aici, un halou de chihlimbar înconjura un cub de date; acolo, o coloană de date strălucea ca un tub de aur pal. Se miră de conținutul lor… şi se trezi la mulți metri în aerul foarte întunecat, întinzând mâna după o coloană de date, ştiind că aceasta conținea un tratat despre proiecțiile Forței.

Util. Îl luă de pe raft, simțindu-i căldura – şi se dizolvă în mâna lui. Surprins, se uită la palma sa. Aceasta strălucea de la aura reziduală – aproape ascunzând tăietura deja vindecată care îi străbătea în diagonală podul palmei până la baza degetelor.

Cunoştințele conținute pe pergament apărură în mintea lui semiconştientă ca o insulă care se ridică dintr-o mare în retragere. Desigur, avea sens. Avea nevoie de exercițiu şi disciplină, dar era o disciplină similară cu camuflajul Forței pe care îl folosea deja. Îşi întoarse privirea la rafturi. Nu erau chiar rafturi, desigur; îşi dădu seama de asta. Nu era cu adevărat în bibliotecă. Biblioteca dispăruse – măturată într-o orgie de violență oribilă şi fără sens. Era în propriul său cap, alegând cunoştințele pe care urma să le aducă la lumina conştientă, după ce alesese metafora prin care le dobândise. Vedea o luminescență albă strălucitoare, pe mai multe niveluri. Într-o clipă, fu acolo, privind la o sferă de date care strălucea ca o mică lună. Era o înregistrare a experimentelor lui Darth Ramage cu energie – cu *pyroniumul*, mai precis.

Jax o smulse şi o asimilă.

Alese alte câteva puncte iluminate – un tratat despre vindecare, dobândit de la Jedii morți de mult timp, altul despre un fel de camuflaj al Forței peste care dăduse când medita focusându-se pe copacul *miisai*, altul scris de un vechi Maestru Jedi despre natura Forței, altul despre comunicarea prin Forță, încă unul despre ceva ce Darth Ramage numea *tunelare*, care îi permitea utilizatorului Forței să se concentreze atât de tare încât să nu atingă nimic altceva decât ținta concentrării.

În tot acest timp, Jax era conştient că se îndrepta spre o strălucire mare, roşie, sus pe peretele curbat al bibliotecii minții sale. Era un holocron – un cub care pulsa cu energii care îi spuneau că acesta era sufletul operei lui Darth Ramage… dacă se putea spune că opera unui asemenea nebun avea un suflet. Ştia că îl evita, temându-se de ceea ce i-ar fi putut spune – de ceea ce l-ar fi putut forța să afle. Cu toate astea,

se trezi în fața lui, întinzându-se spre el, atingându-l. Îl cunoştea.

Era un tratat despre manipularea timpului. Inima i se strânse. Îşi dorea asta la fel de mult pe cât se temea că o doreşte. Dacă Darth Ramage reuşise să manipuleze timpul, ce ar fi putut face Jediul Jax Pavan cu aceste cunoştințe?

Ai grijă, Jax. Cu grijă, Jax. Ar putea aceste cunoştințe să-l ajute pe Yimmon?

Îşi trase mâna înapoi, ezită, apoi o întinse din nou. Nu avea cum să ştie dacă l-ar putea ajuta pe Yimmon fără să ştie ce era. Ridică cubul roşiatic de pe raft, îl simți scufundându-se în mâna sa pentru a-i apărea în minte.

Vedea timpul nu ca pe un curs de apă, ci ca pe un ocean vast plin de nenumărați curenți. Pe suprafața sa înşelător de placidă, pluteau insule. Primul lucru pe care îl înțelese despre insule a fost că nu erau toate la fel. Unele îşi întindeau rădăcinile până la fundul mării; altele pluteau liber. Existau puncte fixe – anexe – şi puncte plutitoare care orbitau în derivă în jurul lor.

Al doilea lucru pe care îl înțelese despre aceste *insule* a fost că ele nu mărşăluiau în linie dreaptă. Într-adevăr, nici măcar nu erau toate ținute de aceiaşi curenți. Atunci, cum se puteau deplasa sau mişca printre ele?

Insulele nu se mişcă, decât dacă le mişcă curenții.

Afirmația – încorporată în aceste noi cunoştințe – îl făcu pe Jax să se trezească. Avea textura uneia dintre declarațiile mistice ale lui Aoloiloa. În momentul în care gândul îi trecu prin minte, Jax ştiu cu o certitudine oribilă că toate cunoştințele lui Darth Ramage despre manipularea timpului fuseseră în detrimentul vieților şi minților Cephalonilor. Sute, poate chiar mii dintre ele.

Separarea ne distruge.

Putea simți ecourile agoniei în interstițiile dintre vizualizare şi articulare. Darth Ramage smulsese această percepție a timpului în dimensiunile sale extinse din mințile victimelor Cephalon, dar, făcând asta, le tăiase din rețeaua lor de conştiințe unite, lăsându-i pe indivizi îngrozitor de singuri, izolați în această vastă mare temporală.

Aoloiloa trebuie să fi ştiut asta. Prevăzuse că acele cunoştințe îi vor fi utile lui Jax? Sau prevăzuse altceva – altcineva căruia aceste informații i-ar fi putut fi utile?

Dacă Jax, în posesia acestor cunoştințe, cădea în mâinile lui Darth Vader – în mâinile Împăratului – ce se întâmpla atunci?

Jax îşi îndepărtă conştiința de cunoaştere – dar era prea târziu, desigur. Era fixată în el ca o stea roşie şi fierbinte. Închise ochii şi biblioteca dispăru.

* * *

Magash se plimba prin sala de consiliu de sub camerele *Mamei Clanului*, cu mintea zbuciumată. Nu ştia nimic din ceea ce trăia Jediul în catatonia lui, dar simțea repercusiunile în Forță. De ce simțise el nevoia să cerceteze acel holocron? Ştia că vibra cu energii întunecate. Ce conținut ar fi putut fi atât de important încât să fie dispus să-şi rişte viața – şi viețile lor? Cunoştințe care i-ar fi salvat prietenul, spusese el. Cunoştințe de care ar fi beneficiat oricine s-ar fi aliat împotriva Imperiului; care ar fi putut ajuta la doborârea Imperiului.

Oricât de mult îşi dorea Magash să vadă Imperiul căzând, îşi dădea seama că exista o parte din ea căreia nu-i păsa ce se întâmplă cu restul universului, atâta timp cât mica ei parte era cruțată. Totuşi, nu era atât de naivă încât să creadă în acea posibilitate. *Surorile* şi *Frații Nopții* aduseseră deja Dathomirul în atenția Sithului. Asta

nu putea fi anulat. Şi poate, doar poate, când Jediul se va trezi – dacă se va trezi – va avea cunoştinţe de care va beneficia şi *Clanul Muntelui Cântător*.

Simţi un fior de conştiinţă urcându-i pe şira spinării şi se întoarse spre treptele care duceau la galeria de la etajul doi. Jax Pavan stătea în vârful scărilor, privind-o solemn. Ea se mişcă să se uite în sus la el, precaută. Ce efecte ar putea avea asupra lui cunoştinţele pe care le asimilase?

— Am vrut să-ţi mulţumesc, Magash, pentru că ai mers cu mine în *Câmpia Infinitului.* Pentru că ai fost dispusă să mă ajuţi să scot cunoştinţele din holocron. Pentru că ai stat lângă mine şi te-ai împrietenit cu mine.

Ea clipi.

— Ce ai învăţat?

El zâmbi.

— Mama Djo vrea să te vadă.

Mama Clanului voia să o vadă? Atunci de ce nu o chemase pur şi simplu prin Forţă? Încruntându-se, Magash, începu să urce scările. Jediul se întoarse şi înaintă pe holul larg din faţa ei. La uşa camerelor Mamei Augwynne, el se întoarse… şi dispăru.

Magash se opri în loc. Asta îl învăţase holocronul să facă? Să se teleporteze? Să se facă invizibil? Să treacă prin pereţi? Uşa camerei se deschise şi Jediul apăru în faţa ei. Acum nu mai zâmbea. Îi studia faţa. Ea ştia ce vedea el acolo – nelinişte uluită.

— Ce-a fost asta? Ce tocmai ai făcut?

El ţinu uşa deschisă pentru ca ea să intre, iar acum simţi chemarea Mamei Augwynne. Intră în cameră şi se întoarse cu faţa la Jedi.

— Asta a fost teleportare?

El clătină din cap.

— Nu. Proiecţie. Ăsta era unul dintre lucrurile pe care le experimenta Darth Ramage – să folosească o proiecţie personală a Forţei pentru a face să pară că se află undeva unde nu era. Ceea ce, presupun, deschide tot felul de posibilităţi despre poveştile morţii sale.

— Deci ai fost aici, proiectând versiunea ta care a ieşit să vorbească cu mine. Dar nu păreai să auzi ce ţi-am spus. Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Nu ţi-am auzit întrebarea, Magash, pentru că eram aici, proiectând asta în acelaşi timp în care tu o vedeai. Vorbeam cu Mama Djo.

Magash se simţi ca şi cum ar fi avut lână în cap.

— Nu înţeleg.

— A fost o proiecţie autonomă. Am programat-o, cred că ai putea spune, să facă exact ceea ce a făcut. Şi numai ceea ce a făcut. Dincolo de asta…

Clătină din cap – obosit, gândi Magash.

— Dar totuşi, nu ar fi fost nevoie ca tu să o proiectezi în timp ce eu o vedeam?

— Nu, din cauza a altceva cu care Ramage făcea experimente: manipularea timpului.

Chiar în timp ce rostea cuvintele, Magash putea simţi neliniştea care fremăta în aura Jediului. Îl privi tăios, vrând să străpungă carapacea de control pe care o purta.

— Această cunoaştere… te nelinişteşte. Te deranjează. De ce?

— Nu aş putea nici măcar să încep să explic. Aruncă o privire în lateral către Matriarh, care privea de pe scaunul ei de lângă vatră. E suficient să spun că sunt cunoştinţe cu un potenţial devastator… în mâini greşite.

Magash fu cuprinsă de emoţii contradictorii – teamă, entuziasm, curiozitate.

Făcu un pas spre Jedi.

— Poți călători în timp? Poți schimba lucruri care au fost sau care vor fi?

— Să călătoresc, nu. Să influențez, poate. Trebuie să fiu sincer cu voi. O incluse pe *Mama Clanului* în privirea sa. Nu ştiu, acum, ce aş putea face cu aceste cunoştințe. Dar ştiu ce ar putea face Darth Vader cu ele. Aşadar, doresc să mai cer o favoare din partea *Clanului Muntelui Cântător*.

— Şi care este aceasta? întrebă Augwynne Djo.

— În primul rând, vreau să las holocronul Sith la tine. Ştiu că nu veți încerca să îl folosiți în scopuri rele şi nici nu îl veți lăsa să cadă în mâinile forțelor părții întunecate.

Fixă privirea fiecărei femei cu a sa – mai întâi pe cea a Maicii Augwynne, apoi pe cea a lui Magash.

— Asta e acceptabil pentru mine, spuse *Mama Clanului*. Ce altceva mai doreşti?

— Dacă supraviețuiesc încercării... de a-mi salva prietenul, doresc să mă întorc aici şi să te rog să-mi cureți toată această cunoaştere din minte. Să o curăți complet, astfel încât să nu fie niciodată folosită greşit, nici de Vader, nici de mine.

Cuvintele înghețară sufletul lui Magash şi deveni conştientă, din nou, de umbrele care se agățau de acest om.

— Cum doreşti, spuse Maica Augwynne.

Jediul se înclină în fața ei într-un gest de respect.

— Atunci, cu permisiunea voastră, aş dori un loc unde să pot medita înainte să părăsesc Dathomirul.

Mama Clanului întoarse plecăciunea Jediului.

Magash se înclină în fața amândurora.

* * *

— Chiar te temi că vei folosi greşit cunoştințele pe care le-ai acumulat? întrebă Magash în timp ce îl escorta pe Jax în camera de meditație care îi fusese alocată.

— Mă tem că aş fi tentat.

— Să anulezi moartea partenerei tale?

Perceptiv din partea ei, dar nu neaşteptat. Magash Darshi, gândi Jax, ar fi un Padawan remarcabil.

Prinzându-i aprobarea din cap, ea protestă:

— Dar ce ar fi rău în asta? Dacă înțeleg bine situația ta, dacă ai anula ceea ce s-a făcut atunci, nu ar mai fi nevoie să-ți jeleşti partenera, să-ți salvezi prietenul sau chiar să te temi că vei dobândi cunoştințe atât de periculoase, pentru că, în acea linie temporală, nu ai fi avut niciodată nevoie...

Ea se întrerupse şi întâlni ochii lui Jax. Putea vedea că dăduse peste paradox.

— Nu ai fi avut niciodată nevoie să le dobândeşti... Dar tot ai fi avut acest holocron, da? Aşa că le-ai fi putut afla.

— Pentru ce motiv? Şi odată ce l-aş fi folosit – chiar presupunând că l-aş putea folosi în acest fel – cât de uşor ar fi să îl folosesc din nou... şi din nou? Câte greşeli aş putea îndrepta? Câte ar trebui să îndrept? Câte ar trebui să îndrept doar pentru că nu am putut prevedea toate consecințele liniilor temporale pe care le-am atins deja?

Magash îl conduse într-o mică cameră cu balcon, sus, pe flancul turnului principal. Norocul – sau sensibilitatea lui Augwynne Djo – făcuse ca aceasta să aibă

vedere spre *Câmpia Infinitului.* Apoi se întoarse să se uite la el.

— Nu ştii cum funcţionează manipularea timpului, atunci?

— Nu încă. S-ar putea să nu o înţeleg niciodată pe deplin, ceea ce ar putea fi o mare milă. *Sau o mare tragedie.* Chiar acum, Magash, am o furtună de cunoştinţe în cap. Chestii disparate. Bucăţi dezarticulate, care zboară în toate direcţiile. Trebuie să încerc să fac piesele să se potrivească cumva.

Ea aprobă din cap.

— Te voi părăsi atunci. Îţi doresc succes, Jedi, în demersul tău.

El chicoti la formalitatea continuă din tonul ei.

— Jax, Magash. Numele meu este Jax.

— Jax, repetă ea şi se înclină în faţa lui înainte să părăsească camera, ca şi cum ar fi fost egalul ei.

În meditaţia sa, Jax se văzu pe sine stând la butucul unei mari roţi. Corpurile de cunoştinţe se aflau la capetele razelor, separate. El trebuia cumva să le conecteze. Conexiunea dintre proiecţiile Forţei şi timp era destul de simplă de văzut, dar natura manipulării timpului sugerată de cercetările lui Ramage era, la început, impenetrabilă.

Jax se trezi uitându-se în jos la *insulele* sale din oceanul timpului, contemplând cum ar putea mişca punctele plutitoare. Îşi lăsă mintea să plonjeze în acel ocean, imaginându-şi atracţia mareelor şi a curenţilor, văzându-le căzând în tipare fractale aproape artistice. Apoi, cu o bruscheţe care îi tăie răsuflarea, modelele căzură împreună cu un fior de înţelegere adânc în suflet: pentru a muta o insulă în timp, trebuia să schimbi curenţii care o afectau, iar pentru a schimba chiar şi un singur curent, trebuia să faci schimbări minuscule în cele din jur – în special în cele care îl precedau şi din care se născuse. Jax îşi dădu seama că erau curenţi *mamă.* Curenţi care generau curenţi *copii* – şi curenţi locali la fel de numeroşi ca şi momentele. Odată cu această revelaţie, apăru o alta, mai puţin binevenită. Nu poţi modifica un curent fără să modifici fiecare curent din aval – şi fiecare insulă – la care este conectat.

Nu era un efect de scurgere sau un efect domino. Era un efect în cascadă. Şi la fel de repede cum îşi dădu seama de asta, înţelese ceea ce Darth Ramage trebuia să fi înţeles şi el: că o astfel de manipulare complexă – sau chiar înţelegerea timpului – putea fi realizată doar de o reţea de minţi puternice care nu se aflau, ele însele, în întregime în fluxul temporal. Minţi precum cea a Cefalonilor.

Atunci, raţionamentul lui Ramage deveni şi el clar. Cefalonii formau o astfel de reţea – asta era ceea ce le dădea percepţia timpului. Subcreierele lor erau fiecare legate de diferite aspecte, modele, valuri – fiecare cuvânt se aplica la fel de bine – ale mării timpului. Jax se cutremură când conştientiză experimentele în care Darth Ramage despărţise psihic anumiţi Cefaloni de semenii lor, pentru a dovedi că reţeaua exista. Ramage ajunsese la concluzia că, dacă reţeaua Cefalonilor le dădea capacitatea de a vedea curenţii în timp şi de a găsi insulele, o percepţie similară ar putea da unor minţi la fel de puternice – minţi de utilizatori ai Forţei din partea întunecată, de exemplu – capacitatea de a modifica acei curenţi.

Jax fu surprins de propriul său râs amar la ironia situaţiei. Instrumentul de care Darth Ramage ar fi avut nevoie pentru a face un astfel de experiment nu exista în experienţa Sith. Chiar şi perceperea timpului, aşa cum o făceau Cefalonii, necesita eforturile profund cooperante ale unei mulţimi de minţi puternice. Un astfel de colectiv ar fi fost imposibil de realizat pentru un grup de utilizatori ai Forţei din partea întunecată, în care frica, neîncrederea şi ambiţia constituiau aerul pe care îl respirau.

Acum e imposibil şi pentru Jedi, gândi Jax. Era din ce în ce mai convins că nu mai existau Jedi cu care să coopereze.

Dădu gândul la o parte şi privi insulele timpului său. Insula pe care se aflau *Far Ranger* şi echipajul ei era inaccesibilă pentru un singur Jedi. Dar o insulă mai apropiată atât în timp cât şi în spaţiu – o insulă mică într-un curent local...

Se gândi la proiecţia sa de forţă brută care o păcălise pe Magash pentru scurt timp. Atunci nu se gândise la curenţi; pur şi simplu îi traversase. Atât de aproape de momentul prezent, erau abia nişte vârtejuri. Dar dacă se uita mai atent la acele vârtejuri? Ar putea să le afecteze semnificativ fără suficientă putere? Puterea Cefalonilor de a vedea timpul aşa cum o făceau ei provenea din reţeaua lor, iar el nu o avea. Asta sugera că avea nevoie de mai multă putere brută. Da, desigur. *Pyroniumul.*

Întoarse în minte ceea ce ştia acum despre interacţiunea *pyroniumului* cu *bota.* Nu exista *bota.* Nu mai exista. Plantele *bota* care existau acum suferiseră mutaţii, astfel încât nu mai aveau capacitatea de a spori abilităţile unui utilizator al Forţei.

Dar *bota* era irelevantă. Ceea ce era relevant era ceea ce făcea: îmbunătăţea conexiunile Forţei. Deci adevărata semnificaţie a *pyroniumului* era că putea fi cumva exploatat sau canalizat prin energiile Forţei. Era, teoretic, o sursă nelimitată de putere fizică brută, aşa cum Forţa era, teoretic, o sursă nelimitată de energie psihică.

Interesul lui Darth Ramage pentru *bota* fusese că, probabil, putea spori sau aprofunda energiile Forţei necesare pentru a condiţiona acea putere şi a o aplica.

Adică ce?

Jax scoase *piyroniumul* din buzunarul de la centură şi îl întinse pe palmă. Ochii lui îl văzură ca pe o bijuterie iridescentă ca laptele, de mărimea unui mic ou – un ovoid turtit. Forţa nu era un motor la care te puteai conecta. Era un câmp. O emanaţie.

O sursă.

Acţionând dintr-un impuls, Jax întinse filamente ale Forţei spre *pyronium*, apoi îşi coborî mâna, lăsând pepita să plutească în faţa lui în aer. Aceasta începu imediat să parcurgă ciclic spectrul vizibil – galben, portocaliu, roşu, violet, indigo, cyan, verde şi înapoi la galben, după câteva bătăi în forma sa opalescentă în care, îşi dădu seama Jax, probabil că făcea câteva opriri într-o parte a spectrului pe care el nu o putea vedea. Introduse mai multă energie a Forţei, iar culorile se luminară şi se schimbară mai rapid. Desigur, absorbea energia cinetică din Forţă. Dar făcea mai mult decât atât. Scotea energia din nou, direcţionată de gânduri într-un impuls care o susţinea.

Jax se dădu în spate şi îşi retrase energiile Forţei din bijuterie. În loc să se prăbuşească pe podeaua camerei, aşa cum s-ar fi aşteptat, bijuteria rămase în aer... pentru că o atinsese direct cu Forţa, o înconjurase cu Forţa şi îi dăduse o direcţie prin Forţă. Ea continua să urmeze acea direcţie.

La periferia roţii conceptuale în care se afla Jax, o margine strălucitoare izbucni în existenţă, conectând spiţele.

Capitolul 43

Andocarea la Stația Kantaros fu simplă şi directă. A face afaceri acolo era, dacă nu la fel de simplu, cel puțin o chestiune destul de simplă cu un nivel adecvat de fanfaronadă şi mită. Den Dhur se pricepea destul de bine la fanfaronadă – trebuia să te pricepi la asta ca să fii jurnalist, iar el fusese jurnalist aproape toată viața lui.

Sacha, se părea, era şi ea bună la asta. Arătând dură ca diamantul şi ca un pirat, intră în biroul şefului de stație şi oferi marfa lor, care – după cum aflaseră pe Mandalore – era foarte căutată aici.

Şeful de stație – un funcționar al corporației al cărui nume, conform insignei sale, era Cleben – era om. Den hotărî că acesta era un avantaj clar, deoarece însemna că omul nu avea probleme în a-şi menține atenția asupra *Căpitanului* Swiftbird.

Dar, în mod firesc, trebuia să existe şi o fisură.

— Ai venit cu o săptămână mai devreme, *Răpitorule*, spuse el. Şi ce s-a întâmplat cu Căpitanul Vless?

Fără să piardă o clipă, Sacha făcu o grimasă.

— Cred că nu ai auzit. Vless a avut noroc. A fost promovat într-o o poziție confortabilă pe Mandalore. Comandant Comercial, dacă poți să crezi.

Cleben păru impresionat.

— Deci i-ai moştenit nava?

Den încercă să nu intre în panică. O simplă scanare a docului de andocare ar fi arătat că *Răpitorul* avea mai mult decât un nou Căpitan; era cu totul nou. Începu să deschidă gura pentru a rosti o minciună simplistă.

— Nu, spuse Sacha fără probleme. Apoi clătină din cap, aranjându-şi pe umeri şuvițele negre, argintii. Cleben părea fascinat. Şi-a luat nava cu el. Tot ce am moştenit au fost codurile de identificare ale navei lui. Se pare că mereu a vrut să-şi numească pasărea *Inima Rancorului.* Un Comandant Comerciant alege lucruri de genul ăsta. Căpitanii iau tot ce pot obține.

— Serios, spuse Cleben. Nici măcar nu vă puteți boteza propriile nave? Credeam că *Soarele Negru* era ceva mai flexibil de atât.

— Depinde sub ce Vigo zbori, spuse Sacha. Eu pilotez pentru Xizor. Îi place să controleze cam totul.

Cleben aprobă din cap.

— Da, am auzit asta despre Xizor. Se uită speculativ la Sacha. Poate că tu poți confirma altceva ce am auzit despre Prinț – că e băgat adânc cu Imperialii.

Den îi aruncă Sachei o privire semnificativă, dar ea nu mişcă o geană.

— Oh, ăsta e genul de zvon pe care nu-l pot nici confirma, nici infirma.

Apoi schiță un zâmbet.

Cleben zâmbi ca şi cum ea tocmai i-ar fi acordat un premiu.

— Da, am înțeles. Uite, va trebui să trec în revistă încărcătura. Să evaluez... vreau să spun, nevoile noastre. Toydarianul e primul la rând, dar imediat ce mă ocup de el. Voi arunca cu plăcere o privire la... încărcătura voastră. E în regulă?

— Este în regulă, spuse Sacha, cu zâmbetul intact. Aruncă cipul de date al încărcăturii pe consola lui Cleben. Între timp, vom merge să verificăm facilitățile.

— E prima dată când vii aici?

Ea aprobă din cap.

— Eh, s-ar putea să ți se pară vag interesant. Din moment ce ești nouă aici, îți voi da avertismentul standard. Ești limitată la zonele civile ale stației. Stai departe de *Zona Roşie*. Acolo sunt doar Imperiali.

Sacha făcu o față îmbufnată.

— Hei, chiar şi Imperialii au mâncărimi de scărpinat. Am nişte *glitterstim*...

Den se uită la ea brusc. Era o minciună, sau chiar făcuse contrabandă cu *glitterstim* pe navă? Observase câteva lăzi de marfă pe care nu le încărcase...

Şeful de stație clătină din cap.

— Uh-uh. Nici nu te gândi la asta. Ei îşi aduc propriile forme de divertisment. Noi le furnizăm pe cele de bază – mâncare, băuturi, medicamente. În rest, se descurcă singuri. Şi nu se dau în vânt după *glitterstim*, mai ales când este *el* aici.

— Darth Vader, vrei să spui? întrebă Den.

— Cine altcineva? Şi fiți atenți la calele de încărcare. Din când în când, cineva se împiedică în domeniul lor. Asta nu e niciodată frumos.

— Ne strică bucuria, spuse Sacha jucăuşă, zâmbind.

— Serios, spuse Cleben. Ăştia nu sunt oameni drăguți. Orice loc în care habitatul lor îl atinge pe al nostru este potențial periculos. N-aş vrea să văd cum te împuşcă, scumpo.

— Voi încerca să nu o fac, dragă.

Sacha îi întoarse bărbatului privirea cu un salut sumar şi ieşi din birou, urmată de cei doi membri ai echipajului.

Se plimbară prin secțiunea comercială a stației, unde locuia şi se distra personalul auxiliar atunci când nu era de serviciu. Era compusă dintr-o arcadă largă, curbată, cu diverse afaceri de-a lungul fiecărei părți. Erau hanuri pentru echipajele aflate în vizită, două cantine, mai multe restaurante, un magazin de haine, un atelier de reparații pentru droizi şi mecanisme, şi un magazin de jocuri care prezenta distracții din zeci de lumi. Coridoarele periferice radiau din galeria principală la anumite intervale, fiecare având un cod de culori şi fiind numerotate.

La capătul arcadei comerciale se afla un portal larg, sigilat, cu o versiune destul de discretă a sigiliului Imperial decorând panoul de control din stânga sa. În timp ce Den privea, uşile se deschiseră şi ieşiră afară doi soldați din trupele de şoc. De fapt, erau mai mulți soldați şi ofițeri Imperiali decât putea înghiți Den, aşa că era clar că nu exista nicio regulă care să interzică fraternizarea cu personalul civil.

Sacha alese unul dintre restaurante şi îi conduse înăuntru pentru o masă şi un punct de observație din care să urmărească intrările şi ieşirile clienților – acordând o atenție deosebită trupelor de intervenție şi ofițerilor Imperiali. Interesul ei pentru portalul *Zonei Roşii* îl făcu nervos pe Den, dar I-5 fu cel care remarcă acest lucru.

— Sper, spuse droidul, fixându-şi ochiul pe chipul Toprawanei, că nu plănuieşti să păşeşti pe acolo şi să încerci să intri.

— La naiba, nu. Nici măcar eu nu sunt atât de pasionată de riscuri. Mă gândesc că zona de încărcare ar putea oferi un acces mai bun.

— Deci, care este următoarea noastră mişcare? întrebă Den.

— Să analizăm terenul. Trebuie să existe o cale să obținem planul de construcție al acestui loc. Schemele pe care le-a primit Jax de la Xizor sunt cam neclare pe partea Imperială a stației.

— Într-adevăr, zise I-5. Sper că va fi vorba doar de o scurtă discuție cu inteligența artificială de la întreținere.

* * *

În drumul său spre sistemul Bothan, Jax nu medită atât de mult, cât rumegă, lucrând la asimilarea în continuare a cunoştințelor pe care holocronul Sith i le turnase în cap. Programul era destul de simplu: să determine unde se afla Yimmon, apoi să trimită o proiecție pentru a-i face pe Inchizitori şi pe tovarăşii lor neadaptați să se uite în locul greşit, în timp ce el se îndrepta spre Yimmon din partea opusă a instalației.

Simplu în teorie. În practică… cine ştia?

Era mai mult decât conştient de toate capcanele pe care le întinsese Vader în jurul prizonierului său. Asta însemna, probabil, că nu exista decât o singură cale reală de acces către locul în care îl țineau şi că toate capcanele făceau impracticabilă orice altă cale de acces – sau cel puțin aşa erau menite să facă.

Cuşca de protecție nu era de o preocupare deosebită. Ar fi putut tulbura semnătura biologică a Cereanului, dar nu putea atinge ceea ce simțea Jax prin Forță. Dacă Yimmon ar fi fost plasat în cuşca de protecție, treaba lui Jax ar fi devenit puțin mai dificilă, dar nu imposibilă. Şi mai puțin îngrijorătoare erau dispozitivele sonice menite să deruteze şi să distorsioneze scanerele. De fapt, având în vedere ce ştia acum despre proiecția Forței, acestea ar putea fi mai degrabă un ajutor pentru un Jedi invadator decât o piedică. Multe depindeau de certitudinea lui Vader cu privire la dispariția lui Jax Pavan. Se presupune că includerea Inchizitorilor în grupul Lordului Întunecat era un semn de aprobare a posibilității ca Jediul să mai trăiască şi să-l provoace, dar dacă erau mai mulți? Dacă Vader era pregătit să respingă un invadator Jedi?

Jax îşi opri gândul acela sumbru. Şi ce dacă Lordul Întunecat era pregătit pentru un Jedi? Nu avea cum să fie pregătit pentru un Jedi care deschisese holocronul lui Darth Ramage şi îi absorbise conținutul.

* * *

Sacha Swiftbird era de părere că *Răpitorul*, ultima dată staționat la Keldabe, pe Mandalore, nu ar fi putut obține o amplasare mai bună în hangarele de marfă ale Stației Kantaros decât cea pe care o primise.

Hangarele de marfă erau dispuse în arce lungi, adânci de două niveluri, care începeau sub partea fabricată a stației şi se terminau într-o serie de caverne care se afundau în flancul asteroidului. Cala în care se afla falsul *Răpitorul* se afla chiar în interiorul asteroidului, sub ecuator. Între ea şi aşa numita *Zonă Roşie* nu era decât o singură navă – un transportor de minereu, mare şi insectil, din sistemul Mimban.

Nava de minereuri se aşezase în hangar cu pupa înainte, astfel încât fundul ei umflat atârna deasupra pasarelei interioare largi, punând *Răpitorul* mai mic în umbra ei şi protejându-l aproape complet de vederea portalului *Zonei Roşii* de la acest nivel. Portalul era suficient de lat pentru a primi trei paleți antigrav deodată şi de două ori mai înalt decât cei doi soldați din trupele de şoc care îl păzeau. De cealaltă parte a acelei bariere, Sacha ştia că se aflau navele Imperiale… şi întregul complex Imperial.

Forma exactă a acelui complex era ascunsă, chiar şi de inteligența artificială de

întreținere al Stației Kantaros. Sistemul de întreținere şi subalternii săi automatizați dispuneau doar de suficiente informații despre configurația complexului Imperial pentru a putea îndeplini cele mai elementare funcții de întreținere. Diferitele coridoare şi camere puteau fi văzute doar ca parte a unui afişaj tactic; nu existau imagini în direct sau chiar desemnări de zone disponibile. Sistemele interne ale *Zonei Roşii* erau separate de cele ale stației principale şi erau operate şi întreținute chiar din interiorul zonei. Asta însemna că trebuiau să aibă încredere în schemele pe care le obținuse Jax de la Prințul Xizor. Şi nu era un gând fericit.

Acum, stând la baza rampei de încărcare şi aşteptând ca şeful de stație Cleben şi droizii săi să intre în posesia încărcăturii pe care o cumpărase, Sacha era cu un ochi pe portal şi cu unul pe Cleben. Lui îi plăcea să vorbească. Când vorbea, îi plăcea şi să-i invadeze spațiul. A treia sau a patra oară când se aplecă spre ea şi încercă să-i pună un braț în jurul taliei, ea se prefăcu că-l vede pe Den dând un ordin greşit personajului *Ducky* al lui I-5 şi se mişcă rapid pentru a-l intercepta.

— Hei! Hei! Lada aia e marcată greşit! Nu e vin Corellian de mirodenii, e bere *307*. Tipii ăştia nu se pot descurca cu chestia aia! Pune-o la loc!

Se strecură între droid şi Sullustan, ghemuindu-se pentru a inspecta lada şi schimbă eticheta cu ajutorul dispozitivului de inventariere.

— Tipul ăsta e cel mai tare, murmură ea, astfel încât să o audă doar însoțitorii ei. Un nenorocit agresiv. Aş vrea să pot scăpa de el.

— Ai flirtat cu el în biroul lui, observă Den fără să ajute. Sunt sigur că doar îşi respectă promisiunea de a se ocupa de *încărcătura* ta.

Sacha se holbă la el.

— Aş vrea să-şi țină mâinile departe de *încărcătura* mea, mulțumesc. Orice ajutor real ar fi apreciat.

Cleben rătăci până la ei în acel moment şi rămase chiar în spatele Sachei în timp ce aceasta se ridica – suficient de aproape încât să-i simtă respirația în părul ei. Ea făcu o grimasă. Putea să se descurce cu droizii indisciplinați, cu vitezele nesănătoase şi cu bătăile din baruri. De fapt, dacă tipul ăsta ar fi fost atât de enervant într-un bar, pur şi simplu l-ar fi bătut. Din păcate, se afla pe teritoriul lui şi avea autoritatea de a-i arunca pe toți de pe stație. Se întoarse pe călcâie şi îi oferi lui Cleben un zâmbet.

— Lasă lada, spuse el, aplecându-se să pună o mână pe ea. Lada se legănă uşor în strânsoarea câmpului antigravitațional. Te asigur că nu există nicio bere pe care băieții de pe această stație să nu o poată bea... Mă rog, băieții mei. Nu pot garanta pentru tipii ăia Imperiali.

— Sigur, spuse Sacha. Lada e a ta. *Ducky*, lasă-i lada.

I-5 se supuse imediat, eliberând sistemul antigravitațional al lăzii şi permițându-i să se prăbuşească pe puntea hangarului... şi pe piciorul stâng al şefului de stație Cleben. Rezultatul fu spectaculos şi mulțumitor, în opinia Sachei. Cleben țipă şi se lovi de punte, *Ducky* a repornit unitatea antigravitațională, iar Den privi totul, cu ochii mari şi cu gura căscată. Sacha preluă conducerea situației, înjurându-l pe micul droid şi strigând după ajutor.

În scurt timp, câțiva dintre oamenii lui Cleben sosiră să-l ducă la infirmerie, iar încărcătura fu trasă de o echipă de droizi eficienți. În timpul plecării lor, câteva unități R2-AG îşi croiră drum printre lăzile care plecau şi se îndreptară în direcția portalului *Zonei Roşii.* Sacha, cu capul aplecat asupra tabletei sale de inventar, privi prin valul de păr cum cei doi droizi trecură prin portal fără ca soldații care păzeau punctul de

control să dea măcar din cap.

Lângă ea, I-5 scoase un sunet ciudat care semăna suspect de mult cu o toarcere.

— Ai văzut şi tu, nu? întrebă ea în timp ce se întorcea spre nava lor şi începea să urce pe rampa de încărcare.

— Ce-a văzut? întrebă Den. Ce ați văzut?

I-5 îşi roti ochiul pentru a se concentra pe Sullustan.

— Cum vom intra în *Zona Roşie*. Sau, cel puțin, cum o voi face eu.

* * *

Mai puțin de zece minute mai târziu, cu carapacea lustruită până la un finisaj strălucitor, R2-5 ieşi din umbra cargobotului Mimban. Se apropie fără ezitare de portalul *Zonei Roşii* şi trecu prin el la fel ca şi droizii anteriori, dispărând din peisaj dincolo de gărzi.

Aşezată în hangarul tehnic al lui *Laranth*, Sacha scoase un sunet nepoliticos.

— Probabil că dorm adânc în acele cochilii mici de plastic. Se aplecă în față, cu ochii pe ecranul plat montat în consola de comunicații. Nici măcar nu s-au mişcat.

Den îi oglindi mişcarea, ochii lui urmărind progresul lui I-5 în hangarele de andocare Imperiale.

— Camere deasupra uşilor.

— Le văd, murmură Sacha.

— Am numărat cinci nave, spuse I-5 – vocea lui fiind generată intern, astfel încât să se audă doar la bordul navei. Mai multe cale goale. După cum puteți vedea, cea mai mare este cea mai apropiată de accesul interior.

Puteau vedea asta. Cala goală, gândi Den, era suficient de mare pentru o navetă cu rază lungă de acțiune din clasa *Lambda.* Naveta lui Darth Vader.

Dincolo de compartimentul gol, de-a lungul arcului camerei uriaşe, se afla un al doilea punct de control, nepăzit, dar cu rețele de senzori şi camere de supraveghere evidente. În timp ce urmăreau apropierea lui I-5, uşile se deschiseră pentru a *expulza* un Inchizitor şi un ofițer Imperial – un Locotenent. Discutau – ceva ce lui Den i se păru destul de ciudat – apoi se opriră şi mai schimbară câteva cuvinte înainte ca ofițerul să se îndrepte spre una dintre navele andocate, iar Inchizitorul să se întoarcă în inima instalației. Niciunul dintre ei nu observă mica unitate R2 care îşi vedea de treabă, cu turela învârtindu-se încoace şi încolo. Când R2 se opri la un port de întreținere pentru a introduce o conexiune – probabil pentru a face o verificare a stării sau pentru a primi ordine de la sistem – Inchizitorul continuă să intre în sectorul Imperial al stației.

După un timp, unitatea R2 îl urmă la o distanță respectuoasă.

— *Cinci*, e înțelept să-l urmezi pe lacheul ăla Sith? întrebă Den, cu stomacul începând să i se înnoade.

— Dacă sper să-l găsesc pe Thi Xon Yimmon, cred că da.

— Nu ai de unde să ştii dacă se duce undeva lângă Yimmon, obiectă Den.

— Nu am cum să ştiu mai mult decât ceea ce am cules din contactul meu momentan cu inteligența artificială de pe această parte a punctului de control. Cred că ştiu unde este centrul de detenție.

— Acolo se îndreaptă *Peedunkey* ăla întunecat? întrebă Sacha.

— *Peedunkey* întunecat? repetă Den.

— E în Huttă, spuse Sacha. Nu vrei să ştii ce înseamnă.

— Nu ştiu dacă Inchizitorul se îndreaptă într-acolo, spuse I-5. Dar dacă nu, nu mă voi deranja să-l urmez mai departe.

În fața ochiului lui I-5 se desfăşurau coridoare aparent nesfârşite, de o uniformitate amețitoare. Erau uniform de culoare gri argintiu, cu podele texturate sub picioare şi portaluri ocazionale – toate deschise – care puteau fi închise pentru a sigila anumite părți ale coridorului în caz de urgență. De-a lungul acestor coridoare se aflau uşi cu coduri de culori şi etichete care duceau către alte camere, dintre care niciuna nu părea de interes pentru spionul mecanic. Unele aveau camere de supraveghere montate deasupra lor pentru mai multă siguranță. I-5 continuă să-l urmărească pe Inchizitor, trecând pe lângă alți droizi, trupe de şoc şi câte un ofițer Imperial.

Tocmai când Den simțea că îi vor cădea ochii din cauza lipsei de clipit, Inchizitorul pe care îl urmărea I-5 luă în sfârşit o curbă pe care droidul o ignoră. Inchizitorul se opri, se întoarse, apăsă pe butonul unei uşi şi intră în ceea ce privirea rapidă a lui I-5 arătă că erau camere private. Unitatea R2 îşi continuă drumul fără pauză, luând-o pe un coridor transversal spre stânga care ducea în adâncurile stației.

Den înghiți un nod nervos ridicat brusc în gât.

— Ai grijă, murmură el.

— Nu-ți face griji.

În câteva clipe, coridorul traversat de I-5 căpătă aspect de fortăreață. Pereții etanşi erau mai groşi şi texturați ca un fagure de miere. La unele dintre celulele hexagonale, mici dispozitive intermitente stăteau de pază.

— Unități de distorsiune sonică, le spuse I-5. Senzorii mei sunt inutili aici, doar dacă...

Nu apucă să-şi termine gândul. Coridorul erupse brusc de activitate – droizii se agitau încoace şi încolo, o jumătate de duzină de soldați şi un Inchizitor trecură grăbiți pe lângă el în direcția opusă. Sunetul claxoanelor bubuia prin conexiunea dintre I-5 şi cei doi însoțitori ai săi de la bordul lui *Laranth*.

Inchizitorul aruncă o privire spre droid în timp ce trecea pe lângă el, permițându-le privitorilor să îi vadă chipul.

— Tesla!

Den se aşeză, având un fior înfrigurat de recunoaştere, dar Sacha îl ignoră.

— Ce se întâmplă? Ce se întâmplă, I-5?

Punctul de vedere pendulă spre trupele care se retrăgeau.

— Vrei să aflu? Sau să-l găsesc pe Yimmon?

Den şi Sacha schimbară priviri.

— Yimmon, spuseră la unison.

Imaginea se întoarse la coridor. Unitatea R2 se rostogoli cu aproximativ cinci metri mai departe, apoi se opri în fața unei intersecții scurte şi largi în formă de T şi viră. La capătul coridorului se afla un portal care avertiza cu caractere grafice că accesul era restricționat personalului de securitate Imperial din ordinul lui Darth Vader. Erau camere de supraveghere şi aici. Oricine ar fi intrat pe coridorul de acces ar fi fost surprins de ele.

— Asta e tot? întrebă Sacha. Asta e zona de detenție?

— Aşa cred, spuse I-5. Şi este chiar în centrul al asteroidului. Scut foarte eficient, aş putea spune, dacă nu se întâmplă să fii Jedi.

— Sau un droid cu mai mult curaj decât bun simț, murmură Den.

— Te-am auzit.

I-5 termină o scanare vizuală a portalului şi a împrejurimilor, apoi se întoarse pe drumul pe care venise.

— Distanța până la uşa interioară? întrebă Sacha.

— Patru metri.

— Patru metri... patru secunde, murmură Sacha. Interfață standard de blocare?

— Da.

— Pe care ar trebui să o poți deschide.

— Probabil că nu fără să alertez securitatea. Ai tot ce-ți trebuie, Sacha?

— Da. Dacă ai localizat toți senzorii de securitate.

— Dacă?

Ea chicoti.

— Am ce-mi trebuie. Întoarce-te înainte să te implici în ce se întâmplă acolo.

Droidul se supuse imediat, întorcându-se prin holurile *Zonei Roşii.* Tocmai făcea curba la care se despărțise de Inchizitorul pe care îl urmărise când reapărură trupele de şoc, mărşăluind la unison perfect spre el.

În urma lor erau Inchizitorul Tesla şi Darth Vader.

Den se uită mult prea de aproape la o reflexie a lui R2-5 în masca neagră a lui Vader când acesta trecu pe lângă el şi îşi linse brusc buzele uscate.

— Pur şi simplu am rămas fără timp.

Capitolul 44

Tesla îl slujise pe Lordul Întunecat suficient de mult timp pentru a şti când Sithul era agitat. Simțea agitația actuală a Stăpânului său ca pe un curent haotic, un vârtej, care părea să nu aibă nici direcție, nici destinație. Cu toate astea, nu lăsă să se înțeleagă că simte acest lucru. Nici nu întrebă ce îl deranja pe Stăpânul său. A da de înțeles că Darth Vader era lipsit în vreun fel de obişnuita sa stăpânire de sine rece şi imperturbabilă s-ar fi putut dovedi dezastruos.

Şi totuşi, Probus Tesla ştia mai bine decât oricine că Stăpânul său era o ființă – cuvântul om părea cumva inadecvat şi nepotrivit – cu o pasiune uriaşă... Dar o pasiune care, asemenea unei erupții vulcanice incipiente, era protejată între zidurile unui cuptor impenetrabil. Era ceea ce îi dădea lui Darth Vader aura sa de putere, gândi Tesla – acea senzație că sub exteriorul înghețat exista un miez topit, adânc şi fierbinte.

Acum, în timp ce se îndreptau spre camerele private ale lui Vader, Tesla aştepta pur şi simplu ca Stăpânul său să îşi facă cunoscute dorințele – ceea ce nu făcu decât după ce concediase trupele de şoc şi le dăduse ordin ofițerilor Imperiali să extindă senzorii stației mai departe în câmpul de asteroizi.

— Mi-ai urmat ordinele cu privire la Thi Xon Yimmon? îl întrebă Vader când rămaseră singuri.

— Da, Stăpâne. L-am observat cu atenție şi îndeaproape.

Era adevărat. Tesla se aştepta ca Vader să îl întrebe în continuare ce a observat.

Dar nu o făcu. În schimb, întrebă:

— Ai simțit vreo... tulburare în Forță în timp ce am fost absent?

Ce simțise? Că era observat, sondat de fluvii ale simțului Forței?

— Nu ceva ce n-aş putea explica. De ce întrebați? S-a întâmplat ceva, Stăpâne?

Masca neagră, strălucitoare, era opacă, dar Tesla îşi imagina liniştea momentană din spatele ei, ca şi cum Lordul Întunecat ar fi calculat cât de mult să dezvăluie. Simți o undă de dezamăgire. Darth Vader nu avea încredere în el, asta era clar. Îşi înghiți dezamăgirea; avea să câştige acea încredere.

— O uşă s-a deschis, spuse Vader, şi din ea s-au revărsat lumină şi întuneric... amurg. Ca momentul dinaintea zorilor. A fost... neaşteptat.

— Nu înțeleg, spuse Tesla prosteşte.

Vader făcu un gest brusc.

— Nu ai simțit-o, atunci?

— Când ar fi...

— Nu contează. Dacă ai fi simțit, ai fi ştiut. Nu ai fi avut nevoie de mine să pun o oră sau o dată. Ai fi ştiut.

Tesla îşi muşcă buza, folosind durerea pentru a-şi concentra emoțiile. Încă o dată fusese găsit neajutorat, dar nu avea să permită ca asta să îl afecteze.

— Ați întrebat despre Yimmon. Dacă l-am observat.

Vader se mişcă neliniştit, apoi se întoarse cu fața la Inchizitorul său.

— Şi ce ai observat?

Tesla se gândise mult la asta – la sentimentul ciudat de a fi urmărit atunci când era în contact cu Yimmon. Dar cum să-i explice acest lucru Stăpânului său fără să

dezvăluie profunzimile acelui contact? Alese să nu răspundă direct la întrebare.

— Cortexul dublu posedat de Cereani este o adaptare semnificativă, începu el. Le permite, cred, să fie... destul de deasupra tacticilor pe care le-am folosit noi. Cred că, indiferent dacă experimentează durere, privare senzorială sau anxietate, *oaspetele* nostru este capabil să se detaşeze literalmente şi să se ridice deasupra a ceea ce simte. Este ca şi cum ar fi capabil să permită unei părţi a creierului său să simtă emoţiile legate de suferinţa sa, apoi să o susţină cu forţa celeilalte părţi.

Faţa mascată a lui Vader era întoarsă spre Tesla, dar, desigur, acesta nu putea citi nimic în scuturile optice opace. Îşi drese glasul şi continuă.

— S-a teoretizat că facultăţile inferioare ale unui Cerean rezidă într-un cortex, iar cele superioare în celălalt.

Cercetase exhaustiv şi era mulţumit de descoperirile sale.

Vader se mişcă, iar Tesla avu ideea absurdă că mintea lui fusese în altă parte.

— Asta ar fi o adaptare remarcabilă, spuse acum Vader. Laşi creierul primitiv inferior să absoarbă şocurile fizice şi psihice, apoi îl calmezi cu facultăţile superioare.

— Gândul meu, Lord Vader, spuse Tesla, făcând un pas rapid spre Sith, a fost că este o adaptare care ar putea fi folosită împotriva lui.

Vader încă îl privea.

— Ai găsit contactul cu el... deranjant.

Nu era chiar o întrebare, iar Tesla ezită, ştiind că lăsase ceva să se infiltreze de sub scutul pe care îl ridicase în jurul propriilor emoţii.

— Da. Aşa e. Până când am determinat de ce mă făcea să mă simt inconfortabil.

Privirea lui Vader fu rapidă şi pătrunzătoare.

— O senzaţie de a fi urmărit.

Tesla se simţi ca şi cum i s-ar fi scurs orice pic de sânge din cap. Putea Darth Vader să-l penetreze atât de uşor?

— Eu... mi se pare o descriere exactă.

Vader se întoarse şi se mută să privească ecranul care îl arăta pe prizonier în celula sa, stând, ca întotdeauna, în meditaţie.

— Ar putea fi el sursa...

Nu îşi termină gândul.

— Sursa a ce, Stăpâne?

— Straniei... efuziuni crepusculare pe care am simţit-o în Forţă.

Tesla clătină din cap.

— Nu ştiu, Lord Vader.

— Nu. Nu ştii.

Vader se întoarse cu faţa la el. Privirea, ca întotdeauna, era de nepătruns, lipsită de expresie – totuşi, Tesla simţi cum îi izbucneşte sudoarea pe sub veşmintele grele.

— Adică, Stăpâne, nu am niciun motiv să-l cred un adept al Forţei, deşi...

— Da?

— Când am fost în cameră cu el, am simţit ceva dincolo de ceea ce mă aşteptam. Cred că acesta este rezultatul unei combinaţii între inteligenţa sa extremă şi cortexul dual al speciei sale. De fapt, soluţia pentru a-l distruge pe Thi Xon Yimmon – pentru a-l face *permeabil* – ar putea consta în deconectarea chirurgicală a cortexurilor sale, astfel încât unul să nu-l poată apăra sau susţine pe celălalt.

Darth Vader rămase nemişcat o vreme – atât de nemişcat încât Tesla simţi o vagă supărare că Stăpânul său ar fi trebuit să accepte ceea ce el considera a fi o idee

remarcabilă, doar pentru ca apoi să se concentreze mai puțin pe ceea ce ar fi trebuit să fie de interes vital – zdrobirea rezistenței – şi mai mult pe ciudata *efuziune crepusculară* a Forței pe care Tesla nici măcar nu o simțise.

Vader se întoarse brusc spre ecranul de vizualizare într-un vârtej de haine negre.

— Aranjează ca *oaspetele* nostru să fie dus la infirmerie. Voi programa eu însumi droidul chirurgical.

Tesla se luptă să-şi înăbuşe izbucnirea de împlinire – de mândrie. Reuşise; el, Probus Tesla, deşi nu era decât un Inchizitor, rezolvase o enigmă pe care însuşi Lordul Întunecat nu fusese în stare să o rezolve.

— Da, Lord Vader. Imediat.

Se întoarse şi se îndreptă spre intrarea apartamentului Stăpânului său.

Următoarea întrebare a lui Vader fu blândă, aproape ca o toarcere; totuşi, Tesla o simți ca şi cum o găleată de apă rece i s-ar fi turnat pe spate.

— Spune-mi, Tesla – cum ai ajuns să ştii ceea ce mi-ai spus despre Yimmon?

Cuvintele îl opriră chiar în fața uşii.

— Eu… am făcut o mulțime de cercetări…

— Ai simțit asta. Ai simțit această dualitate.

— Eu… Da.

— Şi totuşi eu n-am simțit-o, zise Vader gânditor. Poate pentru că mă străduiam să-l rețin, în timp ce tu *erai* reținut. Ai trecut prin intersecția conştiinței sale duale.

— Îmi dau seama că mi-ați spus doar să observ, Stăpâne. Ceea ce am şi făcut, deşi recunosc că m-am apropiat de el mai mult decât am vrut. Pentru asta sunt cu adevărat…

Vader părea să nu-l fi auzit.

— Interesant. Că experiențele chiar şi ale unui utilizator inferior al Forței se pot dovedi instructive.

Inferior? Furia izbucni în pieptul lui Tesla, apoi se stinse rapid. Bineînțeles că era inferior. Pentru o secundă orbitoare uitase cui îi vorbea. Asta era periculos. Extrem de periculos.

Vader continuă:

— Ai trecut prin mintea lui. Ți-ai lăsat urmele acolo?

Într-un colț obscur al conştiinței lui Probus Tesla, partea care nu tremura de furie se înfioră.

— Stăpâne, eu…

— *Spune-mi.*

Constrângerea era mai puternică decât simplele cuvinte, lăsându-l pe Tesla cu impresia că Vader îi ținea voința într-o mână înmănuşată.

— Eu doar am sugerat că *Whiplash* a căzut. Că rețeaua lui de prieteni şi asociați de pe Coruscant dispăruse. Că era doar o chestiune de timp până când întreaga rezistență era la fel de moartă ca Jax Pavan.

Eliberarea fu bruscă şi violentă. Tesla se clătină în spate izbindu-se de perete şi gâfâind după respirație.

Vocea lui Vader era din nou de un calm enervant.

— Du-te. Fă pregătirile pentru operație.

Tesla plecă, întrebându-se dacă neascultarea lui provocase acea explozie de furie în Stăpânul său… sau menționarea unui Jedi mort.

Avea sentimentul că era vorba de cea din urmă.

Capitolul 45

Partea mecanică a planului era, într-un fel, cea mai grea. După ce constatase că o corvetă Imperială intra în sistemul Bothan şi se îndrepta spre Staţia Kantaros, Jax îi trasă ruta şi îşi plasă nava învelită în Forţa direct în ea. Era posibil ca şi cu această utilizare minimă a Forţei – echivalentul fluturării unui pumn închis către cineva pe la spate – să-l alerteze pe Vader că se afla prin apropiere, dar Jax nu-şi putea permite să-şi facă griji în acest moment cu privire la amploarea abilităţilor Lordului Întunecat.

Când nava îi depăşi poziţia, Jax îşi încercă abilitatea de a proiecta Forţa: o bucată de gheaţă şi rocă care se rotea rapid, de mărimea unei navete cu rază lungă de acţiune, păru să ricoşeze din câmpul de asteroizi şi să se prăbuşească în calea corvetei, determinându-l pe cârmaciul navei să frâneze cu zeci de kilometri mai devreme.

Venind lângă corvetă, Jax aduse propriul *Aethersprite* în contact cu chila navei Imperiale atât de uşor încât se îndoia că fusese înregistrat vreun contact în sistemele navei. O clipă mai târziu, nava mai mare îşi ridică scuturile, învăluindu-l pe Jax în ele în timp ce plonja în câmpul de asteroizi.

Perfect. Acum, chiar şi cei mai sofisticaţi senzori ar fi citit profilul energetic al navei sale ca parte a corvetei. Şmecheria era acum să ajungă pe staţie.

Corveta nu va intra în docurile spaţiale – era prea mare. Va folosi o platformă de realimentare de pe staţie pentru a se reaproviziona cu combustibil. Personalul şi încărcătura care trebuiau descărcate ar fi folosit navete pentru a intra în docuri.

Aici lucrurile deveneau dificile. Intrarea într-una din zonele de andocare ale staţiei sub camuflajul Forţei ieşea din discuţie. Navetele andocaseră suficient de aproape una de alta încât una dintre ele ar fi fost aproape sigur că se va ciocni de el dacă părea să fie un spaţiu gol. Singura posibilitate era o altă aplicare a proiecţiei Forţei. Una mai prodigioasă de data aceasta: *Delta-7* trebuia să se prefacă a fi o navetă de andocare sau o navă de curierat. Şi aşa şi făcu. Când navetele corvetei Imperiale plecară spre staţie, printre ele se afla un curier suplimentar, care fu direcţionat către un hangar diplomatic din emisfera nord-estică a sectorului Imperial al staţiei. Acesta ateriză lângă un alt curier, andocând în umbra celeilalte nave, chiar în interiorul scutului de forţă perimetral al docului. Era, din punctul de vedere al agenţilor Imperiali din zonă, o navă banală din toate punctele de vedere.

* * *

— Sacha, nu mai vrea să iasă.

Den stătea în trapa hangarului tehnic al navei, simţindu-şi stomacul ca şi cum ar fi înghiţit un cuib de viermi jeleu. Ea îşi ridică privirea de la ceea ce lucra şi scoase o înjurătură care făcu obrajii Sullustanului să tremure şi să i se înroşească urechile.

— De unde naiba a făcut Jax rost de frigiderul ăla? Cu siguranţă nu se comportă ca niciun droid pe care l-am cunoscut vreodată.

— Jax l-a moştenit pe I-5 de la tatăl său. Poţi să vii să vorbeşti cu el? Pare să creadă că acum, că şi-a descărcat datele, ar trebui să-şi continue supravegherea.

— Poate că are dreptate.

— Poate că are dreptate? repetă Den neîncrezător. Cum ar trebui să intrăm acolo dacă el nu e cu noi? Cineva trebuie să elimine trupele în timp ce el se joacă cu camerele de la punctul de control, nu?

Ea zâmbi la el.

— De fapt, eu o să mă joc cu camerele. Puse un capac pe obiectul la care lucrase şi îl ţinu sus ca să-l vadă. *Repetitorul* meu de senzori patentat.

Repetitorul patentat era un obiect dreptunghiular subţire, cam de lungimea degetului arătător al Sachei. Avea pe el un touchpad şi un mic ecran video.

— Ce?

— *Repetitorul.* Practic, va face orice cameră sau senzor spre care este îndreptat să ruleze aceeaşi imagine până când i se spune să se oprească. Unul dintre lucrurile inteligente pe care le poţi face cu *ionita.*

— Deci spui că nu avem nevoie ca *Cinci* să se întoarcă.

Ea clătină din cap, punând *repetitorul* în buzunar şi îndreptându-se spre consola de comunicaţii.

— N-am spus asta. Avem neapărată nevoie să se întoarcă. Dar o supraveghere suplimentară ar fi bună, de asemenea.

Den făcu o grimasă.

— Înseamnă că avem nevoie de doi ca el.

— Cel puţin. Deschise o conexiune către I-5. Hei, *Tinichea*, amicul tău spune...

— Îl mută pe Yimmon, anunţă I-5.

Den îşi imagină că poate auzi tensiune în vocea generată mecanic. Imposibil, desigur. Dar putea să vadă după rigidizarea bruscă a corpului Sachei că şi ea avusese aceeaşi reacţie. Amândoi se uitau la ecranul de deasupra consolei tehnice.

Imaginea pe care I-5 o avea online arăta un grup de şase soldaţi din trupele de şoc şi un Inchizitor conducându-l pe Yimmon pe un coridor scurt, apoi printr-un set de uşi glisante care se închiseseră cu un pocnet în urma lor.

— Unde este asta? întrebă Den.

— Secţiunea medicală. Două niveluri mai sus de zona de înaltă securitate şi aproape la fel de bine protejată.

Chiar în timp ce răspundea, I-5 se rostogoli până la un port de interfaţă şi îşi introduse portul de date. Îl scoase câteva clipe mai târziu şi începu să se îndepărteze pe hol.

— Au o sală de operaţie pregătită. Tot ce am putut afla de la infirmeriei a fost că plănuiesc să-i facă o operaţie neurochirurgicală. AI-ul nu ştie nimic despre natura procedurii – accesul la acea informaţie a fost restricţionat de Darth Vader însuşi.

Den se simţi ca şi cum viermii din stomac i se transformară în gheaţă. El şi Sacha schimbară priviri.

— Mă întorc la portalul de andocare exterior, spuse I-5, fără să aştepte ca ei să răspundă. Acolo sunt doi soldaţi şi aparatură de securitate. Vreau să intraţi exact în momentul în care voi ieşi eu.

— Da, da, deci portalul va fi deschis. Am înţeles, spuse Sacha. Şi apoi ce?

— Există o mică capsulă de salvare în reparaţii chiar la stânga ta când intri în portal.

— Da. Am văzut-o când ai intrat.

— Ar trebui să o putem folosi pentru a ne acoperi activităţile. Dacă îi putem elimina pe soldaţi rapid şi în linişte, ar trebui să putem folosi una dintre uniforme şi

echipamentul pentru a te introduce înăuntru. Sacha, ai vorbit despre crearea unui dispozitiv care să deruteze camerele…

— S-a făcut. Dacă ne sincronizăm bine, sistemul de supraveghere nu va şti niciodată că suntem acolo.

Ea îi explică rapid cum funcționa *repetitorul*, pentru care I-5 avu un singur cuvânt de laudă.

— Elegant.

— Nu chiar. Dar a fost tot ce am putut face într-un timp atât de scurt.

Privirea lui Den era îndreptată spre ecranul de deasupra consolei. Acesta arăta în prezent un set de uşi de turbolift care se deschideau şuierând în timp ce el privea. R2 ieşi ca o rachetă, aproape ciocnindu-se de o pereche de tehnicieni. Îi ocoli şi continuă să se avânte în mare viteză prin coridoarele labirintice.

— S-ar putea să vrei să încetineşti puțin, *Cinci*, îl sfătui Den. Nu vrei să atragi prea mult atenția asupra ta.

— Mă comport ca toate celelalte unități R2 pe care le-am văzut aici. Mici cutii de conserve pline de viață. Nimeni nu le observă… Vocea i se opri pur şi simplu, deşi peisajul continua să zboare. După o pauză, spuse: Mă apropii de uşile interioare ale docului de andocare. E timpul să ne grăbim.

Sacha închise conexiunea la consolă, luă un comunicator din colecția de deasupra ei şi îl acordă pe frecvența lui I-5. Den făcu la fel. Apoi se îndreptară spre portalul care dădea spre docurile Imperiale.

Merseră până la punctul de control, oprindu-se chiar înainte de zona acoperită de camere. Trupele de şoc îşi întoarseră capetele la unison pentru a o urmări pe Sacha, dovedind că în carapacele albe erau oameni adevărați.

Sacha zâmbi, făcându-le cu mâna.

— Bună, băieți. Spuneți-mi, nu vă plictisiți niciodată să stați acolo aşa?

Ei o ignorară.

Comunicatorul lui Den sună.

— Acum, spuse el.

Sacha ținti o cameră de supraveghere, apoi pe cealaltă, pornindu-le pe o buclă fără sfârşit care arăta doi gardieni plictisiți stând acolo în micile lor costume de plastic.

— Hei! spuse unul dintre gardieni, ridicându-şi arma. Ce ai în mână?

Portalul se deschise şi apăru o unitate R2. Se opri exact în centrul uşii, ținând efectiv uşile deschise. Fu suficient pentru a distrage atenția gărzilor: Den îl neutraliză pe cel din dreapta sa; Sacha îl elimină pe cel din stânga.

Verificând dacă holul din spatele lui I-5 era gol, Den şi Sacha îi târâră pe cei doi soldați inconştienți înapoi în dana de andocare Imperială şi în capsula de salvare pe care I-5 o identificase drept cea mai bună ascunzătoare.

— Sper că a funcționat, mormăi Den, privind-o pe Sacha cum dezbracă unul dintre soldați.

— A funcționat, spuse I-5, pentru că niciunul dintre gardieni nu a avut ocazia să dea alarma. Şi chiar dacă cineva ar fi monitorizat echipamentele de supraveghere de la diferitele puncte de control, ar fi puțin probabil să urmărească un post suficient de mult timp pentru a observa natura repetitivă a mişcărilor gardienilor.

Îşi roti turela spre Sacha, care era în mare parte învelită în plastoidul uşor şi rezistent al uniformei de soldat din trupele de şoc.

— Den este prizonierul tău, îi spuse el. Eu sunt escorta ta.

Ea aprobă din cap, îşi puse casca, îşi luă arma Imperială şi îl băgă pe gardianul îmbrăcat doar în combinezonul care îi acoperea pe tot corpul, în capsula de salvare împreună cu partenerul său. Le dădu fiecăruia câte un infuzor plin cu ceva ce scosese dintr-un buzunar al salopetei ei.

— Ce este aia? întrebă Den.

— Ceva ce am luat din infirmerie.

— Ştii…

— Da, ştiu ce este, ce face şi cât timp le va lua să se trezească şi să-şi poată mişca articulațiile sau să-şi folosească corzile vocale.

Ea ridică două comunicatoare Imperiale. Îl deschise pe unul şi îi scoase măruntaiele, făcându-le bucăți, apoi le strecură sub *fusta* moale a capsulei de salvare. La final se ridică şi se strecură până la locul de unde putea vedea întreaga suprafață a holului. Îngenunche acolo pentru o clipă sau două, urmărind ceva ce se petrecea pe hol, apoi se ridică şi le făcu semn lui Den şi lui I-5. Când aceştia ajunseră la ea, îşi ridică arma, o îndreptă spre Den şi îl împinse de-a lungul podelei spre portalul interior. I-5, în camuflajul său de astromec, veni alături de ea.

Se aflau în mijlocul docului Imperial şi abia ajunseseră să vadă naveta lui Vader când I-5 vorbi încet.

— S-a uitat la mine.

— Huh? mormăi Den.

— Ce? spuse Sacha. Cine?

— Pe coridor, mai devreme. Când venea de la navetă. Vader s-a uitat când a trecut pe lângă mine. Lăsă să treacă un timp, timp în care măruntaiele lui Den deveniră din nou neliniştite, apoi adăugă: Nimeni nu observă droizii.

Capitolul 46

Jax se temea să ajungă prin Forță atât de aproape de Vader şi de cuibul său de Inchizitori, dar spera că, dacă se *tuneliza*, cum îi spusese Darth Ramage – dacă se concentra atât de tare pe o anumită energie încât să treacă pe lângă toate celelalte – ar putea să nu fie detectat. Principalul dezavantaj al disciplinei era că îl împiedica pe practicant să fie conştient de orice altă energie în afară de cea vizată. Căutând un utilizator al Forței, ar fi putut rata prezența altuia.

Pentru Jax, era un risc acceptabil. Ştia că sunt Inchizitori pe stație – bănuia că Vader ar putea fi chiar aici – deşi, ca să fie absolut sigur, ar fi trebuit să se dezvăluie.

Ceea ce îi spunea *tunelul* său în timp ce stătea nemişcat la bordul navei de luptă-curier era că Yimmon nu mai era înconjurat de echipamente care să deruteze senzorii. Îl mutaseră. Şi, îşi dădu seama Jax simțind cum modelele de conştiință ale Cereanului se modificau inexplicabil, îl drogaseră.

Pentru ce? Nu mai conta. Jax nu mai putea aştepta.

I-ar fi luat multe minute să se îndrepte spre locul unde era ținut Yimmon. Zece. Poate cincisprezece. Poate mai mult, dacă întâlnea obstacole neprevăzute. Nu avea cum să fie sigur când va fi mai necesară o anumită momeală, aşa că va trebui să ghicească. De asemenea, va trebui să aibă încredere în schema stației pe care o primise de la Xizor. Gândul ăsta îl făcu să-şi dea seama cât de dependent devenise de I-5YQ pentru unele lucruri – I-5 ar fi fost capabil să verifice schema în raport cu realitatea conținută în AI-ul Imperial, de exemplu. Jax n-ar fi fost prea sincer dacă n-ar fi recunoscut şi cât de mult îi lipsea droidul – şi Den.

Se linişti şi mai mult, căutând cunoştințele pe care le asimilase din holocronul Sith. Acesta continua să apară în ochii minții sale ca o *bibliotecă* conținând o colecție de cărți. Acum deschise *Cartea Timpului*, trasă un unghi de abordare – *emisfera sudică* care putea fi accesată de la docurile comerciale avea cel mai mult sens – şi simți curenții temporali locali.

Apoi, cu pepita de *pyronium* suspendată în fața lui într-un câmp de energie a Forței, se gândi la ce ar putea face un *berserker* Jedi pentru a-şi salva un prieten.

* * *

Tesla se calmă cu voință, imaginându-şi un jet de apă rece revărsându-se peste capul său. Nu era nervos, ci doar emoționat. Stăpânul său îi ceruse să supravegheze pregătirea pentru operație, în timp ce Vader, însuşi, se sfătuia cu Împăratul. Tesla avea să fie aici la triumful Lordului Întunecat; aveau să deschidă cortexul dual al lui Yimmon ca pe o scoică şi să extragă perle de informații. Ar fi avut rezistența în palmă.

Inchizitorul verifică citirile modelului cerebral de la capul mesei pe care zăcea prizonierul. Fascinant. Creierele gemene chiar reacționau diferit la anestezic. Unul era într-o stare soporifică; celălalt părea mult mai puțin afectat. De fapt, în timp ce Tesla privea, undele cerebrale mai puternice creşteau. În acelaşi timp, simți o undă în Forță, ca o pietricică aruncată într-un iaz leneş. Ciudat.

Care cortex reacționa şi la ce reacționa? Care creier se ocupa de răspunsurile

autonome şi care de facultățile superioare de raționament? Putea să presupună, dar nu avea cum să fie sigur. Doar dacă...

Tesla întinse un şuvoi timid al Forței pentru a sonda conştiința Cereanului.

* * *

Sus, în inelul nordic de andocare Imperial, în hangarele rezervate navelor mici, o navă curier îşi deschise trapa exterioară şi îşi întinse rampa. Un ofițer coborî şi se îndreptă spre portalul care ducea în instalația Imperială propriu-zisă. Merse cu pas hotărât în interior, trecând pe lângă alți ofițeri, o mână de tehnicieni şi un grup de soldați. În afară de salutatul ofițerilor superiori, nu interacționa cu nimeni.

De fapt, Jax habar nu avea ce ar fi făcut dacă cineva se hotăra să-l oprească. După ce îşi instalase momeala, folosise *pyroniumul* pentru a alimenta deghizarea care ascundea *Aethersprite*. Asta însemna că iluzia era, din toate punctele de vedere, eternă, dar însemna şi că nu avea *pyroniumul* cu el pentru a-şi extinde folosirea Forței. Cu el, poate că ar fi fost egalul lui Darth Vader; fără el, putea doar să spere că ceva ce asimilase din holocron îi va oferi un mic avantaj, oricât de trecător.

Îşi scutură gândul cumplit. Luase decizia că menținerea navei *Delta-7* ascunsă era de o importanță capitală, deoarece elimina o variabilă aleatorie potențial dezastruoasă – descoperirea bruscă a unei nave Jedi într-o unitate Imperială – şi îi deschidea singura cale de scăpare.

Proiecția sa ca ofițer Imperial, deşi eficientă, era dificil de menținut, având în vedere că trebuia să facă şi *tuneluri* pentru a se concentra asupra lui Yimmon. Avea nevoie de un mijloc diferit de a se camufla, unul care să-l lase liber să folosească instrumentele pe care i le dăduse holocronul lui Darth Ramage.

Dându-i drumul lui Yimmon, căută rapid o cameră goală, găsi una şi se strecură în ea. Era un fel de cameră comună mică. Nu, mai degrabă, o cameră de meditație – săbiile de antrenament şi alte facilități confirmau că aici era locul în care Inchizitorii îşi practicau diferitele discipline. Acum era goală, deşi Jax putea simți energiile reziduale ale celor mai recenți şi mai puternici ocupanți ai ei. Tesla fusese aici nu cu mult timp în urmă; Jediul putea simți textura înțepătoare a agitației Inchizitorului.

Lăsă țesătura senzorială deoparte. Un Inchizitor ar fi fost perfect pentru scopurile lui Jax – sau, mai degrabă, îmbrăcămintea lui exterioară ar fi fost.

Scană din nou, căutând o semnătură a Forței în apropiere. Găsi una la doar câțiva metri distanță. Întors pe coridor, localiză uşa care-l ascundea pe Inchizitor şi sună ca să fie admis înăuntru. După un moment de ezitare – timp în care simți o întrerupere a stării de meditație a celuilalt, supărare pentru că fusese întrerupt şi speranța că nu va fi o întrerupere de lungă durată – uşa se dădu la o parte pentru a dezvălui o siluetă înaltă îmbrăcată în roba unui ucenic, care încă îşi ajusta mantia.

Cu surpriză în tonul său, Inchizitorul întrebă:

— Da, maiorule? Ce doreşti?

— O vorbă cu tine, zise Jax, păşind prin uşă şi ajungând în spatele Inchizitorului – un Elomin.

Ridică o mână când celălalt bărbat se întoarse, atingând cu degetele tâmpla osoasă. Luat complet pe nepregătite de şocul psihic, Inchizitorul se plie ca un sac golit şi căzu la podea. Jax se gândi să ia roba pe care o purta, dar se răzgândi când văzu că altele la fel atârnau într-un mic dulap de lângă baie. Încă şi mai bine. În acest fel,

Inchizitorul nu ar fi fost sigur, la trezire, ce se întâmplase cu el sau de ce.

Dacă Jax avea noroc, nu avea să observe că îi lipsea una dintre robe.

Îl mută pe Inchizitorul inconştient în patul său, apoi îmbrăcă rapid roba împrumutată, aşezându-şi gluga pe cap. La cât era de înalt, era mare pe el şi i se îndoia puțin în jurul picioarelor. Jax ajustă faldurile țesăturii pentru a minimiza acest efect, apoi ieşi înapoi pe coridor. Acesta era gol, aşa că îşi luă o clipă pentru a-şi verifica ceasul; momeala avea să se activeze în mai puțin de un minut.

Jax îşi reluă călătoria spre Yimmon, concentrându-se complet asupra conştiinței Cereanului. Ceea ce găsi acolo îl surprinse şi îl lăsă perplex, pentru că nu îl atinse doar pe Yimmon, ci şi o altă conştiință – subliminală, dar în mod clar cea a unui utilizator al Forței. Într-un haos de impresii şi emoții, Jax înțelese trei lucruri importante: Yimmon se afla într-o unitate medicală dintr-un motiv oarecare, se simțea într-un pericol imediat şi era în contact mental cu Inchizitorul Tesla.

Jax se retrase instantaneu. Picioarele lui continuară să înainteze, dar mintea îi zvâcnea. Dacă Tesla cerceta cumva mintea drogată a lui Yimmon, ar fi putut să simtă atingerea nedisimulată a lui Jax?

Jax se întinse din nou, timid, de data asta folosindu-se de energia personală reziduală a proprietarului robei pentru a-şi ascunde propria semnătură a Forței. Nu, simțul Forței lui Tesla părea concentrat în altă parte. Totuşi, Jax simțea un zumzet de enervare sub textura țepoasă a curiozității sale cu privire la natura conştiinței lui Yimmon. *Dualitate*. Era concentrat pe dualitatea ei. Pe separare.

Intenția Inchizitorului îl lovi pe Jax ca un fulger de disruptor, în timp ce descoperea încă o semnificație a ghicitorii Cephalonilor.

Separarea lui Yimmon ne distruge pe toți.

Ştiu asta la fel de sigur ca şi cum Tesla i-ar fi spus cuvintele cu voce tare în ureche. Darth Vader avea de gând să separe chirurgical cele două jumătăți ale creierului lui Yimmon.

* * *

Tesla îşi păstră mintea la Cerean, enervarea sa fiind controlată doar de simțul scopului. Era tipic pentru Renefra Ren să încerce să cotrobăie în domeniul lui Tesla. Simțise atingerea iscoditoare a odiosului ucenic şi o ignorase.

Vader avea să fie aici în doar câteva minute pentru a supraveghea tăierea căilor neuronale ale lui Yimmon. Dacă operațiunea era un succes – dacă furniza informațiile de care Lordul Întunecat avea nevoie şi pe care le dorea pentru a doborî rezistența – Tesla nu putea decât să fie înălțat în ochii Stăpânului său.

Şi când, în sfârşit, Împăratul va muri şi Darth Vader va trece la alegerea unui ucenic – sau dacă Vader era distrus şi Împăratul trebuia să aleagă un nou apărător…

Tesla nu exploră niciuna dintre cele două căi de gândire. Era ameţitor, iar el se ferea să cadă în orgoliu. Era prea inteligent – prea precaut – pentru a face asta.

Un stimul extern îi solicită atenția. Un zgomot pe care credea că îl recunoaşte. Îl chema brusc, dar se feri de el. Era doar Ren, cel mai probabil, încercând să-i distragă atenția de la responsabilitatea sa față de Lordul Vader. Nu avea să se lase distras.

* * *

Sacha transpira în interiorul deghizării de soldat. Era o femeie înaltă, aşa că i se potrivea destul de bine, dar se simţea limitată de ea. Nu ştia cum să se folosească de îmbunătăţirile auditive şi vizuale încorporate în sistem, aşa că casca nu făcea decât să-i îngreuneze navigarea.

— Cât de departe? îl întrebă ea pe I-5.

— Patru sute optzeci şi doi virgulă trei metri, răspunse droidul.

— Puteai aproxima.

— De ce aş face-o?

— Mai repede.

Unitatea R2 viră la stânga. Doi bărbaţi în salopete albastre trecură pe lângă ei, uitându-se curioşi la prizonierul Sullustan şi la cele două gărzi ale sale. Niciunul nu vorbi, deşi unul dintre ei le aruncă o privire peste umăr.

La câţiva metri de-a lungul noului coridor, un ofiţer Imperial – un comandant, judecând după tresele lui – trecu pe acolo, apoi se opri.

— Cine este ăsta? o întrebă el pe Sacha, arătând spre Den.

Ea luă poziţie de drepţi, cu mintea fixându-se pe un fapt foarte important – era femeie. În trupele de şoc erau doar bărbaţi. Vocea ei naturală era un contralto, dar oricât de gravă ar fi fost, era tot o voce de femeie.

Şi totuşi se auzi spunând într-un bariton clar, fără ca măcar să-şi mişte buzele:

— Spion Sullustan. A încercat să se strecoare prin portalul din docul comercial de la nivelul unu. Avea asupra lui un dispozitiv necunoscut. Sacha avu prezenţa de spirit să ridice mâna care ţinea *repetitorul.* Bănuim că ar putea fi agent al rezistenţei.

Ofiţerul se uită la Den.

— Doar nu-l duci la Lordul Vader, nu?

Ultima dată când Sacha văzuse o privire atât de rece, ataşul ei de curse explodase în următoarele cinci minute.

Din nou, vocea masculină ieşi – parcă – de pe buzele ei.

— Nu. Mi s-a spus să îl duc la un Inchizitor pe nume Tesla pentru interogatoriu.

— Interogatoriu. *Dezbrăcare* ar fi un termen mai corect. Şi mai bine decât merită. Vierme. Continuă, atunci.

Făcu un gest spre coridor, se întoarse pe călcâie şi se îndepărtă de ei.

— *Cinci?* întrebă Den încet când îşi reluară mersul. Tu ai fost?

Droidul răspunse printr-o serie de bipuri şi fluierături.

— Mulţumesc, murmură Sacha. Nu mă aşteptam să fiu oprită...

Se opri brusc, ezitând. Nu ar fi putut spune de ce ezita, doar că era ceva... care se schimbase în atmosfera staţiei. Era ca o mâncărime bruscă undeva pe care nu o putea scărpina. Se scutură mental, îşi îndreptă umerii şi începu să spună ceva despre faptul că e influenţată, dar I-5 se oprise şi el şi păru să se holbeze la ea.

— Oh, nu-mi spune că şi tu ai simţit asta, murmură ea. Nu ai fi putut.

— Să simtă ce? întrebă Den, uitându-se înainte şi înapoi între ei doi.

I-5 se puse din nou în mişcare. Sacha îi urmă exemplul, dându-i Sullustanului un uşor imbold spre destinaţia lor.

— Ai fost vreodată testată pentru sensibilitatea la Forţă? întrebă subliminal droidul; îi auzi vocea prin receptorul audio al uniformei.

— Când m-am alăturat *Rangerilor.* Eu... ei bine, nu sunt Jedi. Dar am – ştii tu – unele impresii. Dar tu?

— Droizii nu au Forţa.

— Da? Tu ce ai?

— Ştii, spuse Den cu o voce liniştită şi supărată, e ca şi cum ai asculta o jumătate de conversaţie de la o staţie de comunicator. Despre ce vorbiţi voi doi?

Sacha trecu de colţul unui coridor transversal şi se opri din nou. Ceea ce o opri de data asta fu o siluetă care se mişca rapid şi care intră într-o intersecţie la vreo zece metri distanţă, ezită, apoi aruncă o privire în direcţia lor.

Den scoase un ţipăt de surpriză.

— Jax!

Dacă Jediul îi văzu, nu dădu niciun semn. Privirea lui mătură coridorul în care se aflau ei, apoi dispăru în fugă.

— Acela a fost Jax! strigă Den. La naiba, ăla a fost Jax!

— Da, dar unde se duce? murmură Sacha.

Cinci secunde mai târziu, alarmele începură să sune, iar luminile de securitate sclipiră de-a lungul podelei şi tavanului. I-5 decolă spre intersecţie cu o viteză surprinzătoare. Sacha îşi puse puşca blaster la umăr şi îl urmă pe droid, lăsându-l pe Den să ţină pasul cât de bine putea.

— Dacă ăsta e Jax, spuse Sullustanul din spatele ei, ce naiba face?

Ea nu răspunse, ci o luă la fugă, ajungând la intersecţie în acelaşi timp cu I-5. Se întoarse şi se uită pe coridor. Jax nu era nicăieri la vedere. Singura direcţie pe care ar fi putut-o lua şi care l-ar fi făcut să *dispară* atât de repede ar fi fost în unul dintre cele două turbolifturi dintre aici şi următoarea intersecţie – direcţia greşită dacă intenţiona să ajungă la Yimmon. Yimmon era la acest nivel.

Era posibil ca el să nu fi ştiut de mutare? Părea puţin probabil. Făcea interferenţe pentru ei ca să poată ajunge la Yimmon? Şi asta părea improbabil.

Trosnetul bocancilor împotriva metalului readuse atenţia Sachei în prezent. Se întoarse şi îl trase pe Den în faţa ei, punându-i o mână dură pe umăr şi înfingându-i ţeava blasterului în spate. O clipă mai târziu, o jumătate de duzină de soldaţi trecură în viteză, ignorându-i complet. Imperialii ezitară în dreptul liftului pentru a privi panoul de control, apoi se năpustiră în cel de vizavi.

Sacha trase un oftat lung de uşurare, apoi îşi grăbi propria echipă pe coridor, spre următoarea intersecţie, simţind din nou mâncărimea aceea neplăcută între omoplaţi. Se opri să arunce o privire la panoul liftului. Acesta se oprise, într-adevăr, la două niveluri mai sus.

Ce s-ar întâmpla, se întrebă ea, dacă Jax şi-ar da seama de greşeală, ar schimba cursul şi i-ar conduce pe soldaţi – şi pe şeful lor – înapoi pe aici?

— O să luăm liftul, îi spuse ea lui Den.

— Dar suntem deja pe...

— Ştiu, dar dacă Jax îşi dă seama că a deviat de la curs şi se întoarce pe aici, vom fi depăşiţi numeric. Vom coborî, vom ajunge la un nod de ridicare mai apropiat şi apoi vom urca din nou.

Ea activă liftul din stânga, apoi îi strânse pe toţi în el, rugându-se ca Jax să nu se întoarcă pe aici.

Capitolul 47

Jax se opri la sunetul claxonului. Se întrebă dacă exista vreun protocol pe care Inchizitorii ar fi trebuit să-l urmeze în astfel de circumstanțe – stații de luptă la care să meargă, chestii de genul ăsta. Nu prea conta. Ştia unde trebuia să se ducă.

Era periferic conştient de răspunsul la momeala sa, simțea cum se muta atenția spre partea din stație unde îşi pusese dublura iluzorie să se arate – superficial – echipamentului de supraveghere, înainte să dispară în neant. În timp ce *fantoma* lui părea să urce dinspre docurile de marfă adiacente sectorului comercial spre zona de detenție, adevăratul Jax sosea dinspre docurile de nave mici, de sus, din emisfera nordică – aproape în direcția opusă. Iar el viza infirmeria aflată la două niveluri sub zona de detenție. Acum că ştia încotro se îndreaptă, îşi luă o clipă pentru a face o cercetare generală a zonei în căutarea unor utilizatori ai Forței. Putea să o facă fără nervi; ar fi fost perfect rezonabil ca un Inchizitor să verifice locația semenilor săi într-o astfel de împrejurare.

Se deschise pentru a primi energiile şi aproape că fu doborât din picioare de violența lor. Era ca şi cum ar fi fost jupuit de biciurile înghețate şi malefice ale întunericului pur. Privirea Lordului Întunecat era ca un cablu gros şi vâscos de răutate rece îndreptat spre proiecția Forței. În jurul ei, în spirale de ostilitate, energiile Inchizitorilor erau biciuite în aceeaşi direcție. Atenția trupelor şi a ofițerilor Imperiali venea în rafale nefocalizate. Jax zâmbi sumbru. Până acum totul mergea bine.

* * *

Pentru Probus Tesla, conştiința Cereanului era o minune. Cu un cortex efectiv adormit şi celălalt în stare de visare, Inchizitorul putu să arunce o *privire* reală în mintea rebelului. Nu era mintea unui utilizator al Forței, cu siguranță, dar era complexă, cu straturi de idei care se suprapuneau precum curenții din adâncuri. Să te mişti printre vârtejurile de gânduri era ca şi cum ai fi încercat să întrezăreşti activitatea dintr-o serie de bule translucide care se agitau şi se mişcau în funcție de curent. Ceea ce vedea era ispititor, iar Tesla era convins că, dacă ar putea să spargă una dintre bule şi să-i verse conținutul – lucru pe care era sigur că procedura chirurgicală i l-ar facilita – ar înțelege mecanismele acestei minți rafinate.

Atunci, Lordul Vader va realiza puterea şi potențialul lui Tesla.

Pe urmele acestui gând entuziasmant veni un fior de îndoială.

Dacă Lordul Întunecat va vedea această putere şi acest potențial ca pe o amenințare la adresa poziției sale? Ce s-ar întâmpla atunci? Poate că a fi deştept în preajma lui Darth Vader nu este cea mai bună strategie.

Tesla simți chemarea lui Vader chiar în timp ce se lupta cu acea epifanie întunecată. Nu era genul de invocare cu care era obişnuit. În loc de comanda de oțel obişnuită, ceea ce primi fu o explozie de conştiință intensă – un amestec ciudat şi dens de neîncredere, furie rece, emoție... şi nedumerire. Dar toate astea dispărură într-o clipă, ca şi cum o uşă s-ar fi trântit peste fluxul de senzații.

Ceea ce rămăsese era o imagine vizuală: Jax Pavan. Tesla şovăi mental şi fizic,

întinzând o mână pentru a se prinde de marginea patului lui Yimmon.

Nu. Nu putea fi. Pavan era mort. Tesla văzuse nava sfâşiată de forţele mareice. Simţise tăcerea bruscă a Jediului. Linişte bruscă. Nu simţea nimic, acum, pe care să îl recunoască drept semnătură a Forţei Jediului. Îşi smulse mintea din contactul cu Thi Xon Yimmon şi se chinui să-şi ia comunicatorul, conştient brusc de alarma de intrus. Opri alarma din infirmerie şi apelă centrul de comandă.

— Ce s-a întâmplat?

— Este un intrus, Inchizitorule, spuse ofiţerul de gardă, spunându-i ceea ce ştia deja.

— Ce intrus? Cum a intrat? Unde se îndreaptă?

— Nu ştiu cum a intrat, domnule. Pur şi simplu... a apărut pe monitoarele noastre. Pare să se îndrepte spre blocul de detenţie.

Tesla zâmbi. Da, bineînţeles că se îndrepta spre blocul de detenţie. Pentru că el credea că acolo se afla colegul său. Inchizitorul îi aruncă o privire rapidă Cereanului inconştient, închise comunicaţia şi părăsi infirmeria, având grijă să închidă trapa exterioară. Trecu de colţul coridorului principal şi se trezi faţă în faţă cu un Inchizitor ucenic înalt. Renefra Ren, desigur. Cine altcineva ar fi atât de arogant încât să renunţe la protocol pentru a urma indicii personale?

— Ce faci aici, Renefra? mârâi Tesla. Ar trebui să-l însoţeşti pe Stăpânul nostru în astfel de cazuri, nu să mă urmăreşti peste tot. Vino, prizonierul este în siguranţă şi Lordul Vader m-a chemat.

Trecu pe lângă ucenicul său şi se deplasă pe hol, realizând cu întârziere că nenorocita de creatură nu se mişcase. Se întoarse.

— Eşti surd? Sau crezi cumva că poţi intra în graţiile cu Stăpânul nostru stând în preajma prizonierului său? Jax Pavan este pe staţie.

— Da, spuse Renefra Ren cu vocea altcuiva. Este.

Pe măsură ce Tesla înregistra stranietatea vocii, se întâmplară două lucruri: Renefra Ren păru să strălucească şi să se micşoreze, iar turboliftul din dreapta sa se deschise, dezvăluind un soldat înarmat, o unitate R2 şi un Sullustan. Soldatul ieşi din lift şi luă ţinta – îndreptându-şi puşca blaster direct spre capul lui Tesla.

— Cu spatele la perete, spuse soldatul cu o voce feminină.

— Sacha, ai grijă! strigă Sullustanul. Sunt doi!

Casca albă se roti spre Inchizitorul necunoscut. Tesla acţionă din reflex, ridicându-şi mâna stângă în sus şi în afară. Smulse cu Forţa puşca din mâinile falsului soldat, o ridică pe femeie din picioare şi o aruncă în peretele liftului.

— Nu!

Strigătul de frică şi furie lovi urechile lui Tesla în acelaşi timp în care emoţiile din spatele lui îi loviră conştiinţa. Un val însoţitor de putere a Forţei îl izbi şi îl aruncă peste cap pe coridor. În timp ce se ridica în picioare, auzi sunetul unei săbii care se activa, văzu o rază de lumină limpede ca apa şi ştiu că ceaţa care se apropia trebuia să fie un Jedi – trebuia să fie, de fapt, Jax Pavan.

Tesla se aruncă în sus şi peste Jedi, rostogolindu-se de-a lungul tavanului înainte să cadă din nou în picioare în faţa liftului. O privire rapidă îi arătă că femeia deghizată în soldat era încă afară. Sullustanul era îngenuncheat lângă ea.

Droidul... unde se dusese droidul? Dacă era într-adevăr Imperial, ar fi trimis un apel de ajutor. Dacă era cu aceşti rebeli...

Tesla îşi scoase propria armă şi se întoarse cu faţa la atacatorul său. Roba indigo

dispăru acum şi nu mai era nicio îndoială că se confrunta cu Jax Pavan.

— Este imposibil, spuse Tesla. Tu eşti... nu poţi fi aici. Tu eşti...

— Mort? întrebă Jediul, apoi clătină din cap. Îmi pare rău, nu.

— Erai sus la nivelul de detenţie.

— Nu.

Faţa lui Pavan se lumină într-un zâmbet lent.

— *El* a fost.

Tesla îşi mută momentan privirea spre locul indicat de Jedi. Un al doilea Jax Pavan – identic cu primul – stătea în intersecţia a două coridoare, cu sabia strălucind în mână. Clipa de distragere a atenţiei fu suficientă; când Tesla se întoarse, adevăratul Jedi era la câţiva paşi distanţă, sabia lui fiind deja în mişcare mortală.

Tesla nu auzise şi nici nu simţise mişcarea, iar constatarea îl înfioră şi îl răcori deopotrivă. Abia îşi ridică la timp sabia Sith pentru a întâmpina arma Jedi. Cele două lame se ciocniră într-un zumzet de energie.

— Nu am timp pentru asta, Tesla, mârâi Pavan.

Privi peste umărul Inchizitorului, cu acelaşi zâmbet batjocoritor pe faţă, invitându-şi adversarul să se uite. Tesla refuză invitaţia. Nu ştia cum făcuse Jediul asta, dar nu putea exista decât un singur Jedi şi o singură sabie Jedi.

Îi zâmbi lui Pavan.

— Inteligent. Dar, desigur, el nu poate fi real. Tu eşti ultimul Jedi şi ai ultima sabie Jedi.

Îşi învârti lama în jos şi în jur, dând arma lui Pavan la o parte şi împingându-l înapoi. Pavan se împletici un pas înapoi. Tesla, rânjind cu înverşunare, îşi continuă propriul arc al lamei, ridicând-o în sus şi peste, lăsând Forţa să sporească puterea loviturii descendente care avea să-l despice pe Pavan în două...

Momentul de triumf al lui Tesla fu întrerupt de sunetul unei a doua săbii, care se activase atât de aproape, încât îi simţi statica furnicându-i pielea. Se întoarse... şi fu uimit să realizeze că era o lamă roşie – o lamă Sith – care se îndrepta spre el.

Ultima lui emoţie trecătoare fu nedumerirea; ultimul lui fragment de gând fu: *Imposibil...*

Capitolul 48

Tesla era mort.

Cea care îl omorâse stătea deasupra lui, cu o sabie Sith în mâini, cu părul negru, cu argintiu, umed de transpirație şi cu trupul încă îmbrăcat în armura albă.

Privirea ei palidă se mută de la corp la sabie. O dezactivă, aducând o linişte încordată pe coridor. Apoi se uită la Jax.

— Uau, spuse ea. A fost eficient.

Jax se uită în jos la Inchizitorul mort. Cămaşa maro din jurul gâtului său era o ruină fumegândă.

— Ajută-mă să-l duc de aici.

— Pe aici! strigă Den din coridorul de acces la infirmerie. Se înarmase cu puşca blaster aruncată. *Cinci* are uşile deschise.

Sacha şi Jax târâră cadavrul până la trapa exterioară de acces, dar apoi Sacha îl opri să păşească în coridorul scurt şi flutură un dispozitiv portabil către camerele de deasupra uşilor.

— În caz că ne urmăreşte cineva, spuse ea.

Intrară în coridor, târând corpul lui Tesla între ei. I-5 – în persoana sa R2 – deschisese într-adevăr uşile infirmeriei, apoi dispăruse. Jax şi Sacha îşi depuseră povara chiar în interiorul infirmeriei, dar departe de uşă.

— Den, încuie uşile infirmeriei şi fii pregătit, spuse Jax scurt, apoi o urmă pe Sacha în căutarea droidului.

Îl găsiră vorbind cu computerul care controla procesele autonome ale lui Thi Xon Yimmon. Jax îşi înăbuşi un val de emoție la vederea liderului *Whiplash* – că acest intelect puternic fusese redus la o carcasă adormită. Fu lovit din nou de oroarea a ceea ce voise Vader să facă.

— Îl poți trezi? îl întrebă pe I-5.

— Am oprit fluxul de anestezic şi am programat un stimulent uşor. În afară de asta...

— Îl putem mişca aşa? întrebă Sacha. Când Vader îşi va da seama că urmăreşte o fantomă, acesta este primul loc în care va veni.

— Ştie deja, spuse Jax cu tristețe. Ceea ce înseamnă că mă va căuta. Am reuşit să-mi încețoşez semnătura Forței, dar nu-i va lua mult să-şi dea seama. E prea puternic. Trebuie să-l scoatem imediat pe Yimmon de aici.

— Jax... Vocea, o simplă şoaptă, veni de pe buzele lui Yimmon. Spiritul vrea. Corpul...

Ridică o mână tremurândă, îşi concentră ochii pe ea, apoi o lăsă să cadă.

— Trebuie să te mutăm acum, îi spuse Jax Cereanului. Poți să stai în picioare?

— Nu va fi nevoie, spuse I-5. Aduse o targă medicală antigravitațională lângă patul lui Yimmon. Date fiind circumstanțele, ce ar putea fi mai natural decât ca Inchizitorul de serviciu să ordone mutarea prizonierului pentru siguranță?

Thi Xon Yimmon era o persoană mare. Fu nevoie de Jax, Sacha şi I-5 pentru a-l urca pe targă.

— Ce navă ai adus şi unde este? o întrebă Jax pe Sacha.

— *Laranth* – ei bine, acum e *Răpitorul. Cinci* le-a furat codurile. Se află în zona de andocare comercială, la un pas de uşile exterioare ale acestui loc minunat.

Jax gemu cu voce tare.

— Acolo am lansat momeala.

— Da, ştiu. Am văzut-o.

Jax luă o decizie. Întinzând o săgeată din simțul Forței, îl căută pe Darth Vader… şi îl găsi – pe acelaşi nivel şi îndreptându-se direct spre ei. De îndată ce legătura fu făcută, ştiu că renunțase la orice speranță de acoperire. Vader era singur – trupele de şoc şi Inchizitorii măturau nivelurile inferioare ale stației, căutând probabil toți intruşii din calea lor în drum spre emisfera nordică.

Oare Vader nu le comunicase înşelăciunea?

— Bine, spuse Jax. Va trebui să luăm o rută alternativă de ieşire de aici. Ştii unde sunt alte ieşiri în stația principală?

— Sigur, spuse Sacha. Primul lucru pe care l-am făcut când am ajuns aici – am cartografiat toate punctele de acces.

— Dacă vă întoarceți pe unde ați venit, o să dați peste o hoardă de trupe de şoc şi Inchizitori.

Ea ridică din umeri, zornăindu-şi armura.

— În regulă. Vom rămâne la nivelurile superioare.

— Bine. Orice aş face, trebuie să-l duceți pe Yimmon la nava ta şi să-l scoateți de aici. Ați înțeles?

Sacha şi Den se holbară amândoi la el.

— Tu nu vii cu noi? întrebă Den.

— S-ar putea să nu fiu în stare. În primul rând, am lăsat nava de luptă în hangarul navetelor. Chiar aş prefera ca Vader să nu pună mâna pe ea.

— Şi noi chiar am prefera ca el să nu pună mâna pe tine, spuse Den.

Jax închise ochii. Ei habar nu aveau.

— Nu-l voi lăsa.

Câteva clipe mai târziu, un Inchizitor ucenic, un soldat şi un droid ieşiră din infirmerie cu cei doi prizonieri ai lor şi luară cel mai apropiat turbolift, urcând. Trei niveluri mai sus, coborâră din lift şi se îndreptară spre sectorul comercial al stației. Cu grosul forțelor Imperiale concentrate mai jos, erau puțini soldați inamici la aceste niveluri şi, deşi fuseseră alertați, ar fi căutat un Jedi intrus, nu un detaşament de securitate împovărat cu doi prizonieri.

Înclinația Imperiului pentru secretul paranoic era o lamă cu două tăişuri. Nimeni pe lângă care treceau pe coridoare nu le acorda mai mult de o privire.

Nici Darth Vader n-ar fi făcut-o, gândi Jax… dacă nu ar fi fost un Jedi cu ei.

Pe măsură ce se apropiau de o intersecție aflată aproximativ la jumătatea perimetrului exterior al instalației Imperiale, Jax îşi dădu jos roba Inchizitorului şi o puse peste targă.

— Jax, întrebă Den, ce faci?

Jax nu răspunse. În schimb, puse o mână pe turela lui I-5.

— Du-i înapoi la navă, *Cinci*. Scoate-i de aici.

Apoi plecă în sprint pe coridorul transversal.

* * *

I-5 scoase o singură notă lungă care lui Den îi sună ca un geamăt. Sullustanul se cutremură. Îl privi pe Jax cum dispărea pe coridor, simțind ca şi cum rezerva lui personală de curaj dispărea odată cu el. Se scutură, ținându-şi picioarele în mişcare. Nu putea gândi aşa. Aveau o misiune de îndeplinit.

Se uită peste umăr la Sacha – pentru tot binele pe care i-l făcea. Învăluită în armura ei de plastoid alb, era aproape invizibilă. Dar el ştia că şi ea se gândea la acelaşi lucru: *Continuă să mergi. Respectă planul*... Aşa cum făcea şi el. Nu avea nicio idee la ce se gândea I-5, dar ştia că droidul trebuia să facă tot ce putea ca să nu plece după Jax. Nu plecă, totuşi. Continuă să se mişte, conducând targa.

Lui Den i se păru absurd de amuzant, în acel moment, cu câtă lejeritate intraseră aici, aşteptându-se să-l scoată pe Yimmon. Dacă Jax nu ar fi fost acolo, s-ar fi trezit față în față cu Inchizitorul. Surpriza ar fi fost pentru ei.

Începu să râdă şi descoperi, odată ce începuse, că nu se mai putea opri.

— Ce este? murmură Sacha, iar I-5 rosti o serie de piuituri tăioase despre care Den era aproape sigur că însemnau *taci*.

Simți cum isteria i se domoleşte.

— Eu-eu... La ce ne gândeam? Dacă n-ar fi fost Jax...

Îşi încleştă gura când trecură pe lângă un trio de Imperiali care se deplasau cu viteză în direcția opusă.

— Huh, spuse Sacha încet când coridorul fu din nou gol. Înțeleg ce vrei să spui.

Merseră cât de departe putură pe acel nivel, apoi Sacha îi adună pe toți într-un turbolift pentru a coborî spre nivelul de andocare.

— Nu ai de gând să încerci să ieşi pe unde am intrat, nu? o întrebă I-5. Sunt şanse ca punctul de control gol să fi fost descoperit.

— Da. Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru. Yimmon, cum te simți acum? Crezi că poți sta în picioare?

Drept răspuns, Cereanul se ridică şi îşi balansă picioarele peste marginea targii.

— Cred că pot.

Alunecă de pe targă, ținându-se de ea pentru sprijin.

Sacha opri liftul la un nivel deasupra docurilor, dar ținu uşile închise. Den se uită în sus la fața lui Yimmon. Culoarea lui nu era bună şi transpira. Se mişcă astfel încât bărbatul mai mare să-i poată pune o mână pe umăr.

— Ce crezi? întrebă el. Încerci un pas?

Cereanul încercă doi. Şovăi, dar nu periculos.

— Minunat. Sacha luă roba Inchizitorului şi i-o înmână. Încearc-o pe asta. Îmi pare rău că nu avem una pe mărimea ta.

Yimmon zâmbi şi făcu aşa cum i se spuse. Roba era puțin cam strâmtă la umeri, dar era suficient de lungă, iar gluga drapată – croită pentru a lăsa loc coarnelor unui Elomin – îi acoperea bine craniul mare, deşi îi lăsa bărbia la vedere.

Sacha scoase sabia Sith şi o puse în mâinile lui Yimmon.

— M-ai putea speria.

— Mă sperii pe mine însumi, spuse Yimmon jucăuş.

Puse o mână pe umărul lui Den. Sullustanul icni când greutatea Cereanului se deplasă.

— Suntem gata? întrebă Sacha.

Den aprobă din cap.

— Să mergem.

Sacha deschise uşile şi coborâră din lift, îndreptându-se spre una dintre ieşirile care dădeau spre sectorul civil al staţiei. Paznicii de la poartă le aruncară o privire, părând să nu-i intereseze prea mult.

Chiar când trecură pragul în partea civilă a staţiei, soldatul din dreapta îi vorbi Sachei.

— Ştii dacă l-au prins pe infiltrat?

Ea se întoarse şi I-5 îi veni din nou în ajutor, modulându-şi vocea astfel încât să pară că vine din interiorul căştii.

— Nu încă. Dar e doar o chestiune de timp.

— Am auzit un zvon că a fost un Jedi.

— Un Jedi? Jedii sunt toţi morţi. Probabil doar unul dintre nebunii rezistenţei.

— Da. Asta are mai mult sens, cred.

— Gata cu pălăvrăgeala, spuse Inchizitorul înalt. Avem o întâlnire de respectat.

Îl împinse brusc pe Den, făcându-l să se împiedice în sectorul civil, apoi îl urmă într-un şuvoi de robe indigo. Sacha şi I-5 se mişcară repede după el.

Den presupuse că ar trebui să se relaxeze odată ce ieşiseră din raza vizuală a punctului de control şi intrară într-una dintre zonele comerciale, dar nu o făcu. Inima îi bătea cu putere în piept, avea gura uscată ca un deşert şi era sigur că în orice secundă se va declanşa alarma. Dacă trupele pe care le anesteziaseră ar fi fost găsite şi trezite la viaţă, şi-ar fi amintit că văzuseră un Sullustan la punctul lor de control. Dar nu se declanşă nicio alarmă pe partea asta a staţiei şi reuşiră să se întoarcă fără probleme la docurile de marfă. Într-adevăr, lumea părea să se ferească din calea lor.

I-5 se transformă acum în avangarda lor – se mişca atât de repede încât lui Den, cu picioarele lui scurte, îi era greu să ţină pasul. Gâfâia când ajunseră înapoi la navă şi îl urmară pe micul droid pe rampa de încărcare. Den se relaxă în sfârşit când ajunseră la bord şi în spatele uşilor sigilate – ei bine, era relativ relaxat. Uşile sigilate nu însemnau nimic dacă Vader venea după ei, deşi Den bănuia că Lordul Întunecat era prea concentrat pe Jax pentru a se gândi la posibilii lui complici.

Simţi o clipă de uşurare absolut hidoasă la acea idee şi o reţinu atât de tare, încât fălcile îi produseră spasme.

Sacha îşi scoase armura şi se îndreptă spre punte pentru a se pregăti de plecare. După o scurtă discuţie despre condiţia lui fizică – pe care Yimmon o recâştiga fără probleme –, Cereanul o urmă.

Den se întoarse la Sala Motoarelor pentru a se asigura că totul era bine fixat. Fu surprins să găsească hangarul tehnic gol. Niciun semn de I-5. Verifică micile spaţii comune ale echipajului, cabinele. Se opri chiar înainte să deschidă cala pentru a suna pe punte.

— Hei, Sacha, I-5 e acolo sus cu tine?

— Ăă... nu. Nu e în sala motoarelor?

— Nu. Nici urmă de el.

Simţind un început de îngrijorare, Den introduse codul pentru a deschide cala.

— Atunci unde este? întrebă Sacha.

Trapa alunecă spre cala de marfă aproape goală şi ocupanţii ei mecanici: un droid de standuri adormit, şasiul *I-Nemesis* al lui I-5YQ şi o unitate R2 la fel de tăcută. Lui Den îi trebui o clipă de holbare ca să-şi dea seama că pe podeaua compartimentului de marfă se afla o ladă deschisă – o ladă lungă de aproximativ doi metri şi adâncă de aproximativ un metru. O ladă goală. Cuvintele *LeisureMech BB-4000* erau tipărite pe

lateral cu caracterele îngrijite ale lui Geri.

Mintea lui Den se strădui să înțeleagă ce vedea. Când ar fi putut *Cinci* să...

Îşi aminti atunci cum droidul se scuzase pentru întoarcerea sa târzie pe navă, în timp ce se pregăteau să părăsească Toprawa: *A trebuit să mă consult cu Geri în legătură cu nişte... modificări suplimentare.*

— Modificări suplimentare, pe faldurile obrajilor mei.

Den se întoarse să se îndrepte spre punte când îşi dădu seama de altceva: lui I-*Nemesis* îi lipsea ansamblul blaster montat pe braț.

Capitolul 49

Întorcându-se spre infirmerie, Jax se opri suficient de mult pentru a arunca încă două proiecţii ale Forţei de-a lungul traseului său din spate, pentru a induce în eroare grupul de urmăritori pe care îi simţea sub şi în faţa lui. Încercarea aceluiaşi truc asupra lui Darth Vader ar fi fost inutilă – Vader îl simţise acum prin Forţă şi nu avea unde să se ascundă. Aşa că se îndreptă direct spre semnătura întunecată de energie pe care o simţea în faţa lui, mintea lui trecând printr-o serie de principii absolute: Nu trebuia în niciun caz să-i permită lui Vader să-l recupereze pe Thi Xon Yimmon. Nu trebuia să-i permită absolut deloc lui Vader să păstreze nava de luptă Jedi. Nu trebuia în niciun caz să îi permită lui Vader să îl captureze.

Dacă toate cunoştinţele din mintea lui Yimmon ar fi făcut ravagii în rezistenţă, cunoştinţele din mintea lui Jax ar fi adus o distrugere de un alt ordin de mărime. Ceea ce ar fi însemnat doar pentru specia Cephalon era terifiant.

Ajungând la o ramificaţie de coridoare, Jax ezită. Să meargă la dreapta şi să încerce să scape în *Delta-7*? Sau să meargă la stânga şi să-l înfrunte pe Darth Vader – şi poate, în sfârşit, să pună capăt acestei situaţii. Lucrurile pe care le ştia despre curenţii temporali ar fi trebuit să-i ofere un avantaj asupra Lordului Sith. Vader habar nu avea de ce era capabil Jax. Curenţii temporali locali erau manipulabili. Poate doar suficient de manipulabili pentru a-şi deruta adversarul. Poate.

Pentru o clipă, Jax rămase pe marginea unei prăpastii. Dacă l-ar fi putut distruge pe Darth Vader – chiar dacă şi-ar fi sacrificat propria viaţă pentru asta – ar fi meritat. Moartea lui Vader ar fi inspirat mai multe fiinţe să se împotrivească voinţei Împăratului. Mai important, l-ar fi privat pe Palpatine de cea mai mare armă a sa... şi ar fi răzbunat distrugerea Ordinului Jedi, moartea atâtor utilizatori geniali ai Forţei.

Şi a lui Laranth.

Eu aş fi răzbunarea.

Se uită spre stânga. Făcu un pas în direcţia aceea. Furia, fierbinte şi neaşteptată, îşi croi drum prin el. Nu putea nici măcar să înceapă să-i numească sursa.

Asta înseamnă să fii un Jedi? Poate ultimul Jedi? Pentru asta vrei să mori, Pavan – răzbunare? Pasiune? Aceste emoţii sunt din partea întunecată.

Gâfâind, Jax se sprijini de un perete etanş. Apoi o luă la dreapta şi fugi.

* * *

Drumul lui Jax pe coridoare se răsucea şi se întorcea pe măsură ce îşi schimba direcţia pentru a evita confruntarea. Gândurile îi reflectau fuga. Dacă ajungea la navă, putea să scape de aici. Dacă nu putea face asta...

Îl simţea pe Vader acum – o prezenţă fierbinte ca gheaţa venind spre el.

În faţa lui simţi brusc un cvartet de fiinţe. Probabil că tocmai ieşiseră dintr-un lift. Doi dintre ei erau utilizatori ai Forţei – Inchizitori. Fu surprins să realizeze că le putea simţi textura abilităţilor. Unul era moale, slab... nou. Un ucenic, poate. Celălalt era mai puternic. Nu era egalul lui Tesla, poate, dar nici neexperimentat.

Nu-i putea evita fără să se întoarcă spre Vader, dar dacă îi înfrunta...

Nu avea de ales. Îşi activă sabia, păşi pe după un colţ şi iată-i: doi soldaţi şi doi Inchizitori. Soldaţii reacţionară rapid, ridicându-şi puştile blaster şi trăgând.

Jax devie cu uşurinţă loviturile blasterelor, în timp ce Inchizitorii îşi scoteau armele. Cel mai mic dintre cei doi mânuia doar o sabie de antrenament, care îl marca drept ucenic. Vârful ei tremura. Sigur că da – tânărul adept era speriat de moarte. Probabil că nu mai văzuse niciodată un Jedi, darămite să se confrunte cu unul în luptă. Asta făcea din el o ţintă evidentă.

Cu sabia învârtindu-se, Jax se îndreptă direct spre tânărul Inchizitor, care reacţionă ferindu-se printre cei doi soldaţi, cu gluga căzându-i pentru a dezvălui un chip umanoid palid cu ochi sclipitori şi speriaţi.

Jax se repezi după el, deviind proiectilele blasterelor în timp ce înainta.

Inchizitorul mai în vârstă făcu exact ceea ce se aşteptase Jax să facă – se furişă de-a lungul peretelui etanş, căutând o ocazie să ajungă în spatele Jediului. Jax îl ignoră deocamdată, îndreptându-se direct spre soldaţi şi spre ucenicul îngrozit. Apoi făcut o mişcare diagonală cu sabia sa, tăind direct puştile blaster şi reducându-le boturile la nişte noduri topite. Inchizitorul din spatele lui alese în mod natural acel moment pentru a ataca spatele aparent neprotejat al lui Jax. Nu se mulţumi doar să-l atace pe Jedi, ci adună Forţa în jurul său şi sări.

Jax căzu, se rostogoli şi smuci un bici al Forţei pentru a-l trage pe ucenic câţiva paşi, chiar în calea lamei superiorului său. Tânărul adept behăi, blocând zadarnic cu arma sa; arma mai mică zbură învârtindu-se şi ricoşând în perete, iar ucenicul lovi podeaua. Inchizitorul mai în vârstă îşi execută propriul salt răsucit şi ateriză uşor pe ambele picioare, gata să vină din nou spre Jax.

Un adversar înarmat. Şanse mai mari. Dar nu avea timp. Jax respiră adânc, se stabiliză... apoi se întoarse cu faţa la turbolift. Uşile se deschiseră şi Darth Vader ieşi pe coridor, întorcându-şi privirea insectoidă asupra lui Jax. Inchizitorul reacţionă dezactivându-şi sabia, plecându-şi capul şi îndepărtându-se în grabă.

Acesta fu tot timpul de care Jax avu nevoie. Îi dădu proiecţiei lui Darth Vader un ultim impuls al Forţei, suficient pentru a mai rezista o clipă, în timp ce se întorcea, sărea peste trupele de şoc şi gonea pe coridor. Ştia că adversarii lui îl vor aştepta pe Stăpânul lor să îi îndrume. În timpul care le-ar fi luat să-şi dea seama de înşelătorie, el ar fi dispărut.

După două coridoare încrucişate, intră într-un turbolift şi îl luă până la nivelul hangarelor de navete. Abia după ce avu timp să se adune, îşi dădu seama că nu mai simţea privirea lui Darth Vader. Ce însemna asta? Lordul Întunecat îşi îndreptase atenţia în altă parte? Îşi dăduse seama că Yimmon nu era cu Jax şi se dusese după Cerean? Sau recenta utilizare nefamiliară a Forţei începuse să epuizeze resursele lui Jax? Uşile turboliftului se deschiseră şi Jax păşi în miezul larg al liftului care dădea acces la hangarele de navete cu rază scurtă de acţiune. Începu să înainteze – şi fu oprit în loc de o buclă întunecată de curiozitate intensă... şi de o strânsoare de fier a Forţei pe gâtul lui.

— Impresionant. Darth Vader ieşi dintr-un lift deschis în stânga lui Jax. Este această demonstraţie de putere rezultatul unor cunoştinţe pe care le-ai asimilat? De unde, mă întreb?

Vader se îndreptă încet spre el, cu sabia ţinută, dezactivată, într-un pumn înmănuşat. Luminile miezului liftului străluceau pe casca lui.

— Astea sunt cunoştinţe întunecate pe care le deţii. Le simt pe tine – în tine. La

fel cum am simțit când le-ai dobândit de la...

Vârtejurile fierbinți ca lava ale Forței îl înconjurară pe Jax, încercând să pătrundă în mintea lui. Amintindu-şi ce simțise de la Tesla când Inchizitorul încercase să invadeze conştiința lui Yimmon, rearanjă țesătura propriilor gânduri şi îi permise lui Vader să arunce o privire în spatele vălului din mintea sa.

— Ah. Un holocron Sith. Tonurile mieroase ale lui Vader păreau de fapt nuanțate de un uşor respect. Şi nu orice astfel de depozit, ci una dintre lucrările lui Darth Ramage. Vader stătea acum în fața lui Jax, mantia şi biocostumul său părând să atragă lumina moale perlată în el, absorbind-o ca un burete însetat. Sunt surprins de tine, Pavan. Sunt surprins că te-ai murdărit cu asemenea cunoştințe din partea întunecată. Ce te-ar fi putut împinge la asta, mă întreb? Moartea *Paladinei* tale?

Jax încercă să nu reacționeze la batjocură, dar era dincolo de el. În regulă. Lasă-l pe Vader să-şi imagineze că era o epavă tremurândă. Poate că exact asta era.

Sau poate că nu.

— Nu trebuie să mori, să ştii, spuse vocea întunecată, catifelată.

Jax îşi găsise propria voce.

— Nu?

— Nu. De fapt, ar fi... nefericit... să mori cu toate acele cunoştințe în minte.

— Şi ai de gând să-mi oferi o înțelegere, nu-i aşa... Anakin?

Strânsoarea de pe gâtul lui Jax se înăspri. Frigul spațiului interstelar îi invadă interiorul. Dacă ar putea să vadă fața lui Vader – fața lui Anakin – ce i-ar dezvălui? Furie? Durere? Tortură?

— Anakin Skywalker este mort, spuse Vader. Ars până la cenuşă şi spulberat de vântul trădării.

Jax îndrăzni să râdă. Sunetul era subțire şi şuierător.

— Trădat? Tu? Nu. Tu ai fost trădătorul. Ai trădat Ordinul Jedi. Ne-ai trădat pe toți. Te-ai trădat pe tine însuți.

Strânsoarea spori mai tare acum. Jax oftă iar zona calei deveni întunecată. Tonul lui Vader rămăsese amuzat, dar cu o oarecare duritate.

— Crezi că părerea ta despre mine contează?

— Cu greu.

Lordul Întunecat îşi relaxă puțin strânsoarea şi îşi activă sabia. Roşul viu al lamei tăie privirea lui Jax. Sithul se apropie de prizonierul său. Tot mai aproape, până când Jax îşi putu vedea propriul chip palid ca o reflexie deformată în suprafața curbată de obsidian a măştii lui Vader.

— Simt că deja dansezi la marginea umbrelor, Pavan. Intră pe deplin în ele, împărtăşeşte-mi aceste cunoştințe şi vei putea trăi. Cauza ta este oricum pierdută. Ai putea la fel de bine să salvezi ceva.

— Şi Yimmon?

— Te am pe tine, acum. Nu-mi trebuie el?

— Nu-l vei mai tortura? Nu-l vei mai ucide?

— Este atât de important pentru tine în acest moment?

— Dacă vrei ce e în capul meu, va fi important şi pentru tine.

Lordul Întunecat ezită.

— Unde este?

Jax aruncă o privire spre uşile liftului din extrema sa dreaptă. Uşile se despărțiră, dezvăluindu-i pe Thi Xon Yimmon şi Den Dhur. Yimmon se sprijinea de

peretele liftului; Den, care părea îngrozit, îl susținea. Priveliştea neaşteptată fu suficientă pentru a rupe concentrarea lui Vader. Explozia de energie a Forței pe care Jax o declanşă apoi îl făcu pe Lordul Întunecat să se clatine înapoi, un pas, doi, trei.

Nu mult. Dar suficienți.

Jax căzu la pământ, corpul său plutind orizontal la şase centimetri deasupra podelei. Se încolăci şi se aruncă pe lângă Vader, accelerând prin portalul deschis al docului de andocare. Vader îşi reveni rapid şi păşi spre uşă, cu hainele fluturând în jurul său într-un nor de cerneală.

— Ai progresat, Pavan. Nu mi-am imaginat că ai putea mânui atât de bine asemenea cunoştințe. Nu-ți va folosi la nimic, desigur. Pot vedea prin tine. Întotdeauna am putut vedea prin tine.

Jax se ridică uşor în picioare şi se întoarse cu fața la Lordul Sith. Cu sabia pregătită şi activată, continuă să se deplaseze înapoi mai adânc în cală, cu un ochi atent la trupele Imperiale. Nu văzu niciun soldat – doar o mână de membri ai echipajelor îngroziți, strânşi într-un colț îndepărtat.

— Sunt atât de transparent, nu-i aşa? îl întrebă el pe Vader.

— Poate că nu, dar iluziile tale sunt. Ai neglijat să le dai semne de viață. Lordul Întunecat aruncă o mână înapoi spre *Yimmon* şi *Den* – care încă stăteau în turboliftul deschis – ca şi cum ar fi respins mirajul atent al lui Jax. Ei se estompară pe margini, dar nu se evaporară. Faptul că Vader se aşteptase ca ei să facă acest lucru fu evident doar în cea mai mică oprire a pasului său, în înclinarea bruscă a capului său cu cască şi în mişcarea degetelor sale înmănuşate.

Jax îşi înăbuşi bula de euforie care îi înflorea în inimă pentru că putea depăşi aşteptările Lordului Întunecat. Ținu proiecțiile suficient de mult pentru a demonstra că putea, apoi le abandonă. Imaginile Sullustanului şi Cereanului dispărură ca fumul.

— Eşti mândru de tine? întrebă Vader. Poate că eşti îndreptățit. Mi-ai depăşit aşteptările, recunosc. Dar… ce interesant – proiecțiile camarazilor tăi au dispărut, dar eu încă mai pot simți textura unei iluzii… undeva…

Casca se înclină în sus, ca şi cum Lordul Întunecat ar fi mirosit aerul, iar Jax îşi dădu seama de greşeala sa. După ce atinsese şi simțise proiecțiile lui Jax, Vader le putea recunoaşte acum. Şi exista o proiecție alimentată cu *pyronium*, îngropată într-un colț îndepărtat al acestei cale.

— Ce este? îl întrebă Vader pe Jax, apropiindu-se încet, inexorabil. Era la doar câțiva metri distanță. Ce ascunzi, Jedi? Ce ai ascuns aici? Mai exact, cum îl ascunzi?

Jax ezită. Sperase că l-ar putea păcăli pe Darth Vader cu o combinație de împingere, parare şi proiecție, dar asta părea acum naiv. Acum Vader avea şanse mari să aibă nu doar nava Jedi, ci şi *pyroniumul.*

Ironic. Anakin Skywalker fusese cel care îi dăduse lui Jax *pyroniumul*, în primul rând. *Pentru păstrare în siguranță*, spusese el. Asta fusese înainte – înainte ca el să devină acest turn impunător de întuneric, această… *chestie*. Ce ar fi putut face acum o asemenea creatură lipsită de conştiință cu acea sursă inepuizabilă de energie?

Casca neagră se înclină spre colțul unde se afla nava de luptă Jedi, pe jumătate ascunsă de nava care intrase în cală înaintea ei.

— Ah! *Pyroniumul*, desigur. Aşa ai făcut-o. Aşa îți alimentezi toate proiecțiile. Ce prostie din partea ta, Pavan, să îl iei cu tine.

— Oh, dar nu l-am luat.

Jax apucă cu Forța primul lucru pe care îl găsi – o bucată de scut de la o navetă

aflată în reparații în apropiere – şi o aruncă spre Lordul Întunecat. Când Vader se feri de ea, Jax o urmă smulgând întreaga navetă de pe suporturile de reparații şi aruncând-o peste Sith. Fără să se oprească să vadă rezultatul eforturilor sale, Jax fugi spre stânga, departe de semnătura revelatoare a proiecției din jurul navei lui *Delta-7*. Era izolat de lift, dar ştia că în fiecare doc existau trape în punte, folosite pentru a coborî piese mari de maşini şi încărcături de la un nivel la altul. Dacă ar putea găsi una...

Auzi în spatele lui zgomotul de metal pe metal în timp ce Vader se ocupa de navetă. Nu-şi mai folosi prețiosul simț al Forței pentru asta, ci sondă înainte în timp ce alerga. Acolo! Era o trapă, la cinci metri în față – dar închisă.

Nu pentru mult timp. Folosind Forța, Jax smulse grilajul gros de duroțel şi îl aruncă înapoi pe balamalele sale care gemeau. Apoi sări, aruncându-se în făgaşul deschis. Ateriză uşor, un nivel mai jos, pe prova unei navete andocate, apoi făcu un salt rapid şi sări pe punte.

Ce va face Vader?

Dacă ar fi crezut că *pyroniumul* se afla în posesia lui Jax, l-ar fi urmărit. Atunci nava de luptă şi *pyroniumul* ar fi fost în siguranță... pentru moment. Dacă el credea că *pyroniumul* trebuia să se afle la bordul navei, dacă nu-l urmărea, Jax ar fi putut provoca autodistrugerea navei fără nume şi poate – un mic poate – l-ar fi putut prinde pe Vader în explozie. Jax ştia, acum, care va trebui să fie sfârşitul jocului. Îşi spuse că va şti când va veni momentul să renunțe la lupta pentru viața lui.

Cala de jos era la fel ca cea de deasupra, cu un portal care dădea spre un miez de lift. Jax se îndreptă spre el, alese un lift la întâmplare şi urcă două niveluri. Se întoarse spre sectorul civil al stației, sperând că Den şi Sacha nu se supuseseră până la urmă ordinelor lui şi îl aşteptau.

Aşa cum Den îl mai aşteptase o dată, pe coridorul din *Far Ranger*...

Ieşind din lift, Jax se îndreptă spre stânga-vest, în geografia Stației Kantaros. Ar fi trebuit să coboare mai multe niveluri după ce se îndepărta de Vader, dar deocamdată voia doar distanță. Trecu în fugă pe lângă colegi de echipaj, soldați şi ofițeri, ştiind că ei îl vedeau ca pe unul de-al lor – o maimuță unsuroasă anonimă care se grăbea să-şi îndeplinească sarcinile încredințate. Ezită când un trio de Inchizitori ieşi dintr-un lift din față, apoi se feri la stânga şi se trezi într-o bucătărie. Era o încăpere lungă, strălucitoare, cu miros de gătit şi plină cu mese şi echipamente din duroțel. Droizii care o deserveau erau ocupați cu pregătirea meselor pentru echipaj. Nu-l băgară în seamă. Se afla la jumătatea drumului prin bucătărie când uşa cea mai îndepărtată a cantinei se dădu înapoi şi Darth Vader apăru, sabia sa făcând să vibreze aerul din jurul său. Droizii îl ignorară şi pe el.

— Problema cu proiecțiile alea, Pavan, este că acum le cunosc mirosul. Ai lăsat o urmă pe care ar putea s-o urmeze şi o *bantha* oarbă.

Cu coada ochiului, Jax văzu rânduri de oale, cratițe şi ustensile metalice atârnând deasupra unei zone centrale de pregătire. Sub ele erau grămezi de tăvi pentru mâncare. Realizând că singura scăpare era în spatele lui, Jax înfăşură Forța în mâinile sale şi aruncă fiecare oală, cratiță, ustensilă şi tavă în Vader într-o ploaie de metal.

Fără să termine, Jax se întoarse pe drumul pe care venise, folosind Forța pentru a transforma droizii din bucătărie pentru propriile sale scopuri. Îi îndreptă împotriva lui Darth Vader, cu cuțitele şi lamele lor de tocat, şi cu oalele de gătit. Erau cam o jumătate de duzină, acum îndreptați spre Sith.

Jax nu avea nicio îndoială că Lordul Întunecat, cu stăpânirea sa asupra Forței,

putea respinge atacul, dar asta îi dădu timp să fugă. De data asta nu mai folosi proiecția. Şi de data asta, fu reperat de inamic. O mână de soldați conduşi de un Locotenent corpolent se întoarseră să-l urmărească.

Asta îi decise cursul acțiunii. Se întoarse spre docuri, sperând că Vader va crede că a luat-o în direcția opusă. Era o speranță pierdută. Auzi vacarmul când Lordul Întunecat apăru pe coridorul din fața bucătăriei, simți tulburarea Imperialiilor la vederea lui, auzi vocea lui de comandă când le spunea clar că doar el trebuia să se ocupe de acest Jedi.

— Lăsați-l în seama mea!

Lăsați-l în seama mea.

Era chiar atât de inevitabil? Bine, atunci.

Cu sabia activată, Jax se grăbi să se întoarcă la dana de andocare în care *Delta-7* stătea ascunsă. Intră în camera imensă şi se întoarse când Darth Vader intră prin portalul din spatele lui.

— Ultima ta şansă, Pavan. Vino de bunăvoie şi trăieşte. Rezistă şi mori. Pentru mine nu contează.

Asta era o minciună şi Jax o ştia. Dar pentru Darth Vader conta, pentru că ar fi contat pentru Anakin Skywalker. Jax înțelese, în sfârşit, că dacă va capitula, îi va da dreptate lui Anakin în căderea sa în partea întunecată. Dacă va rezista până la capăt şi va muri, nu va exista nicio răzbunare. Ordinul Jedi – lucrul pe care Vader trăia ca să îl zdrobească – ar fi dispărut, era adevărat. Dar Jax ştia că simpla ucidere nu ar fi fost suficientă pentru Darth Vader. Nu, ultimul Jedi trebuia să facă mai mult decât să moară. Trebuia să fie distrus.

Dacă nu – dacă îl făcea pe Vader să-l ucidă – setea de răzbunare a Lordului Întunecat ar fi rămas nepotolită şi nu ar mai fi rămas nimeni pe care să se răzbune. Chiar dacă ar mai fi existat şi alți Jedi în viață – era o galaxie mare, la urma urmei –, omul care fusese Anakin Skywalker ar fi putut căuta o viață întreagă, o mie de vieți, şi nu i-ar fi găsit niciodată. Ar fi rămas fără scop.

Aşa cum ai fost tu?

Ceva adânc în Jax Pavan rezonă cu asta. Nu căutase şi el răzbunare pentru moartea lui Laranth? Da, desigur – venise să-l salveze pe Yimmon, dar nu asta îşi dorise el în cele din urmă?

Întâlni privirea opacă a lui Vader, privind în lentilele negre strălucitoare. Dacă ar muri, ar pune capăt scopului lui Vader? Dacă Vader murea, asta ar fi pus capăt scopului lui Jax?

Nu era timp să răspundă la întrebare. Vader venea spre el cu paşi lungi.

— Alege, Jedi!

Jax alese. Se aruncă spre Sith, sabia lui tăind aerul cu miros de maşină al docului. Vader pară, iar săbiile se ciocniră, alunecară, se arcuiră şi se ciocniră din nou. Aerul scârțâia de puterea lor.

Din nou, din nou. Împingere, parare, evitare. Împingere, parare, evitare.

Jax se întorcea încet, inexorabil, spre dana în care era nava sa *Aethersprite*. Avea grijă să nu pară că renunța la luptă. Dacă Vader îşi dădea seama că era ademenit, nu se ştia cum ar fi reacționat. Aşa că Jax luptă. Ca şi cum s-ar fi aşteptat să câştige.

Îşi împroşca adversarul cu obiecte mici – orice nu era fixat cu şuruburi, şi câteva lucruri care erau. Vader le para cu sabia sa, tăind în cioburi de zgură tot ce venea spre el. Îi răspunse lui Jax prin aceeaşi ploaie de metal.

Echipajul se grăbea să se dea la o parte; dar, prizonieri ai curiozității, cei mai mulți dintre ei continuau să privească de pe margine. Iar asta îi oferi lui Vader avantajul pe care îl căuta. Cu o mişcare a mâinii libere, Lordul Întunecat ridică cu Forța pe unul dintre oamenii de pe punte şi îl aruncă spre Jax.

Jax îngheță pentru o fracțiune de secundă, cu arma ridicată, apoi se răsuci din calea omului care țipa. Anakin îl cunoştea prea bine, ştia ce ar face şi ce nu ar face.

Poate.

Cu un efort suprem de voință, Jediul simți curenții temporali locali din jurul său, îi stârni în vârtejuri, apoi căzu şi se rostogoli sub fuzelajul unei mici navete care se afla între el şi *Aethersprite*.

Următoarea rafală de muniție a lui Vader fu îndreptată spre locul unde fusese Jax, nu spre locul unde se dusese. Jax se ridică brusc în picioare şi se îndreptă spre nava de luptă Jedi care se afla în spatele dublurii sale Imperiale. Acum gâfâia din cauza epuizării, secătuit de efortul necesar pentru a capta atâta energie.

Mârâitul asurzitor al metalului din spatele lui îl făcu pe Jax să se întoarcă. Micuța navă pe sub care tocmai se rostogolise fu smulsă din legături şi aruncată la o parte ca şi cum ar fi fost un rest rătăcit. Darth Vader veni din spatele ei, arma lui Sith aruncând o lumină orbitoare.

— Mă uimeşti, Pavan. Lucrurile pe care le-ai absorbit din acel puț întunecat de cunoştințe... uşurința cu care le foloseşti... Eşti cu adevărat irosit pe partea luminii. Existența ta continuă şi ceea ce ai făcut pentru a o asigura confirmă acest lucru.

Observația tăie adânc, dar Jax nu îl lăsă pe Vader să-l vadă sângerând.

— Ceea ce am făcut, am făcut pentru a-l elibera pe Yimmon. După ce am făcut asta, mi-am îndeplinit scopul.

Acum era suficient de aproape de *Delta-7* încât să simtă energiile proiecției alimentate cu *pyronium* ca pe un tremur bâzâitor în Forța din jurul lui. Era sigur că şi Vader o simțea.

— Ți-ai servit scopul? reluă Sithul. Făcu un gest elegant cu mâinile înmănuşate, sabia descriind un arc grațios în aer. Atunci predă-te.

— O să mor înainte să-ți las ce am în cap, Anakin.

Vader rămase complet nemişcat pentru o clipă, apoi îşi ridică sabia pentru atac.

— Cum doreşti... Jax.

În timp ce Vader se avânta spre el, Jax se întinse în spate şi pipăi legătura dintre *pyronium* şi navă. O simplă comandă – un simplu declanşator – era tot ce trebuia pentru a pune capăt acestei situații.

Fu surprins de blițul brusc de lumină care explodă de-a lungul fuzelajului celei mai apropiate vecine a navetei de luptă. Era ca şi cum cineva ar fi deschis o uşă între cele două nave, lăsând lumina soarelui să pătrundă.

Vader se opri, cu atenția pe jumătate îndreptată spre cea mai nouă intruziune.

— Este asta încă una dintre proiecțiile tale? Nu mă voi lăsa păcălit de ea...

Vocea întunecată se stinse când Lordul Întunecat trebuie să fi simțit ceea ce simțise Jax: noua prezență avea o semnătură proprie a Forței – slabă, dar constantă.

Strălucirea se intensifică, iar Jax putu vedea o siluetă în inima ei. O siluetă umanoidă. Dacă Sacha...

— Fugi!

Era o voce cunoscută, dar el ezită să se supună. Ştia ce trebuia să facă. Trebuia să distrugă nava de luptă, pe el însuşi, şi pe Vader cu el.

— Fugi!

O salvă de focuri de blaster ieşi din lumina dintre cele două nave, ţintindu-l pe Vader. Lordul Întunecat sări cu Forţa de pe puntea staţiei într-un arc care îl duse pe deasupra capului lui Jax. Ateriză într-un vârtej de haine negre şi se rostogoli pe sub *Aethersprite*. Focurile rapide de blaster îl urmară, străbătând toată lungimea navei şi topindu-i suporturile de aterizare de pe flancul stâng. Nava Jedi se prăbuşi spre punte, apoi îşi coborî nasul cu un geamăt metalic.

Jax fugi. Fugi spre lumină şi găsi, în centrul ei, nu pe Sacha, ci un străin – un bărbat. Nu, nu un bărbat, îşi dădu el seama când ochii şi simţul Forţei surprinseră detaliile feţei şi ale corpului. Era un droid – un droid replicant uman. Nu putea fi decât I-5, cu braţul său android înarmat cu puşca blaster *Nemesis*.

Jax se opri lângă droid.

— Continuă să mergi, spuse I-5, chipul său umanoid arătând o hotărâre cruntă. Nu am de gând să te pierd aşa cum l-am pierdut pe tatăl tău.

Jax continuă să se mişte.

În spatele lui, focurile de blaster se intensificară. Auzi un răget de furie susţinută de Forţă, apoi simţi aerul cutremurându-se când ceva explodă în urma lui. Explozia îl răsturnă din picioare. Se izbi de suportul de aterizare al unei mici nave de curierat.

Şocat, încercă să privească în urma incendiară a exploziei. Nu era nici urmă de Vader. Şi I-5… surprinse sclipirea metalului argintiu în timp ce jumătatea inferioară a piciorului droidului – golită de carnea sintetică – se prăbuşea în flăcările înfometate.

Nu. Nu, nu asta. Nu Cinci.

Jax se ridică în picioare, porni înapoi spre explozie şi lovi cu piciorul ceva tare care zăcea pe punte. Se uită în jos. Capul lui I-5 se uita la el de pe punte. O ureche îi fusese zburată, dar craniul din duroţel era intact. Când Jax întinse mâna spre cap, ochii acestuia clipiră şi făcu o grimasă foarte umană.

— Ăsta, spuse droidul, cu vocea înăbuşită şi mică, începe să devină un obicei.

Jax îşi înăbuşi euforia tremurătoare şi ridică de jos capul. Deveni brusc şi pe deplin conştient de haosul din jurul său. Focul se extindea. Claxonele urlau, luminile clipeau, iar peste toate astea o voce repeta un avertisment cumplit:

— Evacuaţi dana de andocare! Evacuaţi tot personalul şi navele din docul de andocare! Explozie iminentă! Evacuaţi dana de andocare! Evacuaţi…

Jax nu mai avu nevoie de alte încurajări. Cu capul lui I-5 ascuns sub un braţ, se urcă în nava curier – un mic vehicul cu două locuri – şi aşeză capul lui I-5 pe al doilea scaun.

— *Laranth?* întrebă Jax, în timp ce pornea motoarele.

— Se îndreaptă spre câmpul de asteroizi… dacă au respectat ultimul meu set de instrucţiuni.

— Să sperăm că au făcut-o.

Jax conduse mica navă departe de epava în flăcări şi o manevră cu uşurinţă printre navetele care fugeau din dana de andocare în flăcări. În timp ce se îndepărta de staţie, Jax se gândi la nava de luptă Jedi avariată. O clipă mai târziu, dana fu zguduită de o a doua explozie, nava sa *Aethersprite* sacrificându-se. Nava ruinată fu proiectată în golul spaţiului de explozie şi dispăru ca şi cum ar fi fost absorbită de vid.

Într-un fel, aşa fusese – *pyroniumul* devorase energia exploziei şi acum era doar o altă bucăţică mică şi strălucitoare de resturi aruncate din hangarele navetelor Imperiale. O bucată foarte puternică de resturi.

Jax se îndoia că până şi Darth Vader ar fi fost în stare să o găsească... dacă s-ar fi gândit să o caute. Chiar acum, Lordul Întunecat avea alte lucruri în minte. Şi Jax ştia fără îndoială că acea minte supravieţuise – putea simţi valurile de furie rece.

Jax localiză *Laranth* în mijlocul flotilei de nave comerciale care evacuase staţia în urma *accidentului* de pe partea Imperială. Andocă uşor pe micul cargobot şi se transferă la bord înainte să lase curierul să plutească în derivă sub pragul unui asteroid care se deplasa încet. Se simţea ciudat să fie din nou la bordul lui *Laranth.* Era cuprins de o combinaţie nebunească de bucurie şi îngrijorare. După tot ce se întâmplase – după tot ce făcuse – ceilalţi vor fi primitori sau neîncrezători?

Păşi prin trapă pe puntea aglomerată, cu capul lui I-5 încă în braţe. Sacha, Den şi Yimmon se întoarseră cu toţii să se uite la el pentru un moment lung, foarte tăcut.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! spuse Den, privirea căzând pe ceea ce purta Jax. Ai de gând să faci din asta un obicei?

Droidul pufni prin nasul său uşor turtit.

— Şi eu sunt încântat să te văd.

— Da, sigur. Den se dădu jos din scaunul copilotului şi se întoarse la trapă, întinzând mâinile. Dă-mi-l mie. Mă duc să-l pun în unul dintre... celelalte şasiuri.

Jax îi înmână capul.

Den alunecă pe lângă el, mormăind, apoi se opri să se uite în faţa lui.

— Bine ai revenit, Jax. Dacă te-ai întors.

Jax încuviinţă din cap.

— Da. M-am întors. Pentru totdeauna, de data asta. Se întoarse spre Sacha, care încă îl privea cu prudenţă din scaunul pilotului. Stabileşte un curs spre Dathomir. Am o întâlnire de respectat.

Epilog

Oprirea pe Dathomir fu relativ scurtă; suficient de lungă pentru ca Augwynne Djo să își țină promisiunea de a-l scuti pe Jax de cunoştințele întunecate ale lui Darth Ramage. Fusese riscant să aibă încredere într-o vrăjitoare Dathomiri pentru a-i reechilibra mintea, dar acel act de încredere fu, în sine, un pas înapoi în lumină.

Acum, din nou la bordul lui *Laranth*, pregătindu-se de decolare, Jax își sondă mintea pentru a-şi aminti ce făcuse pe Stația Kantaros. Evenimentele erau acolo – clare şi cristaline. Modul în care le influențase era un gol – un gol neclar. Nu mai putea simți curenții temporali, deşi conceptul existenței lor încă era în memoria sa. Restul ideilor lui Ramage erau doar vapori – subțiri până la transparență.

Lângă el, pe scaunul copilotului, Sacha se mişca neliniştită.

— Tu... ți-e bine? La cap, vreau să spun. Ai scos toate... chestiile întunecate din el?

— Ei bine, cel puțin lucrurile întunecate cu care a contribuit Darth Ramage.

— Unde mergem acum, Jax? întrebă Den de pe scaunul din spatele lui.

— Îl vom duce pe Yimmon înapoi la Toprawa, apoi vom lua legătura cu Pol Haus şi Sheel Mafeen pe Coruscant şi vom face ceea ce trebuie făcut.

Îşi întoarse privirea spre Sacha Swiftbird.

— Nu ai nevoie de mine pentru decolare, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu pentru decolare, nu. Ea îi aruncă un zâmbet şmecheresc, cicatricea de pe ochiul stâng încrețindu-se. Ai o întâlnire amoroasă?

— Este un fel de a o spune. Nu am mai meditat de mult timp.

Ea aprobă din cap.

— Copacul e exact unde l-ai lăsat. Eu şi *Cinci* am avut grijă de el pentru tine.

— Mulțumesc.

El îi întoarse zâmbetul.

— Um, spuse ea, ciudat de timidă, în legătură cu sabia aia roşie...

— De ce nu o păstrezi?

Jax se ridică din scaunul pilotului, atinse cu vârful degetelor partea superioară a căştii lui I-5, puse o mână blândă pe umărul lui Den şi se duse spre pupa. Nu se mai întorsese în cabina sa de când venise la bord. O lăsase pe Sacha să o folosească în continuare şi dormise cu Den şi Yimmon.

Liderul *Whiplash* avusese şi el nevoie de îngrijirile vrăjitoarelor Dathomiri, chiar şi după ce scăpase de drogurile Imperialilor. Când Jax îl întrebă cum a rezistat la interogatoriile Sithului şi cum a reuşit să-l liniştească pe Tesla cu un fals sentiment de siguranță, el zâmbi binevoitor şi spuse:

— Am avut un avantaj nedrept – două creiere în loc de unul. Şi îmi purtam dorințele – şi temerile – prea aproape de suprafață. A fost destul de uşor să las o urmă pe care el să o urmeze. Dar, adăugă el, cu o expresie sobră, Tesla a bănuit, pe bună dreptate, că separarea cortexurilor mele mă va lipsi de acest avantaj. Dacă nu mi-ar fi invadat mintea o ultimă dată...

Recuperarea lui Yimmon fu ajutată de multe ore petrecute în stare meditativă. Jax, însă, nu voise să mediteze până când pata întunecată a cunoştințelor lui Darth

Ramage nu-i fusese ştearsă din minte. Acum, în sfârşit, era pregătit.

Copacul era exact acolo unde îl lăsase, dar arăta mult mai sănătos. Grija Sachei era evidentă în dispozitivul reparat de hrănire şi udare. Readusese şi sabia Sith în compartimentul ei.

Jax se apropie de copac, îşi lipi fața de frunzişul lui moale, verde-argintiu, şi inhală adânc mirosul de pin. Scoase copacul, cu tot cu ghiveci, din alimentator şi se aşeză cu el pe podeaua cabanei, căzând din nou în brațele Forței.

Îşi dădu seama că aceasta curgea ca seva prin copac, de la rădăcini până la vârfurile acelor şi în atmosferă; pătrundea în planeta de sub picioarele lor, în spațiul în care aveau să sară în curând... şi în el. Era țesutul nesfârşit şi neschimbător al universului şi îl conectase, şi îl va conecta mereu, cu Jedii care au fost înaintea lui... şi cu Jedii care vor veni după el.

Îl conectase, şi îl va conecta mereu, cu Laranth. Nu voia să renunțe la ea. Acum ştia, cu puterea unei epifanii, că nu avea nevoie să se agațe de ceea ce era mereu acolo.

Nu există moarte; doar Forța.

De câte ori gândise sau rostise aceste cuvinte? Abia acum înțelegea cu adevărat ce însemnau. Însemnau că nu exista niciun motiv de durere, nicio nevoie de răzbunare.

În ochii minții sale, aura copacului pulsă şi el simți o infuzie de căldură. Pentru prima dată în ceea ce părea o eternitate, se simțea pe deplin conectat la Forță – înrădăcinat în ea, la fel ca şi copacul lui Laranth. Îşi dădu seama că se izolase – îşi dezrădăcinase propriul *copac*. Fusese epuizat după lupta cu Darth Vader, dar Forța era inepuizabilă. Uitase asta; se uitase pe sine.

În mijlocul meditațiilor sale, simți o altă prezență în cameră. Deschise ochii şi văzu un bărbat, chipeş, deşi cu o înfățişare cam severă, îmbrăcat într-o tunică simplă. După o clipă, Jax îl recunoscu; nu după înfățişare, ci după aura inconfundabilă a Forței pe care o emana. Jax se holbă la el, la acel droid care îi era cel mai bun prieten, care îşi păstrase credința că se va întoarce când aproape toți ceilalți renunțaseră.

— Îmi pare rău, îi spuse Jax. Ştiu că... am plecat în pădure pentru o vreme. Aşa tată, aşa fiu, cred.

— Nu, din fericire. Ai avut unelte pe care tatăl tău nu le-a avut.

— Te-am avut pe tine.

Droidul tăcu pentru o clipă, apoi spuse:

— Ai avut Forța. Şi conținutul acelui holocron Sith. Şi abilitatea de a le folosi pentru bine. Proiecția pe care ai folosit-o pentru a-l distrage pe Vader chiar la sfârşit a fost foarte eficientă.

Jax se holbă la droid.

— Ce vrei să spui? Ce proiecție? *Aethersprite?*

— Nu. Mă refer la imaginea spectrală pe care ai folosit-o pentru a-mi acoperi apropierea. Acea explozie de lumină. Vader nu m-a văzut până nu a fost prea târziu.

— Eu... nu eu am făcut asta, spuse Jax. Cel puțin, nu conştient. Am crezut că erai tu. Am simțit o semnătură a Forței în spatele ei. La fel a făcut şi Vader.

Droidul scutură din cap.

— Nu am fost eu.

— Atunci ce... Jax se opri, privind în jos la copacul aşezat în fața lui pe punte. *Nu există moarte; doar Forța*, murmură el.

I-5 înclină capul; un gest întrebător care era în acelaşi timp straniu de familiar şi complet nou.

— Adică?

— Înseamnă, cred, că noi mergem mai departe. În orice formă... Făcu o pauză pentru a se uita la droidul umanoid. În orice stare. Lucrăm în orice fel putem. Nu cedăm niciodată în fața răului. Şi nu ne predăm niciodată întunericului.

În timp ce o spunea, Jax putea simți adevărul afirmației sale. Era adevărat că vechiul Ordin Jedi fusese măturat, dar asta nu însemna că dispăruse pentru totdeauna. Însemna doar că un nou Ordin Jedi avea să se ridice, mai devreme sau mai târziu, din cenuşă. Doar Forța ştia dacă el va fi prin preajmă pentru a ajuta la instaurarea lui sau nu.

Se uită în jos la copacul *miisai*, apoi iar la I-5.

— Ce este? întrebă droidul.

— Îmi amintesc, spuse Jax, când am simțit prima dată Forța de la tine. Eram pe Coruscant, când Tuden Sal te convinsese să încerci să-l asasinezi pe Palpatine.

— Da. Chiar înainte ca Vader să mă arunce în aer pentru prima dată.

— Este o dogmă acceptată de toți cei care se pricep la Forță, spuse Jax încet, aproape ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi, că Forța se manifestă în ființele vii prin midiclorienii. Cu cât numărul de midiclorienii este mai mare, cu atât legătura cu Forța este mai puternică.

— Şi totuşi..., spuse I-5.

— Exact. Neuroprocesorul tău nu are componente organice – sau cel puțin nu ar trebui să le aibă. Nici şasiul tău original I-5YQ sau acele corpuri provizorii pe care le-ai folosit. Corpul ăsta se apropie cel mai mult, dar este tot doar carne sintetică şi electronică nanomoleculară. Nu ai midiclorienii, I-5.

— E adevărat.

— Dar Forța trăieşte în tine. Cum explici asta?

— Se pare, spuse I-5, că Forța funcționează în moduri misterioase. Sau cel puțin că neuroprocesorul meu o face.

Amândoi rămaseră liniştiți o vreme. Apoi Jax luă copacul lui Laranth şi se ridică dintr-o singură mişcare grațioasă. Puse copacul înapoi în hrănitorul său şi se îndreptă spre trapă.

Droidul se întoarse să-l urmeze.

— Unde te duci?

— Să trimit un mesaj cuiva din *Clanul Muntelui Cântător*. Cineva cu mult potențial şi o minte deschisă. La urma urmei, cineva trebuie să reconstruiască Ordinul Jedi. Dacă eu sunt ultimul Jedi, această responsabilitate îmi revine mie.

I-5 chicoti.

— Se pare că oamenii pot fi învățați, oarecum.

— Dar tu, *Cinci*? Cum ți se potriveşte să fii om?

— Are avantajele sale, recunoscu droidul, urmându-l pe Jax. Îmi place să fiu capabil să mă încrunt amenințător.

Jax râse... şi se întrebă dacă va fi în stare să învețe un droid căile Forței.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus

această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost

înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic şi executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată Guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de ființe pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei Senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinția Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reşedința lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spațial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanți ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor Rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistență împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat

capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului Major al Alianţei Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianţe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferinţă secretă ţinută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistenţă dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătăţirea comunicaţiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistenţă au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianţei care în scurtă vreme şi-a sporit puterea graţie nou-formatei unităţi.

Declaraţia Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferinţă, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimţământul celor impozitaţi;

Ai ucis şi întemniţat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianţa Rebelă, în numele şi cu autoritatea fiinţelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intenţiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ţie şi forţelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor fiinţelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate fiinţele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor ţeluri noi punem chezăşie proprietăţile, onoarea şi vieţile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergenţele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorinţa comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieţilor lor. Piloţi spaţiali au străbătut distanţe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectaţi şi întemniţaţi de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

